DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Sevgilimden Son Mektup

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

Ellie Haworth kalabalığın arasından arkadaşlarına bakındı ve bara doğru ilerledi. Çantasını ayaklarının dibine bırakıp cep telefonunu önündeki masaya koydu. Arkadaşları çoktan sarhoş olmuştu. Tiz seslerinden, kollarının abartılı hareketinden, kahkahalarından ve ortalarında duran boş şişelerden anlaşılıyordu bu.

"Geç kaldın." Nicky saatini gösterip parmağını ona doğru salladı. "Sakın, 'İşlerim vardı,' deme."

Ellie, "Haksızlığa uğradığını düşünen bir milletvekilinin karısıyla röportajım vardı. Affedersiniz. Yarınki baskıya yetişmesi gerekiyordu," dedi ve boş sandalyeye oturup şişelerden birinin dibinde kalan şarabı bardağına doldurdu. Ardından masanın üzerindeki telefonunu ileriye doğru itip konuşmaya devam etti. "Evet, bu gece irdeleyeceğimiz can sıkıcı kelime: Görüşürüz."

"Görüşürüz mü?"

"Evet, bir veda sözcüğü. Yarın mı, yoksa günün ilerleyen bir saatinde mi görüşürüz demek istiyor? Belki de hiçbir anlam ifade etmeyen korkunç bir ergen taktiğidir."

Nicky telefonun parlayan ekranına baktı. "Görüşürüz sözcüğünün yanında bir de öpücük işareti var. İyi geceler, diyormuş gibi. Yarın görüşürüz demek istiyor sanki."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Kesinlikle yarın," dedi Corinne. "Görüşürüz sözcüğünün anlamı her zaman yarın demektir." Duraksadı. "Bir sonraki gün anlamına da gelebilir tabii."

"Çok sıradan."

"Sıradan mı?"

"Sanki postacıya söylenecek bir söz gibi."

"Postacıya öpücük mü gönderiyorsun sen?"

Nicky sırıttı. "Olabilir. Muhteşem bir adamdır kendisi."

Corinne de mesajla ilgili fikrini dile getirdi. "Adama haksızlık etmeyelim. Başka bir işle uğraşırken aceleyle yazmış olabilir."

"Karısıyla uğraşırken örneğin..."

Ellie, Douglas'a uyarı niteliğinde bir bakış attı.

"Ne var?" dedi Douglas. "Mesaj dilinin şifresini çözme aşamasını çoktan geçmiş olmanız gerekmez miydi?"

Ellie şarabını yudumladı ve sonra masaya eğildi. "Bana ders vereceksen sanırım bir içkiye daha ihtiyacım olacak."

"Biriyle ofisinde sevişecek kadar yakınlaşmışsan kahve içmek için ne zaman buluşacağını da kolayca sorabilmelisin bence."

"Mesajın devamında ne diyor? Ofiste sevişmekle ilgili bir şey olmadığını söyle lütfen."

Ellie telefonuna bakıp mesajı aşağı kaydırdı. "'Evden can sıkıcı bir telefon geldi. Haftaya Dublin'de olabilirim ama kesin bir plan yapmadım. Görüşürüz x.'"

"Sanırım tüm olasılıklara açık kalmak istiyor," dedi Douglas.

"Tabii eğer... programdan gerçekten haberdar değilse."

"Öyle olsa, 'Dublin'den ararım,' ya da 'Sen de Dublin'e gel,' derdi."

"Karısıyla gidiyor olabilir mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onunla iş gezilerine gitmez."

Douglas birasını içerken, "Belki de başkasıyla gidiyordur," diye mırıldandı.

Nicky düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Tanrım, arayıp açık açık konuşsalar hayat çok daha kolay olmaz mıydı? Böylece seslerinin tonundan istenmediğimizi daha kolay anlardık."

Corinne homurdanarak, "Aynen," dedi. "Evde oturup saatlerce aramalarını beklememize ne demeli?"

"Ah, bekleyerek geçirdiğim o geceler..."

"...telefonun çevir sesini kontrol ederek..."

"...ve tam o anda arayabileceğini düşünerek hemen ahizeyi kapatmak."

Ellie arkadaşlarının esprilerinin altında yatan gerçekliği kabullenip kahkahalarını dinlerken bir yanı da telefonunun çalmasını bekliyordu. Fakat aldığı son mesaja ve saate bakılırsa o çağrının gerçekleşmesine imkân yoktu.

Douglas eve kadar onunla yürüdü. Dört arkadaş içinde sevgilisiyle birlikte yaşayan tek kişi Douglas'tı, ama halkla ilişkiler uzmanı olan kız arkadaşı Lena genellikle gece on bire kadar çalıştığı için Douglas'ın eski dostlarıyla görüşmesinde sakınca görmezdi. Lena birkaç defa bu görüşmelere katılsa da on beş yıllık arkadaşlıkları boyunca süregelen şakalaşmalara uyum sağlaması ve onların neden bahsettiklerini anlaması çok zordu. O yüzden çoğu zaman Douglas'ın onlarla tek başına görüşmesine izin verirdi.

Birinin kaldırımda bıraktığı alışveriş arabasının etrafından geçtikleri sırada Ellie, "Ee, sende ne var ne yok koca adam?" diye onu dürttü. "Kaç saattir hiç kendinden bahsetmedin. Tabii ben kaçırmadıysam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Douglas, "Pek bir şey yok," dedi ve duraksadı. Sonra elini cebine götürdü. "Aslında bir şeyler var. Şey... Lena çocuk yapmak istiyor."

Ellie kafasını kaldırıp ona baktı. "Vay canına."

Douglas, "Ben de istiyorum," diye ekledi. "Uzun zamandır bu konuyu konuşuyoruz ama doğru zamanın hiç gelmeyeceğine, o yüzden de oluruna bırakmaya karar verdik."

"Seni yaşlı romantik..."

"Ben... bilemiyorum. Aslında mutluyum. Lena işinden ayrılmayacak ve ben de evde bebeğe bakacağım. Bilirsin, her şey yolunda giderse ve..."

Ellie sesinin eleştirel çıkmaması için çabaladı. "İstediğin gerçekten bu mu?"

"Evet. Artık yaptığım işi sevmiyorum. Yıllardır aynı şeyi yapmaktan sıkıldım. Lena ise bir servet kazanıyor. Bence bütün günü bir çocukla ortalıkta dolanarak geçirmek güzel olur."

Ellie, "Ebeveynlik ortalıkta dolanmaktan fazlasını gerektirir..." dedi.

"Biliyorum. Kaldırıma dikkat et." Douglas nazikçe onu kaldırımdaki pislikten uzaklaştırdı. "Ama buna hazırım. Her gece barda takılmam gerekmiyor. Artık bir üst aşama neyse ona geçmek istiyorum. Bu sizinle görüşmek istemediğim anlamına gelmiyor tabii ama bazen biraz... büyümemiz gerekmiyor mu diye düşünmeden edemiyorum."

"Ah, olamaz!" Ellie, Douglas'ın kolunu sıktı. "Sen karanlık tarafa geçmişsin."

"Bak, işime senin kadar bağlı değilim. Ama senin için mesleğin her şey, değil mi?"

Ellie, "Evet, hemen hemen her şeyim," diye kabullendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç sokak boyunca sessizce yürüyüp uzaktan gelen siren seslerini, sertçe kapanan araba kapılarını ve şehrin boğuk gürültüsünü dinlediler. Ellie, arkadaşlarından destek aldığı, hayatının geri kalanını çevreleyen belirsizliklerden geçici de olsa uzaklaştığı akşamın bu saatlerini seviyordu. Barda güzel vakit geçirdikten sonra da konforlu dairesine dönüyordu. Sağlıklıydı. Şimdilerde limitini henüz aşmamış bir kredi kartı, hafta sonu için güzel planları vardı ve arkadaşları arasında saçında henüz beyaz teller bulunmayan tek kişi de oydu. Yani hayat güzeldi.

Douglas, "Hiç onu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Kimi?"

"John'un karısını. Sence biliyor mu?"

Bu söz Ellie'nin mutluluğunu bir anda yok etmişti. "Bilmiyorum," dedi. "Onun yerinde olsam ben kesin anlardım. John'un söylediğine göre karısı, çocuklarla ilgilenmekten ona vakit ayıramıyormuş. Bazen içten içe John'u mutlu etmek gibi bir endişesi olmadığı için durumdan memnundur diye düşünüyorum."

"Umut dolu bir düşünce bu."

"Ve hayır, onu düşünmüyorum. Bunun için kendimi suçlu da hissetmiyorum. Mutlu ya da samimi bir ilişkileri olsa benimle ilişki yaşamazdı bence."

"Siz kadınlar erkekleri ne kadar da yanlış tanıyorsunuz."

"Sence onunla mutlu mu?" Ellie, Douglas'ın yüz ifadesini inceledi.

"Mutlu olup olmadığına dair en ufak fikrim yok. Ama seninle yatması için karısıyla mutsuz olması gerekmiyor bence."

Şimdi ortam biraz gerilmişti. Ellie de gerginliğin bir göstergesiymiş gibi Douglas'ın kolundan çıkıp boynundaki şalı düzeltti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kötü biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Ya da John'un kötü biri olduğunu."

İşte söylemişti. Bu gerçeğin, arkadaşları arasında olaylara en az eleştirel yaklaşan Douglas'tan gelmesi Ellie'nin canını yakmıştı.

"Ben kimsenin kötü olduğunu düşünmüyorum. Yalnızca Lena'yı ve karnında benim çocuğumu taşımanın ona ne hissettireceğini düşünüyorum. Benim hakkım olduğuna inandığım ilgiyi bebeğimize vermeyi seçti diye onu aldatmazdım."

"Yani John'un kötü biri olduğunu düşünüyorsun."

Douglas başını iki yana salladı. "Ben yalnızca..." Douglas devam etmeden önce durup karanlık gökyüzüne baktı. "Bence dikkatli olmalısın Ellie. Onun ne demek istediğini ya da ne beklediğini çözmeye çalışman saçmalıktan başka bir şey değil. Vaktini boşa harcıyorsun. Benim için bu tür şeyler genellikle sade ve basittir. Biri senden hoşlanır, sen de ondan hoşlanırsın ve ilişki yaşarsınız. O kadar."

"Güzel bir dünyada yaşıyorsun Doug. Ama ne yazık ki senin dünyan gerçekleri yansıtmıyor."

"Tamam, konuyu değiştirelim. Birkaç kadeh içkinin üstüne böyle bir konu konuşmak iyi fikir değil."

"Hayır, yanılıyorsun." Ellie'nin sesi sertleşti. "*In vino veritas*,[1] unutma. Ama sorun değil. En azından ne düşündüğünü anladım. Ben buradan sonra kendim yürürüm. Lena'ya selam söyle." Ellie eski dostunun arkasından bakıp bakmadığını kontrol etmeden evine kalan son iki sokağı koşarak geçti.

Nation şehrin doğusunda bulunan, restore edilmiş ışıl ışıl rıhtımda, önü karaçalılıklarla dolu yeni yerine taşınmayı bekliyordu.

1 (Lat.) Gerçek şarapta gizlidir. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şey kutuların içine konup toplanmıştı. Ofis her hafta biraz daha boşalıyordu. Bir zamanlar basın bültenleri, dosyalar ve arşivlenmiş yazıların bulunduğu mekânda kalan boş masalar ve parlak lamine yüzey, çırılçıplak bir halde floresan aydınlatmanın sert ışığına maruz kalmıştı. Bir arkeoloji kazısında ortaya çıkan ödüller, kraliyet törenlerinden kalma bayraklar, geçmişteki savaşlardan kalma delinmiş miğferler ve çoktan unutulup gitmiş sertifikalar gibi geçmişten gelen hatıralar da şimdi ortaya dökülmüştü. Kabloların ucu açıkta kalmış, duvardan duvara halılar sökülmüş, tavanlarda koca delikler açılarak takıntılı sağlık ve güvenlik uzmanlarının daha sonra buraya gelip kontroller yapması için elden gelen her şey yapılmıştı. Reklam, ilan verme ve spor departmanları çoktan Compass Quay'e taşınmıştı. *The Saturday* dergisi, iş ve bireysel finans departmanı da önümüzdeki haftalarda taşınmayı planlıyordu. Ellie'nin çalıştığı yazı işleri de onları takiben buradan ayrılacaktı. Son olarak haber ekibi öyle büyük bir el çabukluğuyla taşınacaktı ki cumartesi günkü gazete eski Turner Caddesi'ndeki ofisten yayımlanırken pazartesi günkü gazete sanki bir mucize olmuş gibi yeni adresten çıkacaktı.

Gazeteye neredeyse yüz yıldır ev sahipliği yapan bina, o sevimsiz deyimle söylemek gerekirse artık amaca hizmet edemiyordu. Yönetimin düşüncesine göre modern haberciliğin dinamizmini ve doğasını yansıtmıyordu. Ancak delikli kabuklarına inatla tutunan deniz salyangozları gibi burada çalışan insanlar da yerlerinden oynatılmış olmaktan yakınıyorlardı.

Yazı işlerinin müdürü Melissa, editörlerin neredeyse tamamen boşalttığı ofiste durmuş, "Bunu kutlamalıyız," diyordu. Şarap rengi ipek kumaştan bir elbise giymişti. Bu elbise Ellie'nin üzerinde kesinlikle büyükanne geceliği gibi dururdu. Melissa'nın üzerindeyse olması gerektiği şekilde, son moda bir elbise gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Taşınmayı mı?" Ellie yanında duran sessize aldığı cep telefonuna bakıyordu. Etrafındaki diğer yazı işleri çalışanları da not defterleri kucaklarında sessizce bekliyorlardı.

"Evet. Geçen akşam kütüphanecilerden biriyle konuşuyordum. Yıllardır hiç gözden geçirilmemiş dosyalar olduğunu söyledi. Elli yıl öncesindeki kadınlara yönelik sayfaların incelenmesini istiyorum. Alışkanlıklar, moda ve kadınların meşguliyetleri konusunda nasıl gelişmeler yaşanmış olabilir? Bugünün ve o dönemin birlikte incelenmesini istiyorum." Melissa bir dosya açıp içinden birkaç sayfa çıkardı. Söylediklerinin dinlenmesine alışkın olan birinin kendine güveniyle konuşuyordu. "Şimdi size o dönemdeki sorular sayfamızdan bir örnek vereceğim: 'Karımın daha şık giyinip daha çekici görünmesi için ne yapabilirim? Yıllık gelirim 1500 sterlin ve satış organizasyonu alanında kariyerimi geliştiriyorum. Müşterilerden sık sık davetler alsam da son haftalarda onları atlatmaya bakıyorum çünkü doğrusunu isterseniz karım çok rüküş görünüyor.'"

Odada hafif bir kıkırdama duyuldu.

"'Ona nazikçe imada bulundum ama modayla, takıp takıştırmakla ya da makyajla işi olmadığını söyledi. Benim istediğim gibi, başarılı bir erkeğin karısı gibi görünmüyor açıkçası.'"

John da bir defasında Ellie'ye, çocuklar doğduktan sonra karısının kendine bakmayı bıraktığını söylemişti. Ama bu konuyu açar açmaz kapatmış, söyledikleri başka bir kadınla yatmasından daha büyük bir ihanetmiş gibi bir daha da hiç lafını etmemişti. Ellie içten içe John'un bu yönüne bir parça hayranlık duysa da konuyu kapatıp centilmenlik göstermesine biraz içerlemişti.

Yine de bu sözler zihnine kazınmıştı. John'un karısını gözünde canlandırdı: Lekeli geceliğiyle bebeğini kucaklamış, hesapların-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daki bir açık yüzünden John'a nutuk atıyordu. Ellie o an John'a kendisinin asla öyle biri olmayacağını söylemek istemişti.

"Artık böyle bir şey sadece gazetelerdeki köşe yazılarında olabilir." *Saturday*'in editörü Phillip diğer fotokopi sayfalarına bakmak için eğildi.

"Yanıtı dinleyin: 'Karınız, vitrininizin bir parçası olduğunu anlamamış olabilir. Bugüne dek bu tür düşüncelere daldığında kendi kendine hep evli, güvende ve mutlu bir kadın olduğunu söylediyse neden böyle işlerle uğraşmaya gerek duysun ki?'"

"Ah," dedi Derek. "Çift kişilik yatağın verdiği derin huzur..."

"Ben bunu uzun süreli bir evliliğin konforuna sığınmış kadınlar kadar âşık olmuş genç kızların da yaşadığını görüyorum. Bel ölçüleri ve elbiselerinin duruşuyla kahramanca mücadele edip parfüm sıkmadan sokağa adım atmazken bir adam, "Seni seviyorum," der ve etrafına ışık saçan o kız bir anda paçoza dönüşür. Ama mutlu bir paçoz olur."

Odadakiler arasında hem ölçülü hem de coşkulu bir kahkaha koptu.

"Siz hangisini tercih ediyorsunuz kızlar? Bel ölçünüzle uğraşmayı mı yoksa mutlu bir paçoza dönüşmeyi mi?"

"Ben geçenlerde öyle bir film izledim," dedi Derek. Kahkahaların dindiğini fark edince yüzündeki tebessüm de silinmişti.

"Bu konuda yapacak çok şey var." Melissa dosyaları işaret etti. "Ellie, öğleden sonra bu konuyu araştırabilir misin? Bakalım başka neler bulabiliriz. Kırk, elli yıl öncesine bakıyoruz. Tabii yüz yıl öncesi fazla uzak olur. Bu dosyalarda editör, okuru etkilememizi sağlayacak önemli olayları yeterince vurgulamış."

"Arşivi mi inceleyeceğim?"

"Sakıncası var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Otuz yıldır gün ışığı görmediği her halinden belli olan ve Stalin zihniyetindeki huysuz adamlar tarafından denetlenen küf kokulu evraklarla dolu karanlık bir bodrumda oturmaktan hoşlanıyorsanız bunun bir sakıncası olmazdı tabii. Ellie neşeyle, "Tabii ki yok," dedi. "Bir şeyler bulacağıma eminim."

"İstersen kendine birkaç yardımcı bul. Birkaç kişinin moda arşivleriyle ilgilendiğini duydum."

Ellie bir grup Anna Wintour özentisini, binanın en ücra köşesine yollamaktan keyif alan editörünün yüzünde beliren memnuniyeti görmezden geldi. Çünkü o sırada başka bir şey düşünüyordu. *Kahretsin. Yerin altında telefon da çekmez ki.*

"Bu arada sabah neredeydin Ellie?"

"Efendim?"

"Bu sabah. Çocuklar ve sevilen birini kaybetme konuları üzerine tekrar yazmanı isteyecektim. Ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

"Dışarıda bir röportajım vardı."

"Kiminle?"

Ellie, bir beden dili uzmanı Melissa'nın yüzündeki kayıtsız tebessümün aslında homurdanma anlamına geldiğini hemen anlardı, diye düşündü.

"Bir avukat. Ve de muhbir. Meslek odalarındaki cinsiyetçilik üzerine bir şeyler bulmayı umuyordum." Ellie ne söylediğinin farkına vardığında kelimeler artık ağzından dökülmüştü.

"Şehirde cinsiyetçilik... Çığır açacak bir konuya benzemiyor pek. Yarın zamanında masanın başında olmaya bak. Spekülatif röportajları da boş zamanlara sakla. Tamam mı?"

"Tamam."

"Güzel. Compass Quay'deki ilk baskı için iki sayfalık bir yazı istiyorum. Klişe sözlerden daha fazlası olsun." Deri kaplı defterine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şeyler yazdı. "Kaygılar, reklamlar, sorunlar... Öğleden sonra birkaç sayfa getir bakalım neler bulmuşsun."

"Getiririm." Diğerleriyle birlikte ofisten çıkarken Ellie'nin yüzünde herkesinkinden daha neşeli bir ifade vardı.

Bugünü modern bir arafta geçirdim. Gazetenin arşiv odası. Bu tür işlerle uğraşmadığına seviniyorsundur eminim.

Hotmail hesabından ona böyle bir e-posta atmıştı. John kendini angarya işlerle uğraşan önemsiz biri olarak nitelendirirdi ve bu artık ikisi arasında bir espriye dönüşmüştü. Ellie oturduğu yerde ayağını kıvırıp altına alarak makinenin ondan gelecek mesajın sinyalini vermesini beklemeye koyuldu.

Çok vicdansızsın. Ben arşivleri severim. Bir dahaki ateşli buluşmamızda unutturma da seni İngiliz Gazete Kütüphanesi'ne götüreyim.

Ellie sırıttı.

Bir kadını nasıl eğlendireceğini biliyorsun.

Elimden geleni yapıyorum.

Tanıdığım tek kütüphaneci elime bir yığın evrak tutuşturmuştu. Onlar da gece yatmadan önce okunacak kadar eğlenceli değildi.

Ellie bu sözün alaycı görünmüş olabileceğinden çekinerek cümlenin arkasına gülen surat işareti yaptı. Sonra da John'un *Literary Review* için yazdığı makalede gülen adam suratının modern iletişimle ilgili tüm yanlışları temsil ettiğini savunduğunu anımsayarak kendine lanet etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu ironik bir gülen adam suratıydı.

Bekle. Telefon.

Telefon mu? Karısı mı arıyordu? John, Dublin'deki otel odasındaydı. Dediğine göre oda denize bakıyordu. *Görsen severdin.* Bu söze nasıl bir karşılık vermeliydi? *O halde bir dahakine beni de götür.* Böyle bir cevap fazla talepkâr olmaz mıydı? *Beğeneceğimden eminim.* Bu da sanki biraz alaycıydı. Sonunda, *evet*, diye yanıtladı ve sessizce iç geçirdi.

Arkadaşlarına göre bu Ellie'nin hatasıydı. Böyle davranmanın onun tarzı olmadığını söylüyorlardı ki haklılardı.

Ellie, onunla Suffolk'taki bir kitap festivalinde tanışmıştı. Burada edebi tarzından vazgeçtikten sonra servet kazanan gerilim romanı yazarıyla bir röportaj yapacaktı. Yazarın adı John Armour'dı ve romanlarının kahramanı Dan Hobson da eski tipte, erkeksi hatlara sahip, karikatür gibi biriydi. Onunla öğle yemeğinde röportaj yaparken Ellie, John'un gerilim türüne dair tatsız bir savunmaya geçmesini, hatta biraz da yayıncılık endüstrisinden hayıflanmasını beklemişti. Ellie yazarlarla röportaj yapmayı hep sıkıcı bulurdu. O gün de karşısında göbekli, orta yaşlı, yıllarca masa başında çalışmaktan bitkin düşmüş birini görmeyi beklemişti. Ama onunla tokalaşmak için ayağa kalkan uzun boylu ve bronz tenli adam çevik vücuduyla soluk tenli Güney Afrikalı çiftçilere benziyordu. John komik, çekici, mütevazı ve nazikti. Konuşmayı Ellie'ye çevirmiş, ona kendisiyle ilgili sorular yöneltmiş, ardından dilin kökeni üzerine geliştirdiği teorisinden ve iletişimin tehlikeli biçimde zayıf ve çirkin bir şeye dönüştüğüne inandığından bahsetmişti.

Kahveler geldiğinde Ellie kırk dakikadır kaleminin deftere değmediğini fark etmişti.

Ellie, restorandan çıkıp tekrar kitap festivaline yöneldiklerinde, "Dillerin tınısını sevmiyor musun peki?" diye sordu. Yılın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonlarıydı ve kış güneşi sakin ana caddedeki alçak binaların içine sızıyordu. Ellie çok fazla içmiş, ne söylemesi gerektiğini ölçüp biçmeden kelimeler ağzından meydan okurcasına dökülmeye başlamıştı. Restorandan ayrılmak istemiyordu.

"Hangilerinin?"

"İspanyolcanın. Özellikle de İtalyancanın. İtalyanca operaya bayılmama karşın Almanca olanına katlanamamamın sebebi bu olsa gerek. Gırtlaktan çıkan o sert seslere dayanamıyorum." John bunun üzerine düşünürken sessizlik Ellie'nin sinirini bozmuş, sonra ağzında bir şeyler gevelemeye başlamıştı. "Biraz demode olduğunu biliyorum ama Puccini'yi çok severim. O yoğun hissiyat hoşuma gidiyor. R harflerinin kıvrılmasını, kelimelerin kesik ve kuvvetli biçimde dökülüşünü..." Ellie ne kadar iddialı konuştuğunu fark edince sesi alçalmaya başlamıştı.

John kapıda durup arkalarındaki yola şöyle bir baktı ve tekrar Ellie'ye döndü. "Ben operadan hoşlanmam." Bunu söylerken doğruca ona bakmıştı. Sanki ona meydan okuyordu. Ellie midesinin tam ortasına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Aman Tanrım, diye düşündü.

John bir dakika sonra, "Ellie," dedi. Ona ilk kez ismiyle hitap etmişti. "Ellie, festivale dönmeden önce otelden bir şey almam gerekiyor. Benimle gelmek ister misin?"

Daha otel odasının kapısını kapatmadan birbirlerinin üzerine saldırmış, vücutlarını birbirine bastırmış, ağızları hırsla kenetlenmişti ve bu sırada elleri de rahat durmamış, çılgınca soyunmaya başlamışlardı.

Sonrasında Ellie geriye bakıp davranışlarını gözlemlediğinde bir tür sapkınlık yaşadığını düşünüp şaşırmıştı. Yaşananları yüzlerce defa zihninde tekrarlamış, önemli kısımları ve yoğun duyguları bir kenara attığında geriye yalnızca detaylar kalmıştı. Pantolon ütüsünün üzerine düşen ve o ana hiç uymayan gündelik iç ça-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maşırı, desenli ve sentetik otel örtüsünün altında yere uzanırken akıllarını kaybetmiş gibi kıkırdamaları, John'un o öğleden sonra anahtarı resepsiyoniste neşeyle ve yersiz bir cazibeyle uzatması...

O gün onu sevinçten havalara uçuran şok, iki gün sonra hüsrana dönüşmeye başlarken John'dan bir telefon almıştı.

"Evli olduğumu biliyorsun," dedi. "Hakkımdaki yazıları okumuşsundur."

Ellie kısık bir sesle, "Hakkında yazılan her şeyi okudum," dedi.

"Ben daha önce... karıma ihanet etmedim. Olanları hâlâ idrak edebilmiş değilim."

"Bence yediğimiz kişten oldu," dedi Ellie esprili bir dille.

"Bana bir şeyler yaptın Ellie Haworth. Kırk sekiz saattir tek kelime yazabilmiş değilim." Duraksadı. "Söyleyeceklerimi unutturuyorsun."

Ellie, o halde kendimi kaderime terk ediyorum, diye düşündü. Çünkü onun ağırlığını üzerinde, dudaklarını dudaklarında hissettiği anda –arkadaşlarına evli adamlarla ilgili tüm söylediklerine, inandıklarına karşın– ondan bu olanlar için küçük de olsa bir itiraf beklemişti.

Ve şimdi, bir yıl sonra bile Ellie bu işten bir çıkış yolu aramaya başlayamamıştı.

John kırk beş dakika kadar sonra tekrar çevrimiçi oldu. Bu arada Ellie bilgisayarın başından kalkmış, kendine bir içki daha koymuş, amaçsızca evin içinde gezinmiş, banyo aynasında cildini incelemiş, sonra ortalıkta duran çorapları toplayıp çamaşır sepetine atmıştı. Mesaj sinyalini duyar duymaz da sandalyesine koşmuştu.

Kusura bakma. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Yarın konuşalım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi • https://rantey.org

John ona daha önce cep telefonundan konuşamayacaklarını söylemişti. Çünkü telefon faturasında konuşmaların dökümü de geliyordu.

Ellie hızla, *Otelde misin şimdi?* diye yazdı. *Seni otel odasından arayabilirim.* Telefonda görüşmek onlar için bir lüks, nadir bulunan bir fırsattı. Tanrım! Kısa da olsa onun sesini duymak istiyordu.

Yemeğe gitmeliyim güzelim. Affedersin, geç bile kaldım. Görüşürüz, x

İşte böyle gitmişti.

Ellie bomboş ekrana bakakaldı. John ise şimdi otelin girişinde yürüyüp resepsiyon görevlilerini büyüleyerek festival organizatörlerinin onun için tahsis ettiği araca biniyor olmalıydı. Bu geceki akşam yemeğinde doğaçlama bir konuşma yapacak, onunla aynı masada oturabilecek kadar şanslı olanlara her zamanki eğlenceli ve hevesli yönünü gösterecekti. John orada hayatını doyasıya yaşarken Ellie ise kendi hayatını beklemeye alacaktı.

Ne yapıyordu böyle?

Bilgisayarın kapat düğmesine basarken yüksek sesle, "Ben ne yapıyorum böyle?" dedi. Öfkesini yatak odasının tavanına haykırıp kendini geniş ve boş yatağa attı. Arkadaşlarını arayamazdı. Defalarca bu tip konuşmaları çekmek zorunda kalmışlardı ve ne yanıt vereceklerini de tahmin ediyordu. Doug'ın ona söylediği şey ise gerçekten acı vericiydi. Ama onların yerinde olsa kendisi de aynı şeyi söylerdi.

Koltuğa geçip televizyonu açtı. Sonunda yanında duran evrak yığınına bakıp Melissa'ya lanetler yağdırarak onları kucağına aldı. "Çeşitli evraklar," demişti kütüphaneci. Sayfaların üzerinde ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarih vardı ne de belli bir kategoriye göre dizilmişlerdi. "Hepsini düzenleyecek kadar vaktim yok. Bunun gibi sayısız evrak var burada." Bu adam gazetenin, yaşı ellinin altındaki tek kütüphanecisiydi. Ellie'nin aklından onu daha önce nasıl fark edemediği geçti bir anda.

"İşe yarar bir şey var mı bak bakalım." Adam sinsi bir ifadeyle öne doğru eğilmişti. "İşine yaramayanları at ama patronuna sakın söyleme. Bize gelen her belgeyi gözden geçirebilecek durumda değiliz şu an."

Bunun sebebi hemen ortaya çıkmıştı. Dosyalar arasında birkaç tiyatro eleştirisi, bir geminin yolcu listesi, gazetenin kutlama yemeklerinin menüleri de vardı. Ellie bunları incelerken arada bir televizyona bakıyordu. Baktığı şeylerin içinde Melissa'yı etkileyebilecek bir şey yoktu.

Şimdi de tıbbi kayıtlara benzeyen, yıpranmış bir dosyanın sayfalarında geziniyordu. Dalgın dalgın, akciğer hastalıkları, diye okudu. Hastalık daha çok madencileri etkiliyordu. Tam dosyayı çöp kutusuna atacaktı ki açık mavi bir şey gözüne ilişti. İşaret ve başparmaklarını kullanıp el yazısıyla yazılmış zarfı çekti. Zarf açıktı ve 4 Ekim 1960 tarihliydi.

Tek aşkım,

Söylediklerimin arkasındayım. İkimizden birinin cesurca davranması gerektiğine karar verdim.

Ben senin kadar güçlü değilim. Seni ilk gördüğümde narin, korumam gereken küçük bir kız olduğunu sandım. Ama şimdi tamamen yanıldığımı anlıyorum. Sen güçlü olandın, bize asla izin verilmeyecek olsa da bu tür bir ilişkiyi yaşayabilecek olan...

Zayıflığımdan ötürü beni yargılama lütfen. Dayanabilmemin tek yolu seni hiç göremeyeceğim, seni onunla birlikte görme ihtimalinden uzak olacağım bir yerde yaşamak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dakika dakika, saat saat seni aklımdan atabileceğim bir yerde olmalıyım. Ama burada kalırsam bu mümkün olmaz.

O işi kabul edeceğim. Cuma akşamı saat 19.15'te Paddington İstasyonu'nda, 4. Platform'da olacağım ve benimle gelecek cesareti kendinde bulabilmen beni her şeyden daha çok mutlu eder.

Gelmezsen birbirimize karşı ne hissedersek hissedelim yeterli olmadığını düşüneceğim. Seni suçlayamam hayatım. Geçen haftalarda üzerine dayanılmaz yükler bindiğini biliyorum ve bunun ağırlığını tahmin edebiliyorum. Seni mutsuz etme düşüncesi beni deli ediyor.

Söylediğim saatte istasyonda olacağım. Kalbimin sana ait olduğunu ve ümitlerimi de ellerinde tuttuğunu unutma.

Sevgiyle kal,

B

Ellie mektubu ikinci defa okuduğunda gözlerinden sebebini anlayamadığı yaşlar akmaya başladı. Gözlerini el yazısından alamıyordu. Kelimelerin içtenliği kırk yıl sonra bile onu etkilemişti. Zarfı çevirip bir ipucu bulmaya çalıştı. PK 13, Londra adresine gönderilmişti. Kadın da olabilirdi, erkek de. Peki, PK 13 neresiydi?

Ardından ayağa kalkıp mektubu özenle zarfa koydu ve bilgisayarın başına gitti. E-posta hesabını açıp "yenile" tuşuna bastı. Ancak saat yedi kırk beşte aldığı mesajdan sonra hiçbir şey gelmemişti.

Yemeğe gitmeliyim güzelim. Affedersin, geç bile kaldım. Görüşürüz, x

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

1960

"Uyanıyor."

Bir hışırtı duyuldu. Sonra bir sandalye sürüklendi ve perde halkalarından bir ses çıktı. İki kişi mırıldanıyordu.

"Bay Hargreaves'i çağıracağım."

Arkasından gelen kısa sessizlikte başka seslerin de farkına vardı. Uzaktan gelen konuşmalar, sanki tam altında bulunan bir yoldan geçiyormuş gibi duyulan bir arabanın sesi... Uzandığı yerde sesleri tanıyıp onları özümsemeye ve yakalamaya çalışıyor, zihninde belirginleşmelerine izin veriyordu.

Acının farkına o anda vardı. Şiddetini git gide artırıyordu. Önce kolunda, dirseğinden omzuna kadar keskin ve yakıcı bir his duymuş, ardından başı ağrımaya başlamıştı. Bu sersemletici ve acımasız bir ağrıydı. Vücudunun geri kalanı da acı içindeydi, tıpkı o gün...

Tıpkı o gün mü?

"Birazdan gelecekmiş. Perdeleri kapatmamızı söyledi."

Ağzı çok kurumuştu. Dudaklarını sıkıp acı içinde yutkundu. Ona biraz su vermelerini istiyordu ama kelimeler ağzından bir türlü çıkamamıştı. Gözlerini hafifçe araladı. İki belirsiz siluet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etrafında dolanıyordu. Tam ne olduklarını çıkaracakken tekrar hareket ediyorlardı. Mavi. *Maviydiler.*

"Az önce kim geldi biliyor musun?"

Seslerden biri kısılmıştı. "Eddie Cochrane'in kız arkadaşı. Hani şu araba kazasından kurtulan. Eddie'ye şarkı yazıyor. Daha doğrusu onun anısına yazıyor."

"Onun kadar iyi olamayacağına bahse girerim."

"Her sabah gazete dağıtan adamlarla konuşuyor. Müdürün sabrı taşmak üzere."

Kadın, bu insanların neden bahsettiklerini anlayamıyordu. Başının ağrısı bir zonklamaya dönüşüp yoğunluğunu ve şiddetini artırırken gözlerini kapatıp geçmesini beklemekten başka çaresi kalmamıştı. Sonra bir dalga misali onu sarmak istercesine beyazlı adam gelmişti. Minnet duygusuyla nefesini hafifçe dışarı vermiş, kendisini onun kollarına bırakmıştı.

"Uyanık mısın tatlım? Ziyaretçin var."

Tepesinde titreşen bir yansıma görünüyordu. Canlı bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket eden bir siluetti bu. Aniden aklına ilk kol saati geldi. Güneş ışığını saatin camına tutup oyun odasının tavanına yansıtarak küçük köpeğini nasıl havlattığını anımsamıştı.

Mavi renkler yine oradaydı. Onların hareket ettiğini, hışırtılı seslerin de eşlik ettiğini gördü. Sonra bileğinde bir el hissetti ve duyduğu ani acıyla çığlık attı.

Bir ses, "O tarafa biraz daha dikkat et hemşire," diye azarladı. "Canı yanıyor."

"Çok özür dilerim Bay Hargreaves."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Kola bir ameliyat daha yapmak gerekecek. Birkaç yere dikiş attık ama faydasını görmedik."

Karanlık bir siluet ayaklarına doğru yaklaştı. Odaklanmak istiyordu ama mavi siluet gibi onu da göremiyordu. Sonra gözlerini kapattı.

"İstersen yanında oturup onunla konuşabilirsin. Seni duyabilir."

"Diğer yaraları ne durumda?"

"Ne yazık ki bazılarının izi kalacak. Özellikle de kolundakinin. Başına da ağır bir darbe almış. O yüzden kendine gelmesi biraz zaman alabilir. Ama kazanın ciddiyetini göz önünde tuttuğumuzda şans eseri kurtulduğunu söyleyebiliriz."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Evet."

Biri yanına bir meyve tabağı bırakmıştı. Gözlerini tekrar açıp tabağa baktı. Şeklini ve rengini bütünüyle algıladığında içi, orada ne olduğunu anlamanın memnuniyetiyle doldu. Üzüm, dedi. Sonra kelimeyi sessizce zihninde tekrarladı. *Üzüm*. Yeni gerçeklikle arasında bir bağ kurmuş kadar önemliydi bu onun için.

Sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolmuş, yanı başına gelen lacivert renkli kişi tarafından tamamen yok edilmişti. O şey ona yaklaşırken hafif bir tütün kokusu aldı. Sesi tereddüt ederek çıkmıştı ve biraz utandığı bile söylenebilirdi. "Jennifer? Jennifer? Beni duyabiliyor musun?"

Kelimeler sanki fazla yüksek sesle, hatta zoraki çıkmıştı.

"Jenny, hayatım, benim..."

Üzümleri tekrar görmesine izin verip vermeyeceklerini düşündü. Görmesi gerektiğini düşünüyordu. Olgun, mor, salkım salkım üzümler. Bu ona çok tanıdık geliyordu.

"Beni duyuyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Kesinlikle duyuyor ama iletişim kurmak şu an için ona zor geliyor olabilir."

Anlayamadığı fısıldamalar duydu. Belki de anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti artık. Hiçbir şey net değildi. "Beni..." diye fısıldadı.

"Kazada hafızasını kaybetmemiş miydi? Bunun kalıcı olmayacağından emin misiniz?"

"Dediğim gibi başına ağır bir darbe aldı ama ortada bizi endişelendirecek bir şey yok." Kâğıtların hışırtısı duyuldu. "Kırık yok. Şişme de yok. Ama böyle durumları önceden tahmin edemiyoruz ve hastalar farklı şekillerde etkileniyorlar. O yüzden biraz..."

"Lütfen..." O kadar kısık sesle konuşuyordu ki duymak mümkün değildi.

"Bay Hargreaves! Bence konuşmaya çalışıyor."

"Görmek istiyorum..."

O yüz ona doğru eğildi. "Evet?"

"Görmek istiyorum..." Üzümleri görmek istiyordu. O üzümleri tekrar görmeliydi.

"Kocasını görmek istiyor!" Hemşire bunu söylerken zafer kazanmışçasına yerinden fırlamıştı. "Sanırım kocasını görmek istiyor."

Bir suskunluk oldu. Ardından biri ona doğru yürüdü. "Buradayım hayatım. Her şey... her şey yolunda."

O siluet geri çekildi ve biri adamın sırtını sıvazladı. "Gördün mü? Kendine gelmeye başladı bile. Tam vaktinde, değil mi?" Tekrar bir erkek sesi duyuldu. "Hemşire? Hastabakıcıya söyle bu akşam için yiyecek bir şeyler ayarlasın. Ağır şeyler olmasın. Hafif ve kolay yutulabilecek yiyecekler... Gitmişken bize çay da

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi • https://rantey.org

getirebilirsin." Kadın ayak seslerini duydu. Yanındakiler de kısık sesle konuşmayı sürdürüyordu. Işıklar söndüğünde düşündüğü son şey, *kocam mı?* oldu.

Daha sonra ona hastanede ne kadar kaldığını söylediklerinde buna inanamamıştı. Zaman parçalara ayrılmıştı ve saatler karmaşık bir düzende geçtiği için kontrol edilemiyordu. Salı sabahı kahvaltı ederken bir de bakmış çarşamba günü öğle yemeğini yiyordu. On sekiz saat uyumuştu ve bu, uzun süre ortada görünmemekle büyük kabalık etmiş gibi hoşnutsuzca dile getirilmişti. Sonra da cuma günü gelip çatmıştı. Hem de aniden.

Bazen uyandığında hava kararmış oluyordu. Böyle zamanlarda başını kolalı beyaz yastıktan kaldırıp hastane servisinin gecenin karanlığındaki yatıştırıcı hareketliliğini izlerdi. Koridorlarda gidip gelen hemşirelerin yumuşak tabanlı ayakkabılarının sesi, hemşire ve hasta arasındaki fısıldaşmalar... Hemşire ona akşamları isterse televizyon izleyebileceğini söylemişti. Kocası özel bir bakım talep ettiği için istediği her şey yapabilirdi. Ama onun yanıtı her defasında "Hayır" ya da "Teşekkürler" oluyordu. Çünkü köşedeki ekrandan yükselen sonu gelmez gevezelikler olmadan da duyduğu şeyler kafasını karıştırmaya yetiyordu.

Uyanık kalma süresi arttıkça küçük serviste yatan diğer kadınların yüzlerini de tanımaya başlamıştı. Sağ tarafında yatan kendisinden yaşlı kadının simsiyah saçları kusursuzca toplanmıştı ve kafasının üzerinde bir heykel gibi duruyordu: Yüzünde hafif de olsa bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Şüphesiz gençliğinde sinemaya gitmişti ve bütün hemşirelere bunu anlatma lütfunda bulunuyordu. Emir verircesine konuşuyordu ve birkaç ziyaretçisi vardı. Odanın karşısında sabahın erken saatlerinde sessizce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağlayan tombul, genç bir kadın vardı. Enerji dolu yaşlıca bir kadın –muhtemelen bir çocuk bakıcısı– her akşam iki küçük çocuğu ziyaretine getiriyordu. Oğlanlar yatağa tırmanıp kadına sarılıyor, bakıcı, annelerine zarar vermesinler diye onları uyarıncaya kadar öyle kalıyorlardı.

Hemşireler, ona diğer kadınların isimleriyle kendi isimlerini sık sık hatırlatıyorlardı ama o hiçbirini anımsamıyordu. Muhtemelen hepsini hayal kırıklığına uğratıyordu.

Kocası olduğunu söyledikleri adam hemen hemen her akşam geliyordu. Güzel bir takım elbise, mavi ya da gri bir kazak giyiyordu ve yanağına üstünkörü bir öpücük kondurup genellikle yatağın ayak kısmına oturuyordu. Endişeli bir ifadeyle kısaca konuşup ona yemekleri beğenip beğenmediğini, başka yemekler getirtmesini isteyip istemediğini sorardı. Bunların dışında genellikle gazetesini okurdu.

Yakışıklı bir adamdı. Yuvarlak ve yüksek alnı, ciddi bakışlarıyla kendisinden on yaş kadar büyük görünüyordu. Kadın içten içe onun söylediği kişi, yani kocası olduğunu biliyordu ama herkes farklı bir tepki beklerken hiçbir şey hissetmemek de şaşırtıcıydı. Bazen kocası bakmadığında onu inceleyip anlık bir aşinalık yakalamak için bekliyordu. Bazen de uyandığında, kocasının gazetesini indirip benzer bir duyguya kapılmışçasına onu izlediğini görüyordu.

Uzman Doktor Hargreaves her gün gelip çizelgesini inceliyor ve ona günü, saati, adını soruyordu. Jennifer artık hepsine doğru yanıt veriyordu. Yirmi yedi yaşında olduğunu ve başkanın adının Bay Macmillan olduğunu bile anımsıyordu. Ama buraya gelmeden önceki gazete başlıklarını ve güncel olayları hatırlamakta zorlanıyordu. Doktor onun elini tutup, "Anımsayacaksın," diyordu. "Kendini zorlamana gerek yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir de onu eskiden olduğu kişiye dönüştüreceklermiş gibi sabun, güzel kokulu şampuanlar ve dergiler getiren annesi vardı. "Hepimiz çok endişelendik Jenny," deyip soğuk elini kızının başına koymuştu. Bu güzel bir histi. Tanıdık bir duygu değildi ama yine de güzeldi. Tam bir şey söyleyecek gibi olurken, "Seni soru yağmuruna boğmamalıyım. Her şeyi anımsayacaksın. Doktorlar öyle diyor. O yüzden endişelenme," diye mırıldanıyordu.

Jennifer da ona endişelenmediğini söylemek istiyordu. Bu küçük hava kabarcığının içinde yeterince huzurluydu. Tek üzüntüsü herkesin olmasını beklediği kişi olamamasıydı. İşte bu noktada düşünmek kafasını iyice karıştırıyor, yeniden uykuya dalıyordu.

Parlak mavi gökyüzünün cılız bir orman gibi sisle kaplandığı buz gibi bir sabah, ona nihayet eve gideceğini söylediler. Artık servisin içinde gezinebiliyor, hemşirelerle konuşup istediklerinde radyo dinleyen diğer hastalarla dergi değiş tokuş ediyordu. Koluna ikinci bir operasyon yapılmıştı ve iyileştiği söylenmişti. Ama protez takılan büyük kırmızı yaraya hâlâ bakamıyor, onu bluzunun uzun kolunun içine gizliyordu. Gözleri ve kulakları da muayene edilmişti. Cam parçalarının teninde bıraktığı sayısız çizikler de iyileşiyordu. Yara izleri kaybolmuş, kırık kaburgası ve köprücük kemiği acı çekmeden çeşitli pozisyonlarda yatmasını sağlayacak kadar kaynamıştı.

Ona artık eski haline kavuştuğunu söylüyorlardı. Sanki bunu sık sık tekrarlarlarsa gerçekten eski haline dönecekmiş gibi... Bu arada annesi de Jennifer'a hayatını geri kazandırabilmek için siyah beyaz fotoğraf yığınları getiriyordu.

Jennifer dört yıldır evli olduğunu öğrenmişti. Çocuğu yoktu ve annesinin ses tonundan bu durumun herkeste hayal kırıklığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yarattığını anlamıştı. Londra'nın güzel bir bölgesinde, hizmetçisi ve şoförü olan gösterişli bir evde yaşıyordu. Kuşkusuz sahip olduklarının yarısı için her şeyini verebilecek birçok genç kız vardı. Kocası maden çıkarma işinde önemli bir görevdeydi ve sık sık evden uzakta olurdu. Ama kazadan beri birçok önemli seyahati iptal edecek kadar da karısına sadıktı. Sağlık personelinin ona gösterdiği saygıdan gerçekten de önemli bir adam olduğunu, dolayısıyla saçma olsa da kendisinin de aynı saygıyı bekleyebileceğini düşünüyordu.

Kimse ona hastaneye nasıl geldiğini söylemese de gizlice doktorun notlarına bakıp trafik kazası geçirdiğini öğrenmişti. Bir defasında neler olduğunu annesine sorduğunda kadın kıpkırmızı kesilmiş ve tombul elini Jennifer'ın eline götürüp, "Düşünmeye değmez tatlım. Çok üzücü şeylerdi," demişti. Gözleri yaşla dolunca Jennifer onu daha fazla üzmemek için bir daha bir şey sormamıştı.

Parlak, turuncu saçlı konuşkan bir kız hastanenin diğer bölümünden Jeniffer'ın saçını düzeltmeye gelmişti. Genç kadın saçlarını yaptırmanın ona iyi geleceğini söylüyordu. Jennifer kafasının arkasındaki bir kısım saçı kaybetmişti. Bu bölge yaraya dikiş atmak için tıraş edilmişti ve genç kadın da ona bu tür yaraları gizlemekte çok iyi olduğunu söyleyip duruyordu.

Bir saatten biraz uzun bir süre sonra kadın, aynayı kendinden emin bir şekilde ona tuttuğunda, Jennifer aynada kendisine bakan kadından gözlerini ayıramıyordu. Belli belirsiz bir tatmin duygusuyla, oldukça güzel, diye düşündü. *Yaralı, biraz solgun ama hoş bir yüz. Benim yüzüm.*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Saçlarını yapan kadın, "Makyaj malzemelerin yanında mı?" diye sordu. "Kolun ağrıyorsa makyajını da yapabilirim. Hafif bir ruj yüzüne canlılık verir. Biraz da pudra tabii."

Jennifer hâlâ aynaya bakıyordu. "Sence gerekli mi?"

"Tabii ki. Böyle bir güzelliği ortaya çıkarmak gerek. Hafif bir makyajla yanaklarına renk gelir. Bekle, hemen aşağıya inip malzemelerimi getireyim. Paris'ten çok güzel şeyler getirmiştim. Charles of the Ritz ruju da sana çok yakışır."

Bay Hargreaves hastaları ziyaret ederken, "Vay canına, büyüleyici görünüyorsun," dedi. "Makyajlı bir kadın görmek ne güzel. Demek ki biraz daha ilerleme kaydetmişsin. Eve gitmeyi dört gözle bekliyorsun, değil mi?"

Jennifer nazikçe, "Evet, teşekkür ederim," dedi. Ev sözcüğünün ona bir şey ifade etmediğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Doktor bir an yüzünü inceledi. Belki de kararsızlığını anlamıştı. Sonra yatağın kenarına oturup elini Jennifer'ın omzuna koydu. "Henüz tam anlamıyla kendini bulamadığın için bir parça şaşkınlık yaşayabilirsin ama her şeyi anımsayamaman seni endişelendirmesin. Beyin hasarlarından sonra hafıza kaybı olması sık rastladığımız bir durum.

Sana destek olan bir ailen var ve eski yaşam biçimine dönüp arkadaşlarınla görüştüğünde ya da alışverişe gittiğinde her şeyin tekrar yerine oturmaya başladığını göreceksin."

Jennifer başını salladı. Uyum sağladığında herkesin daha mutlu olduğunu çabuk öğrenmişti.

"Kolunun durumunu değerlendirmemiz için bir hafta sonra tekrar gelmeni istiyorum. Eskisi gibi olması için fizyoterapi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

göreceksin. Ama yapman gereken en önemli şey dinlenmek ve hiçbir şey için kaygılanmamak. Anlıyor musun?"

Doktor gitmeye hazırlanıyordu. Jennifer ona ne diyebilirdi ki?

Kocası onu çay saatinden biraz önce almaya geldi. Kolalı önlüklerinin içinde ışıl ışıl parlayan hemşireler onunla vedalaşmak için alt kattaki resepsiyon bölümünde sıraya girmişti. Jennifer hâlâ ayakta durmakta zorlanıyordu ve kolundan tutan kocasına minnettardı.

"Karıma gösterdiğiniz ilgi için teşekkürler. Faturayı ofisime gönderin mümkünse."

Kadın, Jennifer'ın kocasıyla tokalaşıp gülümseyerek, "Memnuniyetle," dedi. Sonra da Jennifer'a döndü: "Ayağa kalktığınızı görmek çok güzel. Harika görünüyorsunuz Bayan Stirling."

"Kendimi çok daha iyi... hissediyorum. Teşekkürler." Jennifer uzun, kaşmir bir palto giymiş ve ona uygun yassı bir şapka takmıştı. Giysilerin getirilmesini kocası istemiş, Jennifer ise aralarından en sade olanını seçmişti. Dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu.

Kafasını odasından uzatan Bay Hargreaves'e baktılar. "Sekreterimin dediğine göre dışarıda gazeteciler varmış. Gereksiz bir karmaşanın içine girmek istemiyorsanız arka taraftan çıkabilirsiniz."

"Evet, sanırım öyle yapacağız. Şoförümü o tarafa yönlendirebilir misiniz?"

Hastanenin sıcak servisinde geçen birkaç haftadan sonra hava şaşırtıcı derecede soğuktu. Jennifer kocasına ayak uydurmaya çalışırken kesik kesik nefes alıp veriyordu. Sonra kendini deri koltuklu, kapıları gürültüyle kapanan, büyük ve siyah bir arabanın arkasında buldu. Araba Londra trafiğinde hafif bir hırıltıyla ilerliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Jennifer pencereden dışarıya bakıp ön basamaklardaki gazetecileri ve merceklerini değiştiren sessiz fotoğrafçıları izledi. Biraz ilerlediklerinde Londra'nın merkezindeki caddelerin koşuşturan, yakaları rüzgârın etkisiyle havalanırken fötr şapkalarını kaşlarına kadar indiren adamlarla dolu olduğunu gördü.

Jennifer kocasına dönerek, "O şarkıcı kim?" diye sordu.

Kocası o sırada şoföre bir şeyler söylüyordu. "Anlayamadım?"

"Hastanedeki hemşirelerin hepsi onun hakkında konuşuyordu."

"Ah, tamam. Sanırım bununla ilgili birkaç haber okumuştum." Kocası şu anda onunla pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Tekrar şoföre dönüp, "Bayan Stirling'i eve bırakacağım. O yerleşir yerleşmez de ofise gideceğim," dedi.

Jennifer, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Kime?"

"Şarkıcıya."

Kocası kafasında bir şeyleri ölçüp biçiyormuş gibi bir ifadeyle ona baktı. "Öldü," dedi. Sonra yine şoförüne döndü.

Jennifer, beyaz ustuka evin basamaklarını ağır ağır çıktı ve en son basamağa ulaştığında kapı mucizevi bir şekilde açıldı. Şoför, Jennifer'ın valizini dikkatlice koridora bıraktıktan sonra geri çekildi. Kocası onları karşılamak için koridorda duran kadına işaret etti. Orta yaşlarının sonlarında, koyu renk saçları ensesinde sıkı bir topuzla toplanmış, iki parçalı lacivert bir elbise giymiş bir kadındı. Elini uzatarak, "Evinize hoş geldiniz hanımefendi," dedi. İçten bir tebessümü vardı ve ağır bir aksanla konuşuyordu. "İyileştiğinize çok sevindik."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Teşekkürler," dedi Jennifer. Kadına ismiyle hitap etmek istese de sormaya çekiniyordu.

Kadın paltoları almak için bekleyip onlarla birlikte koridorda ilerledi.

"Yorgun musun?" diye soran kocası yüzünü incelemek için başını eğdi.

"Hayır, hayır iyiyim." Jennifer gözlerini evde gezdirirken korkusunu gizleyebilmeyi ummuştu. Çünkü burayı hiç hatırlamıyordu.

"Ben artık ofise dönmeliyim. Bayan Cordoza'yla kalabilirsin, değil mi?"

Cordoza. Bu hiç de tanıdık bir isim değildi. Yine de içten içe bir minnet duydu. *Bayan Cordoza*. "Kalırım, teşekkürler. Lütfen benim için endişelenme."

"Saat yedide dönerim. İyi olacağından eminsen..." Bir an önce gitmek istediği belliydi. Eğilip Jennifer'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve kısa bir duraksamanın ardından gitti.

Jennifer koridorda beklerken basamakları inen kocasının ayak seslerini ve hareket eden arabanın motor hırıltısını duydu. Ev gözüne aniden bomboş görünmüştü.

Jennifer ipeksi duvar kâğıtlarına dokundu ve cilalı parkelerle baş döndürücü yükseklikteki tavanları inceledi. Ardından özenli ve nazik bir tavırla eldivenlerini çıkarıp koridordaki sehpada duran fotoğraflara bakmak için öne eğildi.

En büyüğü süslü ve işlemeli gümüş bir çerçevedeki düğün fotoğrafıydı. Üzerine oturan beyaz bir elbise giymiş, yüzü beyaz dantelli duvağıyla örtülmüştü ve yanında duran kocasının yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. *Onunla evliymişim gerçekten de*, diye düşündü. Fotoğrafta çok mutlu görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi • https://rantey.org

Aniden yerinden sıçradı. Arkasından gelen Bayan Cordoza ellerini önünde birleştirmiş bekliyordu. "Çay getirmemi ister misiniz? Belki salonda içmek istersiniz. Sizin için oradaki şömineyi yaktım."

"Evet..." Jennifer koridor boyunca uzanan ve sayısızmış gibi görünen kapılara baktı. Sonra fotoğrafa döndü. Tekrar konuşmadan önce bir dakika geçmişti. "Bayan Cordoza... Oturana kadar kolunuza tutunabilir miyim? Ayakta duramıyorum da."

Sonrasında kendi evinde odaların nerede olduğunu anımsayamadığını neden açık açık söylemek istemediğini düşündü.

Rol yaparsa ve buna herkesi inandırırsa sonunda rolü gerçeğe dönüşebilirmiş gibi düşünüyordu.

Hizmetçi akşam yemeğini hazırlamıştı. Patates ve taze fasulyeli güveç pişirilmişti. Kadın, Jennifer'a güveci fırının en altına koyduğunu söylüyordu. Ancak Jennifer sofraya geçmeden önce kocasının dönmesini beklemeliydi. Sağ kolu hâlâ güçsüzdü ve tabakları düşürmekten korkuyordu.

Bir saat boyunca bomboş evde tek başına gezinip etrafa alışmaya çalışırken çekmeceleri karıştırıp fotoğrafları inceledi. Kendine tekrar tekrar, *benim evim*, dedi. *Benim eşyalarım. Benim kocam.* Birkaç defa zihni iyice boşalmış, ayaklarının onu banyo veya çalışma odası olduğunu düşündüğü odalara götürmesine izin vermiş ve her şeye rağmen bir yanının burayı iyi biliyor olmasına sevinmişti. Salondaki kitaplara bakıp hoş bir tatmin duygusuyla ve hayretle raflardaki kitapların çoğunun konusunu bildiğini fark etmişti.

En fazla yatak odasında oyalandı. Bayan Cordoza valizini açıp her şeyi yerleştirmişti. İki gömme dolabın içi kusursuzca yerleştirilmiş kıyafetlerle doluydu. En eski ayakkabılar da dahil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmak üzere her şey üzerine tam oturuyordu. Saç fırçaları, parfümleri ve pudraları tuvalet masasının üzerine dizilmişti. Kokular hoş bir aşinalıkla teniyle buluşuyordu. Makyaj malzemelerinin renkleri de ona uyuyordu. Coty, Chanel, Elizabeth Arden ve Dorothy Gray markaları vardı. Aynasının etrafı da küçük, pahalı kremler ve yağ şişeleriyle çevrelenmişti.

Çekmecelerden birini açtığında şifon iç çamaşırları, sutyenler, ipek ve dantelden kıyafetler buldu. *Görünümüne önem veren bir kadınmışım*, diye düşündü. Üç parçalı aynanın karşısına oturup kendine baktı ve saçlarını taramaya başladı. Kendi kendine, *işte böyle bir hayatım var*, dedi.

Yabancılık çektiği bazı anlarda ufak tefek işlerle oyalanıyordu. Mesela alt kattaki dolapta duran havluları düzenleyip tabaklarla bardakları çıkarmıştı.

Kocası Laurence saat yedi olmadan geldi. Taze makyajı ve boynuyla omuzlarına sıktığı hafif parfümüyle onu koridorda bekliyordu. Bu olağan davranışın onu memnun ettiğini düşündü. Kocasının paltosunu alıp portmantoya astı ve bir şey içmek isteyip istemediğini sordu.

Laurence, "Harika olur, teşekkürler," dedi.

Sürahiye uzandığında bir an tereddüt etti.

"Evet, o tatlım. Viski. İki parmak kadar ve buzlu. Teşekkür ederim."

Yemekte kocası büyük bölümü boş duran cilalı geniş ahşap masada onun sağ yanına oturmuştu. Jennifer üzerinden buhar tüten yemeği kepçeyle tabaklara koyarken Laurence da onları masaya koydu. Kocasının çalışkan ellerine bakarken, *bu benim hayatım*, diye düşündü. *Böyle bir hayat sürüyoruz.*

"Cumartesi günü Moncrieffler'i yemeğe davet edebiliriz belki. Senin için uygun mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Jennifer çatalındaki küçük lokmayı ağzına attı. "Sanırım."

"Güzel." Laurence başını salladı. "Arkadaşlarımız seni sorup duruyor. Eski haline kavuştuğunu görünce sevinecekler."

Jeniffer gülümsedi. "Ne güzel."

"Bunun dışında bir iki hafta pek bir şey yapmayız diye düşündüm. Sen de iyice toparlanmış olursun."

"Evet."

"Yemek çok lezzetli. Sen mi pişirdin?"

"Hayır. Bayan Cordoza yaptı."

"Öyle mi?"

Sessizlik içinde yediler. Bay Hargreaves sert bir şey içmemesini tavsiye ettiği için Jennifer su içiyordu ama kocasının içkisine de imrenmişti. Alkolün tuhaflığını hissetmeyi ve rahatlamayı istiyordu.

"Ofiste... işler nasıl?"

Laurence başını öne eğmiş yemeğine bakıyordu. "Her şey yolunda. Önümüzdeki birkaç hafta içinde madenleri ziyaret etmem gerekecek ama gitmeden önce senin toparlandığından emin olmak istiyorum. Tabii ki Bayan Cordoza sana yardımcı olacak."

Yalnız kalma düşüncesi Jennifer'ı biraz rahatlatmıştı. "Eminim toparlanırım."

"Sonra da belki birkaç haftalığına Riviera'ya gideriz. Orada işlerim var ve güneş de sana iyi gelebilir. Bay Hargreaves de yara izlerine iyi geleceğini söyledi..." Laurence'ın sesi gittikçe azaldı.

Jennifer, "Riviera," diye tekrarladı. Gözünün önüne ay ışığıyla aydınlanmış bir sahil geliyordu. Tokuşturulan kadehler... Anlık görüntülerin yeniden canlanması için gözlerini kapattı.

"Belki bu kez baş başa biraz daha güneye gidebiliriz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra görüntü kayboldu. Nabzını kulaklarında hissediyordu. Kendi kendine, *sakin ol*, dedi. *Hepsini anımsayacaksın. Bay Hargreaves anımsayacağını söyledi.*

"Orası seni mutlu ediyor. Orada Londra'da olduğundan daha mutlusun." Kocasına ona bakmış ve sonra da gözlerini kaçırmıştı.

İşte yine aynı şey olmuştu. Kendini test ediliyormuş gibi hissetmişti. Kendini lokmasını çiğneyip yutmaya zorladı ve kısık bir sesle, "Sen nasıl istersen," dedi.

Oda sessizliğe gömülmüştü ve sadece çatal bıçağı tabağına çarptıkça can sıkıcı bir gürültü çıkıyordu. Aynı masada yemek yemek sanki başa çıkılmaz bir hal almaya başlamıştı. Jennifer, "Aslında sandığımdan fazla yorulmuşum. Senin için yukarı çıkmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Laurence da ayağa kalkmıştı. "Bayan Cordoza'ya mutfakta yiyebileceğimizi söylemeliydim. Seni çıkarmamı ister misin?"

"Lütfen keyfine bak." Jennifer kocasının yardım teklifini geri çevirdi. "Biraz yorgunum. Eminim sabah daha iyi olurum."

Jennifer saat ona çeyrek kala kocasının odaya girdiğini duydu. Yatağa uzandığı yerde üzerini saran örtünün, uzun perdelerden süzülen ay ışığının, meydandaki trafiğin, müşterilerini indirmek için yavaşlayan taksilerin ve köpeğini gezdiren insanların nazik selamlaşmalarının bütünüyle farkındaydı. Hâlâ bulunduğu çevreye tamamen uyum sağlaması için bir şeylerin yerine oturmasını bekliyordu.

Sonra kapı açıldı.

Kocası lambayı açmadı. Ceketini asarken tahta askının yumuşak sesini, ayakkabılarının tıkırtısını duydu. O anda kaskatı kesildi. Kocası olan bu yabancı adam onun yatağına girecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi • https://rantey.org

Bütün gün kendini toparlamakla kafası o kadar meşguldü ki işin bu yönünü hiç düşünmemişti. Jennifer onun başka bir odada uyumasını bekliyordu.

Dudağını ısırıp gözlerini sımsıkı kapatarak uyuyor numarası yapmak için derin derin nefes alıp vermeye çalıştı. Kocasının banyoya girdiğini, musluğu açtığını ve dişlerini fırçalayıp gargara yaptığını duydu. Sonra halının üzerinde ilerleyip örtülerin altına uzanmış, yatak da karşı koyarcasına gıcırdamıştı. Kocası yanına uzandıktan bir süre sonra Jennifer hâlâ düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye çalışıyordu. *Ah lütfen, henüz değil,* diye geçirdi içinden. *Seni tanımıyorum bile.*

Laurence, "Jenny?" dedi.

Kocasının elini kalçasında hisseden Jennifer geri çekilmemek için kendini zorladı.

Laurence elini nazikçe gezdiriyordu. "Jenny?"

Jennifer derin bir uykudaymış gibi nefes alıp vermeye devam etti. O anda kocasının durduğunu, elini kıpırdatmadan iç geçirdiğini ve sonunda yastığına gömüldüğünü hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Patronunun yüzündeki korkunç ifadeyi, kendi odasından onunkine uzun adımlarla geçerken takındığı kararlı tavrı izleyen Moira Parker, Bay Arbuthnot'un saat iki buçuktaki randevuya gecikmesinin belki de isabetli bir şey olduğunu düşündü. Önceki görüşmenin pek de iyi geçmediği belli oluyordu.

Ayağa kalkıp eteğini düzeltti ve patronunun, arabasından ofise kadar geçen o kısa mesafede yağmurdan benek benek ıslanan paltosunu aldı. Şemsiyesini kenara koydu ve paltoyu askıya asmak için her zamankinden daha fazla oyalandı. Ne zaman yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu anlayacak kadar uzun süredir onun yanında çalışıyordu.

Moira patronuna bir fincan çay koydu. Bay Stirling öğleden sonraları bir fincan çay, sabahları da iki fincan kahve içerdi. Evrakları yıllar içinde edindiği bir tecrübeyle topladı ve adamın kapısını çalıp içeri girdi. "Bay Arbuthnot trafiğe takıldı sanırım. Marylebone Caddesi bayağı yoğun."

İmzalaması için önceden masasına bıraktığı belgeleri patronu şimdi okuyordu. Hoşnut bir ifadeyle gömlek cebinden kalemini çıkarıp kısa ve sert bir hareketle imzaladı. Moira çayı masasına bıraktı ve mektupları da diğer belgelerin arasına yerleştirdi. "Güney Afrika uçuşunuz için biletlerinizi aldım. Havaalanında karşılanmanız için de gerekli düzenlemeler yapıldı."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ayın on beşinde, değil mi?"

"Evet. Evrakları incelemek isterseniz getirebilirim. Geçen haftanın satış rakamları burada var. Son ödeme tutarı da şu dosyanın içinde. Araba üreticileriyle yaptığınız toplantıdan sonra öğle yemeğine vaktiniz kalmaz diye düşünüp size danışmadan birkaç sandviç ısmarladım. Umarım seversiniz."

"Çok naziksin Moira. Teşekkürler."

"Şimdi getirmemi ister misiniz? Belki çayınızla birlikte yemek istersiniz."

Adam başını sallayıp hafifçe gülümseyince Moira kızarmamak için elinden geleni yaptı. Patronuna karşı özenli tavırları, resmi kıyafetleri ve işlerini büyük bir ciddiyetle yapmasından dolayı diğer sekreterler için alay konusu olduğunun farkındaydı. Ama patronu düzenden hoşlanan bir adamdı ve Moira da onu anlıyordu. Başlarını dergilerden kaldırmayan, kadınlar tuvaletinde sürekli dedikodu yapan o aptal kızlar hakkıyla yapılmış bir işin verdiği tatmin duygusunu anlamazdı. Onlar *vazgeçilmez* olmanın mutluluğunu bilemezdi.

Moira biraz duraksayıp dosyasındaki son mektubu aldı. "İkinci posta geldi. Bunu görmek isteyeceğinizi düşündüm. Rochdale'deki adamlarla ilgili mektuplardan."

Adam kaşlarını çatınca yüzünü aydınlatan hafif tebessüm de silindi. Mektubu iki defa okudu. "Başka gören oldu mu bunu?"

"Hayır efendim."

"Diğerleriyle birlikte dosyala." Adam mektubu Moira'ya uzattı. "Sıkıntı yaratacak bir konu. Sendikalar da arkasında. Onlarla iş birliği yapmaya niyetim yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Moira hiçbir şey söylemeden mektubu aldı. Tam odadan çıkacakken döndü. "Bir de... karınız nasıl diye sormak isterim. Eve döndüğüne seviniyordur eminim."

"İyi, teşekkürler. Toparlandı diyebilirim. Eve dönmek ona iyi geldi."

Moira yutkundu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Adamın dikkati çoktan başka bir şeye yönelmişti. Moira'nın ona verdiği satış rakamlarını inceliyordu. Moira Parker yüzüne yapışan tebessümüyle dosyasını göğsüne yaslayıp masasına yürüdü.

Laurence, eski dostlar, demişti. Yani bunun çok da sıkıntı verici bir yanı yoktu. Bu dostların ikisini artık tanıyordu; Jennifer'ı hastanede ve eve döndükten sonra bir kez ziyarete gelmişlerdi. Otuzlu yaşlarının başındaki uzun siyah saçlı Yvonne Moncrieff, Medway Meydanı'nda komşu olduklarından beri Jennifer'ın arkadaşıydı. Yvonne aslında sıradan ve alaycı biriydi. Yvonne'un okuldan tanıdığı ve ona tamamen zıt bir kişiliğe sahip diğer arkadaşı Violet ise insanların bu alaycı ve küçümseyici tavırları hak ettiklerini düşünürdü.

Jennifer başlarda onların sohbetlerine ayak uydurmakta ya da bahsettikleri isimlerden bir anlam çıkarmakta zorlansa da onlarla görüşmekten hoşlanıyordu. İnsanlara karşı hislerinde içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Anılar, zihnin yanı sıra başka yerlerde de saklı olabilirdi.

Jennifer hastanede uyanıp kendini çok tuhaf hissettiğini itiraf ettiğinde Yvonne, "Keşke ben de hafızamı kaybetseydim," demişti. "Günbatımında kaçar giderdim. Francis'le evli olduğumu unuturdum." Her şeyin yoluna gireceğine Jennifer'ı inandırmak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

istiyordu. Bu "sessiz" bir toplantı olacaktı ama akşama doğru Jennifer'ın sinirleri gerilmeye başlamıştı.

"Neden telaşlandığını anlamıyorum tatlım. Senin yemek davetlerin dillere destandır." Jennifer kıyafet seçmeye çalışırken Yvonne da yatağın üzerine oturmuştu.

"Evet. Ama neden?" Göğüslerini bir elbisenin içine sığdırmaya çalışıyordu. Son haftalarda biraz kilo verdiği belliydi ve elbisenin ön tarafı potluk yapıyordu.

Yvonne güldü. "Ah, rahatla biraz. Bir şey yapmana gerek yok Jenny. Eminim muhteşem Bayan C. gururunu okşayacaktır. Evin çok güzel. Sen de büyüleyici görünüyorsun. En azından şu lanet kıyafetlerden birini giydiğinde öyle görüneceksin." Yvonne ayakkabılarını ayağından fırlatıp uzun, narin bacaklarını yatağa uzatmıştı. "Senin bu eğlenme merakını asla anlayabilmiş değilim. Beni yanlış anlama, partilere gitmeye bayılırım ama organizasyonlarla uğraşamam." Tırnaklarını inceliyordu. "Partilere gitmek güzel ama evde kendin düzenlememelisin bence. Annem hep böyle derdi ve açıkçası ona hak veriyorum. Kendime bir iki yeni elbise alabilirim ama kanepeler, çörekler hazırlayıp oturma planı yapmak mı? Hayır..."

Jennifer yakasını düzeltip önce sola, sonra sağa dönerek aynada kendine baktı. Kolunu kaldırdı. Yara izi kabuk bağlamıştı ve hâlâ belirgindi. "Sence uzun kollu bir şey mi giymeliydim?"

Yvonne doğrulup onu inceledi. "Canın yanıyor mu?"

"Kolum ağrıyor ve doktor bana birkaç ilaç yazdı. Aslında yalnızca yaranın biraz..."

"Dikkat çekeceğini mi düşünüyorsun?" Yvonne burnunu buruşturdu. "Evet. Yaran biraz iyileşene kadar uzun kollu bir şey giysen iyi edersin tatlım. Zaten hava da soğuk."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Arkadaşının bu açık sözlü yorumu Jennifer'ı biraz şaşırtmıştı ama ona gücenmedi. Eve döndüğünden beri ilk kez biri ona karşı bu kadar dürüst olmuştu.

Elbiseyi çıkarıp dolabına gitti ve biraz karıştırıp ipek kumaştan bir elbise buldu. Askısından çıkardı. Gerçekten de göz alıcı bir elbiseydi. Eve döndüğünden beri gri ve kahverengi tüvitlere bürünüyordu ama bu süslü elbise sürekli gözüne ilişiyordu. "Böyle şeyler mi?" diye sordu.

"Nasıl şeyler?"

Jennifer derin bir nefes aldı. "Ben hep böyle şeyler mi giyiyordum? Eskiden böyle mi görünüyordum ?" Elbiseyi üzerine tuttu.

Yvonne çantasından bir sigara alıp yaktı ve Jennifer'ın ifadesini inceledi. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Jennifer tuvalet masasının önündeki tabureye oturdu. "Çok az," diye itiraf etti. "Seni *tanıdığımı* biliyorum. Tıpkı onu tanıdığımı bildiğim gibi. İşte şuramda hissediyorum. Göğsünü işaret etti. "Ama bir yandan da... büyük boşluklar var. Hayatıma dair ne hissettiğimi anımsamıyorum. Biriyle nasıl yakınlık kurduğumu bilmiyorum. Ben..." Dudağının kenarını ısırdı. "Kim olduğumu bilmiyorum." Gözleri beklenmedik şekilde yaşlarla dolmuştu. Mendil bulmak için önce bir çekmeceyi, sonra diğerini açtı.

Yvonne yaklaşık bir dakika bekledi. Sonra ayağa kalkıp dar taburede Jennifer'ın yanına oturdu. "Tamam tatlım. Ben sana anlatacağım. Sen çok hoş, eğlenceli, neşe dolu birisin. Kusursuz bir hayatın var. Seni çok seven zengin ve yakışıklı bir kocan, bütün kadınların hayran kalacağı giysilerin var. Saçların da her zaman kusursuz. Bel ölçün bir erkeğin avuç içi kadar. Bütün toplantıların ilgi odağısın ve hepimizin kocası içten içe sana âşıktır."

"Ah, saçmalama."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Saçmalamıyorum. Francis sana hayran. Senin o göz alıcı tebessümünü ve sarı buklelerini gördüğünde neden benim gibi cılız ve huysuz bir yaşlı Yahudi kızıyla evlendiğini düşünüp durduğunu anlıyorum. Bill de öyle..."

"Bill mi?"

"Violet'in kocası. Sen evlenmeden önce fino köpeği gibi neredeyse sürekli peşinde dolaşırdı. Neyse ki kocandan korkuyor. Yoksa yıllar önce seni kaçırmaya yeltenebilirdi."

Jennifer mendiliyle gözlerini sildi. "Çok naziksin."

"Hiç de değil. Bu kadar tatlı olmasan seni çoktan öldürmüştüm. Ama çok şanslısın ki seni seviyorum."

Birkaç dakika birlikte oturdular. Jennifer başparmağını halının üzerindeki bir noktaya sürtüyordu. "Neden çocuğum yok?" diye sordu.

Yvonne sigarasından uzun bir nefes çekip Jennifer'a baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Seninle bu konuyu son konuştuğumuzda çocuk sahibi olmanın en azından aynı kıtada yaşayan karı kocalara uygun bir şey olduğunu söylemiştin. Kocan çok sık seyahat ediyor." Sırıtıp büyük ve daire şeklinde bir duman üfledi. "İşte, sana bu kadar imrenmemin sebeplerinden biri daha."

Jennifer isteksizce gülerken Yvonne devam etti. "Ah, düzeleceksin tatlım. Doktorun dediklerini yap ve korkmaktan vazgeç. Eminim birkaç hafta içinde kendini bulacaksın ve her şeyi hatırlayacaksın. Horlayan bir kocadan bıktığını, ekonominin durumunu, Harvey Nichols'taki hesabının ne kadar büyük olduğunu... Bence şansın varken içindeki masumiyetin keyfini çıkar."

"Sanırım haklısın."

"Bu arada bence o gül kurusu rengindeki elbiseni giymelisin. Elbiseye mükemmel derecede uyacak kuvars bir kolyen var. Ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bence pırlanta kullanma. Göğüslerini havası boşalmış iki balon gibi gösteriyor."

Jennifer, "Ah, çok iyi bir arkadaşsın!" dedi ve ikisi birden güldü.

Kapı sertçe kapandı ve Laurence çantasını koridora bıraktı. Dışarının soğuğu paltosuna ve tenine sinmişti. Atkısını çıkarıp Yvonne'u selamladı ve geç kaldığı için özür diledi. "Muhasebeciyle toplantı yaptık. Parayla uğraşan adamlar nasıldır bilirsin."

"Ah, bir araya geldiklerinde onları görmelisin Larry. Beni iyice bezdiriyorlar. Francis'le beş yıldır evli olsam da senet ve kredi arasındaki farkı hâlâ öğrenemedim." Yvonne saatine baktı. "Francis de neredeyse gelir. Eminim rakamlara sihirli değneğini dokundurmakla meşguldür."

Laurence, Jennifer'a baktı. "Harika görünüyorsun Jenny."

"Değil mi? Karın çok yol kat etti."

"Evet, evet. Gerçekten de öyle." Laurence elini çenesinde gezdirdi. "İzin verirseniz diğer konuklar gelmeden kendime çekidüzen vereyim. Yine kar yağacak. Radyodan hava durumunu dinledim."

Yvonne, "Biz de seni beklerken bir şeyler içeriz," dedi.

Kapı ikinci defa açıldığında, sert kokteyllerin etkisiyle Jennifer'ın sinirleri yatışmıştı. *İyi geçecek*, diyordu kendi kendine. Kendini komik duruma düşürecek bir şey yaparsa Yvonne hemen müdahale edecekti. Gelenler onun arkadaşlarıydı. Hatasını yakalamak için uğraşmayacaklardı. Bu parti kendini bulması için yeni bir adım olacaktı.

"Jenny, bizi davet ettiğin için teşekkür ederiz." Violet Fairclough dolgun yüzü şapkasına iyice gömülmüş halde ona sarıldı. Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şapkayı kafasından çıkarıp paltosuyla birlikte uzattı. Belirgin hatlarını saran yuvarlak yakalı ipek bir elbise giymişti. Yvonne daha sonra Jennifer'a, Violet'in belini ölçmek için küçük bir bölüğe ihtiyaç duyacaklarını söylemişti.

"Jennifer. Her zamanki gibi çok tatlısın." Uzun boylu, kızıl saçlı bir adam onu öpmek için durmuştu.

Jennifer bu çiftin uyumsuzluğu karşısında afallamıştı. Adamı hiç anımsamıyordu ve ufak tefek, Violet'in kocası olamayacak kadar komik görünüyordu. "İçeri gelin," dedi gözlerini adamdan uzaklaştırıp kendine çekidüzen vererek. "Kocam birkaç dakika içinde aşağı iner. Bu arada size içki ikram edeyim."

Bill, "Kocam mı dedin? Bu akşam resmi bir toplantıda mıyız?" diye güldü.

"Şey..." Jennifer bocalamıştı. "Sizinle uzun zamandır görüşmedim..."

"Canavarlık etme. Jenny'ye karşı kibar ol." Yvonne, Bill'i öptü. "Çok hassas bir ruh hali içinde. Aslında o yatağına uzanırken biz de sırayla ona üzüm yedirmeliydik. Ama martini içmekte ısrar etti."

"İşte bu bizim bildiğimiz ve sevdiğimiz Jenny." Bill'in memnun ifadesi o kadar uzun süre yüzünde kaldı ki Jennifer gücenip gücenmediğini görmek için iki defa Violet'a baktı. Kadın pek önemsemiş gibi görünmüyor, çantasını karıştırıyordu. "Yeni bakıcıya numaranı bıraktım," dedi kafasını kaldırarak. "Umarım sakıncası yoktur. O kadar beceriksiz ki Frederick'in pijama altını ya da ona benzer bir şeyi bulamayınca arayıp durur."

Jennifer, Bill'in gözlerini devirdiğini gördü ve bir an için korkuyla bu hareketin ona ne kadar tanıdık geldiğini fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kocası ve Francis'in birer uçta oturduğu masada sekiz kişiydiler. Yvonne, Horse Guard'da oldukça yüksek bir mevkide bulunan Dominic ve Jennifer pencere kenarında, Violet, Bill ve Dominic'in karısı Anne de onların karşılarına oturmuştu. Anne neşeli bir tipti ve erkekler espri yaptığında kendine güvenen bir kadının edasıyla kahkahalar atardı.

Jennifer yemek yerken onları incelediğini, birbirlerine söyledikleri sözleri detaylarıyla analiz ederek geçmiş yaşantısına dair bir ipuçları yakalamaya çalıştığını fark etti. Bill karısıyla konuşmak şöyle dursun, ona bakmıyordu bile. Violet'in de bu durumu umursadığı söylenemezdi ve Jennifer, onun bu kayıtsızlığın farkında olup olmadığını anlayamıyordu. Belki de utanç verici bir duruma düşmemek için sabır gösteriyordu.

Francis'ten şakayla karışık şikâyet edip duran Yvonne sürekli onu izliyordu. Onunla ilgili espriler yaparken kocasını meydan okuyan tebessümünden mahrum bırakmazdı. Onların ilişkisi de böyle, diye düşündü Jennifer. Yvonne, kocasına onun için ne kadar değerli olduğunu göstermiyordu.

"Keşke paramı buzdolabına yatırsaydım," diyordu Francis. "Bu sabah gazetede Britanya'da bu yıl bir milyon adet buzdolabı satıldığını okudum. Bir milyon! Beş yıl önce bu sayı yüz yetmiş bindi."

"Amerika'da on katıdır. Oradaki insanların birkaç yılda bir buzdolabı değiştirdiklerini duydum." Violet bir parça balık aldı. "Üstelik de çok büyükler. Bizimkilerin iki katı. Düşünebiliyor musunuz?"

"Amerika'da her şey daha büyük. Ya da bize öyle söylüyorlar."

"Tanıdığım birkaç Amerikalıdan yola çıkarsak egolarının da büyük olduğunu söyleyebilirim." Dominic'in sesi yükseldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Amerikalı bir generalle tanışana kadar ukala bir adam gördüğünüzü iddia etmeyin."

Anne gülüyordu. "Zavallı yaşlı Dom... Onlardan biri kalkıp Dominic'e arabasını nasıl kullanacağını anlatmaya çalıştığında gerçekten de çok sinirlenmişti."

"Evleriniz çok küçük, arabalarınız çok küçük, porsiyonlarınız çok küçük..." diye onu taklit etti Dominic. "Porsiyonları görmeliydiler. Tabii ki hiçbir fikirleri yoktu..."

"Dom onunla dalga geçip annemin Morris Minor arabasını aldı ve adamı da içine oturttu. Yüzünü görmeliydiniz."

"'Buranın standardı bu dostum,' dedim ona. 'Mevki sahibi kişiler için Vauxhall Velox'u kullanıyoruz. Bacaklarınız için birkaç santim ekstra yer sağlıyor.' Adam sığmak için neredeyse iki büklüm olmuştu."

"Gülmekten yıkılmıştım," dedi Anne. "Dom'un başı nasıl belaya girmedi anlamadım."

"İşler nasıl Larry? Bir iki hafta içinde yine Afrika'ya gidiyormuşsun."

Jennifer kocasının arkasına yaslanmasını izledi.

"İyi. Hatta harika. Fren balatası üretmek için bir motor şirketiyle sözleşme imzaladım." Larry çatalıyla bıçağını tabağına bıraktı.

"Tam olarak ne yapıyorsun? Şu kullandığın yeni moda madenin ne olduğunu anlamış değilim."

Bill masanın diğer ucundan, "İlgileniyormuş gibi davranmana gerek yok Violet," dedi. "Violet pembe veya mavi olmayan ya da 'Anne' kelimesiyle başlayan bir cümle duymadıkça söylenen hiçbir şeyle ilgilenmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yvonne, "Bill tatlım, belki de evinde onu yeterince teşvik edecek bir şey olmadığından böyledir," diye atıldı ve adamlar coşkuyla ıslık çaldı.

Laurence, Violet'a döndü ve, "Aslında yeni bir maden değil," dedi. "Roma döneminden beri var olan bir şey bu. Okulda size Roma dönemi üzerine ders verdiler mi?"

"Tabii ki verdiler. Ama hiçbir şey hatırlamıyorum." Violet tiz bir kahkaha attı.

Laurence'ın sesi alçalırken masadakiler de onu daha iyi duyabilmek için susmuştu. "Yaşlı Plinius bir ziyafet salonundaki ateşe atılan kumaş parçasının birkaç dakika sonra hiç zarar görmemiş halde nasıl çıktığını gördüğünü yazmıştı. Bazıları bunun sihirbazlık olduğuna inanmıştı ama o bunun sıradışı bir şey olduğunu biliyordu." Cebinden bir kalem çıkardı ve eğilip işlemeli peçetenin üstüne bir şeyler yazdı. Görmesi için peçeteyi Violet'a doğru çevirdi. "En yaygın haliyle krizotil, altın anlamına gelen Yunanca *chrysos* ve lif anlamına gelen *tilos* kelimelerinden oluşmuştur. O zamanlar bile bu maddenin çok değerli olduğu biliniyormuş. Benim, yani şirketimin tek yaptığı bunu bulup biçimlendirmek."

"Yani yangını söndürüyorsunuz."

"Evet." Adam düşünceli bir ifadeyle ellerine baktı. "Aslında daha en başından çıkmasını önlüyoruz demek daha doğru olur." Ardından gelen sessizlikte masanın atmosferi değişti. Jennifer'a baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

"Peki, işin asıl para eden kısmı nedir eski dostum? Ateşe dayanıklı kumaş değil herhalde."

"Araba parçaları." Larry sandalyesine yaslanınca odadakiler de onunla birlikte rahatlamış göründü. "Dediklerine göre on yıl içinde Birtanya'daki hemen her hanenin bir arabası olacakmış.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tabii bu da sayısız fren balatası gerekeceği anlamına geliyor. Demiryolları ve havayollarıyla da iletişim halindeyiz. Ama beyaz asbest kullanımının sınırı yok. Drenaj, çiftlik evleri, sac kaplama ve izolasyona da el atıyoruz. Yakında her yere yayılacağız."

"Gerçekten de mucizevi bir madenmiş."

Jennifer, Larry'nin arkadaşlarıyla işi hakkında konuşurken baş başa kaldıkları zamana göre daha rahat olduğunu düşündü. Jennifer'ın ciddi bir kaza geçirmesi ve henüz tam anlamıyla toparlanamamış olması muhtemelen onun açısından da kolay değildi. Yvonne'un o öğleden sonra onu nasıl tanımladığını anımsadı: Güzel, dengeli ve *fingirdek*. Acaba Larry de o kadını mı özlüyordu acaba? Muhtemelen izlendiğinin farkına varan kocası ona dönüp bakışlarını yakaladı. Jennifer gülümseyince o da gülümsedi.

"Sizi gördüm. Haydi Larry. Şu anda karına kur yapamazsın." Bill kadehlerini doldurdu.

"Tabii ki yapabilir," diye karşı çıktı Francis. "Hele ki başına gelenlerden sonra. Şimdi nasıl hissediyorsun Jenny? Harika göründüğünü söylemeliyim."

"İyiyim, teşekkürler."

"Hastaneden çıkalı iki hafta bile olmadan bir davet verdiğine göre iyi olduğunu düşünmeliyiz."

"Jenny bir yemek daveti vermeseydi gerçekten ciddi bir şeyi olduğunu düşünürdüm. Yalnız onun da değil, bütün dünyada büyük bir sıkıntı olduğunu düşünürdüm." Bill şarabından koca bir yudum aldı.

"Çok kötü bir süreçti... Ama toparlandığını gördüğüme sevindim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Senin için endişelenmiştik. Umarım çiçeklerimi almışsındır," dedi Anne.

Dominic peçetesini masaya koydu. "Kazayla ilgili bir şey anımsıyor musun Jenny?"

"Kusura bakmazsanız bu konuyu kapatmak istiyorum." Laurence sehpanın üzerinden başka bir şarap şişesi almak için kalktı.

"Elbette bakmayız." Dominic af dilercesine elini kaldırdı. "Düşüncesiz davrandım."

Jennifer tabakları toplamaya başladı. "İyiyim. Gerçekten. Yalnızca size anlatabileceğim pek bir şey yok. Pek bir şey hatırlamıyorum."

"Olsun," dedi Dominic.

Yvonne bir sigara yakıyordu. "Evet, fren balatalarımızın sorumluluğunu ne kadar çabuk alırsan o kadar güvende olacağız Larry."

"O da böylece daha zengin olacak." Francis güldü.

"Ah, Francis tatlım, her konuşmayı paraya getirmek zorunda mısın?"

Bill ve Francis aynı anda, "Evet," dedi.

Jennifer kirli porselen tabakları mutfağa taşırken arkadaşlarının kahkahalarını duyabiliyordu.

"Kötü geçmedi, değil mi?"

Jennifer tuvalet masasında oturmuş dikkatle küpelerini çıkartıyordu. Aynadan bakınca kocasının kravatını gevşeterek yatak odasına girdiğini gördü. Adam ayakkabılarını çıkarıp kapıyı açık bırakarak banyoya geçmişti. "Hayır," dedi Jennifer. "Hiç de kötü değildi."

"Yemekler harikaydı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ah, asıl övgüyü ben hak etmiyorum," dedi Jennifer. "Hepsini Bayan Cordoza yaptı."

"Ama mönüyü sen hazırladın."

Jennifer, kocasıyla zıtlaşmamanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Küpelerini özenle kutusuna koydu. Küvetin suyla dolduğunu duyabiliyordu. "Beğendiğine sevindim." Ayağa kalktı ve elbisesini çıkarıp yerine astıktan sonra çoraplarını da çıkardı. Çorabın bir tekini çıkarmışken kafasını kaldırdığında kocasının kapıda durduğunu gördü. Bacaklarına bakıyordu. Larry kısık bir sesle, "Bu gece çok güzeldin," dedi.

Jennifer gözlerini kırpıştırarak diğer çorabı da çıkardı. Şimdi bütünüyle ne yaptığının farkında olarak korsesinin kopçalarını çözmeye çalışıyordu. Sol kolunu hâlâ çok iyi kullanamadığı için sırtına uzanmakta zorlanmıştı. Larry ona doğru yaklaşırken yere bakmaya devam etti. Gövdesi çıplaktı ama pantolonu hâlâ üzerindeydi. O kadar yaklaşmıştı ki kopçaları tek tek açarken Jennifer onun nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Larry, "Çok güzel," diye tekrarladı.

Jennifer gözlerini kapattı ve kendi kendine, o benim kocam, dedi. *Beni seviyor. Herkes öyle diyor. Mutluyuz.* Kocasının parmaklarının hafifçe sağ omzunda gezindiğini, dudağının ensesine dokunduğunu hissediyordu. "Çok mu yorgunsun?" diye mırıldandı.

Jennifer bunun bir fırsat olduğunu biliyordu. Kocası tam bir centilmendi. Yorgun olduğunu söylerse geri çekilir, onu rahat bırakırdı. Ama onlar evliydi. *Evli.* Eninde sonunda bu olacaktı. Hem kim bilir, belki onunla biraz daha yakınlaşırsa gerçek benliğinin bir parçası daha yerine otururdu.

Kocasının kollarına döndü. Yüzüne bakamıyor, onu öpemiyordu. Göğsüne doğru yaslanıp, "Eğer... eğer sen değilsen, ben de değilim," diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Onun tenini kendi teninde hissetti ve gözlerini sıkıca kapatıp tanıdık bir şey, hatta arzu hissetmeyi bekledi. Dört yıldır evlilerdi. Bunu kim bilir kaç defa yapmışlardı. Ve Jennifer eve döndüğünden beri kocasının sabırsızlığını hissediyordu.

Kocasının elinin daha cesurca vücudunda gezindiğini ve sutyeninin kopçasını açtığını hissetti. Görüntüsünün farkında olarak gözlerini kapalı tuttu. "Işıkları söndürelim mi?" dedi. "Kolumu... düşünmek istemiyorum. Nasıl göründüğünü..."

"Nasıl istersen... Bunu baştan düşünmeliydim."

Yatak odasının ışığı kapandı. Ama onu rahatsız eden kolu değildi. Kocasına bakmak istemiyordu. Onun bakışları altında kendini, kırılganlığını sergilemek istemiyordu. Şimdi yataktalardı ve kocası onu öperken elleri ve nabzı hızlanmıştı. Üzerine çıktığında Jennifer bu duygu yoksunluğu içinde ne yapacağını bilemeden kolunu onun boynuna doladı. *Bana ne oldu böyle,* diye düşündü. *Eskiden ne yapıyordum?*

Kocası kulağına, "İyi misin?" diye mırıldandı. "Canını yakmıyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Jennifer. "Yakmıyorsun."

Larry memelerini öperken hafifçe inledi.

Sonra Jennifer'ın külotunu işaret ederek, "Çıkar onları," dedi. Kolayca soyunması için Jennifer'ın üzerinden kalktı. Artık çırılçıplaktı. Belki de... Bir şey söylemek istiyordu ama kocası çoktan bacaklarını ayırıp beceriksizce içine girmeye çalışıyordu. *Hazır değilim...* Ama bunu söyleyemedi. Artık böyle bir şey söylemek yanlış olurdu. Kocası bambaşka bir noktada, çaresiz ve arzu doluydu.

Jennifer kendini germemeye çalışarak yüzünü buruşturup dizlerini kaldırdı. Ve kocası içine girdiğinde yanağının iç kısmını ısırıp acısını, bir an önce bu işin bitmesi ve kocasının ondan

uzaklaşmasından başka bir şey istemediğini görmezden gelmeye çalıştı. Kocası hızla hareket ediyor, Jennifer onun ağırlığı altında eziliyor, ıslak ve sıcak yüzünü kendi omzunda hissediyordu. Sonra hayatında hiç göstermediği bir savunmasızlıkla kocası hafifçe inledi ve her şey bitti. O şey içinden çıkmış, yerini bacaklarının arasında hissettiği yapışkan bir ıslaklık almıştı.

Jennifer yanağını öyle şiddetli ısırmıştı ki kan tadı aldı.

Hâlâ nefes nefese olan kocası ondan uzaklaştı. "Teşekkürler," dedi karanlığa doğru bakıp.

Jennifer boynuna kadar sardığı örtülerin altında boşluğa bakıp öylece uzandığını kocasının görmediğine memnundu. Kısık sesle, "Çok iyiydi," dedi.

Anıların gerçekten de zihin yerine başka yerlerde gizlenebildiğini keşfetmişti.

3

Ağustos 1960

"Tam bir sanayici profili." Don Franklin'in göbeği pantolonunun üzerinde her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Düğmeleri gerilmiş, kemerin üzerinde üçgen biçimli, kıllı cildi gözler önüne serilmişti. Sandalyesinde arkaya yaslandı ve gözlüğünü başının üzerine kaldırdı. "Editörün şartı bu, O'Hare. Bu mucize madenle ilgili dört sayfalık bir reklam yazısı istiyor."

"Madenlerden ve fabrikalardan ne anlarım ki? Tanrı aşkına, ben dış haberler muhabiriyim."

"Öyleydin," diye düzeltti Don. "Seni bir daha oralara yollayamayız Anthony, bunu biliyorsun. İyi bir iş çıkartacak birine ihtiyacım var. Öylece oturup kalabalık edemezsin haberin olsun."

Anthony koltuğa iyice gömüldü ve sigarasından bir nefes çekti.

Ofisinin cam duvarından görünen, haber editörünün arkasındaki yardımcı muhabir daktilosundan üç sayfayı koparttı ve öfkeden buruşmuş bir ifadeyle aralarına iki karbon kâğıdı koyduğu yeni sayfaları yerleştirdi.

"Daha önce bunu yaptığını biliyorum. İlgi uyandırabilirsin."

"Bu bir profil yazısı bile sayılmaz. Övgü dolu, şişirilmiş bir reklam olacak."

"Kongo'da da bir tesisi var. Orayı biliyorsun."

"Kongo'da maden ocağı olan adamları bilirim."

Don bir sigara almak için elini kaldırınca Anthony ona bir tane uzatıp yaktı. "O kadar da kötü sayılmaz."

"Öyle mi?"

"Röportajı adamın Güney Fransa'daki yazlık evinde yaparsın. Riviera'da. Birkaç gün güneş görür, birkaç ıstakoz yersin. Hatta bir an için Bridget Bardot'yu gördüğünü bile zannedebilirsin... Bana teşekkür edeceksin, inan."

"Peterson'ı yolla. O böyle şeyleri sever."

"Peterson, Norwich'teki çocuk katilini araştırıyor."

"Murfett'a ne dersin? Tam bir yaltakçıdır."

"Murfett da Ashanti'deki sorunları haber yapmak için Gana'ya gitti."

"Gerçekten mi?" Anthony duyduklarına inanamamıştı. "O telefon kulübesinde kavga eden iki çocuğun bile haberini yapamaz. Gana'da ne yapacak?" Sesini alçalttı. "Beni yolla Don."

"Olmaz."

"Biraz kafayı sıyırmış, alkolik olmuş, bir süre de akıl hastanesinde yatmış olabilirim ama yine de Murfett'tan daha iyi bir iş çıkartacağımı biliyorsun."

"Senin sorunun ne zaman çekip gitmen gerektiğini bilmemen O'Hare." Don hafifçe eğilip sesini alçalttı. "Dinle, sızlanmayı kes. Afrika'dan döndüğünde işine son verilip verilmemesi konusu yukarıda çok tartışıldı. Bütün o olanlar... Senin için endişelendiler dostum. Her neyse, nasıl başardığını Tanrı bilir ama burada birçok arkadaş edindin ve bazıları gerçekten de önemli konumlarda. Yaşadıklarını detaylarıyla değerlendirip seni kad-

roda tutmaya karar verdiler. Sen şeydeyken bile..." Adam garip bir şekilde arkasını gösterdi. "Biliyorsun işte."

Anthony bakışlarını ona yöneltti.

"Her neyse. Sana sıkıntılı işler yaptırmak istemiyorlar. O yüzden kendini toparlayıp Fransa'ya git ve muhteşem Monte Carlo'nun eteklerinde yemek yiyebileceğin bir iş aldığına şükret. Kim bilir? Belki orada bir yıldızla bile tanışabilirsin."

Bu sözlerin arkasından uzun bir sessizlik geldi.

Anthony hiçbir şekilde etkilenmemiş görününce Don sigarasını söndürdü. "Bu işi gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

"İstemiyorum Don. Sen de biliyorsun. Doğum, evlilik ve ölümün bir adım ötesindeki işlerle uğraşıyorum ben."

"Tanrım. Huysuz bir adam olup çıktın O'Hare." Don masasındaki sivri uçlu çubuktan kopardığı daktilo kâğıdını aldı. "O halde şunu al. Vivien Leigh, Atlantik'i geçiyormuş. Olivier'ın oynadığı sahnenin önünde kamp kuracakmış. Olivier onunla konuşmuyormuş ve Vivien da köşe yazarlarına sebebini bilmediğini söylüyormuş. Boşanıp boşanmayacaklarını öğrenmeye ne dersin? Belki oraya kadar gitmişken Vivien'ın giydiği kıyafetlerden de bahsedersin."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Odanın dışındaki Phipps üç sayfayı daha kopardı ve alnına vurup küfrü bastı.

Anthony sigarasını söndürüp patronuna kötücül bir bakış attı. "Gidip toparlanayım," dedi.

Anthony akşam yemeğine hazırlanırken zengin kişilerin hayatlarını nedense her zaman derinlemesine incelemek istediğini düşündü. Belki de merak ettiği şey fikirleriyle nadiren ters düşülen bu adamların doğasındaki kendine güvendi. En bayağı

fikirleri bile herkes tarafından ciddiye alındığı için büyük bir kibir duyuyorlardı.

Laurence Stirling ilk başta beklediği kadar saldırgan değildi. Kibar bir adamdı ve düşünerek yanıt veriyordu. Ayrıca çalışanlarına dair ilerici fikirleri vardı. Ama zaman geçtikçe Anthony onun ne kadar kontrolcü bir adam olduğunu görmeye başladı. İnsanlardan ricayla değil emirle bilgi alıyordu. Kendi çevresi dışında olup bitenlerle ilgilendiği söylenemezdi. Başka biri olmaya çalışmayacak kadar sıkıcı, zengin ve başarılıydı.

Anthony ceketini fırçalarken neden akşam yemeği davetini kabul ettiğini düşündü. Stirling röportajın sonunda onu davet edince hazırlıksız yakalanmış, Antibes'te kimseyi tanımadığını ve otelde bir şeyler atıştırmak dışında bir planı olmadığını itiraf etmişti. Daha sonra Stirling'in onu davet etmesindeki asıl amacın hakkında övgü dolu şeyler yazması olabileceğinden kuşkulanmıştı. İsteksizce de olsa daveti kabul ettiğinde Stirling saat yedi buçukta onu Hôtel Cap'tan alması için şoförüne talimat vermişti. "Evi bulamazsın. Gözlerden uzakta bir yerde."

Şüphesiz, diye düşündü Anthony. Stirling insanlarla sürekli etkileşimde bulunacak birine benzemiyordu.

Kapı görevlisi dışarıda bekleyen limuzini görür görmez harekete geçmişti. Kapıyı açmaya koşmuş, yüzüne de Anthony'nin geldiğinden beri hiç görmediği bir tebessüm takınmıştı.

Anthony onu görmezden geldi. Şoförü selamlayıp ön yolcu koltuğuna oturdu. Sonradan tahmin ettiğine göre bu şoförü biraz rahatsız etmişti ama arka koltuğa otursa kendini bir sahtekâr gibi hissederdi. Araba biberiye ve kekik kokulu kıyı şeridinde ilerlerken Anthony Akdeniz rüzgârını teninde hissetmek için camını açtı. Gözlerinin önüne serilen mor renkli dağları incel-

yordu. Afrika'da daha egzotik manzaralar görmeye alıştığı için Avrupa'nın güzelliklerini unutmuştu.

Şoförle üstünkörü bir sohbet başlattı. Ona çevreyi, başka kimlerin şoförlüğünü yaptığını, ülkenin bu kısmında sıradan bir insan olarak yaşamanın nasıl bir duygu olduğunu sordu. Bunları sormamak elinde değildi çünkü bilgi her şeydi. Güçlü adamların hizmetçilerinden ve şoförlerinden bugüne dek çok bilgi almıştı.

"Bay Stirling iyi bir patron mudur?" diye sordu. Şoför gözlerini ona çevirdiğinde artık eskisi kadar rahat görünmüyordu. Adam konunun kapanmasını istercesine, "Öyledir," dedi.

Anthony, "Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtladı ve beyaz renkli kocaman eve vardıklarında ona yüklü bir bahşiş verdi. Arabanın arka taraftaki garaja doğru gözden kaybolmasını izlerken içinde belli belirsiz bir arzu uyandı. Sessiz sakin kişiliğiyle, Rivieralı sıkıcı zengin bir adamla nazikçe sohbet etmektense şoförle bir sandviç paylaşıp kâğıt oynamayı tercih ederdi.

On sekizinci yüzyıldan kalma ev beklediği gibi büyük ve kusursuzdu. Sayısız çalışanın itinalı bakımı altındaydı. Araç yolu genişti ve çok iyi düzenlenmişti. Hiçbir yabani otun yüzeye çıkmaya cesaret edemeyeceği kaldırım taşları vardı. Zarif pencereler, boyalı panjurların arasından ışıl ışıl parlıyordu. Geniş taş basamaklar ziyaretçileri, diğer konukların konuşmalarıyla yankılanan ve kocaman çiçek aranjmaların göze çarptığı büyük bir koridora yönlendiriyordu. Anthony gün boyu güneş ışığına maruz kalan taşların sıcaklığını hissederek basamakları ağır ağır çıktı.

Yemekte yedi konuk daha vardı. Stirlingler'in Londra'dan arkadaşları olan Moncrieffler de gelmişti. Kadın sorgulayan bakışlarını açıkça Anthony'nin üzerine dikmişti. Gözlerinde ağır bir makyaj yapıp yüzünden haylaz bir ifadeyi eksik etme-

yen kızı ve karısıyla birlikte Belediye Başkanı Lafayette ve yan villada yaşayan Demarcier çifti de masadaydı. Stirling'in karısı, Grace Kelly'ye benzeyen bir tarzı olan hoş bir sarışındı. Hayatları boyunca görünüşleriyle dikkatleri üzerlerine çeken bu tür kadınların pek de ilgi çekici yanları olmazdı. Anthony, Bayan Moncrieff'in yanına oturmayı ümit etti. Onu sorguya çekecek olmasına aldırmıyordu. Onunla tartışabilirdi.

Yaşlı Fransız kadın onu inceleyerek, "Gazetede mi çalışıyorsunuz Bay O'Hare?" dedi.

"Evet. İngiltere'de." Uşak elinde bir tepsi dolusu içkiyle geldi. Anthony, "Alkolsüz bir şey var mı? Mesela soda gibi..." deyince başını sallayıp gözden kayboldu.

"Hangisi?"

"*Nation*."

Kadın şaşkın bir ifadeyle "*Nation*..." diye tekrarladı. "Daha önce hiç duymadım. *The Times*'ı duymuştum. En iyi gazete o, değil mi?"

"Genelde öyle düşünülüyor." Anthony o an, yemekler güzel olsun hiç değilse, diye düşündü.

Uşak elinde buzlu soda bardağıyla geri döndü. Anthony bakışlarını diğerlerinin içtiği kokteylden başka yöne çevirdi. Okuldan kalma Fransızcasıyla belediye başkanının kızına yönelttiği soruya etkileyici bir Fransız aksanıyla İngilizce yanıt aldı. Belediye başkanının çatık kaşlarını fark ederken, kız çok genç, diye düşündü.

Nihayet oturduklarında kendini Yvonne Moncrieff'in yanı başında bulduğuna sevinmişti. Nazik ve eğlenceli bir kadındı. Anthony'ye karşı da ilgisizdi. *Lanet olası mutlu evlilikler.* Sol yanındaki Jennifer Stirling de sohbete dalmıştı.

"Burada çok kalacak mısınız Bay O'Hare?" Francis Moncrieff fiziksel yönden karısıyla uyumlu, uzun boylu, zayıf bir adamdı.

"Hayır."

"Daha çok Londra'da mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Londra'yla ilgili pek haber yapmam."

"Gazetenin ekonomi kısmında değil misiniz?"

"Ben dış haberler muhabiriyim. Yabancı ülkelerde yaşanan sıkıntıları yazıyorum."

Moncrieff, "Mesela Larry'nin sebep olduklarını mı?" diye güldü. "Ne konuda yazıyorsunuz?"

"Ah. Savaş, kıtlık, hastalıklar... Eğlenceli konular yani."

"Saydıklarının hiçbiri bana eğlenceli gelmedi." Yaşlı Fransız kadın şarabını yudumluyordu.

"Geçen yıl Kongo'daki krizi yazmıştım."

Laurence Stirling, "Kongo'nun başbakanı Lumumba tam bir baş belası," diye araya girdi. "Belçikalılar da onlar olmazsa ülkenin hiçbir işe yaramayacağını düşünmekle aptallık ediyor."

"Afrikalılar sorunlarını kendi başlarına çözemezler mi sizce?"

"Lumumba kısa bir süre öncesine kadar çıplak ayaklı bir postacıydı. Kongo'da bir tane bile eğitim almış siyahi yok." Laurence bir sigara yakıp dumanını üfledi. "Belçikalılar giderse bankaları ya da hastaneleri nasıl ayakta tutacaklar? Her yer savaş alanına döner. Benim madenlerim Rodezya ve Kongo sınırında. Şimdiden ekstra bir güvenlik önlemi almış durumdayım. Kongo'ya artık güvenemeyeceğim için önlemleri daha çok Rodezya tarafına kaydırdım."

Kısa bir sessizlik oldu. Anthony'nin çenesindeki bir kas seğirmeye başlamıştı.

Stirling purosuna vurdu. "Evet, Bay O'Hare, siz Kongo'nun hangi bölgesinde bulundunuz?"

"Daha çok Leopoldville'de. Bir de Brazzaville'de."

"O halde Kongo ordusunun kontrol edilemeyeceğini öğrenmiş olmalısınız."

"Ben bağımsızlığın bütün ülkeler açısından bir deneme süreci olduğuna inanıyorum. Korgeneral Janssens'in dış ilişkilere önem vermesi sayesinde daha fazla hayat kurtuldu."

Stirling puro dumanının arasından ona bakıyordu. Anthony yine değerlendirmeye tabi tutulduğunu hissetti. "O halde siz de Lumumba'dan yanasınız. Bir liberal olduğunuzu söyleyebilir miyiz?" Tebessümü buz gibiydi.

"Şartlar birçok Afrikalı açısından bundan daha kötü olamazdı."

"O halde sizinle bu noktada ters düşüyoruz," dedi Stirling. "Ben özgürlüğün bazı insanlar için tehlikeli bir hediye olabileceğine inanıyorum."

Oda sessizliğe gömüldü. Uzakta bir motosiklet bir tepeyi tırmanıyordu. Bayan Lafayatte kaygılı bir şekilde elini saçına götürdü.

Jennifer Stirling mendilini dikkatle kucağına yayarken, "Şey, ben bu konuda bir şey bildiğimi söyleyemem," dedi.

"Çok kaygı verici," diye ona katıldı Yvonne Moncrieff. "Bazı sabahlar gazetelere bile bakamıyorum. Francis spor ve Londra haberlerini okuyor ve ben de dergilerime sarılıyorum. Çoğu zaman haberleri okumadan geçiyoruz."

Moncrieff, "Karım *Vogue*'un sayfalarında olmayan hiçbir şeyi haberden saymaz," dedi. Gerginlik biraz yatışmıştı. Sohbet yeniden başlamış, garsonlar bardakları yeniden doldurmuştu. Erkekler borsadan ve Riviera'daki gelişmelerden konuşuyordu.

Yaşlı çiftin düzeyi düşürdükleri için yakındıkları kampçı akını, sonu gelmez inşaatlar ve İngiliz Briç Kulübü'ne yeni katılanların bayağılığı...

"Aslında kaygılanmak yersiz," dedi Moncrieff. "Monte Carlo kıyısındaki kulübeler bu yıl haftada elli sterline kiralanıyor. Butlin's[2] tarzını benimseyenlerin bu parayı ödeyeceğini sanmam."

"Duyduğuma göre Elsa Maxwell insanların ayaklarını rahatsız etmesin diye plajda çakılların üzerine sünger döşenmesini önermiş."

Anthony kısık sesle, "Bu bölgede insan gerçekten de zorluklarla karşılaşıyor," dedi. Gitmek istiyordu ama yemeğin şu aşamasında bunu yapması pek mümkün değildi. Kendini bulunduğu yerden çok uzakta hissediyordu. Sanki bir paralel evrene fırlatılmıştı. Böyle bir hayatı yaşarken Afrika'daki dehşeti ve karmaşayı nasıl kanıksayabilirlerdi ki?

Bir an tereddüt etse de şarap almak için garsona işaret etti. Masadaki kimse bunu fark etmemiş gibiydi.

"Demek kocam hakkında fevkalade şeyler yazacaksınız?" Bayan Stirling, Anthony'nin manşetine bakıyordu. Taze balıklardan oluşan ikinci servis tabağı önüne konduğunda kadın ona dönmüştü.

Anthony peçetesini düzeltti. "Bilemiyorum. Öyle mi yazmalıyım? Fevkalade biri midir?"

"Arkadaşımız Bay Moncrieff'e göre ticari işlerde tam bir liderdir. Fabrikaları mümkün olan en yüksek standartlardadır. İş hacmi de her yıl biraz daha artıyor."

"Aslında onu sormak istememiştim..."

"Öyle mi?"

2 İngiltere'de geniş bir alanı kaplayan kamp bölgesi. (ç. n.)

"Onun gerçekten de fevkalade biri olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Anthony biraz sivri dilli olduğunun farkındaydı ama alkol onu kendine getirmişti ve teni karıncalanıyordu.

"Bunu bana sormamalısınız Bay O'Hare. Bu tür konularda bir eşin tarafsız olması beklenemez."

"Bence bir eşten daha tarafsız olabilecek birini bulmak zordur."

"Lütfen devam edin."

"Benim karım daha birkaç haftalık evliyken kusurlarımı keşfetmiş ve onların üzerine gitmişti."

"Karınız çok zalim birine benziyor. Bunları bir de onun ağzından dinlemeyi çok isterdim."

"Aslında son derece zeki bir kadın." Anthony, Jennifer Stirling'in koca bir karidesi ağzına atmasını izledi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yıllar önce beni terk edecek kadar akıllı bir kadındı."

Jennifer ona mayonezi uzattı. Ama Anthony almayınca Jennifer koca bir kaşık dolusu mayonezi kendi tabağının kenarına koydu. "Bu sizin yeterince iyi biri olmadığınız anlamına mı geliyor Bay O'Hare?"

"Evlilik konusunda mı? Hayır, sanmıyorum. Ayrıca lütfen bana Anthony deyin." Sanki bu sayede onların yapmacık ve kibirli üsluplarını düzeltebilirmiş gibi hissetmişti.

"O halde eminim kocamla çok iyi anlaşacaksın Anthony. O da kendine benzer bir bakış açısıyla yaklaşır." Jennifer önce kocasına sonra tekrar Anthony'ye baktı ve sandığı kadar sıkıcı biri olmadığını kanıtlarcasına bir süre gözlerini ondan ayırmadı.

Mantarlı ve kremalı rostodan oluşan ana yemek boyunca eski soyadı Verrinder olan Jennifer Stirling'in dört yıldır evli olduğunu

öğrendi. Kocası maden ocaklarına sayısız yolculuk yaparken o genellikle Londra'da kalıyordu. Riviera'ya kış aylarında, yazın bir kısmında ve Londra sosyetesinin sıkıcı bir hal aldığı tatil dönemlerinde gidiyorlardı. Jennifer Striling belediye başkanının karısına bakarken, "Burası biraz boğucu bir yer," dedi. "Sürekli kapalı bir fanusun içinde yaşamak istemezsiniz."

Evet, Jennifer Stirling ona zengin bir adamın şımarık karısı olarak damgalanmasına sebep olacak şeyler anlatıyordu. Ama Anthony bir şeyin daha farkına varmıştı. Jennifer Stirling muhtemelen biraz ihmal ediliyordu. Bulunduğu konumun gerektirdiğinden daha zeki olduğu belliydi ve bir iki yıl içinde bu durumun onu nasıl etkileyebileceğini kestiremiyordu. Şimdilik gözlerindeki hüzün kendini tanıdığını gösteriyordu. Bitmek bilmeyen ve aynı zamanda anlamsız bir sosyal karmaşanın içinde kalmıştı.

Çocukları yoktu. Jennifer Stirling çocuk sahibi olmak için iki kişinin aynı ülkede olması gerektiğini iddia ediyordu. Bunu söylerken Anthony ona bir imada bulunduğundan şüphelendi. Ama art niyet yoktu ve hayal kırıklığını yansıtmaktansa eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Senin çocuğun var mı Anthony?" diye sordu.

"Bir çocuğum var, ama ondan uzağım. Onu ayartmamam için elinden geleni yapan eski karımla birlikte yaşıyor." Anthony bunu söyler söylemez sarhoş olduğunu anladı. Ayıkken asla oğlundan bahsetmezdi.

Bu kez Jennifer'ın tebessümünün arkasında ona acıyıp acımamaya karar vermeye çalışan ciddi bir ifade vardı. İçinden bana acıma, diye yalvardı. Utancını gizlemek için kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. "Ama sorun yok. Oğlum..."

Belediye başkanının kızı Mariette masanın karşısından, "Onu nasıl ayartabilirsiniz ki Bay O'Hare?" diye sordu.

Anthony, "Aslına bakarsanız ayartılmaya açık olan kişi benim Matmazel," dedi. "Bay Stirling hakkında methedici bir profil yazmaya çoktan karar vermiş olmasam bu masadaki yemek ve arkadaşlık sayesinde ikna edilmeye çalışıldığımı düşünürdüm." Biraz duraksadıktan sonra, "Peki ya sizi kolay kolay ayartabilirler mi Bayan Moncrieff?" diye sordu. Onun bu soruyu yöneltebileceği en güvenli kişi olduğuna karar vermişti.

"Ah, çok kolay. Birinin beni ayartmak için çok uğraşması gerekmez."

Kocası, "Çok saçma," dedi. "Seni ayartmak için aylarca uğraşmıştım."

"Şey, senin beni elde etmen gerekiyordu hayatım. Görüntü ve cazibe bakımından tam bir fiyaskoydun." Kocasına bir öpücük gönderdi. "Ama Jenny'yi ayartmak kolay değildir. Sizce de etrafına güzellik saçmıyor mu?"

"Hakkı verildikten sonra yeryüzünde ayartılmayacak tek bir canlı yoktur," dedi Moncrieff. "Tatlı Jenny bile ayartılır."

Jennifer, dudaklarının kenarlarında muzip bir kıpırtı belirirken, "Hayır Francis. Etrafına en çok güzellik saçan Bay Lafayatte'tir," dedi. Uçarı bir hali vardı. "Ne de olsa Fransız politikacıları arasında ayartma gibi bir şey söz konusu değildir."

Laurence Stirling, "Tatlım, Fransız politikası üzerine konuşacak donanıma sahip olduğunu sanmıyorum," diye araya girdi.

Anthony kadının yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti.

"Ben yalnızca diyordum ki..."

Kocası tatlılıkla, "Söyleme daha iyi," dedi. Jennifer gözlerini kırpıştırıp tabağına baktı.

Kısa bir sessizlik oldu.

Lafayette, Jennifer'a, "Sanırım haklısınız madam," dedi ve bardağını masaya bıraktı. "Ama belediye binasındaki rakibimin nasıl bir alçak olduğunu size anlatabilirim..."

Hafif bir kahkaha masaya dalga dalga yayıldı. Mariette ayağını masanın altından Anthony'nin ayağına dayamıştı. Diğer yanındaki Jennifer Stirling ise sessizce hizmetçilerine tabakları toplamaları için talimat veriyordu. Demarcier'nin yanındaki Moncrieffler de sohbete dalmıştı.

Tanrım, diye düşündü Anthony. *Bu insanların arasında ne işim var benim? Bu benim dünyam değil.* Laurence Stirling komşusuyla çarpıcı bir sohbete dalmıştı. *Aptal,* diye düşündü Anthony. Gerçekten de ailesini kaybetmiş, kariyerini de kaybetmek üzere olan beş parasız biri olarak bu tanıma uyuyordu. Oğlundan bahsetmek, Jennifer Stirling'in ona acımasına neden olmuş ve içki de moralini bozmak için ona sanki komplo hazırlamıştı. Bu durumda yapabileceği bir tek şey vardı. Biraz daha şarap için hizmetçiye işaret etti.

Demarcierler on biri geçerken evden ayrıldı. Lafayetteler de sabah kurul toplantısı olduğunu söyleyerek birkaç dakika sonra gitmişlerdi. "Siz İngilizlerden daha erken saatte işe başlıyoruz." Lafayette kahve ve konyak için geçtikleri verandada herkesle tokalaştı. "Makalenizi okumak istiyorum Bay O'Hare. Zevk alacağımdan eminim."

"İnanın o zevk bana ait," diyen Anthony ayakta duramıyordu. "Hiçbir topluluk beni bu kadar etkilememişti." Gerçekten de çok sarhoştu. Daha ne söyleyeceğine karar vermeden kelimeler ağzından dökülüyordu ve kendini kontrol edemediğinin farkında olduğu için gözlerini kırpıştırıyordu. Son bir saattir ne konuştu-

ğunun farkında değildi. Bir an için belediye başkanının gözleri Anthony'nin bakışlarıyla birleşti. Sonra elini çekip döndü.

"Baba izin verirsen ben burada biraz daha kalmak istiyorum. Bu centilmenlerden biri sanırım daha sonra bana eve kadar eşlik edebilir." Mariette, Anthony'ye imalı bir bakış atınca Anthony de abartılı biçimde başını salladı ve, "Yardımınıza ihtiyacım olabilir Matmazel. Nerede olduğuma dair en ufak fikrim yok," dedi.

Jennifer Stirling, Lafayetteler'i öpüyordu. "Eve sağ salim dönmesini sağlarım," dedi. "Geldiğiniz için teşekkürler." Sonra Fransızca, Anthony'nin anlamadığı bir şeyler söyledi.

Gece hava serinlemişti ama Anthony'nin bunu hissettiği söylenemezdi. Uzakta dalgaların kıyıya vurduğunun, kadehlerin tokuşturulduğunun farkındaydı. Borsa ve yabancı ülkelerde yatırım fırsatları üzerine sohbet eden Moncrieff ve Stirling'in konuşmasından da bazı cümleler duyuyordu ama kendini, birinin eline tutuşturduğu konyağın etkisine bıraktığı için hiçbirine yeterince ilgi gösterememişti. Yabancı topraklarda yalnız başına olmaya, tek başına kalmanın keyfine varmaya alışmıştı ama bu gece dengesini kaybetmişti ve asabiydi.

İkisi esmer ve biri sarışın üç kadına baktı. Jennifer Stirling muhtemelen yeni aldığı mücevherlerini gösterircesine elini kaldırmıştı. Diğer ikisi de bir şeyler mırıldanıyordu ve sohbetlerine kahkahaları karışıyordu. Mariette sık sık ona dönüp gülümsüyordu. Bu imalı bir bakış mıydı? *Henüz on yedi yaşında,* diye uyardı kendi kendini. *Henüz çok genç.*

Cırcır böceklerinin sesini, kadınların kahkahasını, evin bir köşesinden gelen caz müziği duyuyordu. Gözlerini kapattı, sonra saatine baktı. Nasıl olmuşsa bir saat daha geçmişti. Uyukladığına dair rahatsız edici bir his kaplamıştı içini. Ne olursa olsun artık

gitmeliydi. Sandalyesinden kalkmaya çalışarak, "Sanırım otele dönsem iyi ederim," dedi.

Laurence Stirling ayağa fırladı. Puro içiyordu. "Şoförümü arayayım." Sonra içeri girmek için döndü.

Anthony, "Hayır, hayır," diye karşı çıktı. "Biraz temiz hava alsam iyi olacak. Bu çok... çok ilginç gece için teşekkür ederim."

"Daha fazla bilgiye ihtiyacın olursa ofisimi ara. Öğleye kadar oradayım. Sonra da Afrika'ya gidiyorum. Tabii benimle gelip madenleri birinci elden görmek istemezsen..."

"Başka zaman," dedi Anthony.

Stirling elini sımsıkı kavrayıp onunla tokalaştı. Moncrieff de onu selamladı.

Anthony dönüp bahçe kapısına yöneldi. Yol, çiçeklerin arasına yerleştirilmiş küçük lambalarla aydınlatılmıştı. İleride denizin kapkaranlık boşluğunda yüzen gemilerin ışıklarını görebiliyordu. Rüzgâr verandadan gelen kısık sesleri de taşıyordu.

Moncrieff aslında tersi bir fikre kapıldığını belli eden bir sesle, "İlginç bir adam," dedi.

"Bay O'Hare? Sizinle yürümemin bir sakıncası var mı?"

Anthony aniden döndü. Mariette elinde küçük bir çanta ve omzundan sarkan hırkasıyla arkasında duruyordu. "Kasaba yolunu biliyorum. Kayalık yoldan gidebiliriz. Tek başınıza giderseniz kaybolabilirsiniz."

Anthony engebeli yolda sendeledi. Kız küçük, bronz elini onun koluna doladı ve, "Ay ışığının olması büyük şans. En azından önümüzü görebiliyoruz," dedi.

Dar yolda sessizce ilerlediler. Anthony yere vuran ayakkabısının sesini, lavantaların arasından geçerken iç geçirdiğini duya-

biliyordu. Gecenin dinginliğine ve koluna giren genç kıza karşın tam olarak anlamadığı bir sebeple evini özlediğini hissetmişti.

"Çok sessizsiniz Bay O'Hare. Yine uyuyakalmayacağınızdan emin misiniz?"

Evden gelen kahkaha sesleri hâlâ duyulabiliyordu.

"Söylesene," dedi Anthony. "Bu tür davetlerden hoşlanıyor musun?"

Kız omuz silkti. "Güzel bir ev."

"*Güzel bir ev*. Hoş bir gece geçirmek için ilk koşulunuz bu mu matmazel?"

Kız, Anthony'nin sesindeki kızgın tondan rahatsız olmamış gibi kaşını kaldırdı. "Bana Mariette de lütfen. Bu sözlerden senin bu gece eğlenmediğin sonucunu mu çıkarmalıyım?"

Anthony sarhoş ve öfkeli olduğunun bilinciyle, "Böyle insanlar ağzıma silahı dayayıp tetiği çekme isteği uyandırıyor."

Kız ona suç ortaklığı etmekten memnun bir tavırla kıkırdadı ve Anthony de konuşmasını biraz yumuşattı. "Bu adamlar kimin neye sahip olduğundan başka bir konu konuşmuyor. Kadınlarsa lanet olası mücevherlerinden başka bir şey görmüyor. İstedikleri şeyi yapacak, görecek paraları ve fırsatları olmasına karşın o küçük dünyalarının dışına nasıl çıkacaklarını bilmiyorlar." Anthony tekrar tökezledi ve Mariette onu daha sıkı tuttu.

"Geceyi Hôtel Cap'ın önündeki fakirlerle sohbet ederek geçirmeyi tercih ederdim. Stirling gibi adamlar onlara çekidüzen verip hakarete uğramayacakları bir yere yerleştirmediği sürece."

Mariette, "Bayan Stirling'den hoşlandığını düşünmüştüm," diye çıkıştı. "Riviera'daki adamların yarısı ona âşık. Bu çok belli."

"Küçük şımarık bir *tai-tai*[3]. Onun gibileri her şehirde bulabilirsin Matmazel Mariette. Çok güzel olabilirler ama kafalarının içi boştur."

Anthony kızın durduğunu fark edinceye kadar konuşmasını bir süre daha devam ettirdi. Atmosferin değiştiğini hissederek arkasına döndü ve bakışları sabitleştiğinde Jennifer Stirling'in yolun birkaç metre ötesinde durduğunu gördü. Keten ceketine sarınmış, sarı saçları ay ışığında gümüşi bir renk almıştı.

Elindekini uzatarak, "Bunu unutmuşsunuz," dedi. Çenesindeki kaslar gerilmişti ve gözleri mavi ışığın altında ışıldıyordu.

Anthony ilerleyip kadının elindekini aldı.

Jennifer'ın sesi durgun havayı delip geçiyordu: "Sizi hayal kırıklığına uğratmış olmalıyız. Yaşam tarzımız sizi sıktığı için bizi affedin Bay O'Hare. Sanırım koyu tenli ve fakir olsaydık onayınızı alabilirdik."

Anthony, "Tanrım," dedi ve yutkundu. "Çok özür dilerim. Ben... ben çok sarhoşum."

"Belli. Ama bana ve şımarık yaşam biçimime dair düşünceleriniz yüzünden yazınızda Laurence'a saldırmamanızı rica edeceğim." Jennifer eğimli yolu tekrar tırmanmaya başladı.

Anthony irkilip içinden küfrederken kadının son sözleri de rüzgârla birlikte ona ulaştı: "Belki bu tür sıkıcı ortamlara katlanmamak için bir dahaki sefere, 'Hayır, teşekkür ederim,' diyebilirsiniz."

---

3 Çalışmayan zengin kadınlar için kullanılan Çince söz. (ç. n.)

4

Kasım 1960

"Sizi rahatsız etmeyecekse süpürmeye başlayacağım hanımefendi."

Jennifer sahanlıktan gelen ayak seslerini duydu ve arkasına yaslandı.

Bayan Cordoza elinde elektrikli süpürgeyle kapıda belirdi. "Ah! Eşyalarınız... Bu odayı düzenlediğinizi bilmiyordum. Yardım etmemi ister misiniz?"

Jennifer alnını sildi. Yatak odasının zeminine yaydığı gardırobundaki kıyafetlerini inceliyordu. "Hayır, teşekkürler Bayan Cordoza. Sen işine bak. Yalnızca kolay bulabilmek için eşyalarımı düzenliyorum."

Hizmetçi duraksadı. "Öyle diyorsanız... İşim bittikten sonra alışverişe çıkacağım. Buzdolabına biraz et koymuştum. Öğle yemeğinde ağır şeyler istemediğinizi söylemiştiniz."

"Evet, o kadarı yeterli. Teşekkürler."

Şimdi yine yalnız kalmıştı ve koridordan elektrikli süpürgenin can sıkıcı sesi geliyordu. Jennifer sırtını doğrulttu ve başka bir ayakkabı kutusunun kapağını açtı. Günlerdir bunu yapıyordu. Kışın ortasında bahar temizliğine girişmiş, diğer odalarda Bayan Cordoza'dan yardım almıştı. Raflardaki ve dolaplardaki eşyaları

indirip ürkek bir çalışkanlıkla inceliyor, yeniden yerleştirip düzenliyor, kendini eşyalarıyla bağdaştırmaya çalışıyor, hâlâ tam anlamıyla benimseyemediği evin içinde bir şeylerle uğraşıyordu.

Aslında bu işe başta kafasını dağıtmak, hislerine fazla kulak asmamak için başlamıştı. Kendisinden başka herkesin ona yakıştırdığı bir rolü oynuyordu. Şimdi yaptığı bu iş ise eve tutunmasına, kime dönüştüğünü ve eskiden kim olduğunu bulmasına yardımcı olan bir yola dönüşmüştü. Şişko, beyaz bir midillinin üzerinde somurtkan, örgülü saçlı bir kız olduğunu gördüğü çocukluğuna ait albümleri, fotoğrafları ve mektupları incelemişti. Okul günlerinden kalma özenli yazılarını, mektuplarındaki arsız esprileri okumuş, hepsini anımsadığında da büyük bir rahatlama hissetmişti. Eskiden olduğu neşeli, herkesin sevdiği, hatta biraz da şımarık kadınla şimdi burada yaşayan kadın arasındaki uçurumu hesaplamaya çalışıyordu.

Kendine dair bilmesi gereken hemen her şeyi öğrenmişti ama bu yine de kendini yerinden ayrılmış, yanlış bir hayata fırlatılmış gibi hissetmesine engel olamıyordu.

"Ah tatlım, herkes öyle hissediyor." Geçen akşam iki martininin ardından Jennifer hislerini açtığında Yvonne onun omzunu sıvazlayıp böyle demişti. "Kim bilir kaç gece uyanıp horlayan ve pis kokan, sarhoş kocamın sevimli halini gördüğümde ben buraya nasıl düştüm diye hayıflanıyorum."

Jennifer bu sözlere gülmeye çalıştı. Kimse onun boş konuşmalarını dinlemek istemiyordu. Yani buna alışmaktan başka çaresi yoktu. Yemek davetinin ertesi günü gergin ve hüzünlü bir halde tek başına hastaneye gidip Bay Hargreaves'le konuşmak istediğini söylediğinde adam onu hemen ofisine çağırmıştı. Jennifer bu ilginin sebebinin zengin bir müşterinin karısına gösterilen nezaketten kaynaklandığını hissediyordu. Doktorun

sözleri, Yvonne'unki kadar uçarı olmasa da aslında aynı kapıya çıkıyordu. Sigarasını söndürürken, "Kafaya alınan darbe insanı her şekilde etkileyebilir," demişti. "Bazıları odaklanma sorunu yaşarken bazıları olmadık zamanlarda gözyaşına boğulur ya da içlerinde uzun süreli bir öfke duyar. Bazı erkek hastalarım kişiliklerine hiç uymayan ölçüde şiddete meyil göstermişlerdir. Depresyon da böyle durumlarda sık rastlanan bir tepkidir."

"Ama ben bundan fazlasını hissediyorum Bay Hargreaves. Şu zamana kadar kendimi... daha çok bulmuş olmalıydım."

"Kendini bulduğunu hissetmiyor musun?"

"Her şey yanlış gidiyormuş gibi geliyor. Yerine oturmayan şeyler var." Jennifer kısa ve çekingen bir kahkaha attı. "Bazen aklımı kaçıracakmışım gibi geliyor."

Doktor bu sözü defalarca duymuş gibi başını salladı. "Zaman gerçekten de en iyi ilaçtır Jennifer. Bunun klişe bir söz olduğunu biliyorum ama gerçek. Gerektiği gibi hissetmeye çalışmaktan korkma. Kafa yaralanmaları diğerlerine benzemez. Dediğin gibi bir süre kendini yanlış yerdeymişsin gibi hissedebilirsin. Bu arada sana yardımcı olacak bir ilaç yazacağım. Sıkıntılarının içinde boğma kendini."

Doktor ilacı yazmaya başlamıştı bile. Jennifer bir süre bekleyip reçeteyi aldı ve gitmek üzere ayağa kalktı. *Sıkıntılarının içinde boğma kendini...*

Eve döndükten bir saat sonra eşyalarını düzenlemeye başlamıştı. Kıyafetlerle dolu bir giyinme odası vardı. Üzerinde değerli taşlar olan dört yüzüğün bulunduğu ceviz ağacından bir mücevher kutusu ve çok miktarda imitasyon mücevherlerle dolu ikinci bir kutu daha buldu. Son açtığı dolaptan da on iki adet şapka, dokuz çift eldiven, on sekiz çift ayakkabı çıkmıştı. Her birinin köşesine kısa bir açıklama yazmıştı: *Alçak topuklu, bordo* ve *yeşil*

ipekten gece ayakkabısı. Her birini alıp onları giydiği zamanlara ait anıları anımsamaya çalıştı. Birkaç defa gözünün önüne kısacık görüntüler gelmişti. O yeşil ipek ayakkabılar ayağındayken taksiden iniyordu. Acaba tiyatroya mı gidiyordu? Ama o kadar kısa görüntülerdi ki Jennifer daha tam idrak edemeden silinip gidiyorlardı.

Sıkıntılarının içinde boğma kendini.

Son ayakkabı çiftini de kutuya yerleştirmişti ki sert kapaklı kitap gözüne ilişti. Bu ucuz bir tarihi aşk romanıydı ve kutu ile içindeki ince kâğıdın arasına yerleştirilmişti. Jennifer kitabın kapağına baktığında raftaki diğer kitapların isimlerini anımsamasına rağmen neden bunu hatırlayamadığını merak etti.

Belki de kitabı alıp ilk birkaç sayfasını okuduktan sonra beğenmemişimdir, diye geçirdi aklından. Fazlasıyla romantik bir kitaba benziyordu. Bu gece biraz inceler, beğenmezse Bayan Cordoza'ya verirdi. Onu komodinin üzerine koyup eteğindeki tozu silkeledi. Şimdi bu dağınıklığı toparlamak ve bu akşam ne giyeceğine karar vermek gibi çok daha önemli sorunları vardı.

Postacı iki mektup getirmişti. Moria ikisinin de tıpatıp birbirine benzediğini fark etti. Aynı şikâyetler yazıyordu. İki mektup da adamların neredeyse yirmi yıldır çalıştıkları fabrikadan yollanmıştı. Belki de patronunun dediği gibi sendikayla ilgili bir şeydi ama bu tür mektupların son birkaç yıldır sürekli gelmesi biraz sinir bozucu oluyordu.

Kafasını kaldırdığında patronun öğle yemeğinden döndüğünü gördü ve ona ne söyleyeceğini düşündü. Toplantının iyi geçtiğini işaret eden içten bir tebessümle Bay Welford'la tokalaşıyordu. Kısa bir tereddüdün ardından Moira iki mektubu da masadan

alıp üst çekmecesine gizledi. Onları da diğerlerinin arasına koyacaktı. Onu endişelendirmenin anlamı yoktu. Sonuçta ne söyleyeceğini biliyordu.

Moira'nın gözleri bir süre Bay Welford'a asansöre doğru eşlik eden patronuna takılmış, o sabahki konuşmalarını anımsamıştı. Ofiste ikisinden başkası yoktu. Diğer sekreterler dokuzdan önce gelmezdi ama Moira kahve makinesini çalıştırmak, patronun evraklarını düzenlemek, gece gelen telgrafları kontrol etmek ve patron içeri adımını attığında her şeyin saat gibi işlediğinden emin olmak için bir saat erken gelirdi. Bu onun işiydi. Ayrıca kahvaltısını da masasının başında etmeyi tercih ediyordu. Annesi de öldüğünden beri, ev yerine burada kahvaltı ettiğinde kendini daha az yalnız hissediyordu.

Patronu durup elini hafifçe kaldırarak onu odasına çağırmıştı. Moira bu işareti hemen fark ediyordu. Her an bir şeye ihtiyacı olur düşüncesiyle bir gözü hep patronunda olurdu. Bir sayfa yazı yazmasını veya ondan bazı hesaplar isteyeceğini düşünerek eteğini düzeltip çabucak odaya girdi ama patronu odanın diğer tarafından gelip kapıyı arkasından hafifçe kapattı. Moira içini saran heyecanı bastırmaya çalıştı. Son beş yıldır patronu onun arkasından kapıyı kapatmamıştı. Farkında olmadan eli saçına gitti.

Patronu ona doğru yaklaşırken sesini alçaltmıştı. "Moira, birkaç hafta önce konuştuğumuz konu..."

Moira adamın gösterdiği yakınlıktan ötürü felce uğramış gibi ona bakıp başını salladı. Sonradan düşündüğünde ise biraz şapşal gibi göründüğüne karar verdi.

"Karımın geçirdiği kazadan sonra konuştuğumuz konu..." Stirling'in sabırsızlığı sesinden okunuyordu. "Bunu kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Ortada asla bir şey..."

Moira titreyen elini boynuna götürerek toparlanmaya çalıştı. "Ah! Ah, hayır efendim. İstediğiniz gibi iki defa kontrol ettim. Ama hayır. Hiçbir şey yok." Moira biraz bekledikten sonra ekledi. "Hiçbir şey yok, eminim."

Striling rahatlamış gibi başını salladı. Sonra ona gülümsedi. Bu nadiren gördüğü nazik tebessümlerinden biriydi. "Teşekkürler Moira. Sana ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Moira içinin zevkle dolduğunu hissetti.

Patronu tekrar kapıyı açtı. "Sağduyulu oluşun en övgüye değer özelliklerinden biri."

Moira konuşmadan önce güçlükle yutkundu. "Ben... bana her zaman güvenebilirsiniz. Biliyorsunuz."

O günün ilerleyen saatlerinde, sekreterlerden biri kadınlar tuvaletinde, "Senin neyin var Moira?" diye sormuştu. Moira bir şarkı mırıldanıyordu. Rujunu özenle tazelemiş, hafif bir parfüm sıkmıştı. "Sanırım bir şeyler olmuş."

Biri, "Belki de posta bölümündeki Mario onunla ilgilenmeye başlamıştır," dedi ve sonra herkesten bir kahkaha yükseldi.

Moira, "Gevezelik etmeye ayırdığın vaktin yarısını işine harcasan daktiloculuktan kurtulabilirsin belki Phyllis," dedi ve oradan çıktı. Ofisine yürürken bile kulağına gelen kıkırdamalar keyfini bozamamıştı.

Büyük, beyaz lale biçimli ampullerden oluşan Noel ışıkları tüm meydanı kaplamıştı. Viktoryen tarzı sokak lambası direklerine süslemeler asılmış, bahçelerin sınırındaki ağaçlar sivri uçlu spirallerle çevrelenmişti.

Jennifer içeri girdiğinde Bayan Cordoza salondaki pencereden uzaklaşarak, "Her yıl biraz daha erken süsleniyor," dedi. Perdeleri çekecekti. "Henüz aralık ayına bile girmedik."

"Ama çok güzeller." Jennifer küpelerini takmaya çalışıyordu. "Bayan Cordoza, şu düğmeyi ilikleyebilir misin? Ben uzanamıyorum da." Kolu şimdilerde biraz daha iyiydi ama henüz yardım almadan giyinebilecek kadar iyileşmemişti.

Yaşlı kadın yakaları birleştirip lacivert, ipek kumaşla kaplı düğmeyi ilikledi ve geri çekilip Jennifer'ın dönmesini bekledi. "En son giydiğinizde bu elbise size çok yakışmıştı," dedi.

Jennifer, ne zaman giydiğini sormamak için kendini tuttuğu böyle durumlara alışmıştı artık. Merakını gizlemeyi, çevresindekileri artık yerini bulduğuna inandırmayı öğrenmişti.

Bir kelime oyunu yapıp, "En son ne zaman giydiğimi anımsamıyorum," dedi.

"Doğum günü yemeğinizde giymiştiniz. Chelsea'deki bir restorana gidiyordunuz."

Jennifer bu bilginin ona bir şeyler çağrıştırmasını diledi ama hiçbir şey olmadı. "Haklısın," dedi gülümseyerek. "Harika bir geceydi."

"Bu gece de özel bir davet mi var hanımefendi?"

Jennifer şömine rafının üzerindeki aynadan kendine baktı. Sarı saçlarına iri dalgalı bir şekil vermiş, gözlerine ustaca sürme çekmişti. "Moncrieffler bizi davet etti. Dışarıda yemek yiyip dansa gideceğiz. Her zamanki şeyler işte."

"İzin verirseniz ben bir saat daha kalmak istiyorum. Birkaç çarşafın kolalanması gerekiyor."

"Ekstra çalışmaların için sana ödeme yapıyor muyuz?" Jennifer düşünmeden konuşmuştu.

"Ah evet," dedi Bayan Cordoza. "Siz ve kocanız çok cömertsiniz."

Herkes ona Larry diye seslense de kendisinin bir türlü o şekilde hitap edemediği Laurence işten erken çıkamayacağını bildirdiği için Jennifer ona taksiyle ofisine geleceğini, oradan birlikte gidebileceklerini söylemişti. Kocası bu teklife pek sıcak bakmasa da Jennifer ısrarcı olmuştu. Birkaç haftadır özgürlüğünü kullanarak kendini evden daha çok çıkmaya zorluyordu. Bazen Bayan Cordoza'yla, bazen de tek başına alışverişe çıkıyor, kalabalığın ve gürültü patırtının onu boğmasına izin vermeden Kensington Sokağı'nı boylu boyunca yürüyordu. İki gün önce bir alışveriş merkezinden ambalaj kâğıdı almıştı. Bunu gerçekten ihtiyacı olduğu ya da istediği için değil eve amacına ulaşmış olarak dönmek için almıştı.

"Size yardım etmemi ister misiniz hanımefendi?"

Hizmetçi mavi işlemeli bir paltoyu elinde tutuyordu. Paltoyu omuz kısmından tutmuş, Jennifer'ın kollarını kolayca geçirmesini sağlamıştı. Jennifer ipek astarlı paltonun işlemelerinin ağırlığını omuzlarında hissedebiliyordu. Paltoyu giydikten sonra dönüp boynunu saran yakasını düzeltti. "Buradan çıktıktan sonra neler yapıyorsun?"

Hizmetçi gözlerini kırpıştırdı ve hafifçe geri çekildi. "Ne mi yapıyorum?"

"Yani nereye gidiyorsun demek istemiştim."

"Eve gidiyorum."

"Ailene mi?" Jennifer en çok bu kadınla vakit geçirmene karşın hakkında hiçbir şey bilmiyorum, diye düşündü.

"Ailem Güney Afrika'da. Kızlarım ise büyüdü. İki torunum var."

"Tabii ya. Lütfen kusuruma bakma ama hâlâ bazı şeyleri anımsayamıyorum. Kocandan bahsettiğini de hatırlamıyorum."

Kadın ayaklarına baktı. "Onu kaybedeli neredeyse sekiz yıl oluyor hanımefendi." Jennifer yanıt vermeyince, "Transvaal'deki madende müdürdü. Aileme destek olabilmem için kocanız bana bu işi verdi," diye devam etti.

Jennifer kendini gizlice araştırma yaparken yakalanmış gibi hissetti. "Çok özür dilerim. Dediğim gibi şu anda hafızam gidip geliyor. Lütfen aklından başka bir şey geçmesin..."

Bayan Cordoza kafasını iki yana salladı.

Jennifer kıpkırmızı oldu. "Normal şartlar altında ben..."

"Lütfen hanımefendi." Hizmetçi kelimelerini özenle seçiyordu. "Henüz tam anlamıyla toparlanamadığınızı biliyorum."

Orada öylece birbirlerine bakıp dururken yaşlı kadın gösterdiği aşırı samimiyetten ötürü utanmıştı.

Ama Jennifer bunu fark etmemişti. "Bayan Cordoza," dedi. "Sence ben kazadan sonra çok mu değiştim?" Yanıt vermeden önce kadının onu şöyle bir süzdüğünü fark etti. "Bayan Cordoza?"

"Belki... Biraz."

"Beni ne yönden farklı gördüğünü söyler misin?"

Hizmetçi bakışlarını kaçırdı ve Jennifer onun doğruyu söylemeye çekindiğini anladı. Ama artık vazgeçemezdi. "Lütfen. Doğrusu yanlışı yok bunun. Ben yalnızca... O kazadan sonra her şey biraz tuhaf geliyor. Öncesinde neler olduğunu bilmek istiyorum."

Kadın ellerini önünde birleştirmişti. "Biraz daha sessiz ve daha az sosyalsiniz."

"Önceden daha mı mutluydum yani?"

"Hanımefendi lütfen..." Bayan Cordoza kolyesiyle oynamaya başlamıştı. "Ben... ben gitmeliyim. Sakıncası yoksa çarşaflar yarına kalsın."

Jennifer bir şey diyemeden hizmetçi gözden kayboldu.

Mayfair Oteli'ndeki Beachcomber restoranı çevredeki en tuhaf ortamlardan biriydi. Jennifer yanında kocasıyla birlikte içeri girdiğinde bunun sebebini anlamıştı. Buz gibi Londra sokaklarının birkaç metre ötesinde kendini bir kumsaldaymış gibi hissediyordu. Daire şeklindeki bar tıpkı tavan gibi bambularla çevrelenmişti. Yerler yosunlarla kaplıydı ve kirişlerden balık ağlarıyla dubalar sarkıyordu. Yapay kayalıkların üzerine yerleştirilmiş hoparlörlerden Hula müziği, cuma gecesi kalabalığının gürültüsünü biraz bastırabiliyordu. Mavi bulutlar ve sonsuz beyaz kumlardan oluşan duvar resimleri bir duvarın büyük kısmını kaplamıştı ve bir geminin pruvasından alınmış büyük bir kadın heykeli bir kısmına yerleştirilmişti. Orada heykelin bir memesine şapkasını asmaya çalışan Bill'i gördüler.

"Ah, Jennifer... Yvonne... Ethel Merman'la tanıştınız mı?" Bill şapkasını alıp onlara el salladı.

Yvonne onları karşılamak için ayağa kalktığında, "Dikkat et," diye mırıldandı. "Violet evde kalınca Bill burada hemen kafayı buldu."

Sandalyelerine doğru ilerlerken Laurence, Jennifer'ın kolunu bıraktı. Yvonne, Jennifer'ın oturacağı sandalyenin karşısında oturuyordu ve yeni gelen Anne ile Dominic'e nazikçe el salladı. Masanın diğer ucundaki Bill, yanından geçmeye çalışan Jennifer'ın elini kavrayıp öptü.

"Ah, yağcının tekisin sen Bill." Francis başını iki yana salladı. "Dikkatli olmazsan Violet'ı getirmesi için bir araba yollayacağım."

"Violet nerede?" Jennifer garsonun sandalyeyi tutmasına izin verdi.

"Çocuklardan biri hasta ve bakıcıyı yalnız bırakmak istemedi." Yvonne bu kararla ilgili fikrini bir kaşını güzelce kaldırarak belirtmeye çalıştı.

Bill düz bir ifadeyle, "Çünkü çocuklar her zaman önceliklidir," dedi ve Jennifer'a göz kırptı. "Anne olduktan sonra değişmemelisiniz bayanlar. Erkekler olarak şaşırtıcı ölçüde ilgiye ihtiyacımız var."

"İçecek bir şeyler alalım mı? Burada en güzel yaptıkları şey ne?"

"Ben Mai Tai istiyorum," dedi Anne.

Yvonne da, "Ben ananas kokteyli istiyorum," dedi. "İçki Listesi" adında, etekli bir kadının resminin bulunduğu menüye bakıyordu.

"Sen ne alıyorsun Larry? Dur tahmin edeyim. 'Akrepli Balı Hai' mı? Kuyruğunda zehir olan bir şey..." Bill içki menüsüne bakıyordu.

"İğrenç bir şey olmalı. Ben viski istiyorum."

"O halde izin verirsen Jennifer'ın içkisini ben seçeyim. Jenny tatlım, Gizli İnci'ye ne dersin? Ya da Hula Kızın Düşüşü? İster misin?"

Jennifer güldü. "Sen öyle diyorsan öyle olsun Bill."

"Ve kendim de öyle olduğum için Kederli Piç alacağım," dedi neşeyle. "Evet. Ne zaman dans ediyoruz?"

Yemekle birlikte birkaç içki daha geldi. Polinezya eti, karides ve biberli biftek. Jennifer sert içkilerin etkisiyle çakırkeyif olmuştu ve yemeğini güçlükle yiyordu. Etrafını saran gürültü de artıyordu. Köşede bir grup çalıyor, çiftler dans pistine yöneliyor, seslerini duyurabilmek için masalarda oturanlar birbirleriyle yarışıyordu. Işıklar kararmıştı ve renkli camları olan masa lambalarından kırmızı ve altın sarısı bir ışık yayılıyordu. Jennifer gözlerini ar-

kadaşlarının üzerinde gezdirdi. Bill ona bakmayı sürdürüyordu. Yvonne bir hikâye anlatırken kolunu Francis'in omzuna koymuştu. Anne rengârenk içkisini içtiği pipeti bırakıp gürültülü bir kahkaha atmıştı. O acımasız duygu yine Jennifer'ın içini sarmaya başlamıştı. Başka bir yerde olması gerektiğini düşünüyordu. Camdan bir balonun içindeymiş gibi etrafındakilerden gittikçe uzaklaşıyordu. İrkilerek eve dönme özlemi çektiğini hissetti. Sonra kendi kendine, *çok içtim herhalde*, dedi. *Aptal kız*. Kocasıyla göz göze geldi ve hissettiği rahatsızlığı dışarı yansıtmadığını umarak ona gülümsedi. Ancak Larry tebessümüne karşılık vermemişti. *Hemen belli ediyorum*, diye düşündü kederle.

Laurence, Francis'e dönerek, "Evet, neden toplandık?" diye sordu. "Tam olarak neyi kutluyoruz?"

"Eğlenmek için bir sebebe ihtiyacımız var mı?" dedi Bill. Şimdi uzun bir pipetle Yvonne'nun ananaslı kokteylinden içiyordu. Yvonne bunu fark etmemiş gibiydi.

Francis, "Size bir haberimiz var, değil mi hayatım?" dedi.

Yvonne sandalyesine yaslanıp çantasından bir sigara aldı. "Kesinlikle."

"Bu gece size, yani en yakın dostlarımıza..." Francis karısına baktı. "Altı ay kadar sonra aramıza küçük bir Moncrieff'in daha katılacağını herkesten önce bildirmek için toplandık."

Kısa bir sessizlik oldu. Anne'in gözleri büyüdü. "Bebeğiniz mi oluyor?"

"Dışarıdan almayacağımız kesin." Yvonne'un koyu renk bir rujla boyadığı dudakları keyifle büküldü. Anne çoktan sandalyesinden kalkıp arkadaşına sarılmak için masanın etrafını dolaşıyordu. "Ah, bu harika bir haber. Çok akıllıca."

Francis güldü. "İnan bana çok kolay oldu."

Yvonne, "Tabii ki kolay olur," dedi ve kocası onu dürttü.

Jennifer otomatik bir dürtüyle kalkıp onların yanına gitmesi gerektiğini hissetti. Eğilip Yvonne'a, "Harika bir haber gerçekten de," dedi. Nedense dengesini iyice kaybettiğini hissediyordu. "Tebrikler."

"Sana daha önce söylemeliydim." Yvonne'un eli onun elindeydi. "Ama biraz daha beklemek istedim, biraz daha..."

"Kendime gelene kadar. Evet." Jennifer doğruldu. "Ama bu gerçekten de harika bir haber ve sizin adınıza çok sevindim."

"Artık sıra sizde." Bill abartılı bir hareketle Jennifer'ı ve Laurence'ı işaret etmişti. Yakasının düğmesini açmış, kravatını gevşetmişti. "Geriye ikiniz kaldınız. Haydi Larry bastır, bizi hayal kırıklığına uğratma."

Jennifer yerine dönerken yüzünün kızardığını hissetmiş, bunun loş ışıkta görünmeyeceğini ümit etmişti.

Francis, "Her şeyin zamanı var Bill," diye araya girdi. "Bunu başarmak yıllarımızı aldı. Önce biraz eğlenmek gerek."

Yvonne, "Ne? Bu zamana kadar yaptıklarımız eğlence miydi yani?" diye sordu.

O anda bir kahkaha tufanı koptu.

"Öyle sayılır. Acelemiz yok."

Jennifer kocasının iç cebinden bir puro çıkarıp kenarını özenle kıvırışını izledi. "Acelemiz yok," diye tekrarladı.

Taksiye binmiş eve dönüyorlardı. Buz tutmuş kaldırımdan Yvonne onlara el sallarken Francis de korumacı bir tavırla kolunu onun omzuna atmıştı. Dominic ve Anne onlardan birkaç dakika önce çıkmıştı ve Bill de yoldan geçenlere serenat yapıyordu.

Jennifer, "Yvonne harika bir haber verdi, değil mi?" diye sordu.

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet, sence güzel değil mi?"

Laurence pencereden dışarıya bakıyordu. Sokak lambaları dışında şehrin sokakları karanlığa gömülmüştü. "Evet," dedi. "Bebek harika bir haber."

"Bill de çok fena sarhoş oldu, değil mi?" Jennifer pudra kutusunu çantasından alıp yüzünü kontrol etti. Sonunda onu şaşırtmaktan vazgeçmişti.

Larry hâlâ sokağa bakarken, "Bill aptalın teki," dedi.

Uzaklardan bir alarm sesi gelmişti. Jennifer çantasını kapatıp başka ne söyleyebileceğini düşünürken ellerini kucağında birleştirip, "Duyunca... ne hissettin?" diye sordu.

Kocası ona döndü. Yüzünün bir yarısı dışarının ışığıyla aydınlanmıştı ve diğer yarısı karanlıktaydı.

"Yvonne hakkında yani... Restoranda pek bir şey söylemedin."

Laurence, "Francis Moncrieff'in ne şanslı bir herif olduğunu düşündüm," dediğinde Jennifer kocasının sesindeki hüznü fark etti.

Eve kadar süren kısa yolculuk boyunca başka bir şey konuşmadılar. Eve vardıklarında Laurence şoföre yol parasını verdi ve Jennifer da pürüzlü basamakları dikkatlice çıktı. Lambalar yanıyordu ve karla kaplı kaldırıma açık sarı bir ışık yayılmıştı. Sessizliğe gömülmüş meydanda ışıkları yanan tek ev onlarınkiydi. Jennifer kocasının basamaklardaki dengesiz adımlarını görünce onun sarhoş olduğunu düşündü. Gece boyunca kaç viski içtiğini hatırlamaya çalıştı ama bulamadı. Bütün gece nasıl göründüğüne odaklanmıştı. Beyni tamamen normal görünme çabasıyla işliyordu.

İçeri girdiklerinde Jennifer, "Sana bir içki getirmemi ister misin?" dedi. Koridor ayak sesleriyle yankılanıyordu. "İstersen çay da yapabilirim."

Kocası paltosunu koridordaki sandalyeye bırakarak, "Hayır," dedi. "Yatmak istiyorum."

"Şey, ben sanırım..."

"Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Demek böyle oluyordu. Jennifer paltosunu düzgünce koridordaki portmantoya asıp yatak odasına giden merdivenleri kocasının peşinden çıktı. Daha fazla içmediği için pişman olmuştu. Dominic ve Anne gibi kaygısız olabilmeyi, yollarda kahkahalar atıp birbirlerine sarılabilmeyi çok isterdi. Ama kocası öyle kahkahalar atacak bir tip değildi.

Saat ikiye çeyrek kalayı gösteriyordu. Laurence kıyafetlerini çıkarıp yere attı. Jennifer bir an onun fena halde yorgun olduğunu görünce içinde belki de hemen uykuya dalabileceğine dair belli belirsiz bir ümit yeşerdi. Ayakkabılarını çıkardı ve elbisenin yaka düğmesini yardım almadan açamayacağını fark etti.

"Laurence?"

"Evet?"

"Düğmemi açmama yardım edebilir misin?" Jennifer sırtını ona döndü ve kocasının parmakları beceriksizce düğmeyi açarken irkilmemeye çalıştı. Nefesinde keskin bir içki ve sigara kokusu vardı. Birkaç defa ensesindeki saçları çekmiş, Jennifer'ın geri çekilmesine sebep olmuştu. "Kahrolası," dedi Laurence sonunda. "Kopardım."

Jennifer elbiseyi omuzlarından indirdi ve kocası da ipek kaplı düğmeyi onun avucuna koydu. Jennifer umursamamış gibi görünmeye çalışarak, "Sorun değil," dedi. "Bayan Cordoza dikebilir."

Tam elbisesini asıyordu ki Laurence onun kolunu kavrayıp "Bırak onu," dedi. Jennifer'a bakarken başı hafifçe sallanıyordu ve gözkapakları da gölgedeki gözlerinin üzerinde hafifçe aralanmıştı. Yüzünü eğip Jennifer'ı kollarının arasına aldı ve öpmeye başladı. Elleri Jennifer'ın boynundan aşağıya, omuzlarına doğru kayarken Jennifer'ın gözleri kapalıydı ve Laurence dengesini kaybedince ikisi birden tökezledi. Sonra Laurence onu yatağa çekti. Kocaman elleri Jennifer'ın göğüslerini kavramış, ağırlığını da üzerine vermeye başlamıştı. Jennifer da onun öpücüklerine nazikçe karşılık verirken nefesinden tiksindiğini belli etmemeye çalışıyordu. Kocası şimdi hızlı hızlı nefes alıp verirken, "Jenny," diye mırıldanıyordu. "Jenny..." Belki de uzun sürmez diye düşündü.

Sonra kocasının durduğunu fark etti. Gözlerini açtığında kendisini izlediğini gördü. Boğuk bir sesle, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiç."

"Sanki sana iğrenç bir şey yapıyormuşum gibi görünüyorsun. Öyle mi hissediyorsun?"

Larry sarhoştu ama yüzünde farklı bir ifade daha vardı. Jennifer'ın açıklayamadığı acı dolu bir ifadeydi bu.

"Affedersin hayatım. Öyle bir izlenime kapılmanı istemedim." Jennifer dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Sanırım yorgunum." Elini kocasına uzattı.

"Ah, evet. Yorgunsun."

Yan yana oturdular. Laurence elini saçlarının arasından geçirirken hayal kırıklığına uğradığı her halinden belliydi. Jennifer suçluluk duygusu hissetse de biraz rahatlamıştı. Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında kocasının elini tuttu. "Laurence... sence ben iyi miyim?"

"İyi mi? Bu da ne demek oluyor?"

Jennifer boğazında bir yumru hissetti. Laurence onun kocasıydı. Tabii ki ona içini dökebilirdi. Yvonne'un Francis'e nasıl yaslandığını, sürekli bakıştıklarını ve başka kimsenin katılmadığı sayısız sohbetlerini düşündü. Kahkahalar atarak taksiye giden Dominic ve Anne'i düşündü. "Laurence..."

Sonunda kocası, "Larry!" diye çıkıştı. "Bana Larry de. Bunu neden yapıyorsun anlamıyorum."

Jennifer elleriyle yüzünü kapattı. "Larry, affedersin. Ben yalnızca... kendimi hâlâ tuhaf hissediyorum."

"Tuhaf mı?"

Jennifer irkildi. "Bir şey eksikmiş gibi. Parçalarını birleştiremediğim bir yapboz gibi. Bu çok mu saçma?" Ona, *lütfen beni rahatlat*, diye yalvarmak istedi. *Bana sarıl. Aptallık ettiğini ve her şeyi anımsayacağını söyle. Hargreaves'in haklı olduğunu ve bu korkunç duygudan kurtulacağını söyle. Beni biraz sev. Beni yanından ayırma, yapman gereken en doğru şey buymuş gibi hissedinceye kadar. Beni anla.*

Ama Jennifer başını kaldırdığında kocasının gözleri birkaç metre ötede, halının üzerinde duran ayakkabılarındaydı. Bu sessizliğin sorgular nitelikte olmadığını Jennifer yavaş yavaş kavrıyordu. Bir şeyleri çözmeye çalışmıyorlardı. Bu korkunç donukluk daha karanlık bir şeylerin, bastırılmış öfkenin bir göstergesiydi.

"Hayatında neyin eksik olduğunu düşünüyorsun Jennifer?" diye sorduğunda sesi kısık ve buz kesmişçesine tedbirliydi.

Jennifer aceleyle, "Hiç," dedi. "Hiçbir şey. Çok mutluyum. Ben..." Jennifer kalkıp banyoya yöneldi. "Önemli bir şey değil. Bay Hargreaves'in dediği gibi yakında geçer. Yakında tamamen kendimi bulacağım."

Uyandığında kocası çoktan gitmişti ve Bayan Cordoza hafifçe kapıyı tıklatıyordu. Jennifer gözlerini açtığında başında korkunç bir ağrı hissetti.

"Hanımefendi, size bir fincan kahve getirmemi ister misiniz?"

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Jennifer yavaş yavaş kalkmaya çalışırken parlak gün ışığına bakıp gözlerini kıstı. Saat ona çeyrek vardı. Dışarıdan gelen araba motorlarının sesini, birinin kaldırımdaki karı süpürdüğünü, ağaç dallarına tüneyen serçeleri duyuyordu. Gece yere saçılan kıyafetleri her nasılsa toplanmıştı. Kendini yastığına bırakıp önceki gece olanların zihnine doluşmasına izin verdi.

Jennifer gece banyodan döndüğünde kocası ona sırtını dönmüş, geniş ve güçlü omuzları aşılmaz bir bariyer olmuştu. Jennifer rahatlasa da kafasını daha da karıştıran bir hisse kapılmıştı. Şimdi melankolik bir bitkinlik de çökmüştü üzerine. *Daha iyisini yapmalıyım,* diye düşündü. *Duygularım hakkında konuşmaktan vazgeçeceğim. Ona karşı daha iyi olacağım. Daha cömert olacağım. Dün gece onu kırdım ve sebebi de belliydi.*

Bayan Cordoza kapıyı çaldı. Bir tepside kahve ve iki küçük tost getirmişti. "Aç olacağınızı düşündüm."

"Ah, çok naziksin. Affedersin. Saatler önce uyanmalıydım."

"Şuraya bırakıyorum." Bayan Cordoza tepsiyi yatak örtüsünün üzerine bırakıp kahve fincanını aldı ve Jennifer'ın komodininin üzerine bıraktı.

"Sizi rahatsız etmemek için alt katta olacağım." Hizmetçi Jennifer'ın çıplak koluna, parlak ışıkta göze çarpan yarasına baktı ve yüzünü çevirdi.

Kadın odadan çıkarken Jennifer kitabı fark etti. Okuyacağı ya da beğenmezse birine vereceği aşk romanı... Önce kahvesini

içecek, sonra kitabı alıp alt kata inecekti. Dün akşamki tuhaf konuşmanın ardından Bayan Cordoza'yla arasını düzeltmesi iyi olurdu.

Jennifer kahvesini yudumladı ve karton kapaklı kitabı alarak sayfalarını çevirdi. Bu sabah okuyamayacak kadar bulanık görüyordu. Kitabın arasından bir kâğıt parçası düştü. Jennifer kitabı komodinin üzerine bırakıp kâğıdı aldı. Yavaşça açıp okudu.

Hayatım,

Öyle çabucak gidince söylemek istediklerimi sana anlatamadım. Ama seni reddetmedim ben. Gerçeklerden o kadar uzaksın ki bunu kaldıramıyorum.

Gerçek şu ki sen benim sevistiğim ilk evli kadın olmayacaktın. Durumumu biliyorsun ve açıkçası ben bu zamana kadar böyle ilişkiler yaşadım. Kimseye yakın olmak istemiyorum. İlk karşılaştığımızda senin de diğerlerinden farksız olacağını düşündüm.

Ama cumartesi günü odama geldiğinde o elbisenin içinde harika görünüyordun. Sonra boynundaki düğmeyi açmamı istedin. Parmaklarım tenine değdiğinde sevişmemizin ikimiz açısından da felaket olacağını anladım. Sen hayatım, ikiyüzlülüğün ne demek olduğunu bilemezsin. Çok dürüstsün. Şu anda öyle hissetmesen bile saygın biri olmak büyük bir onurdur. Senin bu saygınlığı yitirmene sebep olan adam konumuna düşmek istemiyorum.

Ben mi? Bana baktığın an, bunu yaparsak kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Seni diğerleri gibi bir kenara atamam. Bir restoranda karşılaştığımızda Laurence'la hiçbir şey olmamış gibi selamlaşamam. Seninle sınırları olan bir

birliktelik yaşamak beni asla tatmin etmez. Aksini düşünmek kendimi kandırmak olur. İşte bu yüzden tatlım, ensendeki o düğmeyi yeniden iliklediim. Ve sırf bu yüzden iki gecedir gözüme uyku girmedi ve hayatım boyunca edepli bir şey yaptığım için kendimden nefret ettim.

Beni affet.

B

Jennifer yatağında doğrulurken gözüne ilişen o tek kelimeye bakıyordu. Laurence.

Laurence.

Ki bu bir tek anlama gelebilirdi.

Mektup ona yazılmıştı.

5

Ağustos 1960

Anthony O'Hare, Brazzaville'de uyandı. Güneş ışınlarının panjurlardan içeri süzüldüğünü belli belirsizce fark ederken tepesinde tembel tembel dönen vantilatörü izliyordu ve bir an bu kez ölecek mi diye merak etti. Kafası sanki bir kafese hapsolmuştu ve oklar bir şakağından girip diğerinden çıkıyordu. Dün gece biri böbreklerine çekiçle var gücüyle vurmuş gibiydi. Ağzı kurumuş, kötü kokuyordu ve biraz da midesi bulanıyordu. İçini belirsiz bir panik duygusu kaplamıştı. Vurulmuş muydu? Bir arbedede dayak mı yemişti? Gözlerini kapatıp sokaktan gelen sesleri dinlemeye koyuldu. Sebze satıcılarının sesini, hiç dinmeyen radyo cızırtısını ve bir sonraki isyanın nereden kopacağını bekleyen insanların seslerini duymaya çalıştı. Ama tek bir ses yoktu. Bu sarı hummaydı. Bu defa kesin yakalanmıştı. Ama bu düşünce zihninde canlanırken etraftan Kongo'ya özgü tek bir ses bile gelmediğinin farkındaydı. Açık pencereden ne bir bağrışma ne bar müziği ne de muz yaprağında pişirilen *kwanga* kokusu geliyordu. Silah sesleri de yoktu. Lingala veya Swahili dillerinde bağrışmalar duyulmuyordu. Yalnızca sessizlik vardı. Ve martıların uzaktan gelen sesleri…

Hayır, Kongo'da değildi. Fransa. Fransa'daydı.

Acısı şiddetlenene kadar süren anlık bir minnet duygusu kapladı içini. Zihninin hâlâ analiz yapabilen tarafıyla, doktorun bir daha içerse çok daha kötü hissedeceğini söyleyerek onu uyardığını anımsadı. Yanılmadığını görmek kim bilir Bay Robertson'ı nasıl mutlu ederdi.

Kendini rezil etmeden bunu yapabilecek kadar güven kazandığında doğruldu. Bacaklarını yatağın bir kenarından sallandırdı ve geride uzun bir gece bıraktığının kanıtı olan masadaki boş şişeleri gördü. Ter kokusunu hissedince pencereye yürümeye çalıştı. Perdeyi birkaç santim araladığında altın rengi bir ışıkla yıkanan aşağıdaki koya baktı. Gözünün önünde uzanan çatılar Kongo'daki bungalovların paslı çatılarından değil, pişirilmiş tuğladandı. Buralarda yaşayan insanlar deniz kıyısında gezinen, konuşan, yürüyen, koşan, sağlıklı ve mutlu insanlardı. Beyaz ırktan varlıklı insanlar...

Anthony gözlerini kıstı. Manzara kusursuzdu ve çok sakindi. Perdeyi bırakıp banyoya yöneldi ve sefil bir halde tuvalete eğilip kustu. Tekrar kalkabildiğinde düzensiz adımlarla duşun altına girdi ve duvara yaslanıp yirmi dakika boyunca sıcak suyu üzerine akıtırken içini saran şeyin de akıp gitmesini diliyordu.

Haydi kendine gel artık.

Giyinip kahve istedi ve biraz daha rahat bir şekilde ayakta durabildiğini fark edip masanın başına oturdu. Saat neredeyse on bire çeyrek vardı. Geçen öğlen üzerinde çalıştığı profil çalışmasını yollaması gerekiyordu. Karmakarışık notlarına baktı ve gecenin nasıl son bulduğunu anımsadı. Anılar yavaş yavaş zihnine doluşuyordu. Otelin önünde yüzünü ona çevirip öpülmeyi bekleyen Mariette... Hâlâ ne kadar aptal olduğunu mırıldanırken kararlı bir şekilde onu reddetmesi... Kız çok çekiciydi ve onunla

ilgileniyordu. Ama Anthony o gece yaptığı küçücük bir şeyle de olsa gururlanmak istiyordu.

Ah Tanrım. Jennifer Stirling kırılmış ve yaralı bir halde ceketini ona uzatıyordu. Anthony'nin onlarla ilgili hiç düşünmeden atıp tuttuğu her şeyi duymuştu. Onunla ilgili ne demişti? *Küçük şımarık tai-tai... Yaratıcı bir fikri olmayan...* Anthony gözlerini kapattı. Savaş meydanlarında olmak daha kolaydı, diye düşündü. En azından daha güvenliydi. Savaş meydanlarında düşmanın kim olduğunu söylemek kolay olurdu.

Kahvesi geldi. Derin bir iç geçirip fincanını doldurdu. Telefon ahizesini kaldırdı ve operatörden onu Londra'ya bağlamasını istedi.

Bayan Stirling,

Ben terbiyesiz bir ahmağın tekiyim. Yorgunluğumu ya da yediklerimi bahane etmek isterdim ama ne yazık ki yaptıklarım içmemem gereken alkolün ve beceriksizliğimden kaynaklanan öfkemin bir sonucu. Ayıkken kendime yönelttiğim eleştiri, sizin düşüncelerinizden çok da farklı değildir eminim.

Lütfen sizden af dilememe izin verin. Londra'ya dönmeden önce siz ve Bay Stirling'le bir öğle yemeği yiyebilirsem belki kendimi affettirebilirim.

Anthony O'Hare.

Not: En azından bu konuda onurlu davrandığımı göstermek için Londra'ya yolladığım raporu da ekte gönderiyorum.

Anthony mektubu katlayıp mühürledi ve çevirdi. Aslında hâlâ biraz sarhoş olabilirdi. Daha önce böyle dürüst bir mektup yazdığını anımsamıyordu.

Elinde mektubu yollayacağı bir adres olmadığını fark edince aptallığına lanet etti. Önceki akşam onu Stirling'in şoförü almıştı ve utancının yanı sıra dönüş yolunu da pek anımsamıyordu.

Otel resepsiyonundan da pek yardım alamadı. Kapı görevlisi *Stirling mi?* diye sorup başını iki yana sallamıştı.

Anthony, "Onu tanıyor musunuz? Zengin bir adam. Çok önemli biri," dedi. Ağzındaki kötü tat gitmemişti hâlâ.

Görevli yorgun bir ifadeyle "Bayım," dedi. "Buradaki herkes zengin ve önemlidir."

Öğleden sonrası sakindi. Açık gökyüzünün altında tertemiz, ışıl ışıl bir hava vardı. Anthony önceki akşam arabanın gittiği yolda yürümeye başladı. Dünkü araba yolculuğu on dakikadan kısa sürmüştü. Evi tekrar bulması ne kadar zor olabilirdi ki? Mektubu kapıya bırakıp dönecekti. Kasabaya döndüğünde ne yapacağını düşünmek istemiyordu. O sabah alkolle uzun süreli ilişkisini ona anımsatan vücudunda şimdi hafif ve inatçı bir arzu ortaya çıkmıştı. *Bira*, diye düşündü. *Şarap, viski*. Böbrekleri ağrıyordu ve hâlâ biraz titriyordu. Yürümek ve iki güler yüzlü şapkalı kadınla selamlaşmak ona iyi gelecekti.

Antibes'in tepesindeki gökyüzü masmaviydi ve kumsallar kendilerini beyaz kumlara atan tatilcilerle doluydu. Bu civarlarda sola döndüklerini anımsadı ve tepeye çıkan tuğla çatılı villalarla dolu yolu gördü. Evet, buradan gelmişti. Güneş, şapkasını delip tam ensesine vuruyordu. Ceketini çıkardı ve yürürken omzuna astı.

Kasabanın arkasındaki tepeyi geçtikten sonra işler ters gitmeye başlamıştı. Ona tanıdık gelen kilisenin yanından sola döndü ve tepeye doğru tırmandı. Gittikçe seyrelen palmiyelerle çam ağaçları sonunda kaybolup onu gölgelerinden tamamen mahrum bırakırken sıcaklık doğruca kayalıklara ve asfalta vuruyordu.

Anthony güneşe maruz kalan teninin gerildiğini hissederken gece yanıkların çok acıyacağını biliyordu.

Arada bir geçen arabalar, gittikçe büyüyen kayalıklara çakıl taşlarını püskürtüyordu. Yabani otların kokusu ve günbatımının serin esintisi eşliğinde akşamki yolculuk sanki çok daha kısa sürmüştü. Şimdi önünde uzanan yol gittikçe uzuyordu ve kaybolmuş olabileceğini düşünürken güveni de yok oluyordu.

Bu durum Don Franklin'in hoşuna giderdi, diye düşündü alnını mendiliyle silmek için duraksadığında. Anthony, Afrika'nın bir ucundan diğerine gitmiş, sınırlardan geçme mücadelesi vermiş olabilirdi ama şimdi bir milyonerin oyun bahçesinde on dakika sürmesi gereken bir yolculukta kaybolmuştu işte. Bir arabanın daha geçmesi için kenara çekilirken güneşe karşı gözlerini kısıp arabanın ani bir frenle durduğunu gördü. Sonda araba ona doğru geri geri geldi.

Güneş gözlüklerini tepesine kaldıran Yvonne Moncrieff bir Daimler SP250'nin penceresinden kafasını uzattı. "Delirdin mi sen?" dedi neşeyle. "Pişeceksin burada."

Anthony içeriye baktığında direksiyonun başındaki Jennifer Stirling'i gördü. At kuyruğu şeklinde topladığı saçları ve ifadesiz yüzüyle, kocaman çerçeveli siyah güneş gözlüklerinin arkasından ona bakıyordu.

Anthony şapkasını çıkartarak, "İyi günler," dedi. Buruşuk gömleğinden damlayan terleri fark etti. Yüzü de terden sırılsıklam olmuştu.

"Kasabadan bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz Bay O'Hare?" diye sordu Jennifer. "Ateşli bir hikâye bulma peşinde misiniz?"

Anthony keten ceketini omzundan indirip cebinden çıkardığı mektubu ona uzattı. "Ben... ben bunu size vermek istedim."

"Nedir bu?"

"Özür."

"Özür mü?"

"Dün geceki kabalığımdan ötürü."

Jennifer arkadaşının üzerinden eğilip mektubu almaya tenezzül etmedi.

"Jennifer, ben alayım mı?" Yvonne Moncrieff tedirgin bir ifadeyle arkadaşına baktı.

Jennifer, "Hayır. Yüksek sesle okuyabilir misiniz Bay O'Hare?" dedi.

"Jennifer!"

"Bay O'Hare düşüncelerini kaleme almışsa eminim dile de getirebilir." Gözlüklerinin arkasındaki yüzü kayıtsızdı.

Anthony bir süre orada durup arkasındaki boş yola ve güneşin altında kavrulan aşağıdaki kasabaya baktı. "Ben gerçekten de..."

Jennifer tatlı bir ses tonuyla, "Bu durumda af dilemiş sayılmazsınız değil mi Bay O'Hare?" dedi. "Herkes birkaç kelime yazabilir."

Yvonne Moncrieff başını iki yana sallarken ellerine bakıyordu. Jennifer'ın karanlık güneş gözlükleri hâlâ Anthony'ye yönelmişti ve silueti de siyah camına yansımıştı.

Anthony zarfı açıp kâğıdı çıkardı ve bir dakika sonra tepede oldukları için anormal derecede yüksek çıkan sesiyle yazılanları ona okudu. Bitirdiğinde mektubu tekrar cebine koydu. Motorun kısık sesli uğultusuyla bozulan sessizlikte Anthony çok utandığını hissediyordu.

Jennifer sonunda, "Kocam Afrika'ya gitti," dedi. "Bu sabah ayrıldı."

"O halde sizi ve Bayan Moncrieff'i yemeğe davet ediyorum." Anthony saatine baktı. "Belki biraz geç bir öğle yemeği olur."

"Ben gelemem tatlım. Francis öğleden sonra bir yata bakmamı istiyor. Ona bir adamın hayal etmekten başka bir şey yapamayacağını söylüyorum."

Jennifer arkadaki koltuğu işaret ederek, "Sizi kasabaya bırakabiliriz Bay O'Hare," dedi. "*Nation*'ın en *onurlu* muhabirinin alkol komasına girmesinin yanı sıra başına güneş geçmesinden de sorumlu tutulmak istemem."

Jennifer, Anthony'nin binmesi için Yvonne'un inip koltuğunu çekmesini ve adamın dar koltuğa yerleşmesini bekledi. Ardından bir mendil uzatarak, "Alın," dedi. "Bu arada tamamen yanlış yönde yürüdüğünüzün farkında mısınız? Ev şu tarafta." Jennifer uzakta, ağaçlarla çevrelenmiş bir tepeyi işaret etti. Dudakları, Anthony'nin affedildiğini düşünmesine yetecek ölçüde aşağıya doğru bükülmüş, ardından iki kadın kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Büyük ölçüde rahatlayan Anthony O'Hare şapkasını tekrar taktı ve kasabaya doğru hızla ilerlediler.

Yvonne'u Hôtel St Georges'a bıraktıktan sonra trafiğe takıldılar. Çok konuştukları ve hiç susmadıkları için Yvonne arabadan inerken, "Artık kendinize gelin," demişti. Bunun üzerine Anthony, aksinin söz konusu bile olmayacağını bilen birinin neşeli kayıtsızlığıyla konuştuğunu fark etmişti.

Arabada ikisi kaldığında ortam da değişmişti. Jennifer Stirling yirmi dakika öncesine kadar neşeyle gevezelik ediyordu ama şimdi yola odaklanmış, sessizliğe bürünmüştü. O, trafik lambalarının önündeki uzun kuyruğa bakarken Anthony de çaktırmadan onun hafifçe bronzlaşmış kollarını ve profilini izledi. Kadının ona sandığından daha fazla içerlemiş olabileceğini düşünüyordu.

Ardından sessizliğe son vermek için, "Kocanız Afrika'da ne kadar kalacak?" diye sordu.

"Bir hafta kadar. Genellikle daha uzun kalmaz." Jennifer trafiğin durmasına neyin sebep olduğunu anlamak için pencereden şöyle bir baktı.

"Kısa bir ziyaret için uzun bir yolculuk."

"Siz bu işleri daha iyi bilirsiniz Bay O'Hare."

"Ben mi?"

Jennifer kaşını kaldırdı. "Afrika'ya dair her şeyi biliyorsunuz. Dün gece öyle demiştiniz."

"Her şeyi mi?"

"Orada iş yapan adamların çoğunun sahtekâr olduğunu biliyormuşsunuz ya."

"Ben mi öyle dedim?"

"Mösyö Lafayette'e böyle söylemişsiniz."

Anthony oturduğu yere biraz daha gömüldü ve söze, "Bayan Stirling..." diye başladı.

"Ah, endişelenmeyin. Laurence sizi duymadı. Francis duydu ama o Afrika'da küçük bir iş yaptığı için üzerine alınmadı."

Arabalar hareket etti.

Anthony, "Size öğle yemeği ısmarlamama izin verin," dedi. "Lütfen. Yarım saatliğine de olsa sandığınız kadar aşağılık biri olmadığımı size kanıtlamama izin verin."

"Fikrimi kolayca değiştireceğinizi mi sanıyorsunuz?" Jennifer Stirling'in yüzünde yine o tatlı tebessüm belirmişti.

"Değiştirmek için elimden geleni yapmaya hazırım. Siz nereye gideceğimizi gösterin yeter."

Garson, Jennifer'a uzun bir bardakta limonata getirdi. Jennifer bir yudum içip sandalyesine yaslandı ve deniz kıyısını izlemeye koyuldu.

Anthony, "Güzel manzara," dedi.

Jennifer da, "Evet," deyip ona katıldı.

İpeksi, sarı dalgalar halinde omuzlarına düşen saçları âdeta bir resim gibiydi. Aslında Anthony'nin tarzında bir kadın değildi. O cazibesi hemen göz çarpmayan, daha karanlık ifadeli kadınları beğenirdi. "Siz içmiyor musunuz?"

Anthony bardağına baktı. "İçmemeliyim."

"Karınız mı yasakladı?"

"Eski karım," diye düzeltti. "Ayrıca o değil, doktorum yasakladı."

"Demek dün gece gerçekten çok sıkılmışsınız."

Anthony omuz silkti. "Ben kalabalık yerlerde fazla vakit geçirmem."

"Kazara oldu desenize."

"Açıkçası öyle. Silahlı çatışmalar bile gözümü bu kadar korkutmuyor."

Jennifer'ın tebessümü bu kez ağır ve muzipti. "Bir nevi William Boot[4] olabilirsiniz o halde," dedi. "Riviera halkının savaş alanına düştünüz."

"Boot..." Jennifer Stirling'in, Waugh'un bahtsız hayali kahramanından bahsedildiğini duyunca Anthony gün boyunca ilk kez gülümsedi. "Çok daha beter bir şey söylemenizi bekliyordum."

Bir kadın kucağında köpeğiyle restorana girdi. Yöneldiği yerden başka hiçbir şeye odaklanamıyormuş gibi bir kararlılıkla masaların arasından geçiyordu. Onlardan birkaç masa ötedeki

4 Evelyn Waugh'un 1938'de yazdığı *Scoop* adlı romanın kahramanı olan gazeteci. (ç. n.)

boş yere oturduğunda hafifçe iç geçirdi. Yere bırakılan köpek titrek kuyruğunu bacaklarının arasına sokmuştu.

"Evet, Bayan Stirling..."

"Jennifer."

Anthony masaya yaslanarak, "Jennifer. Bana kendinden bahset," dedi.

"Asıl senin anlatman, daha doğrusu kendini kanıtlaman gerekmiyor mu?"

"Anlayamadım?"

"Aşağılık herifin teki olmadığını kanıtlayacaktın. Yarım saatin yeteceğini söylemiştin."

"Ah. Ne kadar vaktim kaldı?"

Jennifer saatine baktı. "Dokuz dakika kadar."

"Şu ana kadar ne kadarını başardım?"

"Bu kadar kısa sürede fikrimden vazgeçmemi bekleme."

O anda sessizliğe gömüldüler. Anthony ne diyeceğini bilemediğinden, Jennifer da muhtemelen kullanacağı kelimeleri seçemediğinden susuyordu. Anthony O'Hare ilişki yaşadığı son kadını, uzun süre bakarsa teninin altındaki tabakayı görmekten korktuğu şeffaf tenli, kızıl saçlı karısını düşündü. Kocasının uzun süreli ilgisizliğinden mustaripti. Anthony ona sırnaşmasına izin vermesinin en büyük sebeplerinden birinin intikam alma isteği olduğundan şüpheleniyordu.

"Günlerini nasıl geçiriyorsun Jennifer?"

"Sana anlatmaya korkuyorum."

Anthony bir kaşını kaldırdı.

"Onaylamamandan korkacak kadar önemsiz şeyler yapıyorum." İfade biçiminden Anthony onun aslında hiç de korkmadığını anlamıştı.

"İki evle birden ilgileniyorsun."

"Ben ilgilenmiyorum. Yarım gün çalışan elemanlar var. Londra'daki evde çalışan Bayan Cordoza ev işleri konusunda benden çok daha becerikli."

"Sen ne yapıyorsun peki?"

"Ben kokteylleri, partileri ve yemek davetlerini düzenliyorum. Her şeyi güzelleştiriyorum. Dekore ediyorum."

"Bu konuda çok başarılısın."

"Ah, uzman olduğumu söyleyebilirim. Yetenek meselesi, bilirsin."

Anthony bütün gün onu izleyebilirdi. Üst dudağının burnunun altındaki yumuşak tenle birleştiği nokta çok etkileyiciydi. Yüzün o kısmının özel bir ismi vardı ve ona yeterince uzun süre bakarsa ne dendiğini anımsayacağından emindi.

"Ne öğrendiysem onu yapıyorum. Zengin bir koca tavladım ve onu mutlu ediyorum."

Sonra tebessümü hafiften silindi. Belki tecrübesiz bir erkek bunu fark etmeyebilir, göz çevresindeki hafif değişimi görmeyip dışarıdan görünenden daha derin bir şeyler olabileceğinden şüphelenmeyebilirdi.

"Aslında ben içki içmek istiyorum," dedi Jennifer. "Sakıncası var mı?"

"Kesinlikle içmelisin. Dolaylı olarak ben de keyfine varabilirim."

Jennifer garsona işaret ederken, "Dolaylı olarak," diye tekrarladı ve bol buzlu bir martini siparişi verdi.

Anthony, *dinlenme niyetine içki*, diye düşündü. Kadın bir şey gizlemenin ya da kendini alkolle kaybetmenin peşinde değildi. Anthony bir parça hüsrana uğramıştı. Hafifçe, "Kendini daha iyi hissedeceksen..." dedi. "Ben de çalışmaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyorum doğrusu."

"Ah, bence biliyorsun," diye yanıtladı Jennifer. "Erkekler başka işlerle uğraşmaktansa çalışmayı tercih eder."

"Başka şeyler mi?"

"Günlük hayatın karmaşası işte... İnsanlar senin istediğin gibi davranmaz, hissetmelerini istemediğin şeyler hisseder. İşyerinde sonuca ulaşabilirsin, kendi nüfuz alanının efendisi olabilirsin. İnsanlar senin dediğini yapar."

"Benim dünyam böyle değil." Anthony güldü.

"Ama sen de hikâye yazıp ertesi gün gazete bayilerinde görebiliyorsun. O zaman gurur duymuyor musun?"

"Eskiden duyardım. Bir zaman sonra alışıyorsun. Bir süredir gurur duyacağım bir şey yaptığımı sanmıyorum. Son zamanlarda hep gündelik konularda yazdım. Saçmasapan haberlerdi."

"Öyle mi? O zaman neden bu kadar çok çalışıyorsun?"

Anthony iç geçirip gözünün önünde beliren oğlunun hayalini zihninden attı. İşte şimdi içmek istiyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Saydığın sebeplerden ötürü. Başka şeylerle uğraşmaktan daha kolay olduğu için."

Göz göze geldiler ve o savunmasız anda Jennifer'ın tebessümü kayboldu. Hafiften kızardı ve kokteyl çubuğuyla içkisini karıştırmaya başladı. "'Dolaylı olarak'" dedi yavaşça. "Bana bunun anlamını açıklamalısın Anthony."

Adamın ismini söyleyiş biçimi bir tür samimiyet hissi yaratmıştı. Bu sanki tekrar görüşeceklerine işaret eden bir sözdü.

"Bu..." Anthony'nin ağzı kurumuştu. "Başka birinin mutluluğundan alınan keyif anlamına geliyor."

Jennifer onu oteline bıraktıktan sonra Anthony yatağına uzandı ve bir saat kadar tavanı izledi. Sonra resepsiyona gidip bir kartpostal istedi ve Clarissa'nın vereceğinden şüphe etse de oğluna bir not yazdı.

Odasına döndüğünde kapıya bir not iliştirilmişti:

Sevgili Boot, henüz aşağılık biri olmadığına tam anlamıyla ikna olmamışsam da sana bir şans daha veriyorum. Bu akşamki akşam yemeği planım suya düştü. Saat 20.00'de St. Jacques Caddesi'ndeki Hôtel des Calypsos'da olacağım.

Anthony mektubu iki defa okuyup alt kata indi ve Don'a bir telgraf çekti:

SON TELGRAFI UNUT STOP RIVIERA YÜKSEK SOSYETESİ ÜZERİNE ÇALIŞMALARIMA DEVAM EDİYORUM STOP MODA HABERLERİ DE OLACAK STOP

Sırıtıp telgrafı teslim etti ve okuduğunda editörünün yüzünün alacağı ifadeyi gözünde canlandırdı. Sonra da gece olmadan takım elbisesini nasıl temizletebileceğini düşündü.

O gece Anthony O'Hare gerçekten de çok çekiciydi. Önceki gece olması gereken kişiye dönüşmüştü âdeta. Muhtemelen evlendiğinde de olması gereken görünüme bürünmüştü. Espritüel, saygılı

ve nazikti. Jennifer Kongo'ya hiç gitmemişti. Kocası Kongo'nun "ona göre bir yer olmadığını" söylemişti ve belki de Stirling'i yalanlama arzusuyla Anthony, Jennifer'a orayı beğendirmek istiyordu. Ona Leopoldville'in göz alıcı, ağaçlarla dolu yollarını, Belçikalı yerleşimcilerin dünyanın en taze ürünleri yerine büyük masraflarla konserve edilip dondurulmuş yiyecekler ithal ettiklerini anlattı. Leopoldville garnizonundaki isyandan kaçıp nispeten daha güvenli olan Stanleyville'e sığınan şehirdeki Avrupalıların yaşadığı şaşkınlıktan da bahsetti.

Anthony onu en iyi haliyle görmesini, ona acıyıp kızmaktansa hayranlık duyarak bakmasını istiyordu. Ve garip bir şey oldu. Anthony etkileyici ve neşeli yabancı rolü yaparken gerçekten de o kişiye dönüştüğünü fark etti. Annesini düşündü. Ona çocukluğunda, "Gülümse," derdi. Söylediğine göre gülümseyince kendini gerçekten mutlu hissedecekti ama Anthony annesine inanmazdı.

Buna karşın Jennifer gamsız görünüyordu. Sosyal yönden kendini geliştirmiş kadınlar gibi konuşmaktan daha çok dinliyordu ve Anthony'nin söylediği bir şeye güldüğünde adam onu tekrar güldürmek için çabalıyordu. Anthony etraflarındaki insanların hayran bakışlarını üzerlerinde hissetti. *Şu masadaki neşeli çift.* Jennifer kocası olmayan bir adamla birlikte görülmekten çekinmiyordu. Belki de Riviera sosyetesinin tarzı böyleydi, başkalarının karısı veya kocasıyla sosyal bir birliktelik içinde olmak. Diğer olasılığı ise düşünmek istemiyordu. Yani onun konumunda ve sınıfında bir adamın tehdit unsuru olarak görülmeyeceği olasılığını...

Ana yemekten kısa bir süre sonra kusursuzca üzerine oturmuş takım elbisesiyle bir adam masalarına geldi. Jennifer'ı iki yanağından öpüp bir iki çift laf ettikten sonra Anthony'yle tanıştırılmayı bekledi. Jennifer ifadesiz bir tavırla, "Richard, tatlım,

bu Bay Boot," dedi. "İngiltere'de Larry üzerine bir yazı hazırlıyor. Ben de detayları ona anlatıyorum ve sanayicilerle karılarının sıkıcı insanlar olmadıklarını gösteriyorum."

"Kimsenin sana sıkıcı diyebileceğini sanmıyorum Jenny." Adam Anthony'yle tokalaşmak için elini uzattı. "Richard Case."

"Anthony... şey... Boot. Gördüğüm kadarıyla Riviera sosyetesinin hiç de sıkıcı bir yanı yok. Bay ve Bayan Stirling gerçekten de mükemmel ev sahipleri," dedi. Anthony diplomatik davranmaya kararlıydı.

"Belki Bay Boot senin hakkında da bir şeyler yazar. Richard'ın tepede muhteşem manzaralı bir oteli var. Riviera sosyetesinin tam kalbinde."

Richard, "Belki bir dahaki ziyaretinizde sizi ağırlayabiliriz, Bay Boot," dedi.

"Çok isterim ama tekrar gelmeyi düşünmeden önce Bay Stirling'in yazdıklarımı beğenip beğenmediğini görmeliyim," dedi Anthony. Laurence'ı görünmez de olsa aralarındaymış gibi hissettirmek için ikisinin sürekli ondan bahsettiğini fark etmişti.

O akşam Jennifer ışıl ışıldı. Yalnızca Anthony'nin hissedeceği bir enerji yayıyordu. Kadının yemek yemesini izlerken, *seni bu kadar etkiliyor muyum*, diye düşündü. *Yoksa kocanın ürkütücü bakışlarından uzak olmanın verdiği rahatlık mı bu?* Önceki gece Stirling'in onu nasıl da aşağıladığını anımsayarak Jennifer'a borsa, Bay MacMillan ve kraliyet düğünleriyle ilgili fikrini sormuş, kendi fikrini benimsemesine izin vermemişti. Jennifer kendi dünyasının dışında olup bitenlerin pek farkında değildi ama insan doğasından anlıyordu ve methedilmekten hoşlanıyordu. Anthony, Clarissa'yı, etrafındaki insanlar hakkındaki fikirlerini ve onun en önemsiz hareketleri bile hemen yorumlayabilen tarafını düşündü bir an. Yıllardır böyle eğlenceli bir akşam geçirmemişti.

Jennifer saatine baktıktan sonra, "Birazdan gitmeliyim," dedi. Küçük gümüş bir tabağa güzelce dizilmiş minik keklerle birlikte kahveler de gelmişti.

Anthony hayal kırıklığı içinde peçetesini masaya yaydı. "Gidemezsin," dedi ve ardından çabucak, "Benimle ilgili fikrinin değiştiğinden henüz emin değilim," diye ekledi.

"Gerçekten mi? Ah, sanırım değişti." Jennifer kafasını çevirdiğinde Richard Case'in barda arkadaşlarıyla durduğunu gördü. Adam onları izliyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

Jennifer, Anthony'nin yüzünü inceledi. Onu testten geçiriyorsa başarıyla geçtiği belliydi. Kadın eğilip kısık sesle, "Kürek çekebilir misin?" diye sordu.

"Kürek çekebilir miyim?"

İskeleye yürüdüler. Jennifer adımı iki defa kontrol etmeden tekneyi tanıyamazmış gibi suya baktı ve sonunda küçük bir sandalı işaret etti. Anthony sandala atladı ve elini uzatıp Jennifer'ı da bindirdikten sonra karşısına oturdu. Ilık bir esinti vardı ve ıstakoz avlayan teknelerin ışıkları zifiri karanlıkta huzurla göz kırpıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Anthony ceketini çıkarıp yanındaki oturağa bıraktı ve kürekleri aldı.

"Ah, şu tarafa kürek çek. Oraya vardığımızda söylerim."

Anthony dalgaların küçük kayığa çarpan sesini dinleyerek yavaş yavaş kürek çekiyordu. Jennifer da omzunda gevşek bir şekilde duran şalıyla tam karşısında oturmuştu. Onu götürdüğü yeri daha iyi görebilmek için Anthony'den biraz uzakta duruyordu.

Anthony bir şey düşünmüyordu. Normal şartlarda gecenin getireceklerinin heyecanıyla ilk hamleyi ne zaman yapacağı üzerine stratejik bir plan yapardı. Ama şimdi bu kadınla tek

başına kalmış olmasına, Jennifer'ın onu kapkaranlık bir denizin ortasında kayıkla gezinti yapmaya davet etmiş olmasına karşın bu gecenin ona neler sunacağını kestiremiyordu.

"İşte," dedi Jennifer. "Şurası."

"Şu tekneyi mi diyorsun?" Anthony geniş ve gösterişli beyaz yata baktı.

"Büyük bir yat," diye düzeltti Jennifer. "Ben yatları pek sevmem. Yılda ancak bir iki defa yat gezisine çıkarım."

Kayığı bağlayıp yata geçtiler.

Jennifer ona minderli oturağa oturmasını söyleyip birkaç dakika sonra kamaradan çıktı. Jennifer'ın ayakkabılarını çıkarttığını fark eden Anthony, onun ufacık ayaklarına bakmamaya çalıştı. İçeceği uzatarak, "Sana alkolsüz bir kokteyl hazırladım," dedi. "Daha fazla maden suyu içemezsin diye düşündüm."

Limandan uzaklaşmış olmalarına karşın hava sıcaktı ve dalgalar öyle yumuşaktı ki yat neredeyse hiç sallanmıyordu. Anthony, Jennifer'ın arka tarafındaki limanın ışıklarını ve arada bir kıyı yolundan giden arabaların farlarını görebiliyordu. Anthony Kongo'yu düşündü ve biri onu cehennemden çıkarıp ancak hayalinde görebileceği cennete götürmüş gibi hissetti.

Jennifer kendine bir kadeh daha martini koydu ve karşı sırada oturup ayaklarını kıvırdı.

"Evet," dedi Anthony. "Kocanla nasıl tanıştınız?"

"Kocam mı? Çalışmaya devam mı ediyoruz?"

"Hayır. İlgimi çekti."

"İlgini çeken nedir?"

"Onun nasıl..." Anthony kendine çekidüzen verdi. "İnsanların nasıl bir araya geldiği ilgimi çeker."

"Bir baloda tanıştık. Yaralı bir hizmetçiye para veriyordu. Benim masamda oturmuştu ve beni yemeğe davet etti. O kadar."

"O kadar mı?"

"Her şey birbiri ardına gelişti. Birkaç ay sonra evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim."

"Çok gençtiniz, değil mi?"

"Ben yirmi iki yaşındaydım. Annemle babam çok sevindi."

"Zengin olduğu için mi?"

"İyi bir koca olacağını düşündükleri için. Kusursuz görünüyordu ve itibarlı biriydi."

"Bu tür özellikler senin için önemli mi?"

"Herkes için önemli değil midir?" Jennifer eteğinin kenarıyla oynuyor, düzeltip duruyordu. "Şimdi soru sorma sırası bende. Sen kaç yıl evli kaldın Boot?"

"Üç yıl."

"Çok uzun değilmiş."

"Hata yaptığımızı hemen anladım."

"Peki, ondan ayrılmak istemeni hemen kabul etti mi?"

"O benden ayrıldı." Jennifer'ın onu mümkün olan her şekilde değerlendirdiğini görebiliyordu. "Ben sadık bir koca olamadım," diye ekledi. Ona bunu neden söylediğini bilmiyordu.

"Oğlunu özlüyor olmalısın."

"Evet," dedi Anthony. "Bu kadar özleyeceğimi bilsem yaptıklarımı yine yapar mıydım diye düşünüyorum bazen."

"O yüzden mi içiyorsun?"

Anthony'nin yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Beni düzeltmeye çalışma Bayan Stirling. Şu zamana kadar sayısız iyi niyetli kadının hobisi haline geldim zaten."

Jennifer bakışlarını içkisine çevirdi. "Seni düzeltmeye çalıştığımı da nereden çıkardın?"

"Yardımsever bir havan var. Beni geriyor."

"Kederi gizlemek mümkün değildir."

"Nereden biliyorsun?"

"Aptal değilim. Herkes her şeye sahip olamıyor. Ben de bunu senin kadar iyi biliyorum."

"Kocan her şeye sahip ama."

"Çok naziksin."

"Nezaketen söylemedim."

Gözleri birleşti ve sonra Jennifer bakışlarını kıyıya doğru çevirdi. Yavaş yavaş birbirlerine öfkeleniyorlarmış gibi ortam kızışmaya başlamıştı. Kıyıdaki gerçek yaşamın baskısından uzakta, aralarında bir şeyler yeşeriyordu. Anthony, *onu istiyorum*, diye düşündü. Çok sıradan bir şey hissettiğine neredeyse ikna oluyordu.

"Kaç evli kadınla yattın bugüne kadar?" Jennifer'ın sesi durgun havayı delip geçmişti.

İçeceği neredeyse Anthony'nin boğazına takılıyordu. "Evli olmayan çok az kadınla yattığımı söylemem daha kolay olur sanırım."

Jennifer bunu düşündü. "Evli kadınlar daha mı kolay elde ediliyor?"

"Evet."

"Peki, bu kadınlar neden seninle yattı?"

"Bilmiyorum. Belki de mutsuz olduklarından."

"Sen onları mutlu mu ediyordun?"

"Bir süreliğine sanırım."

"Jigololuk olmuyor mu bu?" Jennifer yine ağzının kenarlarında beliren o tebessümü takınmıştı.

"Hayır, evli kadınlarla sevişmeyi seviyorum o kadar."

Bu defa sessizlik Anthony'nin iliklerine işlemişti sanki. Ne diyeceğini bilse sessizliği bozacaktı.

"Ben seninle sevişmeyeceğim Bay O'Hare."

Kadının ne dediğinden emin olmak için sözlerini zihninde iki defa irdelemesi gerekmişti. İçeceğinden bir yudum daha alıp kendini toparladı. "Önemli değil."

"Gerçekten mi?"

"Hayır," dedi kendini gülümsemeye zorlayarak. "Aslında önemli. Ama önemli olmamalı."

"Seninle yatacak kadar mutsuz değilim."

Tanrım, kadın ona baktığında sanki her şeyi görebiliyordu. Anthony bundan hoşlanmış mıydı bilmiyordu.

"Evlendiğimden beri başka bir adamla öpüşmedim. Bir kişiyle bile."

"Takdire şayan."

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"İnanıyorum."

"Çok sıkıcı biri olduğumu düşünüyorsun." Jennifer kalkıp yatın etrafını dolaştı ve köprüye vardığında ona döndü. "Yattığın kadınlar sana âşık oluyor muydu?"

"Biraz."

"Onları bıraktığında üzülüyorlar mı?"

"Onların beni bırakmadığını nereden biliyorsun?"

Jennifer bekledi.

Anthony sonunda, "Âşık olurlarsa onlarla bir daha konuşmuyorum," dedi.

"Onlardan kaçıyor musun?"

"Hayır. Sık sık ülke dışına çıkıyorum. Bir yerde fazla vakit geçirmemeye bakıyorum. Ayrıca onların kocaları, bir hayatları var... Hiçbirinin kocasını bırakmaya niyetlendiğini sanmıyorum. Ben yalnızca bir eğlenceyim."

"Peki, sen onlardan birine âşık oldun mu?"

"Hayır."

"Karını sevdin mi peki?"

"Sevdiğimi sanıyordum ama şimdi emin değilim."

"Hayatın boyunca birini sevdin mi?"

"Oğlumu sevdim."

"Kaç yaşında?"

"Sekiz. Senden iyi gazeteci olurmuş."

"İşe yarar bir şey yapmamama katlanamıyorsun, değil mi?" Jennifer bir kahkaha patlattı.

"Bence yaşadığın hayatta harcanıyorsun."

"Öyle mi? Peki ne yapmalıydım sence?" Birkaç adım yaklaştı. Anthony ay ışığının onun solgun tenine yansıdığını görebiliyordu, boyun çukurunda mavi bir gölge oluşmuştu. Jennifer bir adım daha yaklaştı ve yakınlarda hiç kimse olmasa da sesini alçalttı. "Bana ne demiştin Anthony? *Beni düzeltmeye çalışma.*"

"Neden bunu yapayım ki? Mutsuz olmadığını söyledin zaten." Nefesi gırtlağını tıkamıştı. Kadın şimdi ona o kadar yaklaşmıştı ki gözleri onun gözlerini inceliyordu. Anthony sarhoş olduğunu sandı. Her parçası acımasızca onun zihnine damgasını vuruyormuş gibi duyuları keskinleşmişti. Parfümünü içine çekti, çiçekli bir şeydi. *Şark kokuları.*

Jennifer yavaşça, "Sanırım bu gece bana söylediklerin herhangi bir evli kadına söyleyeceğin şeylerdi," dedi.

"Yanılıyorsun," dedi Anthony. Ama bütünüyle haklı olduğunu biliyordu. Tek yapabildiği dudaklarını kadının dudaklarına götürmemek oldu. Hayatı boyunca hiç bu kadar tahrik olduğunu anımsamıyordu.

"Bence birbirimizi inanılmaz derecede mutsuz edebiliriz," dedi Jennifer.

Ve kadın konuşurken onun içinde bir şeyler yenilgiye uğramıştı. Ağır ağır, "Ben bunu çok isterdim," dedi.

6

Aralık 1960

Kadınlar yine camı tıklatıyorlardı. Onları yatak odasının penceresinden görebiliyordu. Biri esmer, biri parlak kızıl saçlı iki kadın köşedeki birinci katın penceresine oturmuşlardı. Oradan bir adam geçtiğinde camı tıklatıyor, adam bakacak kadar akılsızsa ona gülümseyip el sallıyorlardı.

Bu kadınlar Laurence'ı çıldırtıyorlardı. O yılın başlarında bir dava açılmış, yargıç kadınları bu tür davranışlarda bulunmamaları için uyarmıştı. Laurence bu kadınların düzeysizce müşteri arama biçimlerinin, bölgenin atmosferini bozduğunu söylüyordu. Yasalara aykırı davrandıklarına göre neden kimsenin onlara müdahale etmediğini merak etmişti.

Jennifer ise bunu sorun etmiyordu. Ona göre kadınlar camın arkasına hapsolmuştu. Hatta bir defasında onlara el sallamıştı ama kadınlar ifadesizce ona bakınca Jennifer da çabucak geçip gitmişti.

Bu bir yana, günleri yeni bir rutine girmişti. Laurence'la birlikte uyanıyor, kocası tıraş olup giyinirken ona kahve ve tost yapıyor, kapıdan gazeteyi alıyordu. Hatta bazen ondan da önce uyanıyor, sabahlığıyla mutfakta hazırlıklarını yaparken kocası başını gazeteden kaldırırsa onu hoş ve toparlanmış görsün diye

saçlarını tarayıp makyaj yapıyordu. Kocasının öfkeli iç geçirişlerini duymadan güne başlamak nedense çok daha kolaydı.

Laurence masadan kalktığında Jennifer'ın ona paltosunu tutmasına izin verirdi ve saat sekizi geçerken şoförü dikkatle ön kapıyı çalardı. Araba gözden kayboluncaya kadar Jennifer ona el sallardı.

On dakika sonra Bayan Cordoza'yı karşılardı. Yaşlı kadın muhtemelen soğuktan şikâyet edip onlara çay yaparken Jennifer da o gün yapacaklarını yazdığı listeyi gözden geçirirdi. Süpürme, tozları alma ve çamaşır yıkama gibi her zamanki gündelik işlerin yanında bazen biraz dikiş de dikiyordu. Laurence'ın gömleğinin manşetinden bir düğme düşmüş olabilir veya ayakkabılarının temizlenmesi gerekebilirdi. Bu sırada Bayan Cordoza kıyafet dolabını düzenler, içindekileri kontrol edip yeniden katlaması gerekebilirdi. Bazen de mutfak masasına oturur, gümüş çatal bıçak takımlarını parlatır, işi bitince de radyo dinleyip gazete okurdu.

Bu arada Jennifer banyo yapıp giyinirdi. Kapı komşusu Yvonne'a uğrayıp kahve içer, annesini öğle yemeğine çıkartır ya da Noel alışverişi yapmak için taksi çağırıp şehir merkezine giderdi. Öğleden sonra erken saatlerde mutlaka eve dönerdi. Günün o saatlerinde Bayan Cordoza'ya illa ki bir iş bulurdu. Bir şey alması için onu otobüsle bir yere gönderir, Laurence'ın sevdiğini söylediği bir balığı bulmasını isterdi. Bir defasında hizmetçiyi erkenden yollamıştı. Evde birkaç saat yalnız kalıp başka mektuplar olup olmadığını araştırmak istiyordu.

İlk mektubu bulmasının üzerinden iki hafta geçmişti ki iki mektup daha buldu. O da posta kutusuna atılmıştı ama kendisine yazıldığı çok belliydi. Aynı el yazısı, aynı tutkulu ve dolaysız konuşma tarzı göze çarpıyordu. Kelimeler sanki içinde bir yerlerde yankılanıyordu. Jennifer'ın anımsamadığı olaylar, uzun süre çalmayan koca bir zilin titreşimleri gibi derinden duyulmaktaydı.

Hepsi de yalnızca "B" harfiyle imzalanmıştı. Jennifer kelimeler içine işleyene kadar onları okuyordu.

Tatlım.

Saat sabahın dördü. Bu gece sana onun döneceğinin bilinciyle gözüme uyku girmiyor. Bunu yapmak çıldırmama sebep olabilir ama uzandığım yerde onun senin yanına yattığını, sana dokunup sarıldığını düşünmeden edemiyorum. O özgürlüğün bana ait olması için neler vermezdim.

Alberto'nun yerinde içtiğimi görünce bana çok kızmıştın. Bunu bağımlılık olarak nitelendirdin ve ne yazık ki benim sana verdiğim yanıt da affedilmezdi. Erkekler etrafa saldırırken kendilerine zarar verir. Sözlerimin zalimliği ve saçmalığının yanı sıra senin sözlerin de bana acı verdi. Gittiğinde Felipe kendimi kaybettiğimi söyledi ki haklıydı.

Sana bunları yazıyorum çünkü daha iyi biri olacağımı bilmeni istiyorum. Hah! Böylesine klişe bir şey yazdığıma inanamıyorum ama bu doğru. Benim daha iyi biri olmamı sağlıyorsun. Saatlerdir burada oturmuş viski şişesine bakıyorum ve beş dakika önce kalkıp hepsini lavaboya döktüm. Senin için daha iyi biri olacağım hayatım. Güzel bir hayat sürmeliyim. Senin de benimle gurur duymanı istiyorum. Birlikte ancak birkaç saat veya dakika geçirebileceksek, her anını detaylarıyla zihnime kazımak istiyorum ki içimin sıkıldığı böyle zamanlarda onları anımsayabileyim.

Gerekiyorsa onun yanında kal aşkım ama onu sevme. Lütfen onu sevme.

Seni bencilce seven,

B

O son satırları okurken gözleri dolmuştu. *Onu sevme. Lütfen onu sevme.* Şimdi her şey biraz daha netleşiyordu. Laurence'la arasındaki mesafenin başka birine âşık olmasından kaynaklanabileceği aklına gelmemişti. Bunlar tutku dolu mektuplardı. Bu adam Laurence'ın asla yapamadığı bir biçimde kendini ona açıyordu. Jennifer bu mektupları okuduğunda elleri karıncalanıyor, kalbi hızlı hızlı atıyordu. Bu sözleri tanıyordu. Ama bu kadar aşinalığa karşın kalbinde hâlâ koca bir boşluk vardı.

Zihni sorularla dolup taşıyordu. Bu ilişki uzun süredir mi yaşanıyordu? Yoksa yeni miydi? Bu adamla yatmış mıydı? Kocasına karşı fiziksel olarak kendini uzak hissetmesinin sebebi bu muydu?

İşin en önemli yanı ise bu adamın kim olduğuydu. Üç mektubu da en ufak detaylarıyla inceliyor, ipucu arıyordu. Adı B ile başlayan bir tanıdığı yoktu. Adı Bernard olan kocasının muhasebecisi dışında. Ama ona âşık olamazdı. Hastane odasında etrafındaki kimseyi tanıyamayacak kadar kendini kaybetmiş olduğu o ilk günler "B" ziyaretine gelmiş miydi? Şimdi de onu uzaktan mı izliyordu? Kendisinin onunla irtibata geçmesini mi bekliyordu? O bir yerlerdeydi ve kilit noktası da o olmalıydı.

Jennifer her geçen gün eski benliğine kavuştuğunu hayal ediyordu. Gizemlerle dolu o kadına ulaşacaktı. Peki, eski Jennifer mektupları nereye gizliyordu? Sır dolu varlığına ait diğer ipuçları nerede saklıydı? Mektupların ikisini kitapların arasında bulmuştu. Diğeri de güzelce katlanmış bir çorabın içindeydi. Kocasının bakmayı aklına bile getirmeyeceği yerler... *Çok zekiymişim*, diye düşündü. Sonra biraz daha huzursuz bir ifadeyle içinden, *ikiyüzlüymüşüm*, dedi.

John Lewis'in terasında annesiyle sandviç yedikleri öğle yemeklerinden birinde, "Anne," dedi. "Kaza olduğunda arabayı kim kullanıyordu?"

Annesi sertçe başını kaldırdı. Alışveriş poşetleri ve ağır paltolarıyla yüklü müşterilerin doldurduğu restoran, konuşmaların uğultusu ve tabak çanakların takırtısıyla dolmuştu.

Huzur bozucu bir soruyla karşı karşıya kalmış gibi duran annesi etrafına bakındıktan sonra tekrar Jennifer'a döndü. "Tatlım, sence o günleri düşünmesek olmaz mı?"

Jennifer çayını yudumladı. "Olanlarla ilgili çok az şey biliyorum. Belki parçaları birleştirmeme yardımcı olur."

"Neredeyse ölüyordun. O günü anımsamak bile istemiyorum."

"İyi ama ne oldu? Arabayı ben mi kullanıyordum?"

Annesi tabağına bakıyordu. "Hatırlamıyorum."

"Ve eğer kullanan ben değilsem şoföre ne oldu? Ben yaralandıysam o da yaralanmıştır."

"Bilmiyorum. Nereden bileyim? Laurence çalışanlarıyla ilgilenir, değil mi? Eminim kötü bir yara almamıştır. Tedaviye ihtiyacı olmuşsa eminim Laurence masrafları karşılamıştır."

Jennifer hastaneden çıktığında onları almaya gelen şoförü düşündü. Altmışlarında, bıyıklı, kel ve yorgun görünümlü bir adamdı. Büyük bir travma geçirmiş ya da Jennifer'ın âşığı olabilecek gibi bir hali yoktu.

Annesi sandviçinin geri kalanını bir kenara itti. "Neden ona sormuyorsun?"

"Soracağım." Ama Jennifer sormayacağını biliyordu. "Ama bunları düşünmemi istemiyor."

"Aslına bakarsan çok haklı tatlım. En iyisi onun tavsiyesini dinlemen."

"Nereye gidiyordum peki, biliyor musun?"

Annesi bu sorgulamadan ötürü biraz kızmaya başlamıştı. "Bilmiyorum. Alışverişe herhalde. Bak, bu kaza Marylbone Yolu yakınlarında oldu. Sanırım bir otobüse çarptın. Ya da otobüs sana çarptı. Çok korkunç bir kazaydı tatlım. Tek dileğimiz senin iyileşmendi." Annesinin dudaklarının ince bir çizgi gibi birleştiğini gören Jennifer konuşmanın burada sonlandığını anladı.

Restoranın köşesinde oturan koyu yeşil paltolu bir kadın, parmağını onun yüzünde gezdiren bir adamın gözlerinin içine bakıyordu. Jennifer onları izlerken kadın, adamın parmak ucunu dişlerinin arasına alıp ısırdı. Bu kaçamak samimiyet göstergesi Jennifer'ın içinde bir şok yarattı. Kimse o çifti fark etmemiş gibiydi.

Bayan Verrinder peçetesiyle ağzını sildi. "Ne önemi var ki tatlım? Trafik kazaları oluyor işte. Otomobiller çoğaldıkça tehlike de artıyor. Yola çıkan insanların yarısı araba kullanmayı bilmiyor bence. Baban gibi kullanamıyorlar. O gerçekten de dikkatli bir sürücüydü."

Jennifer bu sözlerle ilgilenmiyordu.

"Her neyse, artık iyileştin, değil mi? İyi görünüyorsun."

"İyiyim." Jennifer annesine içten bir tebessüm gönderdi. "Gerçekten de iyiyim."

Laurence'la birlikte yemeğe veya bir şeyler içmeye çıktıkları akşamlar Jennifer arkadaş çevrelerine ve tanıdıklarına artık daha geniş bir çerçeveden bakıyordu. Bir adamın bakışlarını gerektiğinden daha uzun bir süre üzerinde hissederse dikkatini başka yöne çevirmekte güçlük çekiyordu. Sevgilisi *o* muydu? Bu

hoş karşılamanın altında başka bir şey mi yatıyordu? Bu imalı bir tebessüm müydü?

B harfinin takma isim olduğu düşünülürse ortada üç olasılık vardı. İhtimallerden biri, yedek parça satan bir şirketin başındaki bekâr ve her karşılaşmalarında elini içtenlikle öpen Jack Amory'ydi. Ama bunu yaparken Laurence'a hep göz kırpardı ve Jennifer bunun espri olup olmadığını çözemiyordu.

Bir de bazı yemek davetlerinde onlara katılan Yvonne'un kuzeni Reggie Carpenter vardı. Esmer, yorgun ve muzip bakışlı bu adam, Jennifer'ın ona mektup yazdığını düşünemeyecek kadar genç olsa da çekici, eğlenceli biriydi ve Laurence'ın yokluğunda hep Jennifer'ın yanında oturmaya özen gösteriyordu.

Tabii bir de Bill vardı. Şakaları yalnızca Jennifer'a yönelik olurdu ve Violet'in önünde bile ona hayran olduğunu espriyle karışık bir ifadeyle dile getirirdi. Jennifer'dan hoşlandığı belliydi ama Jennifer ona karşı bir şey hissedebilir miydi?

Jennifer artık görünümüne daha çok dikkat eder olmuştu. Düzenli olarak kuaföre gidiyor, yeni kıyafetler alıyor, daha çok konuşuyordu. Yvonne, "Eski Jennifer'a benzemeye başladın," demişti. Kazadan sonraki haftalarda Jennifer kız arkadaşlarının arkasına gizlenmişti ama şimdi sorular soruyor, onları nazikçe sorguluyordu. Belli bir kararlılıkla ona bazı yanıtlar sunabilecek ipuçlarını da arıyordu. Zaman zaman konuşmalar arasına bazı yemler atıyor, viski isteyen var mı diye sorarak herhangi bir işaret yakalar ümidiyle erkeklerin yüzünü inceliyordu. Ama Laurence her zaman yakınlarda olduğu için erkeklerin bu yemi fark etseler bile ona karşılık veremeyeceklerini düşünürdü.

Kocası, arkadaşlarıyla ilişkisindeki yakınlığı fark etmiş olsa bile bunu dile getirmemişti. Zaten Laurence pek konuşmuyordu. Tartıştıkları geceden sonra fiziksel olarak da ona yanaşmamıştı.

Nazik olsa da mesafeliydi. Gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve Jennifer uyanmadan kalkıp gidiyordu. Birkaç defa diğer yatak odasının önünden geçip dağınık örtüleri gördüğünde kocasının o geceyi de başka odada geçirdiğini, onu sessizce cezalandırdığını anlıyordu. Bu yüzden kendini kötü hissetmesi gerektiğini bildiği için kötü hissediyordu ama tutku dolu ilişkisinin izini süreceği ve kendini ona tapan bir adamın gözünden göreceği, kendine ait o özel dünyasında yalnız kalmayı her geçen gün biraz daha fazla istiyordu.

"B" dışarıda bir yerlerdeydi hâlâ ve onu bekliyordu.

"Bunların imzalanması gerekiyor ve evrak dolabında da bu sabah gelen bazı hediyeler var. Citroën'den bir kasa şampanya, Peterboroughlu seramikçilerden bir piknik sepeti ve muhasebecilerinizden bir kutu çikolata geldi. Kremalı çikolatayı sevmediğinizi bildiğim için ofistekilere dağıtmamı ister misiniz diye soracaktım. Elsie Machzynski'nin tatlıya bayıldığını biliyorum."

Patronu kafasını neredeyse hiç kaldırmamıştı bile. "İyi olur." Moira, Bay Stirling'in aklının Noel hediyelerinden çok uzaklarda olduğunu fark etti.

"Umarım Noel partisi için gerekli düzenlemeleri yapmamın sizin için bir sakıncası yoktur. Şirketimiz artık büyüdüğü için restoran yerine burada bir organizasyon yapmayı daha uygun bulmuştunuz. Ben de yemek şirketinden küçük bir açık büfe hazırlamasını istedim."

"İyi düşünmüşsün. Ne zaman?"

"Yirmi üçünde, mesai bitiminde. Tatilden önceki cumaya denk geliyor."

"Evet."

Neden bu kadar kaygılı ve sefil görünüyor ki? İşler daha önce hiç bu kadar iyi gitmemişti. Ürünler çok talep görüyordu. Gazeteler kredi sıkıntısından bahsederken Acme Mineral ve Madencilik ülkedeki en iyi bilançoya sahipti. Artık can sıkıcı mektuplar da gelmiyordu ve geçen ay gelenleri de patronu görmemişti. Hâlâ dolabının en üst çekmecesinde duruyordu.

"Ayrıca belki istersiniz diye..."

Patronu dışarıdan gelen bir sesle başını kaldırdığında Moira da şaşkın bir ifadeyle onun baktığı yöne döndü. Kusursuzca şekil verilmiş saçlarının tepesine oturttuğu küçük kırmızı şapkası ve aynı renkten ayakkabılarıyla Jennifer Stirling ofise doğru yürüyordu. Onun burada ne işi vardı ki? Birini arıyormuş gibi etrafına bakınırken muhasebe bölümünden Bay Stevens yanına gidip elini uzatmıştı. Kadın onunla tokalaşmış, kısa bir sohbetin ardından Moira ile Laurence Stirling'in ayakta durduğu ofise bakmışlardı. Bay Stirling selamlarcasına elini salladı.

Moira'nın eli yine hemen saçına gitmişti. Bazı kadınlar her zaman moda dergilerinin sayfalarından fırlamış gibi görünürdü ve Jennifer Stirling de onlardan biriydi. Moira için bunun bir sakıncası yoktu. O enerjisini işine, daha gerçek başarılara odaklıyordu. Ama dışarının soğuğu yüzünden kızaran teniyle ve kulaklarında ışıldayan iki parlak küpeyle ofise doğru yürüyen bu kadını görüp de kendini biraz sönük hissetmemesi mümkün değildi. Jennifer Stirling kusursuzca paketlenmiş bir Noel hediyesine, gösterişli bir bibloya benziyordu.

Moira nazikçe, "Bayan Stirling," dedi.

"Merhaba."

"Ne hoş bir sürpriz." Jennifer Stirling biraz tuhaf olsa da içten içe memnun bir ifadeyle onu selamladı. Sevilmeyen bir öğrencinin yanına gelen, okulun en popüler kızı gibiydi.

"Çıkmamı ister misiniz?" Moira aralarında öylece dururken kendini biraz tuhaf hissetmişti. "Bazı dosyalama işleri..."

"Ah hayır, hayır. Benim yüzümden işinizi bırakmayın. Bir dakikalığına uğramıştım yalnızca." Kocasına döndü. "Buradan geçiyordum ve akşam gecikip gecikmeyeceğini sormak istedim. Gecikeceksen Harrisonlar'a gidebilirim. Sıcak şarap partisi veriyorlar."

"Ben... Evet, sen oraya git. İşim erken biterse orada buluşuruz."

"Tamam o halde." Jennifer Stirling'in üzerinden hafif bir Nina Ricci kokusu yayılıyordu. Moira o kokuyu geçen hafta D.H. Evans'ta denemişti ama ona biraz pahalı gelmişti. Şimdi ise almadığına pişman olmuştu.

"Geç kalmamaya çalışırım."

Bayan Stirling gitmek için acele etmemişti. Kocasının karşısında duruyordu ama daha çok ofisi inceleyip masalarının başındaki erkeklerle ilgileniyor gibiydi. Her birini dikkatle inceliyordu. Sanki daha önce ofisi hiç görmemişti.

Patronu, "Sen buraya gelmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

"Evet. Oldu sanırım."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ah," dedi aniden. "Şoförlerinin adı neydi?"

Bay Stirling kaşlarını çattı. "Benim şoförlerim mi?"

Karısı hafifçe omuz silkti. "Belki onlara Noel hediyesi almamı istersin diye düşündüm."

Laurence Stirling şaşırıp kalmıştı. "Noel hediyesi mi? Şey, yanımda en uzun süredir çalışan Eric var. Ona genelde bir şişe

konyak alırım. Yirmi yıldır böyle sanırım. Simon da arada bir gelir. İçki içmediği için ona biraz ikramiye veririm. Sıkıntıya girmeni gerektirecek bir durum yok anlayacağın."

Bayan Stirling nedense hüsrana uğramıştı. "Tamam, yardım etmek istiyordum yalnızca. Konyağı ben alırım."

"Çok... düşüncelisin gerçekten de."

Jennifer Stirling gözlerini ofisin içinde gezdirip onlara döndü. "Her neyse, çok meşgul olmalısınız. Dediğim gibi öylesine uğradım. Seni gördüğüme sevindim..." Yüzündeki tebessüm silinmişti.

Moira kadının bu tavrına bozulmuştu. Beş yılda kaç defa karşılaşmışlardı? Ama ismini aklında tutmaya bile tenezzül etmemişti.

Sessizlik rahatsız edici boyuta geldiğinde Laurence Stirling, "Moira," diye araya girdi.

"Evet, Moira tabii ki. Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Hemen dönerim." Bay Stirling kapıya kadar karısına eşlik etti. Moira karı kocanın aralarında bir iki çift daha laf etmelerini izledi ve kadın eldivenli elini sallayıp gözden kayboldu.

Moira durumu önemsememiş gibi görünmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Karısı binadan ayrılırken Bay Stirling hareketsizce beklemişti.

Moira ne yaptığını bile fark etmeden odadan çıkıp hızla masasına yürüdü. Cebinden bir anahtar çıkarıp dolabı açtı ve onu buluncaya kadar mektupları karıştırdı. Bay Stirling'in odasına yine ondan önce döndü.

Adam kapıyı arkasından örtüp karısının geri gelmesini bekliyormuş gibi cam duvardan dışarıya baktı. Şimdi biraz daha rahatlamış, yumuşamış bir hali vardı. "Evet," dedi ve oturdu.

"Ofis partisinden bahsediyordun. Bir şeyler planlıyordun." Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi.

Moira'nın göğsü sıkışmıştı. Sesinin düzgün çıkması için önce yutkunması gerekmişti. "Aslında bir şey daha var Bay Stirling."

Patronu imzalamaya hazır bir ifadeyle mektubu aldı. "Öyle mi? Neymiş?"

"Bu iki gün önce geldi." Moira el yazısıyla yazılmış zarfı ona uzattı. "Bahsettiğiniz posta kutusuna..." Patronu bir şey demeyince Moira, "Dediğiniz gibi sürekli kontrol ettim," diye ekledi.

Laurence Stirling önce zarfa, sonra da Moira'ya bakarken yüzünün rengi atmıştı. Moira adamın bir an öleceğini sandı. "Emin misin? Doğru olamaz..."

"Ama..."

"Yanlış posta kutusuna bakmış olmalısın."

"Doğru posta kutusuna baktığım konusunda sizi temin ederim. On üç numara. Dediğiniz gibi... Bayan Stirling'in ismini kullandım."

Patronu zarfı yırtıp masaya yaslanarak ilk birkaç satırı okudu. Moira meraklı görünmemek için diğer tarafta dururken ortamın havasının değiştiğini anlamıştı. Yaptığı şey yüzünden korkmaya başlamıştı bile.

Patron başını kaldırdığında sanki birkaç yaş yaşlanmıştı. Hafifçe öksürüp gırtlağını temizledikten sonra kâğıdı tek eliyle buruşturup masasının altındaki çöp kutusuna hırsla attı. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Bu mektup postanede kayboldu, tamam mı? Kimsenin bundan haberi olmamalı. Anladın mı?"

Moira bir adım geriledi. "Evet, Bay Stirling. Elbette."

"O posta kutusunu da kapat."

"Şimdi mi? Teftiş raporu hâlâ elimde..."

"Öğleden sonra gerekeni yap ve kapat. Anlıyor musun?"

"Evet, Bay Stirling." Moira dosyasını kolunun altına sıkıştırıp ofisten çıktı. Çantasıyla paltosunu alıp postaneye gitmeye hazırlandı.

Jennifer eve gitmeyi planlıyordu. Yorgundu, ofise gitmesinden bir sonuç alamamıştı ve yağmur başlayınca yayalar yakalarını kaldırıp başlarını eğerek kaldırımda koşturmaya başlamıştı. Ama kocasının çalıştığı yerin merdivenlerinde bekleyen Jennifer o sessiz eve gidemeyeceğini biliyordu.

Kaldırım kenarından bir taksiye işaret etti ve sarı farların kendisine doğru yöneldiğini görerek el salladı. Hemen taksiye atlayıp kırmızı paltosundaki yağmur damlalarını silkeledi. Şoför aralarındaki pencereye doğru eğilirken, "Alberto's diye bir yer biliyor musun?" diye sordu.

"Londra'nın hangi kısmında?"

"Affedersiniz ama bilmiyorum. Siz bilirsiniz diye düşünmüştüm."

Adam kaşlarını çattı. "Mayfair'de Alberto's diye bir kulüp var. Sizi oraya götürebilirim ama açık olur mu bilmem."

Jennifer, "Güzel," dedi ve koltuğuna iyice yerleşti.

Oraya varmaları yalnızca on beş dakika sürmüştü. Taksi durdu ve şoför yolun karşısını işaret etti. "Bildiğim tek Alberto's burası. "Aradığınız türden bir yer mi bilemem hanımefendi."

Jennifer koluyla camı silip dışarıya baktı. Metal parmaklıklar girişi çevrelemişti ve basamaklar görünmüyordu. Eski bir tabelada mekânın adı yazıyordu ve iki bakımsız porsuk ağacı kapının her iki yanındaki büyük saksıda duruyordu. "Burası mı?"

"Sizce doğru yer mi?"

Jennifer gülümsemeye çalıştı. "Birazdan öğreneceğim."

Adama borcunu ödemiş, ince ince yağan yağmurun altındaki kaldırımda öylece kalmıştı. Kapı aralıktı ve bir çöp kovasıyla desteklenmişti. Jennifer içeri girdiğinde alkol, sigara dumanı, ter ve parfüm karışımı bir kokunun istilasına uğradı. Gözlerinin loş ışığa alışmasını bekledi. Sol tarafındaki vestiyer boş ve sahipsiz görünüyordu. Bir bira şişesiyle anahtarlar tezgâhın üzerine bırakılmıştı. Dar koridordan geçip çifte kapılardan içeri girince kendini küçük bir sahnenin önüne dizilmiş yuvarlak masalar ve sandalyelerin bulunduğu boş bir odada buldu. Yaşlı bir kadın bir elektrik süpürgesiyle masaların arasını süpürüyor, kınayan bir ifadeyle kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Bar bir duvar boyunca uzanıyordu. Onun arkasında da bir kadın sigara içip ışıklandırılmış raflara şişeleri dizen bir adamla konuşuyordu."

Kadın Jennifer'ı görünce, "Dur biraz," dedi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim tatlım?"

Jennifer kadının onu süzen bakışlarını fark etmişti. Bu pek de dost canlısı bir bakış sayılmazdı. "Açık mısınız?"

"Açık gibi mi görünüyoruz?"

Jennifer aniden ne yaptığının farkına varmış gibi çantasını karnına tuttu. "Affedersiniz. Başka zaman gelirim."

Adam doğrularak, "Kimi arıyorsunuz hanımefendi?" diye sordu. Saçları koyu renkti ve geriye taranmıştı. Teni de çok fazla alkol alıp çok az temiz havaya çıktığını ele verircesine solgundu.

Jennifer adamı tanıdığına dair ufak bir işaret bulma ümidiyle ona baktı. "Beni... beni daha önce burada gördünüz mü?" diye sordu.

Bu soru adamın hoşuna gitmişti. "Görmediğimi söylersen görmemişimdir."

Kadın başını kaldırdı. "Burada yüzleri pek anımsamayız."

Jennifer birkaç adım atıp bara yaklaştı. "Felipe diye birini tanıyor musunuz?"

Kadın, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben... benim kim olduğumun bir önemi yok."

"Felipe'yi ne yapacaksın?"

Yüz ifadeleri sertleşmişti. Jennifer, "Ortak bir arkadaşımız var," diye açıkladı.

"O halde arkadaşın, Felipe'ye ulaşabilmenin kolay olmayacağını da söylemiştir."

Jennifer dudağını ısırıp daha ne kadar açıklama yapabileceğini düşündü. "Uzun zamandır görüşmediğim..."

"O öldü hanımefendi."

"Ne?"

"Felipe öldü. Burayı başka biri devraldı. Ona borcu olduğunu söyleyen bir sürü kişi geldi ama benden bir kuruş alamayacağını sana baştan söyleyeyim."

"Ben buraya onun için gelmedim..."

"Felipe'nin imzasının olduğu borç senedini getirirsen alırsın ancak." Kadın şimdi Jennifer'ın kıyafetini ve mücevherlerini daha yakından inceleyip Jennifer'ın neden buraya gelmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu. "Malvarlığını ailesi aldı. Geriye kalanı yani... Buna *karısı* da dahil."

Jennifer resmiyetle, "Benim Bay Felipe'yle şahsen bir işim yok. Kaybınız için üzüldüm," dedi. Elinden geldiğince azametle kulüpten çıkıp gri güne doğru basamakları takip etti.

Jennifer birkaç adım atıp bara yaklaştı. "Felipe diye birini tanıyor musunuz?"

Kadın, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben... benim kim olduğumun bir önemi yok."

"Felipe'yi ne yapacaksın?"

Yüz ifadeleri sertleşmişti. Jennifer, "Ortak bir arkadaşımız var," diye açıkladı.

"O halde arkadaşın, Felipe'ye ulaşabilmenin kolay olmayacağını da söylemiştir."

Jennifer dudağını ısırıp daha ne kadar açıklama yapabileceğini düşündü. "Uzun zamandır görüşmediğim..."

"O öldü hanımefendi."

"Ne?"

"Felipe öldü. Burayı başka biri devraldı. Ona borcu olduğunu söyleyen bir sürü kişi geldi ama benden bir kuruş alamayacağını sana baştan söyleyeyim."

"Ben buraya onun için gelmedim..."

"Felipe'nin imzasının olduğu borç senedini getirirsen alırsın ancak." Kadın şimdi Jennifer'ın kıyafetini ve mücevherlerini daha yakından inceleyip Jennifer'ın neden buraya gelmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu. "Malvarlığını ailesi aldı. Geriye kalanı yani... Buna *karısı* da dahil."

Jennifer resmiyetle, "Benim Bay Felipe'yle şahsen bir işim yok. Kaybınız için üzüldüm," dedi. Elinden geldiğince aceleyle kulüpten çıkıp gri güne doğru basamakları takip etti.

Moira aradığını buluncaya kadar dekorasyon kutularını inceledi ve içindekileri ayırıp düzenledi. Her kapıya iki parça simli tel yerleştirdi. Sonra yarım saat kadar masasında oturup yıl boyunca kopan kâğıttan zincirleri yapıştırdı ve sonra da masasının çevresine çelenk gibi astı. Duvara birkaç süs yapıştırdı ve birlikte çalıştıkları müşterilerden gelen tebrik kartlarını bunlara iliştirdi. Lambaların üzerine yangın riskine karşı ampulden biraz uzak tutarak ışıltılı folyo süsler koydu.

Dışarıda gökyüzü kararmıştı ve sokak lambaları yolları aydınlatıyordu. Acme Mineral ve Madencilik çalışanları hemen hemen her zamanki düzende birer birer binayı terk ediyordu. Saat söz konusu olduğunda zaman mefhumunu yitirmiş görünen sekreterlerden Phyllis ve Elsie beş olduğunda hemen çıkarak herkesten önce davranırdı. Onların hemen ardından muhasebe bölümündeki David Moreton, sonra da eve gitmeden önce köşedeki bara uğrayıp birkaç kadeh viski içen Stevens çıkardı. Diğerleri atkı ve paltolarına sarınır, erkekler kendi eşyalarını toplayıp Bay Stirling'in ofisinin önünden geçerken ona el sallar, küçük gruplar halinde ofisten ayrılırlardı. Maaş ödemeleriyle görevli Felicity Harewood, Streatham'da, Moira'dan yalnızca bir durak ötede yaşıyordu ama bir kez olsun onunla aynı otobüsle gitmeyi önermemişti. Felicity mayıs ayında ilk işe başladığında Moira biriyle laflayarak, 274'ün basık bölmesinde yemek tarifi alışverişinde bulunarak veya o gün olanlar hakkında konuşarak eve gitmenin güzel olacağını düşünmüştü. Arada bir aynı otobüse bindiklerinde Moira onun yalnızca iki sıra arkada oturduğunu bilse bile Felicity yolculuğun büyük kısmında gözünü karton kapaklı kitabından ayırmazdı.

Bay Stirling yediye çeyrek kala ofisten çıkmıştı. Tüm öğleden sonra dikkati dağınıktı. Fabrika müdürünü arayıp hastalık oranı yüzünden onu azarlamıştı ve saat dört için ayarladığı bir

Moira aradığını buluncaya kadar dekorasyon kutularını inceledi ve içindekileri ayırıp düzenledi. Her kapıya iki parça simli tel yerleştirdi. Sonra yarım saat kadar masasında oturup yıl boyunca kopan kâğıttan zincirleri yapıştırdı ve sonra da masasının çevresine çelenk gibi astı. Duvara birkaç süs yapıştırdı ve birlikte çalıştıkları müşterilerden gelen tebrik kartlarını bunlara iliştirdi. Lambaların üzerine yangın riskine karşı ampulden biraz uzak tutarak ışıltılı folyo süsler koydu.

Dışarıda gökyüzü kararmıştı ve sokak lambaları yolları aydınlatıyordu. Acme Mineral ve Madencilik çalışanları hemen hemen her zamanki düzende birer birer binayı terk ediyordu. Saat söz konusu olduğunda zaman mefhumunu yitirmiş görünen sekreterlerden Phyllis ve Elsie beş olduğunda hemen çıkarak herkesten önce davranırdı. Onların hemen ardından muhasebe bölümündeki David Moreton, sonra da eve gitmeden önce köşedeki bara uğrayıp birkaç kadeh viski içen Stevens çıkardı. Diğerleri atkı ve paltolarına sarınır, erkekler kendi eşyalarını toplayıp Bay Stirling'in ofisinin önünden geçerken ona el sallar, küçük gruplar halinde ofisten ayrılırlardı. Maaş ödemeleriyle görevli Felicity Harewood, Streatham'da, Moira'dan yalnızca bir durak ötede yaşıyordu ama bir kez olsun onunla aynı otobüsle gitmeyi önermemişti. Felicity mayıs ayında ilk işe başladığında Moira biriyle laflayarak, 274'ün basık bölmesinde yemek tarifi alışverişinde bulunarak veya o gün olanlar hakkında konuşarak eve gitmenin güzel olacağını düşünmüştü. Arada bir aynı otobüse bindiklerinde Moira onun yalnızca iki sıra arkada oturduğunu bilse bile Felicity yolculuğun büyük kısmında gözünü karton kapaklı kitabından ayırmazdı.

Bay Stirling yediye çeyrek kala ofisten çıkmıştı. Tüm öğleden sonra dikkati dağınıktı. Fabrika müdürünü arayıp hastalık oranı yüzünden onu azarlamıştı ve saat dört için ayarladığı bir

Moira aradığını buluncaya kadar dekorasyon kutularını inceledi ve içindekileri ayırıp düzenledi. Her kapıya iki parça simli tel yerleştirdi. Sonra yarım saat kadar masasında oturup yıl boyunca kopan kâğıttan zincirleri yapıştırdı ve sonra da masasının çevresine çelenk gibi astı. Duvara birkaç süs yapıştırdı ve birlikte çalıştıkları müşterilerden gelen tebrik kartlarını bunlara iliştirdi. Lambaların üzerine yangın riskine karşı ampulden biraz uzak tutarak ışıltılı folyo süsler koydu.

Dışarıda gökyüzü kararmıştı ve sokak lambaları yolları aydınlatıyordu. Acme Mineral ve Madencilik çalışanları hemen hemen her zamanki düzende birer birer binayı terk ediyordu. Saat söz konusu olduğunda zaman mefhumunu yitirmiş görünen sekreterlerden Phyllis ve Elsie beş olduğunda hemen çıkarak herkesten önce davranırdı. Onların hemen ardından muhasebe bölümündeki David Moreton, sonra da eve gitmeden önce köşedeki bara uğrayıp birkaç kadeh viski içen Stevens çıkardı. Diğerleri atkı ve paltolarına sarınır, erkekler kendi eşyalarını toplayıp Bay Stirling'in ofisinin önünden geçerken ona el sallar, küçük gruplar halinde ofisten ayrılırlardı. Maaş ödemeleriyle görevli Felicity Harewood, Streatham'da, Moira'dan yalnızca bir durak ötede yaşıyordu ama bir kez olsun onunla aynı otobüsle gitmeyi önermemişti. Felicity mayıs ayında ilk işe başladığında Moira biriyle laflayarak, 274'ün basık bölmesinde yemek tarifi alışverişinde bulunarak veya o gün olanlar hakkında konuşarak eve gitmenin güzel olacağını düşünmüştü. Arada bir aynı otobüse bindiklerinde Moira onun yalnızca iki sıra arkada oturduğunu bilse bile Felicity yolculuğun büyük kısmında gözünü karton kapaklı kitabından ayırmazdı.

Bay Stirling yediye çeyrek kala ofisten çıkmıştı. Tüm öğleden sonra dikkati dağınıktı. Fabrika müdürünü arayıp hastalık oranı yüzünden onu azarlamıştı ve saat dört için ayarladığı bir

randevusunu da iptal ettirmişti. Moira postaneden döndüğünde patronu, ondan yapmasını istediği şeyi yaptığını söylemesini istercesine ona bakmış, ardından işinin başına dönmüştü.

Moira iki boş masayı odanın köşesine, muhasebecilerin yanına çekti. Üzerlerine süslü örtüler serip kenarlarına sim iliştirdi. On gün sonra açık büfe buraya kurulacaktı. Burası firmalardan gelen hediyeleri ve çalışanların birbirlerine yollaması gereken Noel postalarını koymak açısından da kullanışlı bir yerdi.

Saat sekizde işi bitmişti. Moira kendi çabasıyla festival havasına bürünüp ışıl ışıl parlayan boş ofisi inceleyip eteğini düzeltti ve sabah içeri girdiklerinde çalışanların yüzünde belirecek ifadeyi gözünde canlandırmaya çalıştı.

Bunun için ekstra bir ödeme almayacaktı ama küçük jestler de onu mutlu ederdi. Diğer sekreterler asistanların görevinin yazışmaları yapmak ve dosyalamanın düzenli olmasını sağlamaktan öte olduğunu bilmiyorlardı. Oysa sekreterlik bundan çok daha farklı bir anlam taşıyordu. Bu bir işyerinin düzenli çalıştığının yanı sıra çalışanların kendilerini oranın bir parçası gibi hissettiklerinin de göstergesiydi. Noel hediyeleri ve süslemeler ofis çalışanlarını bir araya toplayan ve oraya gitmek için sabırsızlanmalarını sağlayabilecek bir unsurdu.

Köşeye yerleştirdiği küçük Noel ağacı da burada çok sevimli görünüyordu. Kendisinden başka kimse görmeyeceği için evde ağaç kurması gereksizdi. Burada ise birçok kişi keyfine varabilirdi. Ve eğer tepesindeki meleğe veya buzlu camdan güzelim süslemelere dair biri yorum yaparsa o anda aklına gelmiş gibi hemen bunların annesinin en sevdiği süslemeler olduğunu söyleyebilirdi.

Moira paltosunu giydi. Eşyalarını toparlayıp atkısını taktı, kurşun ve tükenmez kalemlerini düzenli bir şekilde masasının üzerine yerleştirdi. Kapıyı kilitlemek için elinde anahtarıyla Bay

randevusunu da iptal ettirmişti. Moira postaneden döndüğünde patronu, ondan yapmasını istediği şeyi yaptığını söylemesini istercesine ona bakmış, ardından işinin başına dönmüştü.

Moira iki boş masayı odanın köşesine, muhasebecilerin yanına çekti. Üzerlerine süslü örtüler serip kenarlarına sim iliştirdi. On gün sonra açık büfe buraya kurulacaktı. Burası firmalardan gelen hediyeleri ve çalışanların birbirlerine yollaması gereken Noel postalarını koymak açısından da kullanışlı bir yerdi.

Saat sekizde işi bitmişti. Moira kendi çabasıyla festival havasına bürünüp ışıl ışıl parlayan boş ofisi inceleyip eteğini düzeltti ve sabah içeri girdiklerinde çalışanların yüzünde belirecek ifadeyi gözünde canlandırmaya çalıştı.

Bunun için ekstra bir ödeme almayacaktı ama küçük jestler de onu mutlu ederdi. Diğer sekreterler asistanların görevinin yazışmaları yapmak ve dosyalamanın düzenli olmasını sağlamaktan öte olduğunu bilmiyorlardı. Oysa sekreterlik bundan çok daha farklı bir anlam taşıyordu. Bu bir işyerinin düzenli çalıştığının yanı sıra çalışanların kendilerini oranın bir parçası gibi hissettiklerinin de göstergesiydi. Noel hediyeleri ve süslemeler ofis çalışanlarını bir araya toplayan ve oraya gitmek için sabırsızlanmalarını sağlayabilecek bir unsurdu.

Köşeye yerleştirdiği küçük Noel ağacı da burada çok sevimli görünüyordu. Kendisinden başka kimse görmeyeceği için evde ağaç kurması gereksizdi. Burada ise birçok kişi keyfine varabilirdi. Ve eğer tepesindeki meleğe veya buzlu camdan güzelim süslemelere dair biri yorum yaparsa o anda aklına gelmiş gibi hemen bunların annesinin en sevdiği süslemeler olduğunu söyleyebilirdi.

Moira paltosunu giydi. Eşyalarını toparlayıp atkısını taktı, kurşun ve tükenmez kalemlerini düzenli bir şekilde masasının üzerine yerleştirdi. Kapıyı kilitlemek için elinde anahtarıyla Bay

Stirling'in odasına yöneldi. Kapıya bakıp çabucak odaya girdi masanın altındaki çöp kutusuna uzandı.

El yazısı mektubu bulması yalnızca bir dakikasını aldı. Onu almadan önce biraz tereddüt ettiyse de hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için tekrar kapıya baktı ve buruşuk kâğıdı masanın üzerinde düzeltip okumaya başladı.

Birkaç saniye sonra buz kesmişti; kımıldayamıyordu.

Sonra tekrar okudu.

Dışarıdaki saat sekizi vurdu. Sesle irkilen Moira, Bay Stirling'in ofisinden çıkıp çöp kutusunu temizlikçilerin boşaltması için dışarı bıraktı ve odanın kapısını kilitledi. Mektubu masasının en alt çekmecesine kilitleyip anahtarı cebine attı.

İlk defa Streatham'e kadarki otobüs yolculuğu bu kadar çabuk geçmişti. Moira Parker'ın düşünmesi gereken çok şeyi vardı.

Stirling'in odasına yöneldi. Kapıya bakıp çabucak odaya girdi masanın altındaki çöp kutusuna uzandı.

El yazısı mektubu bulması yalnızca bir dakikasını aldı. Onu almadan önce biraz tereddüt ettiyse de hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için tekrar kapıya baktı ve buruşuk kâğıdı masanın üzerinde düzeltip okumaya başladı.

Birkaç saniye sonra buz kesmişti; kımıldayamıyordu.

Sonra tekrar okudu.

Dışarıdaki saat sekizi vurdu. Sesle irkilen Moira, Bay Stirling'in ofisinden çıkıp çöp kutusunu temizlikçilerin boşaltması için dışarı bıraktı ve odanın kapısını kilitledi. Mektubu masasının en alt çekmecesine kilitleyip anahtarı cebine attı.

İlk defa Streatham'e kadarki otobüs yolculuğu bu kadar çabuk geçmişti. Moira Parker'ın düşünmesi gereken çok şeyi vardı.

7

Ağustos 1960

Her gün buluşuyor, güneş alan kafelerde oturuyor ya da Jennifer'ın küçük arabasıyla kavrulmuş tepelere çıkıp umarsızca, tedbirsizce seçtikleri yerlerde yemek yiyorlardı. Jennifer ona Hampshire ve Eaton Place'de büyüdüğünü, midillileri, yatılı okulu, evlenince kadar hayatını oluşturan küçük ama konforlu dünyayı anlattı. On iki yaşındayken bile yerine sığamadığını, daha geniş bir alana ihtiyacı olduğunu bildiğini ve Riviera'nın geniş düzlüklerinin de geride bıraktığına benzer dar bir sosyal çevre sunabileceğinden hiç kuşku duymadığını söylüyordu.

On beş yaşında kendi kasabasında âşık olduğu çocuğu ve babası ilişkisini öğrendiğinde onu bir binaya götürüp kemeriyle dövdüğünü anlattı.

"Âşık oldun diye mi?" Jennifer ona hikâyeyi yüzeysel olarak anlatmış, Anthony ise bu hikâyeden rahatsız olduğunu gizlemeye çalışmıştı.

"Yanlış bir çocuğa âşık olduğum için dövdü. Şey, sanırım biraz ele avuca sığmaz bir çocuktum. Hep ailenin itibarını zedeleyeceğimi söylerlerdi. Ahlaki sınırlarım olmadığını, dikkat etmezsem aklı başında hiçbir erkeğin benimle evlenmeyeceğini düşünür-

lerdi." Neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Tabii babamın yıllarca bir metresinin olması *oldukça* farklı bir durumdu onlara göre."

"Sonra Laurence ortaya çıktı..."

Jennifer muzipçe gülümsedi. "Evet. Çok şanslıymışım, değil mi?"

Anthony onunla, tren yolculuklarında ömür boyu gizledikleri sırlarını diğer yolculara anlatan insanlar gibi konuşuyordu. Bir daha hiç karşılaşmayacaklarının verdiği güvenle, içtenlikle içini boşaltmak gibi. *Nation*'ın Orta Afrika muhabirliğini yaptığı üç yıllık görevini, başarısız evliliğinden bir kaçış olarak başlangıçta bu işe nasıl atladığını, buna karşın tanık olduğu vahşetle baş edecek kişisel donanıma sahip olmadığını anlattı. Kongo'nun bağımsızlığa doğru attığı adımlar binlerce kişinin ölmesi anlamına geliyordu. Her gece Leopoldsville'deki Dış Haber Muhabirleri Kulübü'ne gidip gördüklerinin şiddetini ve sarı hummanın onda yarattığı etkileri üzerinden atana kadar kendini viski veya daha da kötüsü hurma şarabıyla uyuşturuyordu. Jennifer'ınki gibi yumuşak bir tonda, "Sinirlerim bozulmuştu," dedi. "Ama tabii kimse bunu açıkça söyleyecek kadar kaba değildi. Olanlardan sarı hummayı sorumlu tutup tekrar oraya dönmememi söylediler."

"Zavallı Boot."

"Evet. Bir zavallıydım. Özellikle de oğlumu bana göstermemek için bir sebep daha bulan karım yüzünden..."

"Ben de bunun küçük kaçamakların yüzünden olduğunu sanıyordum." Jennifer elini Anthony'nin eline uzattı. "Affedersin. Takılıyordum. Basmakalıp bir söz etmek istemedim."

"Seni sıkıyor muyum?"

"Tam tersi. Benimle gerçekten konuşmak isteyen bir adamla pek sık vakit geçirdiğim söylenemez."

Anthony onun yanındayken içmiyordu ve artık alkolü özlemiyordu. Kadının meydan okuyan tavrı alkolün yerini tutmuştu. Üstelik onun yanındayken gerçekte olduğu kişinin kontrolünde olmayı da seviyordu. Afrika'daki son aylarından beri söyleyebileceklerinden ve zayıflığını ele vermekten korkup çok az konuştuğu için artık daha fazla konuşmak istediğini de fark ediyordu. Konuşurken Jennifer'ın ne söylerse söylesin ona dair fikri değişmezmiş gibi, söyleyeceği hiçbir şey ileride aleyhine kullanılmayacakmış gibi izlemesi hoşuna gidiyordu.

"Olayların içinde olmaktan yorulan eski savaş muhabirlerine ne oluyor?" diye sordu Jennifer.

"Haber merkezlerinin karanlık köşelerine çekilip o ihtişamlı günlerine dair hikâyeler anlatarak etraflarındakileri sıkıyorlar," dedi Anthony. "Ya da ölene kadar savaş meydanlarında kalıyorlar."

"Sen hangisisin?"

"Bilmiyorum." Anthony bakışlarını kadına dikti. "Ben henüz o kadar yorulmadım."

Anthony Riviera'nın hoş ritmine kolayca ayak uydurmuştu. Uzun öğle yemekleri, dışarıda geçirilen saatler, çok az tanınan kişilerle yapılan uzun sohbetler... Eskiden derin uykuda olduğu sabahın erken saatlerinde uzun yürüyüşler yapıyor, deniz havasını içine çekiyor, akşamdan kalma ve uykusuz olmayan insanlarla selamlaşıyordu. Yıllardır hissetmediği kadar rahatlamış hissediyordu kendini. Fakat bir taraftan da Don'dan kısa bir süre içinde adamakıllı bir dosya hazırlamazsa sonuçlarına da katlanacağına dair telgraflar alıyordu.

Anthony, Don'a, "Yazı hoşuna gitmedi mi?" diye sormuştu.

"İyiydi ama geçen salı günü çalışma hayatı sayfasında yayınlandı ve muhasebe yazıyı yazdıktan dört gün sonra bile neden gider kaydı yaptığını merak ediyor."

Jennifer onu Monte Carlo'ya götürmüştü ve arabayı baş döndürücü virajlarda ustaca sürerken Anthony de onun direksiyondaki narin ama güçlü ellerini izleyip her bir parmağını nazikçe dudaklarına götürdüğünü hayal ediyordu. Jennifer onu bir kumarhaneye sokmuştu ve Anthony bir hayli az olan parasını rulette hatırı sayılır bir meblağa çıkartınca kendini güçlü hissetmişti. Sonra Jennifer sahildeki bir restoranda midye yemişti. O midyeleri nazikçe ama aynı zamanda da merhametsizce kabuklarından çıkarırken Anthony âdeta konuşma gücünü kaybetmişti. Jennifer onun bilincine sızmış, sağduyulu düşüncelerini emmiş, başka bir şey düşünememesinin yanı sıra artık hiçbir şeyi umursamamasına neden olmuştu. Anthony yalnız olduğu anlarda aklına bin bir türlü olasılık geliyordu ve bir kadının zihnini bu kadar uzun süre meşgul etmesine şaşırıp kalıyordu.

Bunun sebebi onun gerçekten de elde edilemez olmasıydı. Belki Jennifer'dan günler önce vazgeçmeliydi. Ama kapısının önünde, Piazza'da bir şeyler içmek ya da arabayla Menton'a gitmek ister misin, diye bir not bulduğunda da nabzı hızlanıyordu.

Bunun ne zararı olabilirdi ki? Otuz yaşındaydı ve en son ne zaman bu kadar güldüğünü anımsamıyordu. Başkalarının hiç düşünmeden kabul edeceği türden bir keyfin tadına kısa süreliğine de olsa varamamasının bir sebebi var mıydı? Bu yaşadıkları alışkın olduğu hayattan o kadar farklıydı ki gerçekliğinden bile şüphe ediyordu.

Cuma günü eline geçen telgrafta aslında günlerdir beklediği şey yazıyordu. Yarınki trende ona bir yer ayırtılıyordu ve pazartesi sabahı *Nation* ofisinde olması bekleniyordu. Telgrafı okuduğunda tuhaf bir şekilde rahatladığını hissetti. Jennifer Stirling'le yaşadığı bu şey karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Tutkuyla bağlanacağı kaçınılmaz olan bir kadına bu kadar zaman ve enerji harcamamıştı bugüne kadar. Onu bir daha göremeyeceği fikri üzücüydü

ama bir yandan da eskiden olduğu kişiyi yeniden keşfetmek için eski rutinine dönmek istiyordu.

Raftan valizini alıp yatağının üzerine koydu. Hazırlanacaktı. Sonra da ona bir not yazıp kendisine vakit ayırdığı için teşekkür edecek, Londra'da öğle yemeği yemek isterse onu aramasını önerecekti. Eğer Jennifer onunla bu yerin büyüsünden çok uzaktaki Londra'da görüşmek isterse o zaman belki onun da sonu diğerlerinden farksız olur, bu iş hoş bir fiziksel eğlenceye dönüşürdü.

Tam ayakkabılarını valize yerleştiriyordu ki resepsiyon görevlisi aradı. Bir kadın onu resepsiyon bölümünde bekliyordu.

"Sarışın mı?"

"Evet efendim."

"Onu telefona çağırabilir misiniz?"

Fransızca birkaç kelimenin ardından Jennifer'ın sesini duydu. Biraz nefes nefese ve değişken bir tonda konuşuyordu. "Ben Jennifer. Şey... vaktin varsa bir şeyler içelim mi diye soracaktım."

"Çok isterim ama hazır değilim. Yukarı gelip burada beklemek ister misin?"

Anthony aceleyle odasını toparlayıp orada öylece duran eşyaları yatağın altına itti. Bir saat önce telgrafla aldığı iş üzerinde çalışıyormuş havası vermek için daktilosundaki kâğıdı değiştirdi. Değiştirecek vakti olmasa da temiz bir tişört aldı. Kapıya hafifçe vurulduğunu duyduğunda gidip kapıyı açtı. "Ne hoş bir sürpriz," dedi. "Ben de bir iş üzerinde çalışıyordum. İçeri gel."

Jennifer koridorda tuhaf bir halde duruyordu. Anthony'nin çıplak gövdesini görür görmez bakışlarını kaçırdı. "Aşağıda beklesem daha mı iyi olurdu?"

"Hayır, lütfen. Birkaç dakikada hazırlanırım."

Jennifer içeri girip odanın ortasına yürüdü. Dar yakalı, altın sarısı renkte kolsuz bir elbise giymişti. Araba kullanırken güneşin değdiği omuzları hafifçe kızarmıştı. Oraya büyük bir hızla gelmiş gibi rüzgârdan savrulan saçları omuzlarına düşmüştü.

Gözleri not defterlerinin ve yarısı hazırlanmış valizin bulunduğu yatağa ilişti. Ortamın etkisiyle sessizliğe gömülmüşlerdi. Önce Jennifer kendini toparladı. "Bana bir şey ikram etmeyecek misin?"

"Affedersin. Çok düşüncesizim." Telefonla aşağıdan istediği cin tonik birkaç dakika içinde geldi. "Nereye gidiyoruz?"

"Nereye mi gidiyoruz?"

"Tıraş olacak kadar vaktim var mı?" Anthony banyoya gitti.

"Elbette. Bak işine."

Anthony sonradan bunu bilinçli olarak yaptığını düşünmüştü. Onunla zorunlu bir yakınlık kurmak istemişti. Anthony artık daha iyi görünüyordu: Hasta adamlara özgü solgun renginden kurtulmuş, göz çevresindeki çizgiler yumuşamıştı. Sıcak suyu açıp banyodaki aynada yüzüne köpük sürerken Jennifer'ı izliyordu.

Endişeli, kaygılı bir hali vardı. Anthony jileti teninde gezdirirken Jennifer'ın odanın içinde tedirgin bir hayvan gibi dolandığını gördü. Jileti suya tutarken, "İyi misin?" diye seslendi.

"İyiyim." Cin toniğin yarısını çoktan içmiş, bir kadeh daha doldurmuştu.

Anthony tıraş olmayı bitirip havluyla yüzünü kuruladı ve eczaneden aldığı tıraş losyonunu sürdü. Limon ve biberiye karışımı keskin bir kokusu vardı. Gömleğini giyip aynanın karşısında yakasını düzeltti. Kavuşma arzusu ve ihtimaliyle dolu bu anı seviyordu. Garip bir şekilde zafer kazanmış gibi hissediyordu kendini. Banyodan çıktığında Jennifer'ın balkonun yanında

durduğunu gördü. Hava kararıyor, alacakaranlık çöktüğünde kıyıdaki ışıklar parlıyordu. Bir eliyle içkisini tutuyordu. Diğer kolunu da savunmacı bir tavırla beline yaslamıştı. Anthony ona bir adım yaklaştı.

"Çok güzel göründüğünü söylemeyi unutmuşum," dedi. "Bu renk sana yakışıyor. Şey..."

"Larry yarın dönüyor."

Kadın balkondan uzaklaşıp ona döndü. "Öğlen bir telgraf yollamış. Salı günü Londra'ya dönüyoruz."

"Anlıyorum," dedi Anthony. Jennifer'ın sarı saçları koluna düşmüştü. Deniz esintisiyle birlikte dalgalanıyorlardı.

Anthony başını kaldırdığında gözleri kadının gözlerine kenetlendi. Jennifer, "Ben mutsuz değilim," dedi.

"Biliyorum."

Güzel dudaklarına çöken ciddi ifadeyle Anthony'yi inceliyordu. Dudağını ısırıp sırtını ona döndü. Kımıldamadan duruyordu. "En üstteki düğme," dedi.

"Anlamadım?"

"Kendim açamıyorum."

Anthony içinde bir şeylerin alev aldığını hissetti. Hayalini kurduğu, geceleri yatağında ona seslendiği kadının nihayet onun olacağı fikrini büyük bir rahatlıkla karşılamıştı. Jennifer'ın mesafeli duruşu, karşı koyması onu şaşkına çevirmişti. Kendini bırakıp rahatlamalıydı. Kendini tükenmiş hissetmek, dinmek bilmeyen arzularını yatıştırmak istiyordu.

İçkisini elinden aldığında kadın elini saçına götürüp ensesindeki saçları kaldırdı. Anthony de onun sessiz talimatına uyum sağlayıp ellerini kadının tenine götürdü. Genelde kendinden emin hareketlerle ilerleyen parmakları şimdi ağır ve becerisini

kaybetmiş gibiydi. İpek kaplı düğmeyle mücadele edişini sanki uzaktan izliyordu ve sonunda açtığında ellerinin titrediğini fark etti. Kendini toparlayıp kadının ensesine baktı. Şimdi tamamen açıkta kalan ensesi yalvarırcasına öne eğilmişti. Anthony dudaklarını oraya götürüp o hafif çilli tenin tadına bakmak istiyordu. Başparmağını nazik bir dokunuşla ve tadacağı zevkin beklentisiyle orada tuttu. Kadın o baskıyla hafifçe iç geçirdi, sesi öyle hafifti ki Anthony onu duymamış, hissetmişti. Sonra içinde bir şeyler durdu.

Jennifer'ın altın sarısı saçlarının tenine değdiği noktaya, onun narin parmaklarına bakmaya devam etti. Ve sonunda korkunç bir berraklıkla neler olacağını anladı.

Anthony O'Hare gözlerini sımsıkı kapattı ve inanılmaz bir kararlılıkla kadının düğmesini tekrar ilikledi. Geriye doğru bir adım attı.

Onun ne yaptığını anlamaya çalışan, teninin tenine değmediğini anlayan Jennifer da duraksamıştı.

Sonra elini ensesinden çekmeden ne olduğunu anlamaya çalışarak ona döndü. Ona baktı ve sorgularcasına ona bakan yüzü kızardı.

"Affedersin," diye söze başladı Anthony. "Ama ben... ben yapamam."

"Ah..." Kadın irkildi. Elini ağzına götürdü ve ensesi kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım."

"Hayır. Anlamıyorsun Jennifer. Bununla ilgisi yok..."

Kadın yanından geçip çantasını aldı. Sonra Anthony'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kapı kolunu kavrayıp kendini koridora attı.

Anthony, "Jennifer!" diye seslendi. "Jennifer! Lütfen açıklamama izin ver!" Ama o kapıya gidene kadar kadın çoktan gözden kaybolmuştu.

Fransa treni sıcaktan kavrulmuş kırsal bölgelerden Lyon'a doğru ilerlerken yanlış yaptığı ve çok istese de değiştiremeyeceği her şeyi düşünmesi için ona yeterli zamanı sunmuştu. Birkaç defa yemek tepsisinden kendine büyük bir viski ısmarlamayı düşünmüştü. Hostesin tepsiyi bir baletin adımlarıyla ustaca ileri geri götürmesini, bardakları gümüş tepsilerde taşımasını izlerken parmağının bir hareketiyle teselli bulacağını biliyordu. Ama sonradan düşündüğünde onu neyin alıkoyduğunu da bulamamıştı.

Gece, görevlinin açtığı yatağa uzanmıştı. Tren karanlıkta ilerlerken yatak ucu lambasını açıp kendisinden önce orada kalan müşterinin otel odasında bıraktığı karton kapaklı kitabı aldı. Aynı sayfayı birkaç defa okuyup yine de okuduğundan bir şey anlamayınca nefretle kitabı fırlattı. Yanında Fransız gazeteleri vardı ama sayfaları rahatlıkla açacak kadar geniş bir alanı yoktu ve harfler de loş ışıkta görünmeyecek kadar küçüktü. Biraz uyuyup uyandı ve İngiltere'ye yaklaştıklarında gelecek, önüne koskoca kara bir bulut gibi serildi.

Sonunda şafak söktüğünde bir kalem ve kâğıt buldu. Yolladığı ufak tefek hediyeler için annesine yazdığı notlar, Clarissa'ya yazdığı finansal konulardaki yazılar ve o ilk gece için Jennifer'a yazdığı özür mektubu dışında o güne dek bir kadına mektup yazmamıştı. Şimdi ise içini acıtan melankoli yüzünden tükenmiş, Jennifer'ın gözlerindeki mahcup bakıştan etkilenmiş, onu bir daha görememe düşünmesinden kurtulmuş olarak kendini anlatma isteğiyle aklına geleni yazdı.

Hayatım,

Öyle çabucak gidince söylemek istediklerimi sana anlatamadım. Ama seni reddetmedim ben. Gerçeklerden o kadar uzaksın ki bunu kaldıramıyorum.

Gerçek şu ki sen benim sevistiğim ilk evli kadın olmayacaktın. Durumumu biliyorsun ve açıkçası ben bu zamana kadar böyle ilişkiler yaşadım. Kimseye yakın olmak istemiyordum. İlk karşılaştığımızda senin de diğerlerinden farksız olacağını düşündüm.

Ama cumartesi günü odama geldiğinde o elbisenin içinde harika görünüyordun. Sonra boynundaki düğmeyi açmamı istedin. Parmaklarım tenine değdiğinde sevişmemizin ikimiz açısından da felaket olacağını anladım. Sen hayatım, ikiyüzlülüğün ne demek olduğunu bilemezsin. Çok dürüstsün. Şu anda öyle hissetmesen bile saygın biri olmak büyük bir onurdur. Senin bu saygınlığı yitirmene sebep olan adam konumuna düşmek istemiyorum.

Ben mi? Bana baktığın an, bunu yaparsak kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Seni diğerleri gibi bir kenara atamam. Bir restoranda karşılaştığımızda Laurence'la hiçbir şey olmamış gibi selamlaşamam. Seninle sınırları olan bir birliktelik yaşamak beni asla tatmin etmez. Aksini düşünmek kendimi kandırmak olur. İşte bu yüzden tatlım, ensendeki o düğmeyi yeniden iliklediim. Ve sırf bu yüzden iki gecedir gözüme uyku girmedi ve hayatım boyunca edepli bir şey yaptığım için kendimden nefret ettim.

Beni affet.

B

Anthony mektubu dikkatle gömleğinin cebine koyup nihayet uykuya dalabildi.

Don sigarasını söndürüp daktilo yazısını incelerken genç adam da tuhaf bir ifadeyle onun masasının başında durmuş, ağırlığını bir o ayağına, bir diğerine veriyordu. "Bigami[5] sözcüğünü doğru yazmamışsın. *O* harfiyle değil, *a* harfiyle yazılır." Don kalemiyle üç satırın altını bir hışımla çizdi. "Ayrıca çok kötü bir giriş olmuş. Adı Hilda olan üç kadınla evli bir adamdan bahsediyorsun ve hepsi de birbirine üç kilometre uzaklıkta. Nasıl bir hikâye bu? Bunu okumaktansa Hansard'ın belediye çukurlarına dair yazısını okurum daha iyi."

"Affedersiniz Bay Franklin."

"Af filan dileme. Git ve düzelt. Bir de bunu ilk baskıya koyacaktık. Neyin var senin böyle? Bigomi ha! Burada O'Hare'den ders almalısın. Afrika'da o kadar uzun süre kaldı ki imla hatası yapıp yapmadığını bile anlamıyoruz." Adam kâğıtları genç adama fırlatınca o da hepsini aceleyle toplayıp hemen ofisten çıktı.

Don sinirli bir tavırla, "Evet, lanet olası makale nerede? Zenginlerin ve Ünlülerin Riviera Sırları'nı anlatan makale..." dedi.

Anthony, "Yakında geliyor," diye yalan söyledi.

"Elini çabuk tutsan iyi edersin. Cumartesi günü baskısına yarım sayfalık bir şey gerekiyor. İyi vakit geçirdin mi?"

"İyiydi."

Don başını kaldırdı. "Evet, belli. Her neyse, sana iyi haberlerim var."

5 İki eşlilik. (ç. n.)

Ofisinin camları nikotinle kaplanmıştı ve biri yanlışlıkla kolunu dayasa gömleği sapsarı leke olurdu. Anthony haber odasının havasız ortamını inceledi. Mektubu Jennifer'a nasıl ulaştıracağını düşünerek iki gündür cebinde gezdiriyordu. Anthony yanlış bir kanıya kapıldığını düşünmenin dehşetiyle yanıp tutuşan kadının yüzünü gözünde canlandırıyordu.

"Anthony?"

"Evet."

"Sana iyi bir haberim var."

"Ha, evet."

"Dış İlişkiler Departmanı'yla görüştüm. Birini Bağdat'a göndermek istiyorlar. Casus olduğunu iddia eden Polonya Elçiliği'ndeki şu adamı araştırması için... Gündemden düşmeyen bir olay bu dostum. Tam sana göre. Bir iki haftalığına seni ofisten çıkartacağım."

"Şimdi gidemem."

"Bir iki güne daha mı ihtiyacın var?"

"Çözmem gereken özel bir mesele var."

"Cezayirlilere de ateşkesi uzatmalarını söylememi ister misin? İçsel sıkıntılarını çözmeni engellememesi açısından iyi olur. Dalga mı geçiyorsun benimle O'Hare?"

"O halde başkasını yolla. Kusura bakma Don."

Don'un düzenli olarak masaya vurduğu tükenmez kaleminin sesi şimdi iyice hızlanmıştı. "Seni anlamıyorum. Bu zamana kadar ofiste 'gerçek' haber yapman gerektiğini söyleyip durdun. Şimdi sana Peterson'ın almak için sağ kolunu feda edeceği bir iş verince birdenbire masana yapıştın."

"Dediğim gibi, kusura bakma."

Don'un ağzı açık kalmıştı. Ağzını kapayıp bir anda ayağa fırladı ve ofisten çıkıp kapıyı da sertçe kapattı. Sonra tekrar kol-tuğuna döndü. "Anthony, bu iyi bir hikâye. Kabul etmen gerekir. Ayrıca bu haberi yapmaya ihtiyacın var. Sana güvenebileceklerini göstermelisin onlara." Onu süzdü. "Hevesin mi kaçtı? Daha basit işlerle uğraşman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben yalnızca... Bana bir iki gün ver, olur mu?"

Don arkasına yaslanıp bir sigara yaktı ve sesli bir şekilde içine çekti. "Ulu Tanrım," dedi. "Kadın meselesi."

Anthony bir şey söylemedi.

"Evet. Bir kadınla tanıştın. Ne oldu peki? Onu elde edene kadar bir yere gidemez misin?"

"Evli bir kadın."

"Bir kadının evli olması senin için ne zamandır bir engel?"

"O... onun karısı. Stirling'in karısı."

"Yani?"

"Çok iyi biri."

"Kocasına karşı mı? Ne diyorsun?"

"Bana karşı. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Don gözlerini tavana dikti.

"Vicdan azabı çekiyorsun, öyle mi? Ben de neden bu kadar korkunç göründüğünü düşünüyordum." Adam başını iki yana sallayıp odada başka biri daha varmış gibi konuştu. "Buna inanmıyorum. Senin böyle bir işe kapıldığına inanamıyorum." Elindeki kalemini masaya bıraktı. "Evet. Yapacağın şey şu. Gidip gör onu, ne yapman gerekiyorsa yap ve onu kafandan sil at. Sonra yarın öğle vakti kalkacak uçağa bin. Departmana bu akşam gideceğini söyleyeceğim. Nasıl? Ve lütfen dana doğru düzgün bir hikâye yaz."

"Kafandan sil at mı? Seni yaşlı romantik..."

"Daha iyi bir ifade biliyor musun?"

Anthony cebindeki mektubu hissetti. "Borcum olsun," dedi.

"Bana bir hikâye borcun var senin," diye homurdandı Don.

Stirling'in adresini bulmak hiç de zor olmamıştı. Ofisteki bir rehbere bakması yetmişti. Onun bilgilerinin altında da "Jennifer Louisa Verrinder, doğum tarihi 1934" diye bir bilgi vardı. Salı akşamı işten sonra Anthony, Fitzrovia'ya gidip arabasını meydana, beyaz ustuka evin biraz yukarısına park etti.

Ön verandayı yanlardan kuşatan sütunlarıyla Nash[6] tarzı kraliyet evi, Harley Caddesi'nin önde gelen danışmanlarının ofisleriyle aynı havadaydı. Bir süre arabada oturup o perdenin arkasında Jennifer'ın ne yaptığını düşündü. Belki de yanına dergisini almış oturuyordu. Belki de gözleri dalıp gitmiş, Fransa'daki otel odasında kaybettiği zamanı düşünüyordu. Saat altı buçuk civarı orta yaşlı bir kadın paltosunu üzerine atıp yağmur yağıyor mu diye havaya bakarak evden çıktı. Su geçirmez bir şapkayı kafasına geçirdi ve hızla yürümeye başladı. Görünmez bir el perdeleri çekmişti ve sakin akşam yerini geceye bırakırken Anthony, Hillman marka arabasında oturmuş otuz iki numaralı evi izliyordu.

Tam uykuya dalıyordu ki nihayet ön kapı açıldı. Anthony toparlanırken Jennifer dışarı çıktı. Saat neredeyse dokuzdu. Omuz kısmı hafif büzgülü, kolsuz beyaz elbisesiyle ayakkabılarına güvenmiyormuş gibi temkinli adımlarla yürüyordu. Hemen arkasından gelen Laurence Stirling ona Anthony'nin duyamadığı bir şey söylemiş, Jennifer da başını sallamıştı. Biraz sonra büyük

6 İngiliz mimar ve şehir planlamacısı John Nash. Londra'da Kraliyet Ailesi'ne ait birçok binayı planlamıştır. (ç. n.)

siyah arabalarına bindiler. Yola çıktıklarında Anthony de arabayı çalıştırdı. O da yola çıktı ve bir araba geriden peşlerine takıldı.

Fazla uzağa gitmediler. Şoför, Mayfair kumarhanesinin önünde durup onları indirdi. Jennifer elbisesini düzeltip içeri girdi ve bu arada şalını da çıkardı.

Anthony, Stirling'in içeri girdiğini gördükten sonra Hillman'ını, siyah arabanın hemen arkasına çekti. Kuşkuyla bakan görevliye, "Arabamı park eder misin?" diye seslendi ve anahtarlarını verip eline de on şilin tutuşturdu.

"Bayım, üyelik kartınızı görebilir miyim?" Aceleyle lobiye girdiğinde üniformalı bir adam onu durdurdu. "Bayım, üyelik kartınız lütfen."

Stirlingler asansöre binmek üzereydi. Kalabalığın arasından onları görebiliyordu. "Biriyle konuşmalıyım. Sadece iki dakika sürer."

"Affedersiniz bayım ama sizi üyelik kartınız olmadan içeri sokamam..."

Anthony elini cebine sokup içindeki her şeyi, cüzdanını, ev anahtarlarını, pasaportunu adamın eline koydu. "Al, hepsini al. Yalnızca iki dakika sürecek." Ve adam ağzı açık bir halde bakakalmışken Anthony kalabalığın arasına daldı ve kapılar kapanmadan asansöre bindi.

Stirling sağ tarafta olduğu için Anthony şapkasının kenarını iyice yüzüne indirip yanından geçti ve adamın onu görmediğinden emin olup duvara yaslanıncaya kadar arkaya gitti.

Herkesin yüzü kapıya dönüktü. Tam önünde duran Stirling bir tanıdığıyla konuşuyordu. Piyasalar, kredilerdeki krizle ilgili bir şeyler mırıldanıyor, diğer adam da onu onaylayan bir şeyler söylüyordu. Anthony nabzını kulaklarında hissederken sırtı ter içinde kalmıştı. Jennifer çantasını eldivenli elleriyle önünde

tutmuştu. Sakin bir ifadesi vardı, cennetten düşen bir hayal değil de insan olduğunu kanıtlayan tek şey topuzundan düşen bir tutam sarı saçtı.

"İkinci kat."

Kapılar açıldığında iki kişi indi ve bir adam bindi. Diğer yolcular yeni gelene yer açmak için mecburen bir parça kaydı. Stirling kısık bir sesle konuşmayı sürdürüyordu. Sıcak bir akşamdı ve kapalı asansörün içinde Anthony etrafını saran vücutların, parfümlerin, saç spreylerinin ve kapıların kapanmasıyla iyice havasız kalan ortamı saran briyantinin kokusunu alıyordu.

Başını hafifçe kaldırıp Jennifer'a baktı. Aralarında otuz santim bile yoktu ve Anthony onun kokusunu alıyor, omuzlarındaki küçük çilleri bile görüyordu. Anthony gözlerini ayırmadan ona bakarken Jennifer hafifçe döndü ve onu gördü. Gözleri büyüdü, yanakları kızardı. Kocası hâlâ derin bir sohbetteydi.

Jennifer yere baktı, ardından gözleri tekrar Anthony'ye kaydı. Göğsünün inip kalkmasından ne kadar şaşırdığı belliydi. Göz göze geldiler ve o kısacık sürede Anthony bakışlarıyla ona her şeyi anlattı. O güne dek gördüğü en etkileyici varlık olduğunu söyledi. Hiç aklından çıkmadığını ve bu zamana dek edindiği tüm tecrübelerin, hissettiği tüm duyguların şu an yaşadıklarıyla kıyaslanamayacak ölçüde boş ve önemsiz olduklarını anlattı.

Jennifer'a onu sevdiğini söyledi.

"Üçüncü kat."

Jennifer gözlerini kırpıştırdı ve arkadaki bir adam izin isteyip aralarından geçerek asansörden inince ayrıldılar. Aralarındaki boşluk kapandığında Anthony elini cebine götürüp mektubu çıkardı. Sağa doğru bir adım kaydı ve öksürünce etrafındakilerin irkilmesine sebep olan bir adamın ceketinin arkasından mektubu Jennifer'a uzattı. Laurence, arkadaşının söylediği bir şeyi başını

sallayarak onaylıyordu. Ardından iki adam da keyifsizce kahkaha attı. Bir an Anthony, Jennifer'ın mektubu almayacağını sandı ama sonra eldivenli eliyle onu gizlice aldı ve Anthony orada beklerken zarfı çantasına attı.

Görevli, "Dördüncü kat," dedi. "Restoran."

Anthony dışındaki herkes ileriye doğru bir adım attı. Stirling aniden karısını hatırlamış gibi sağına baktı ve Anthony'nin gözlemlediği üzere şefkatten uzak, yalnızca onu inmeye teşvik eden bir tavırla karısının elini tuttu. Kapılar kadını orada bırakıp kapanırken Anthony görevlinin, "Zemin kat," diye haykıran sesiyle baş başa kalmış, hayatı karanlığa yol almaya başlamıştı.

Anthony ondan bir yanıt beklemiyordu. Geç saatte evden çıkana kadar postayı kontrol etmemişti ama paspasın üzerinde iki mektup vardı. Yarı yürür, yarı koşar adımlarla sıcak ve kalabalık kaldırımda yürüyor, valizi bacaklarına çarparken St. Bartholomew Hastanesi'nden çıkan hemşirelerle hastaların arasında ilerliyordu. İki buçukta Heathrow'da olmalıydı ve vaktinde yetişip yetişemeyeceğini daha şimdiden bilmiyordu. Jennifer'ın el yazısını görmek onu biraz şaşırtmış, saatin on ikiye on kalayı gösterdiğini ve Londra'nın ters tarafında olduğunu fark ettiğindeyse içini bir panik duygusu kaplamıştı.

Öğlen Postman's Park'ta.

Etrafta taksi de yoktu. Bir yere kadar metroyla gidip sonra koşmaya başladı. Güzelce ütülenmiş gömleği şimdi sırılsıklamdı. Saçları da terli alnına yapışmıştı. Topuklu ayakkabı giymiş bir kadın kenara çekilmek zorunda kalarak onu ayıplayınca, "Affedersiniz," dedi. "Affedersiniz." Bir otobüs mor dumanlar yayarak durduğunda

Anthony kondüktörün tekrar hareket edeceğini bildiren zili çaldığını duydu. Yolcular kaldırıma dökülürken Anthony kafasını toparlamaya çalışarak duraksadı ve saatine baktı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Jennifer'ın ondan ümidi kesmiş olması muhtemeldi.

Ne yaptığını sanıyordu ki? Uçağı kaçırırsa Don önümüzdeki on yıl boyunca onu bizzat kendi elleriyle düğün ve diğer yıldönümü kutlamalarını yazmakla görevlendirirdi. Bunu henüz toparlanamadığının göstergesi olarak kabul edecek, bir sonraki güzel hikâyeyi Murfett veya Phipps'e vermek için bahane bulmuş olacaklardı.

Soluk soluğa kalmış bir halde King Edward Caddesi'ne girdiğinde kendini şehrin ortasında bir vahada buldu. Postman's Park, Viktorya Dönemi'nde bir hayırsever tarafından kurulmuştu. Güçlükle nefes alarak merkeze doğru yürüdü.

Her yer maviydi, nazikçe hareket eden mavi bir yığın... Görüşü sabitlendiğinde kimi yürüyen, kimi çimlere yayılmış, kimisi banklara sıralanmış mavi üniformalı postacıları gördü. Londralı postacılar dağıtımlarını bitirip çantalarından kurtulmuş, sandviçlerini paylaşıp konuşarak ağaçların alacalı gölgesinin altında çimlerin üzerinde dinlenerek öğle güneşinin tadını çıkartıyorlardı.

Nefes alıp verişi yavaşladı. Valizini bırakıp bir mendil çıkardı ve alnını sildi. Sonra da küçük daireler çizerek koca eğrelti otlarının, kilise duvarının ötesini ve etrafı saran ofis binalarının gölgesini görmeye çalıştı. Jennifer'ın altın sarısı saçlarını, süslü zümrüt yeşili elbisesini görebilmek için gözlerini parkın içinde gezdirdi.

Ama orada yoktu.

Anthony saatine baktı. Yirmi geçiyordu. Gelmiş ve gitmişti. Belki de fikrini değiştirmişti. Belki Laurence Stirling o lanet mektubu bulmuştu. O anda evden çıkarken cebine sıkıştırdığı

Clarissa'dan gelen diğer zarfı anımsadı ve hemen cebinden çıkarıp aceleyle okudu.

Sevgili Anthony,

Evlenmek üzere olduğumu nezaketen sana bildirmek isterim.

Clarissa'nın başka biriyle mutluluğu bulmuş olması düşüncesi az da olsa canını sıkmıştı. Oysa onun kimseyle anlaşamayacağını düşünürdü.

Kumaş dükkânı zinciri olan hoş bir adamla tanıştım. Phillip'in de bakımını üstlenmek istiyor. İyi biri ve onu kendi oğlu gibi göreceğini söylüyor. Düğünümüz eylül ayında olacak. Bu konuyu seninle paylaşmak biraz zor ama Phillip'le ilişkini ne düzeyde tutmak istediğini belki düşünmek istersin. Birlikte bir aile gibi yaşayabilmek istiyorum ve seninle düzensiz görüşmelerine devam etmesi bizim düzenimize alışmasını zorlaştırabilir.

Lütfen bu konuyu düşün ve fikrini benimle paylaş.

Edgar masraflarımızı karşılayacağı için senden artık finansal yardım istemiyoruz. Yeni adresimizi aşağıya yazıyorum.

Sevgiler,

Clarissa

Anthony mektubu iki defa okudu. Ama ne istediğini ancak üçüncü defada anlayabildi. Oğlu Phillip onunla "düzensiz görüşmelerine devam etmek" yerine üst düzey bir perde tüccarı tarafından yetiştirilecekti. Dünyası kararmıştı. Ansızın canı içki içmek istemişti. Parkın kapılarına doğru giden yolun karşısında bir yer gözüne ilişti.

Sonra yüksek sesle, "Aman Tanrım," dedi. Ellerini dizlerine yaslayıp başını eğmişti. Bir dakika kadar orada iki büklüm halde kalıp düşüncelerini toparlamaya, nabzını normale çevirmeye çalıştı. Sonra iç geçirip ayağa kalktı.

İşte, tam karşısında duruyordu. Kocaman kırmızı çiçek desenleriyle süslü beyaz bir elbise giymişti. Kafasının tepesine yerleştirdiği kocaman bir gözlüğü vardı. Onu görünce Anthony derin bir iç geçirdi.

Sesini çıkarabildiğinde, "Fazla kalamam," diye söze başladı. "Bağdat'a gidiyorum. Uçağım saat... Nasıl olacak bilemiyorum..."

Çok güzeldi... Yol kenarlarında dizili çiçekler bile onun yanında sönük kalıyordu ve ona bakmak için konuşmayı bırakan postacıların gözlerini kamaştırmıştı.

"Ben şey..." Anthony başını iki yana salladı. "Düşüncelerimi yazıya döktüm. Sonra seni gördüğümde..."

Jennifer, "Anthony," dedi.

"Bir hafta kadar sonra geri dönüyorum," dedi Anthony. "O zaman görüşürsek sana durumumu açıklayabilirim. Konuşacak çok şey..."

Tam o anda Jennifer öne atılıp Anthony'nin yüzünü eldivenli ellerinin arasına aldı ve onu kendine çekti. Kısa bir tereddüdün ardından sıcak, teslim olmuş ve şaşırtıcı derecede davetkâr dudakları onun dudaklarıyla buluştu. Anthony uçağı unutmuştu. Parkı, kaybetmek üzere olduğu oğlunu ve eski karısını da... Patronunun çok inandığı hikâyenin onu zora sokabileceği aklından uçup gitmişti. Duyguların yeri geldiğinde silahtan daha tehlikeli olabileceğini düşünemiyordu. Jennifer'ın istediğini yaptı. Kendini ona bıraktı ve özgürleşti.

Jennifer, "Anthony," dedi ve o tek kelimeyle kendini ona vermenin yanı sıra Anthony'yi gelecekte daha iyi bir adam yapabilmenin mümkün olduğunu gösterdi.

8

Aralık 1960

Yine onunla konuşmuyordu. Fazlasıyla temkinli biri olan Laurence Stirling'in ruh hali son derece değişkendi. Jennifer kahvaltıda gazetesini okuyan kocasına baktı. Alt kata ondan önce inip en sevdiği kahvaltıyı hazırlamasına karşın o sabah kocası yüzüne şöyle bir bakmış ve geçen yarım saat içinde ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Jennifer sabahlığına bakıp saçlarını kontrol etti. Her şey yerli yerindeydi. Kocasının görmekten hoşlanmadığını bildiği yara izini sabahlığın kolunun altına gizlemişti. *Ne yapmıştı?* Onu beklemeli miydi? Önceki gece eve o kadar geç dönmüştü ki Jennifer ön kapının sesiyle uyanıp tekrar dalmıştı. Acaba uykusunda bir şey mi söylemişti?

Sekize doğru ilerleyen saatin melankolik tıkırtısına, ara ara sayfaları açılıp kapanan gazetenin hışırtısı karışıyordu yalnızca. Dışarıdan, ön kapıdaki ayak seslerini, bir mektubun posta kutusuna atılmasını, sonra pencerenin önünden geçen bir çocuğun mızmızlanan sesini duydu.

Yağan kardan, benzin fiyatlarının artışıyla ilgili okuduğu haberden bahsetmeye kalkıştıysa da Laurence kızmış gibi iç geçirmekle yetinince Jennifer da başka bir şey söylemedi.

Kızarmış ekmeğe yağ sürerken içinden, *âşığım bana böyle davranmazdı*, diye düşündü. O olsa gülümser, mutfakta yanımdan geçerken belime dokunurdu. Hatta kahvaltıyı mutfakta bile yapmazlardı. Lezzetli yiyeceklerle dolu bir tepsiyi yatağa getirir, uyandığında ona kahvesini verir, birbirlerini öpücüklere boğarlardı. Mektuplardan birinde şöyle yazıyordu:

Yemek yerken kendini tamamen bu işe kaptırıyorsun. Seni ilk kez o yemekte izlerken biraz olsun bana odaklanmanı dilemiştim.

Laurence'ın sesi onu hayalinden uyandırdı. "Bu gece Noel partisi öncesi Moncrieffler'de içki daveti var. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet." Jennifer başını kaldırmadı.

"Saat altı buçuk gibi gelirim. Francis bizi o saatte bekliyor." Jennifer kocasının bir yanıt beklercesine kendisine baktığını hissetti ama o an yanıt düşünecek durumda değildi. Sonra Laurence gitmiş, Jennifer'ı sessiz evde, hayalindeki kahvaltıyla baş başa bırakmıştı.

O ilk yemeği anımsıyor musun? Ne kadar aptaldım... Ve sen de bunun farkındaydın. Oysa benim kaba davranışıma karşın sen ne kadar da çekiciydin sevgilim.

O gece çok öfkeliydim. Sana daha o gece âşık olduğumu şimdi anlıyorum ama biz erkekler önümüzde duranı görmekte pek becerikli değilizdir. Rahatsızlığımı bambaşka bir şekilde dışa vurmak çok daha kolayıma gitmişti.

Jennifer şu zamana dek evin çeşitli yerlerine gizlenmiş yedi mektup bulmuştu. Bildiği bir aşkı, bunun sonucu olarak dönüştüğü

insanı anlatan yedi mektup... O el yazısıyla yazılmış kelimelerde Jennifer kendisinin sayısız yansımasını görüyordu: Tahrik edici, tutkulu, çabuk öfkelenip hemen yatışan biriydi.

"B" ise tam tersiydi. Meydan okuyan, açık sözlü, umut veren... O gerçek bir gözlemciydi. Jennifer'ı ve etrafındakileri izliyordu. Gizlisi saklısı yoktu. Bugüne dek gerçekten âşık olduğu tek kadındı. Jennifer mektubu okurken bunun karşılığında onun da kendisinin ilk gerçek aşkı olup olmadığını düşündü.

O buğulu, uçsuz bucaksız derinlikteki gözlerinle bana her baktığında bende ne bulabileceğini düşünürdüm hep. Şimdi bunun âşıklara özgü saçma bir bakış açısı olduğunu görüyorum. Bizim sevgimiz ancak dünya durursa biter.

Mektupların hepsinde tarih olmasa da onları kronolojik bir sıraya sokmak mümkündü. Bu mektup tanıştıktan hemen sonra yazılmıştı. Diğeri bir tartışmanın ardından, üçüncü mektupsa tutkulu bir birlikteliğin ardından gönderilmişti. Jennifer'ın Laurence'ı bırakmasını istiyordu. Birçok mektubunda istemişti bunu. Jennifer ise ona açıkça karşı koyuyordu. Ama neden? Şimdi mutfaktaki o soğuk adamı, evdeki sıkıcı ortamı düşündü. *Neden gitmedim onunla?*

Yedi mektubu takıntılı biçimde okuyup bir ipucu bulmaya, adamın kimliğini anlamaya çalıştı. Son mektup eylülde, kazadan birkaç hafta önce yazılmıştı. Neden onunla iletişime geçmemişti? Birbirlerini hiç aramamışlardı ve belli bir buluşma yerleri de yoktu. Bazı mektupların ortak bir posta kutusuna bırakıldığını görünce başka mektup olup olmadığını kontrol etmek için postaneye gitmişti. Ama kutu yeniden düzenlenmişti ve onun adına bir mektup yoktu.

Jennifer sevgilisinin bir şekilde kendini belli edeceğine inanıyordu. Bu mektupları yazan, böylesine yoğun duyguları olan bir adam nasıl olur da öylece oturup beklerdi? Artık o kişinin Bill olmadığını biliyordu. Ama bu kanıya ona karşı bir şey hissedemeyeceğinden varmamıştı. Yalnızca Violet'e ihanet etmeyeceğini biliyordu. Böylece geriye Jack Amory ve Reggie Carpenter kalmıştı. Ve Jack Amory kısa süre önce Surrey'den Victoria Nelson'la nişanlandığını bildirmişti.

Jennifer saçını düzeltmeyi bitirmek üzereyken Bayan Cordoza odaya girdi. Ona, "Mavi gece elbisemin ütülü olup olmadığını kontrol eder misin?" diye sordu. Solgun boynunda pırlanta taşlı bir kolye vardı. Âşığı onun boynuna hayrandı:

Boynuna bakıp da onu öpmek istemediğim bir zaman olmamıştır.

"Elbise yatağın üzerinde duruyor. Ve bana içecek bir şeyler getirirsen sevinirim."

Bayan Cordoza elbiseyi almaya giderken, "Elbette," dedi.

Reggie Carpenter onunla flört ediyordu. Durum en iyi bu kelimeyle açıklanabilirdi. Yvonne'un kuzeni Jenny'nin sandalyesine yaslanır, dudaklarına diktiği gözlerini yalnız ikisinin bildiği bir espri varmış gibi muzipçe kırpıştırırdı.

Yvonne, birkaç metre ötede oturan Francis'e içkisini uzatırken onları izliyordu. Eğilip kocasının kulağına, "Reggie'yi erkeklerin arasına çağıramaz mısın? Jennifer geldiğinden beri ağzının içine düşecek neredeyse."

"Denedim hayatım ama onu kucağımda taşıyıp uzaklaştıramam ki."

"O halde Maureen'le ilgilen. Kızcağız birazdan ağlayacak."

Yvonne, Stirling'lere kapıyı açıp vizon kürk giymiş Jennifer'ın çoktan sarhoş olduğunu, Larry'ninse zalim bir yüz ifadesine büründüğünü görür görmez içine kötü bir his doğmuştu. Aralarında bir gerginlik olduğu belliydi. Sonra da Jennifer ve Reggie ortamı tamamen gerecek şekilde birbirlerine yaslanmışlardı.

Yvonne, "Keşke herkes ailevi meselesini evinde bırakıp gelseydi," diye mırıldandı.

"Larry'ye büyük bir kadeh viski vereceğim. Birazdan kendine gelir. Ofiste kötü bir gün geçirmiş olmalı." Francis ayağa kalkıp karısının dirseğine dokundu ve gitti.

Kokteyl sosislerine neredeyse hiç dokunulmamıştı. Yvonne iç geçirerek küçük bir tabak alıp dağıtmaya başladı.

"Bir tane alsana Maureen."

Reggie'nin yirmi bir yaşındaki kız arkadaşı onu güç bela duymuştu. Kahverengi yün elbisesiyle kusursuz görünen kız sandalyesinde gergin bir şekilde oturmuş, kendisiyle hiç ilgilenmeyen Jennifer ve Reggie'ye kötücül bakışlarını dikmişti. Jennifer koltuğuna yaslanmış, Reggie de onun koltuğunun koluna tünemişti. Adam bir şeyler söylüyor, ardından ikisi birden kahkahalarla gülüyordu.

Maureen, "Reggie," diye lafa girdi. "Şehre inip diğerleriyle buluşacağımızı söylememiş miydin?"

"Biraz beklesinler."

"Ah Bozayı, Green Rooms'da bekleyeceklerdi bizi. Yedi buçukta demiştin."

"Bozayı mı?" Jenny şimdi kahkaha atmıyor, Reggie'ye bakıyordu.

Yvonne, tabağı Jenny'ye uzatırken, "Lakabı," dedi. "Doğduğunda o kadar kıllıymış ki halam başta gerçekten de bir ayı doğurduğunu sanmış."

Jenny, "Bozayı," diye tekrar etti.

"Evet. Ben karşı konulmazım. Ve hiçbir şey beni yatağa atılmak kadar mutlu edemez..." Reggie bir kaşını kaldırdı ve Jenny'ye biraz daha yaklaştı.

"Reggie bir şey rica edebilir miyim?"

"Yüzünde o ifade varken olmaz sevgili kuzenim. Yvonne seninle flört ettiğimi sanıyor Jenny."

Maureen soğuk bir ifadeyle, "Sanmakla kalmıyor bence," dedi.

"Yapma Mo. Sıkma canımı." Sesi hâlâ esprili bir tonda çıksa da hafiften öfkelendiği de belliydi. "Ne zamandır Jenny'yle konuşamamıştım. Ancak fırsat bulduk."

Jennifer masumca, "Cidden o kadar oldu mu?" diye sordu.

Reggie şevkle, "Ah, bir asır..." dedi.

Yvonne genç kızın suratının asıldığını gördü. "Maureen tatlım, benimle gelip içkileri doldurmama yardım eder misin? Kim bilir benim işe yaramaz kocam nerede?"

"Şurada işte. O..."

"Haydi Maureen. Şu taraftan."

Maureen, Yvonne'un peşinden yemek salonuna gidip ona uzattığı *crème de menthe* şişesini aldı. Artık öfkesini dışa vuruyordu. "O kadın ne yaptığını sanıyor? Evli değil mi?"

"Jennifer yalnızca... Aslında kötü bir niyeti yok."

"Neredeyse üzerine çıkacak! Baksana şuna! Ben kocasına öyle sırnaşsam hoşuna gider miydi acaba?"

Yvonne oturma odasına baktı. Larry şimdi hoşnutsuzluğunu maskelemeye çalışan bir ifadeyle oturmuş Francis'in sözlerini yarım kulak dinliyordu. Yvonne, *muhtemelen Jennifer bunu fark etmeyecektir,* diye düşündü.

"Jennifer'ın arkadaşın olduğunu biliyorum Yvonne ama bana sorarsan fahişenin teki."

"Maureen, Reggie'nin yanlış yaptığını biliyorum ama arkadaşım hakkında bu şekilde konuşmana da izin veremem. Neler yaşadığını bilmiyorsun bile. Şimdi o şişeyi bana ver, olur mu?"

"Beni düşürdüğü duruma ne demeli peki? Resmen küçük düşürüldüm. Herkes benim Reggie'yle birlikte olduğumu bilmesine rağmen onu parmağında oynatmaktan geri kalmıyor."

"Jennifer korkunç bir araba kazası geçirdi. Hastaneden çıkalı çok olmadı. Dediğim gibi dertlerinden arınmaya çalışıyor."

"Külotundan da sanırım."

"Maureen..."

"Sarhoşun teki, hem de *yaşlı*. Kaç yaşında ki? Yirmi yedi mi? Yoksa yirmi sekiz mi? Reggie ondan en az üç yaş küçük."

Yvonne derin bir nefes aldı. Bir sigara yakıp kıza da bir tane uzattı ve çift kanatlı kapıyı çekip kapattı. "Mo..."

"Jennifer hırsızın teki. Reggie'yi benden çalmaya çalışıyor. Sen göremesen de ben görüyorum."

Yvonne sesini kıstı. "Şunu anlamalısın ki Mo, bir flört etmek vardır, bir de gerçekten flört etmek vardır. Reggie ve Jenny belli ki çok eğleniyorlar ama ikisinin aklından da aldatmak geçmiyor. Flört ediyorlar evet ama bir oda dolusu insanın önünde yapıyorlar bunu. Yani gizlenmiyorlar. Bu işin içinde en ufak bir ciddiyet olsa sence Larry'nin önünde buna teşebbüs eder miydi?" Yvonne yeterince ikna ediciydi. Hatta söylediklerine kendisi bile inanmıştı.

"Tatlım, sohbet düzeyindeki kaçamakların hayatın bir parçası olduğunu yaşlandıkça sen de anlayacaksın." Yvonne ağzına bir kaju fıstığı attı. "Bir adamla yıllarca evli kalmanın en büyük avuntularından biridir bu."

Maureen kaşlarını çatsa da biraz duruldu. "Sanırım haklısın," dedi. "Yine de bir kadına yakışmayan bir davranış bence." Kapıları açıp tekrar oturma odasına döndü. Yvonne da derin bir nefes alıp onun peşinden gitti.

Sohbetler canlanıp gürültü arttıkça kokteyller de tükeniyordu. Francis yemek salonuna geçip biraz daha cin kokteyli hazırlarken Yvonne da vişneleri süslemek için hünerli elleriyle kokteyl çubuklarına geçiriyordu. İki kadehten fazlasını içerse kendini gerçekten berbat hissedeceğini anladığında, önce Blue Curaçao[7] içti, sonra da yafa portakalı suyuyla[8] devam etti. En çok da şampanya tüketiliyordu. Francis, insanlar gecenin bittiğini anlayıp gitmeye başlar ümidiyle müziği kapatsa da Bill ve Reggie tekrar açıp herkesi dans etmeye teşvik etti. Bir an her iki adam da etrafında dans ettikleri Jennifer'ın elini tuttu. Francis içkilerle ilgilenirken Yvonne, Laurence'ın oturduğu tarafa yönelerek yanı başına çöktü. Onu biraz olsun güldürebileceğini düşünüyordu.

Laurence tek kelime etmeyip içkisinden büyük bir yudum aldı ve karısına bakıp sonra yine başka tarafa dönü. Üzerinden hoşnutsuzluk yayılıyordu. Aralarındaki sessizlik çok uzayınca, "Kendini rezil ediyor," diye mırıldandı.

Yvonne, *aslında seni rezil ediyor,* diye düşündü. "Keyifli yalnızca. Zor zamanlar geçiriyor Larry. Yalnızca biraz eğlenmeye bakıyor."

---

7 Adını Curaçao Adaları'ndan alan portakal çiçeği likörü. (ç. n.)

8 Tatlı ve çekirdeksiz bir portakal çeşidi. (ç. n.)

Döndüğünde Laurence'ın ona imalı imalı baktığını gördü. Yvonne bundan biraz rahatsız olmuştu. "Doktorun bir süre kendinde olamayacağını söylediğini sen bana anlatmadın mı?" diye ekledi. Larry bunu, Jennifer hastanedeyken söylemişti.

Larry içkisinden bir yudum daha alırken gözlerini Yvonne'dan çekmedi. "Sen biliyordun, değil mi?"

"Neyi biliyordum?"

Adamın gözleri bir ipucu yakalamak istercesine Yvonne'un gözlerine kenetlenmişti.

"Neyi biliyordum Larry?"

Francis, rumba müziği koymuş ve Bill, Jennifer'ı dansa kaldırmıştı. Jennifer artık durması için ona yalvarıyordu.

Laurence içkisini dibine kadar içti. "Hiç."

Yvonne eğilip adamın elini tuttu. "İkiniz için de zor bir süreç. Senin de biraz zamana ihtiyacın olduğundan eminim..." Jennifer'dan kopan bir başka kahkaha sözünü böldü. Şimdi dişlerinin arasına bir çiçek sıkıştıran Reggie'yle doğaçlama tango yapıyordu.

Laurence nazikçe omuz silkerken Bill nefes nefese kalmış halde yanlarına geldi. "Şu Reggie denen adam haddini biraz aşmıyor mu? Yvonne, bir şey demeyecek misin?"

Yvonne, Laurence'a bakmadı ama Laurence biraz kendine gelir gibiydi. "Sen endişelenme Yvonne," dedi. "Ben hallederim."

Saat sekiz buçuğa gelirken Jennifer'ı banyoda buldu. Mermer lavaboya yaslanmış makyajını tazeliyordu. Gözlerini içeri giren Yvonne'a, sonra da kendi yansımasına çevirdi. *Yüzü kızarmış*, diye düşündü Yvonne. Hatta biraz başı dönüyordu belli ki. "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Kahve mi?"

"Larry'nin işyerindeki partiye gitmeden önce."

Jennifer dudaklarını her zamankinden daha dikkatli bir şekilde boyarken, "Bana sorarsan oradaki partiden önce daha sert bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

"Sen ne yapıyorsun Jennifer?"

"Ruj sürüyorum. Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Kuzenimle ne yapıyorsun demek istedim. Biraz agresif bir halin var." Bu cümle Yvonne'un planladığından daha sert çıkmıştı. Ama Jennifer fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Biz en son ne zaman Reggie'yle çıktık?"

"Ne?"

"En son ne zaman çıktık diyorum."

"Bilmiyorum. Bizimle birlikte Fransa'ya geldiğinde olabilir."

"Kokteyl içmediğinde ne içer?"

Yvonne derin, sakinleştirici bir iç geçirdi. "Jenny tatlım, şu işe bir son versen iyi olmaz mı artık?"

"Ne?"

"Reggie'yle olanlar... Larry'yi üzüyorsun."

"Ah o mu? Larry benim ne yaptığımla ilgilenmez ki. Hem Reggie ne içer? Lütfen söyle. Çok önemli."

"Bilmiyorum. Viski belki. Jenny, evde her şey yolunda mı? Larry'yle aran nasıl?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Belki biraz haddimi aşmış olacağım ama Larry gerçekten de çok mutsuz görünüyor."

"Larry mi?"

"Evet. Yerinde olsam onun duygularını bu kadar boş vermezdim tatlım."

Jenny arkadaşına döndü. "Onun duyguları mı? Sence benim yaşadıklarımı önemseyen bir kişi bile var mıdır?"

"Jenny ben..."

"Kimse bu kadar duyarsız kalamazdı. Her şeye alışmam, çenemi kapatmam ve sevgi dolu kadını oynamam beklendi yalnızca. Sırf Larry suratını asmasın diye."

"Ama fikrimi sorarsan..."

"Hayır, sormuyorum. Sen kendi işine bak Yvonne. Ciddiyim."

İkisi de kımıldamadan duruyordu. Etraflarını saran hava sanki bir darbe yemişler gibi titreşiyordu.

Yvonne içinin daraldığını hissetti. "Bu evdeki bütün erkeklere kolayca sahip olabilirsin diye bunu gerçekten yapman gerekmiyor Jennifer." Sesi kaskatı çıkmıştı.

"Ne?"

Yvonne yanındaki havluları düzeltti. "Çaresiz minik prensesimiz bazen haddini aşıyor. Güzel olduğunu biliyoruz Jennifer, evet. Hepimiz kocalarımızın sana hayran olduğunun farkındayız. Ama başkalarının hislerini de önemse biraz."

Bir süre öylece bakıştılar. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? *Prenses* gibi davrandığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Tam bir fahişe gibi davranıyorsun."

Jennifer'ın gözleri büyüdü. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapattı ve rujunun kapağını takıp omuzlarını dikleştirerek Yvonne'a baktı. Sonra da çıkıp gitti.

Yvonne tuvaletin kapağına oturup burnunu sildi. Kapının tekrar açılması ümidiyle o tarafa baktı ama açılmayınca başını ellerinin arasına aldı.

Bir süre sonra Francis'in sesini duydu. "Burada rahatın yerinde mi Yvonne? Seni arıyordum hayatım?"

Yvonne başını kaldırdığında kocası yüz ifadesini görünce hemen eğilip ellerini tuttu. "İyi misin? Bebek mi sorun çıkarıyor? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yvonne'un içi ürperiyordu ve kocasının, ellerini sımsıkı kavramasına izin verdi. Birkaç dakika orada öylece kalıp aşağıdan gelen müziği, konuşmaları ve Jennifer'ın tiz kahkahalarını dinlediler. Francis cebine uzanıp karısı için bir sigara yaktı.

"Teşekkürler." Yvonne sigarayı alıp derin bir nefes çekti. Sonunda ciddi, siyah gözleriyle ona baktı. "Lütfen bebek doğduktan sonra bile mutlu olacağımıza söz ver hayatım."

"Ne oldu Yvonne?"

"Yalnızca söz vermeni istiyorum."

Francis karısının yanaklarını avuçlayarak, "Ama bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi. "Seni sefalete sürüklemekten nasıl bir haz aldığımı biliyorsun."

Yvonne gülümsemeden edemedi. "Seni canavar!"

"Elimden geleni yapıyorum tatlım." Francis ayağa kalkıp pantolonundaki kırışıkları düzeltti. "Bak. Yorgun olduğunu biliyorum. Bir duş alalım ve sonra da birlikte yatağa atlayalım. Ne dersin?"

Kocası elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım ederken Yvonne sevgiyle, "Bazen seninle boşuna evlenmediğimi düşünüyorum," dedi.

Hava soğuktu ve meydanın çevresindeki kaldırım neredeyse bomboştu. Alkol içini ısıtmıştı. Sarhoş ve sersemlemiş haldeydi.

Reggie neşeyle, "Buralarda taksi bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi ve paltosunun yakasını kaldırdı. "Siz ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Nefesi soğukta buharlaşıyordu.

Jennifer, "Larry'nin şoförü var," dedi. Laurence kaldırımın kenarında durmuş yola bakıyordu. "Ama görünüşe bakılırsa kaçmış." Nedense bu düşünce ona komik gelmişti ve kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Laurence, "Bu gece ona izin verdim," diye mırıldandı. "Arabayı ben kullanacağım. Burada bekle, ben anahtarları getireyim."

Jennifer paltosuna sımsıkı sarındı. Gözlerini Reggie'den alamıyordu. Sevgilisi o olmalıydı. *Bozayı*. Evet, o olmalıydı. Gece boyunca yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı. Sözlerinin çoğunda gizli bir mesaj olduğundan emindi. *Jenny'yle ne zamandır konuşamamıştım*. Bunu söyleyiş tarzında bir ima vardı. Jennifer bunu uydurmadığını biliyordu. Ve viski içiyordu. *Bozayı*. Başı dönüyordu. Çok fazla içmişti ama umursamıyordu. Emin olmalıydı.

Reggie'nin kız arkadaşı kederle, "Çok geç kalacağız," dedi ve Reggie de muzip bir ifadeyle Jennifer'a baktı.

Saatine bakıyordu. "Ah, bence onları kaçırdık bile. Şimdiye kadar çoktan yemeğe gitmişlerdir."

"Ne yapacağız peki?"

Reggie, "Ne bileyim?" diye omuz silkti.

Jennifer aniden, "Alberto'nun kulübüne gittin mi hiç?" diye sordu.

Reggie hafif, biraz da muzip bir tebessümle baktı. "Gittiğimi biliyorsun Bayan Stirling."

"Biliyor muyum?" Jennifer'ın kalbi küt küt atıyordu. Kalp atışlarının dışarıdan duyulmamasına hayret ediyordu.

"Alberto'nun yerine son gittiğimde sen de oradaydın." Reggie bunu şakacı, hatta muzip bir ifadeyle söylemişti.

Maureen huysuz bir ses tonuyla, "Ne garip bir gece oldu," dedi. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu. Bir yandan da Jennifer'a bakıyordu.

Jennifer nabzı gittikçe hızlanırken, *ah, keşke burada olmasaydın,* diye düşündü. Sonra aniden, "Bizimle gelin," dedi.

"Ne?"

"Laurence'ın partisine gelin. Çok sıkıcı olacağından eminim. Ama sen belki ortamı biraz canlandırırsın. İkiniz yani... Bir sürü de içki olacak."

Bu fikir Reggie'nin hoşuna gitmişti. "Geliyoruz," dedi.

"Benim söz hakkım yok mu?" Maureen'in memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu.

"Haydi Mo. Eğlenceli olacak. "Yoksa iç karartıcı bir restoranda öylece oturmaktan başka bir şey yapamayacağız."

Maureen'in yaşadığı hüsran gözlerine yansımıştı ve Jennifer bir parça suçluluk duysa da bu hissi göz ardı etti. *Öğrenmeliydi.*

Jennifer, "Laurence!" diye seslendi. "Laurence hayatım, Reggie ve Maureen de bizimle geliyor. Eğlenceli olmaz mı sence?"

Laurence elinde anahtarlarıyla merdivenlerin başında duraksamıştı. Bakışları ikisi üzerinde gidip geliyordu. "Harika," dedi ve basamakları sakin adımlarla inip büyük siyah arabanın arka kapısını açtı.

Jennifer, Acme Mineral ve Madencilik'in Noel kutlamalarında dikkat çekici tavırlarından uzaklaşmış görünüyordu. Sebebi belki de süslemeler ya da yiyeceklerle içeceklerdi. Hatta belki de Laurence'ın uzun süre ortadan kaybolmasıydı. Ama oraya vardıklarında ofis partisi tam hız devam ediyordu. Biri taşınabilir bir gramofon getirmişti. Işıklar karartılmış, dans pisti yapmak için masalar kenara itilmişti. Kalabalık da bu alanda toplanmış, Connie Francis'e eşlik ediyordu.

Reggie, "Larry! Çalışanlarının bu kadar enerjik olduğundan hiç bahsetmemiştin!" diye haykırdı.

Jenny onu kapının yanında kalabalığı izlerken bırakıp dans edenlere katıldı. Laurence'ın duyguları yüzünden okunuyordu. İşyeri, kendine ait alanı, sığınağı tanınmaz haldeydi. Çalışanları kontrol edilemez durumdaydı ve bundan nefret ediyordu. Jennifer, gece boyunca orada oturan sekreterin bir süre sonra kalkıp ona bir şeyler söylediğini gördü. Laurence başını sallayıp gülümsemeye çalıştı.

Jennifer ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak isterken, "İçki!" diye seslendi. "Haydi Reggie! Kafaları bulalım."

Birçoğu kravatını gevşetmiş, içkiden ve dans etmekten kan ter içinde kalmış çalışanların yanından geçerken yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görür gibi oldu. Gözleri Laurence'a kaymıştı.

"Merhaba Bayan Stirling."

Birkaç hafta önce ofiste kendisiyle konuşan muhasebeciyi tanıdı ve ona gülümsedi. Yüzü terden ışıl ışıl parlıyordu. "Merhaba! Bize içkilerin yerini gösterebilir misin?"

"Orada. Sekreterlerin tarafında."

Koca bir kokteyl fıçısı hazırlanmıştı. İçkiler kâğıt bardaklara doldurulup insanların kafalarının üzerinden elden ele geçiriliyordu. Reggie'nin ona uzattığı içkiyi Jennifer bir dikişte içmiş, beklediğinden sert çıktığı için öksürüp ağzından fışkırdığındaysa kahkahalar atmıştı. Sonra insan selinin içinde kaybolup Reggie'nin tebessümünün, arada bir beline dokunan elinin pek farkında olmadan dans etmeye başlamıştı. Laurence'ın yaslandığı duvardan ruhsuzca onu izlediğini ve diğerlerine göre ayık gibi duran yaşlıca bir adamla isteksiz de olsa sohbete başladığını gördü. Kocasının yakınında olmak bile istemiyordu. Eve gitmesini, onu burada dans ederken bırakmasını diliyordu. Maureen'i de bir daha görmedi. Kız muhtemelen çekip gitmişti. Etrafındaki şeyler belirsizleşmiş, sanki zaman lastik gibi uzamıştı. Çok eğleniyordu. Çok ısındığını hissedince kollarını tepesine kaldırıp diğer kadınların meraklı

bakışlarını görmezden gelerek kendini müziğe bıraktı. Reggie onu etrafında döndürürken gürültülü bir kahkaha daha attı. Tanrım, yaşadığını hissediyordu! Onun istediği buydu. Herkesin o dünyaya ait olduğunu ısrarla söylediği bir dünyada kendini ilk defa yabancı gibi hissetmemişti.

Reggie'nin eli onun eline değdi. Bu şaşırtıcı ve heyecan verici bir duyguydu. Artık adamın bakışları anlam kazanmıştı ve tebessümü imalıydı. *Bozayı.* Reggie ona ağız hareketiyle bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Ne?" Jennifer bir tutam terli saçı yüzünden çekti.

"Çok sıcak. Bir içki daha istiyorum."

Reggie'nin, Jennifer'ın belinde duran eli aralarında büyük bir akım yaratıyordu. Etraflarını saran kalabalığın arkasına gizlenerek ona biraz daha yanaştı. Laurence'a bakmak için döndüğünde kocasını göremedi. Ofisine girmiştir, diye düşündü. Ofisin ışığı yanıyordu. Laurence bundan nefret ederdi. Kocası gerçekten de eğlencenin her türünden nefret ediyordu. Şu son haftalarda aslında kendisinden de nefret ettiğini düşünüyordu.

Reggie, Jennifer'ın eline bir kâğıt bardak daha tutuşturduktan sonra, "Hava," diye bağırdı. "Biraz hava almalıyım."

Biraz serin ve sessiz olan büyük koridorda ikisi yalnız kalmıştı. Kapı arkalarından kapandığında partinin gürültüsü de azalmıştı.

Reggie onu asansörün önünden yangın merdivenine doğru yönlendirdiğinde, "İşte," dedi. "Merdivenlere çıkalım." Kapıyı açmaya çalışıp soğuk geceye adım attıklarında Jennifer susuzluğunu giderircesine havayı içine çekti. Aşağıdaki sokağı, arabanın stop lambasını görebiliyordu.

Reggie gömleğini çekiştirerek, "Sırılsıklam olmuşum!" dedi. "Ceketimi nereye bıraktığımı da bilmiyorum."

Jennifer, adamın ıslak kumaşın altından hatları açıkça belli olan vücudundan gözlerini güçlükle alabildi. Reggie, "Yine de eğlenceli," diye mırıldandı.

"Aynen. Yaşlı Larry'nin dans ettiğini görmedim ama."

Jennifer, "O dans etmez," dedi. Bu konuda nasıl bu kadar emin konuşabildiğine şaşıyordu. "Hem de hiç."

Bir süre sessiz kalıp şehrin karanlığını izlediler. Uzaktan gelen trafiğin sesini ve arkalarındaki partiden gelen boğuk gürültüyü duyabiliyorlardı. Jennifer ne olacağının bilinciyle nefesinin kesildiğini, heyecanlandığını hissetti.

"Al." Reggie cebinden sigara paketini çıkarıp onun için bir tane yaktı.

"Aslında ben..." Sonra birden sustu. Nereden biliyordu? Yüzlerce kez sigara içmiş olmalıydı. "Teşekkürler," dedi. İki parmağının arasına yerleştirdiği sigarayı dikkatlice tutup içine çekti ve öksürdü.

Reggie güldü.

Jennifer ona gülümseyerek, "Affedersin," dedi. "Bu konuda iyi olduğum söylenemez."

"Olsun, iç yine de. Başını döndüreceğim."

"Başım dönüyor zaten." Jennifer biraz kızardığını hissetti.

"Bahse girerim benim kadar dönmüyordur. Ne zaman baş başa kalacağız diye merak ediyordum."

Jennifer'ın bileğinin iç kısmına dokundu. "Herkes etraftayken şifreli konuşmak pek kolay olmuyor."

Jennifer onu doğru anlayıp anlamadığını düşündü. Sesini henüz kaybetmemişken, "Evet," dedi ve iyice rahatladığını hissetti. "Tanrım, daha önce de bir şeyler söylemek istedim ama çok zordu. Sana sonra anlatacağım ama bazen... Ah, sarıl bana. Sarıl bana Bozayı. Sarıl bana."

"Memnuniyetle."

Adam ona bir adım daha yaklaşıp kollarını gövdesine sardı ve onu iyice kendine çekti. Jennifer hiçbir şey söylemeden onun kollarında olmanın ne hissettirdiğini özümsemeye çalışıyordu. Reggie yüzünü onun yüzüne yaklaştırdığında Jennifer gözlerini kapattı ve başka bir boyuta geçme isteğiyle adamın kokusunu içine çekip beklenmedik derecede daralan nefesini hissetti. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırarak, "Ah, seni ne kadar da uzun zamandır bekliyordum," dedi.

Reggie'nin dudakları onunkilerle birleşti ve Jennifer o dokunuşla bir an ürperdi. Ama bu beceriksiz bir öpücüktü. Adamın dişleri onunkilere çarparken dilini onun ağzına sokmaya çalışınca Jennifer geri çekildi.

Reggie fazlasıyla rahattı. Elleri Jennifer'ın kalçalarına kaymış, onu iyice kendine çekmişti ve şimdi vücudunu kendi vücuduna bastırdığını hissediyordu. "Sence bir otel bulalım mı, yoksa... burası iyi mi?"

Jennifer ona baktı. Kendi kendine, *o olmalı*, dedi. *Bütün ipuçları onu işaret ediyor.* İyi ama bu "B" yazdıklarından nasıl bu kadar farklı olabilirdi?

Reggie, Jennifer'ın yüzündeki kuşkulu ifadeyi görünce, "Ne oldu?" diye sordu. "Çok mu soğuk? Yoksa riskli olur diye otele gitmek istemiyor musun?"

"Ben..."

Bu yanlıştı. Jennifer geri çekildi. "Affedersin. Ben istemiyorum..." Jennifer elini saçlarına götürdü.

"Burada yapmak istemiyor musun?"

Jennifer kaşlarını çattı. Sonra tekrar ona baktı. "Reggie, 'buğulu' kelimesi sana ne ifade ediyor?"

"Buğulu mu?"

Jennifer gözlerini kapatıp tekrar açtı. "Gitmeliyim," diye mırıldandı. Sanki ansızın ayılmıştı.

"Ama eğleniyorduk. Heyecanı sen de seviyorsun."

"Ben *neyi* seviyorum?"

"Eh, bunun ilk olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Jennifer gözlerini kırpıştırdı. "Anlamıyorum."

"Haydi, masum rollerine bürünme Jennifer. Seni gördüm, unuttun mu? Şu diğer adamla... Alberto'nun yerinde. Kendini tamamen ona vermiştin. Herkesin önünde oradan bahsederek bana ne demek istediğini anlamıştım."

"Diğer adam mı?"

Reggie sigarasını içine çekti ve ardından topuğuyla ezdi.

"Demek böyle eğlenmek istiyordun ha? Ne oldu? Saçma sapan bir kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum diye sınıfta mı kaldım?"

"Hangi adam?" Jennifer şimdi elinden olmadan Reggie'nin koluna yapışmıştı. "Kimden bahsediyorsun?"

Reggie öfkeyle ondan kurtuldu. "Benimle oyun mu oynuyorsun sen?"

Jennifer, "Hayır," diye karşı koydu. "Yalnızca beni kiminle gördüğünü merak ediyorum."

"Tanrım! Şansım varken Mo'yla gitmeliymişim. En azından o tekeşliliği tercih ediyor. Senin gibi her önüne geleni baştan çıkarmaya çalışmıyor," diye çıkıştı.

Jennifer'ın kızarmış ve öfkeli yüzü aniden aydınlandı. Dönüp baktığında yangın merdiveninin kapısını tutan Laurence'ı gördü. Kendisinden kaçan karısıyla adamın aydınlanan yüzlerini algılamaya çalışıyordu. Reggie başı eğik halde tek kelime etmeden Laurence'a sürtünüp geçerken ağzını sildi.

Jennifer donup kalmıştı. "Laurence, sandığın gibi bir şey olmadı..."

Laurence, "İçeri gir," dedi.

"Ben yalnızca..."

"Hemen içeri gir." Sesi alçak ve belirgin biçimde soğuktu. Jennifer biraz tereddüt ettikten sonra merdivenlere doğru adımını attı. Kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla titrerken tekrar partiye katılma düşüncesiyle kapıya gitti ama asansörün önünden geçerken Laurence onu bileğinden kavrayıp kendine çevirdi.

Kısık sesle, "Beni küçük düşürebileceğini aklından bile geçirme Jennifer," dedi.

"Bırak beni!"

"Ciddiyim. Ben sandığın kadar aptal..."

"Bırak beni! Canımı yakıyorsun!" Jennifer geriledi.

"Şimdi dinle beni." Laurence'ın çenesindeki kaslardan biri kasıldı. "*Beni kandıramazsın.* Anladın mı? *Beni kandıramazsın.*" Dişleri gıcırdadı. Sesi öfke doluydu.

"Laurence!"

"Larry! *Larry diyeceksin bana*!" diye bağırdı ve boştaki yumruğunu kaldırdı. O sırada kapı açıldı ve muhasebe bölümünden bir adam dışarı çıktı. Adam kız arkadaşına sarılmış gülüyordu. O manzarayla karşı karşıya kalınca yüzündeki tebessümü silindi. Beceriksizce, "Ah... biz biraz hava almaya çıkmıştık efendim," dedi.

Tam da o anda Laurence, Jennifer'ın bileğini bırakmış, Jennifer da fırsattan istifade çiftin yanından geçerek merdivenleri koşarak inmişti.

9

Anthony bir bar taburesinde oturmuştu. Bir eli boş kahve fincanını kavrarken gözlerini olur da Jennifer gelir diye sokağa çıkan merdivene dikmişti. Ara sıra bir çift, mevsim normallerinin dışındaki sıcaklardan ve dinmek bilmez susuzluklarından yakınarak Alberto'nun merdivenlerini iniyor, karton kapaklı kitabıyla taburesine çöken hayatından bezmiş vestiyer kız Sherrie'nin yanından geçiyordu. Anthony her birinin yüzünü inceleyip bara dönüyordu.

Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Jennifer mektupta altı buçuk demişti. Notu tekrar cebinden çıkarıp kırışık yerlerini başparmağıyla düzeltti ve orada olacağını bildiren iri, eğik el yazısını tekrar okudu. *Sevgiler, J.*

Beş haftadır mektuplaşıyorlardı. Onunkiler Langley Caddesi'ndeki tasnifleme ofisine gönderilirken Jennifer'ınkiler de postacı kadının bu zamana dek kimsenin tercih etmediğini söylediği PK 13 adresine gidiyordu. Yalnızca beş veya altı defa buluşmuşlardı ve görüşmeleri, Anthony'nin ya da Laurence'ın iş programının izin verdiği birkaç özel durumla sınırlı kaldığından son derece kısa geçiyordu.

Anthony yüz yüze söyleyemediği şeyleri yazarak ifade ediyordu. Hemen her gün ona yazıyor, utanıp sıkılmadan her şeyi söylüyordu. Baraj sularının taşması gibi bir şeydi bu. Onu ne

kadar özlediğini, ülke dışındaki hayatını, uzaklarda bir yerlerde yapılan bir konuşmaya sürekli kulak misafirliği ediyormuş gibi kendini tedirgin hissettiğini yazıyordu.

Bencilliğini, inatçılığını ve çoğu zaman umursamaz olduğunu ona itiraf ediyor, onun sayesinde bu kusurlarından nasıl arınmaya çalıştığını yazıyordu. Onu sevdiğini tekrar tekrar söylüyor, kelimelerin kâğıttaki görünümünden keyif alıyordu.

Onun aksine, Jennifer'ın mektupları kısa ve özdü. *Şurada buluşalım*, diyordu. Ya da *o saat olmaz, yarım saat sonra yapalım*. Veya *evet, ben de*, gibi çok daha sade yanıtlar veriyordu. Anthony başlarda mektupların kısalığını Jennifer'ın hislerinin zayıf olmasına yoruyor, bir araya geldiklerinde gördüğü içten, sevgi dolu, muzip, onun sağlığıyla ilgilenen halini, o kelimeleri yazan kişiyle bağdaştırmakta zorlanıyordu.

Laurence eve erkenden geldiği için hasta bir arkadaşını ziyarete gideceği yalanıyla evden kaçıp randevularına geç kalan Jennifer, o akşam Anthony'yi barda sarhoş ve huysuz bir halde bulmuştu.

Anthony alayla kadehini ona kaldırarak, "Uğrayabilmene sevindim," demişti. Beklemekle geçirdiği iki saat içinde dört duble viski içmişti.

Jennifer şalını çıkarıp bir martini sipariş etmiş, bir saniye sonra da iptal etmişti.

"Kalmıyor musun?"

"Seni bu halde izlemek istemiyorum."

Anthony onu dizginlemek için kolunu tutan barmen Felipe'yi görmezden gelerek eksikliğini hissettiği her şey yüzünden, zamansızlık yüzünden, yeri geldiğinde teselli bulacağı kâğıda dökülmüş hiçbir şey olmaması yüzünden ona fırça çekmişti. Hisleri onu dehşete düşürüyordu ve bu yüzden de Jennifer'ın

canını yakmak istiyordu. "Sorun nedir? Hakkında delil olabilecek şeyleri yazmaktan mı korkuyorsun?"

Bu sözler ağzından dökülürken çirkinleştiğinin, Jennifer'dan gizlemeye çalıştığı acınası yanını ortaya çıkardığının bilinciyle kendinden nefret etti.

Jennifer ise dönüp Anthony'nin özrünü, kalması için ettiği ricaları duymazdan gelerek merdivenlerden çıkmıştı.

Ertesi sabah posta kutusuna tek kelimelik bir mesaj bırakmış, iki uzun ve suçluluk dolu günün ardından da bir mektup almıştı.

Boot. Ben hislerimi kolay kolay kâğıda dökemiyorum. Seninse işin kelimelerle ve bana yazdığın her kelimeden mutlu oluyorum. Ama duygularımı, sana aynı türden yanıtlar verememe göre değerlendirme.

Senin yazdığın şekilde yazmaya kalkışırsam eminim daha büyük bir hüsrana uğrarsın. Daha önce de dediğim gibi böylesine önemli bir konu bir yana, bu zamana kadar hiçbir konuda yazmadım ve bundan sonra yazmam da çok kolay olmaz. Burada olduğuma inan. Beni davranışlarımla ve sevgimle değerlendir. Elimden bu kadarı geliyor.

Sevgiler,

J

Anthony bu satırları okuduğunda utançla ve içini saran rahatlamayla ağlamıştı. Buna karşın, o otel odasında onunla sevişmeme sebebini defalarca açıklamaya çalışsa da Jennifer'ın içten içe hâlâ kendini küçük düşmüş hissettiğini de anlıyordu. Söylediği onca şeye karşın Jennifer'ın kendini Anthony'nin birlikte olduğu diğer evli kadınlardan farksız hissettiğini tahmin ediyordu.

"Kız arkadaşın gelmiyor mu?" Birkaç gün sonra yine bardayken Felipe, Anthony'nin yanındaki tabureye oturdu. Kulüp dolmaya başlamıştı. Masalardan sohbet edenlerin uğultusu yükseliyor, köşede bir piyanist piyano çalıyordu ve Felipe'nin trompetini çalmaya başlamasına da yarım saat kalmıştı. Ağır ağır dönen tepedeki vantilatör ortamın ağır havasını pek gideremiyordu. "Kendini yine mahvetmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Kahve yüzünden böyleyim."

"Dikkatli ol Tony."

"Sana dedim ya, kahve yüzünden."

"Ondan bahsetmiyorum. Bir gün yanlış bir kadının peşine düşeceksin ve kocası da seni boğazlayacak."

Anthony biraz daha kahve almak için elini kaldırdı. "Sağlığımı düşündüğün için gururum okşandı Felipe ama öncelikle şunu söylemeliyim ki eş seçimlerimde çok dikkatliyimdir." Yan yan bakıp sırıttı. "Karısıyla eğlenceli vakit geçirdikten bir saat sonra bir dişçinin ağzını delmesine izin verecek ölçüde sağduyulu olmalısın örneğin."

Felipe gülmeden edemedi. "Sen utanmaz herifin tekisin."

"Hiç de değil. İkinci olarak da şunu söyleyeyim ki hayatımda bir daha evli kadınlar olmayacak."

"Yalnızca bekârlarla mı takılacaksın yani?"

"Hayır. Hayır başka hiçbir kadın olmayacak. Sadece bir kadın olacak."

"Yüz bir demek istedin sanırım." Felipe kahkahayı bastı. "Birazdan da İncil dersi almaya başlayacağını söyleyeceksin herhalde."

İşin ironik bir yanı da vardı. Yazdıkça ve hissettiklerine dair Jennifer'ı ikna etmeye çalıştıkça Jennifer kelimelerin gerçekliğinden bir o kadar kuşku duyuyor, kaleminden kolayca döküldüklerini

düşünüyordu. Jennifer bu konuda ona hep takılıyordu ama Anthony altında yatan gerçekliği görebiliyordu.

Jennifer ve Felipe onda aynı şeyi, gerçekten âşık olamayacak birini görüyordu. Anthony, zor olanı sadece elde edene kadar arzuluyordu.

"Bir gün seni şaşırtabilirim dostum."

"Tony burada o kadar uzun süredir oturuyorsun ki artık beni şaşırtacak bir şey yapamazsın. Ve işte o da tam lafının üzerine geldi. Doğum günü hediyen... Ambalajı da çok güzelmiş."

Anthony başını kaldırdığında zümrüt yeşili bir çift ipek ayakkabının basamaklardan indiğini gördü. Her adımında ona biraz daha yaklaşıp kıpkırmızı ve hafif terli yüzüyle tam karşısında duruncaya kadar bir eliyle tırabzanlara tutunarak ağır ağır iniyordu. Tıpkı o basamaklardan inişini izlediği ilk gün gibi... Onu görünce Anthony'nin soluğu kesilmişti.

Jennifer, Anthony'nin yanağına bir öpücük kondurarak, "Affedersin," dedi. Anthony parfümünün hafif kokusunu alırken kendi yüzüne dokunan yüzünün nemini hissedebiliyordu. Parmakları da kendi parmaklarına kenetlenmişti. "Buraya gelmek... biraz zor oldu. Oturabileceğimiz bir yer var mı?"

Felipe onlara bardaki bir locayı işaret ederken Jennifer saçlarını düzeltmişti.

Felipe, Jennifer'a bir martini getirdi ve Anthony, "Gelmezsin sanmıştım," dedi.

"Laurence'ın annesi yine haber vermeden uğradı. Konuştukça konuştu... Ben de çay doldurup durdum ve bir an gerçekten de çığlığı basacaktım."

"Laurence nerede?" Anthony masanın altından Jennifer'ın eline uzanıp sıkıca tuttu. Tanrım, onu hissetmek nasıl da hoşuna gidiyordu.

"Paris'te. Fren balatası ya da ona benzer bir şeyle ilgili Citroën'le görüşecek."

"Benim karım olsaydın seni bir an bile yalnız bırakmazdım."

"Eminim bütün kızlara söylemişsindir bunu."

"Yapma böyle," dedi Anthony. "Bundan nefret ediyorum."

"Haydi ama. Yeteneklerini önce diğer kadınlar üzerinde denemediğini söyleyemezsin. Seni tanıyorum Boot. Bunları sen anlatmıştın, unuttun mu?"

Anthony iç geçirdi. "Demek dürüstlük insanı bu hale getiriyor. Daha önce neden dürüst olmadığımı anlıyorum şimdi." Kadının sandalyesinde kımıldandığını hissetti. Şimdi birbirlerine daha yakınlardı, bacakları onun bacaklarını sarmıştı ve Anthony çok rahatlamıştı. Jennifer bir martini daha söyledi ve o kuytu locada yanında Jennifer varken Anthony içindeki sahiplenme hissinin keyfine varıyordu. Grup sahne aldığında Felipe de trompetini çalmaya başlamıştı. Jennifer mum ışığı ve mutluluğun aydınlattığı yüzüyle grubu izlerken Anthony de bu duyguyu ona hissettiren tek kadın olduğunun akıl almaz bilinciyle onu inceliyordu.

"Dans edelim mi?"

Pistte, çoktan dansa kalkıp loş ışıkta müzikle birlikte salınan çiftler vardı. Anthony onu kollarının arasına alıp saçlarının kokusunu içine çekti ve vücudunu kendi vücudunda hissederken orada ikisinden, müzikten ve teninin yumuşaklığından başka hiçbir şey olmadığını düşündü.

"Jenny..."

"Efendim?"

"Öp beni."

Postman's Park'taki o ilk öpüşmeden sonraki bütün öpüşmeleri gizli saklı olmuştu. Anthony'nin arabasında, şehir dışındaki sessiz bir sokakta, bir restoranın arkasında... Jennifer'ın dudaklarında beliren itirazı görebiliyordu: *Burada mı? Herkesin gözleri önünde mi?* Anthony bunun riskli olacağını söylemesini bekledi. Ama yüz ifadesi, Jennifer'ın zihninde bir şeyler uyandırmış olacak ki yüzleri birbirine bu kadar yakınken büründüğü o yumuşak ifadeyle elini Anthony'nin yanağına götürüp onu öpmüştü. Bu şefkat dolu, tutkulu bir öpücüktü.

Jennifer kısık bir sesle, "Beni mutlu ettiğini biliyorsun, değil mi?" dedi. Parmakları sahiplenici ve kendinden emin bir şekilde birbirine dolanmıştı. "Bu konuda numara yapamam, biliyorsun."

"O zaman ayrıl ondan." Anthony ne dediğinin farkında bile olmadan kelimeler ağzından dökülmüştü."

"Ne?"

"Ayrıl ondan. Gel ve benimle birlikte yaşa. Başka bir yerden iş alacağım. Hemen kaçabiliriz."

"Bunu yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Öyle konuşma. İmkânsız olduğunu biliyorsun."

Anthony, "Neden?" diye sordu. Sesindeki talepkâr tonu fark etmişti. "Neden imkânsız olsun?"

"Biz... biz henüz birbirimizi tanımıyoruz."

"Tanıyoruz. Tanıdığımızı biliyorsun."

Anthony başını eğip onu tekrar öptü. Bu kez biraz tereddüt ettiğini hissedince onu kendine çekmişti. Belini saran eli, yumuşak tenini hissediyordu. Müzik sustuğunda Anthony bir eliyle Jennifer'ın ensesindeki saçları bir kenara itmiş, nemini

hissettiğindeyse duraksamıştı. Jennifer'ın gözleri kapalı, başı hafifçe yana eğik, dudakları da aralıktı.

Mavi gözleri açılıp doğruca onunkilere bakmış, gülümsemişti. Bu, arzusunu dışa vuran çarpıcı bir tebessümdü. Bir adam böyle bir tebessümü ne sıklıkta görürdü ki? İçinde herhangi bir hoşgörü, sevgi veya zorunluluk taşımıyordu. *Tamam hayatım, madem öyle istiyorsun.* Jennifer Stirling onu istiyordu. Hem de en az Anthony'nin istediği kadar... Gözlerini ondan ayırmadan, "Çok sıcak oldu," dedi.

"O zaman biraz hava alalım." Anthony onu elinden tutup dans eden çiftlerin arasından dışarıya yönlendirdi. Güldüğünü, elini onun sırtına götürdüğünü hissediyordu. Nispeten yalnız sayıldıkları koridorda Anthony onun kahkahalarını öpücükleriyle bastırırken elleri saçlarında geziniyordu ve ılık dudakları da kendi dudaklarının arasındaydı. Jennifer onu gittikçe daha hararetli öpücüklere boğuyor, ayak sesleri duyduklarında bile geri çekilmiyordu. Anthony, Jennifer'ın ellerinin gömleğinin altına kaydığını hissetti. Parmaklarının dokunuşu öyle keyif vericiydi ki bir an için aklı başından gitmişti. Ne yapmalıydı? Ne yapması gerekiyordu? Öpücükleri gittikçe şiddetlenip derinleşiyordu. Anthony onunla birlikte olmazsa yanıp tutuşacağını biliyordu. Elleri hâlâ yüzünde dolaşırken ondan uzaklaştığında Jennifer'ın özlem dolu bakışlarını gördü. Kıpkırmızı teni Jennifer'ın da onu istediğini anlatıyordu.

Anthony sağına baktı. Sherrie hâlâ yapış yapış ağustos sıcağına maruz kalan vestiyerde kitabını okuyordu. Yıllardır şehvetli oynaşmaların ortasında kalmış olmanın alışkanlığıyla onları görmüyordu bile. Anthony cebinden çıkardığı on şilini ona uzatarak, "Sherrie," dedi. "Bir çay molası vermeye ne dersin?"

Kız bir kaşını kaldırıp parayı aldı ve taburesinden kalktı. Açık açık, "On dakika," dedi. Ardından Jennifer kıkırdayarak Anthony'nin peşinden vestiyere girmiş, küçük bölmenin koyu renk perdesini çekerken nefesinin kesildiğini hissetmişti.

Yumuşak ve sınırsız karanlıkta öylece bırakılmış paltoların kokusu havayı doldurmuştu. Birbirlerine sarılıp en dipteki raylara yaslandıklarında, tel askılar zil sesleri gibi tepelerinde çarpışıyordu. Anthony onu görmüyordu ama Jennifer sırtını duvara yaslamış, yüzünü ona dönmüştü. Şimdi daha da ateşli dudakları onun adını fısıldıyordu.

Anthony daha o zamandan, Jennifer'ın onu kendinden geçireceğini biliyordu. Eli onun göğsündeyken, "Bana dur de," diye fısıldadı. Nefessiz haldeyken ancak kendini bu şekilde frenleyebileceğini biliyordu. "Lütfen bana dur de." Jennifer'ın başını iki yana sallaması sessizce onu reddettiği anlamına geliyordu. Anthony, "Ah Tanrım," diye mırıldandı. Artık ikisi de çılgına dönmüş gibiydi. Jennifer kısa kısa nefes alıp verirken bacaklarını da Anthony'nin gövdesine sarmıştı. Anthony ellerini onun elbisesinin altına kaydırırken avuç içi ipek ve dantelli iç çamaşırına kaymıştı. Jennifer'ın bir eli Anthony'nin saçlarında gezerken diğeri de pantolonuna gitmişti. Onun böylesine bir şehvete karşı koyacağını düşündüğü için Anthony bu girişim karşısında biraz şaşkına dönmüştü.

Zaman ağırlaşmış, etraflarını saran hava vakum görevi görürken nefesleri birbirine karışmıştı. Kıyafetler bir kenar itilmişti. Bacakları ıslanmıştı ve Anthony onun ağırlığını dengelemeye çalışıyordu. Sonra içindeydi ve bir an için sanki her şey durmuştu. Nefesi, hareketleri, kalbi... Belki de dünya bütünüyle durmuştu. Anthony onun açık dudaklarını kendi dudaklarında hissederken kadının nefes alışını duyuyordu. Şimdi hareket ediyorlardı ve Anthony bir şey, tek bir şey hissederken askıların çarpışmasına,

duvarın diğer tarafından gelen boğuk müzik sesine, koridorda arkadaşını karşılayan birinin haykırmasına kulağını tıkamıştı. Orada yalnızca o ve Jennifer vardı. Önce yavaş, sonra hızlı hareket ederken kadın ona daha sıkı sarılmıştı. Artık kahkaha atmıyorlardı. Dudakları kadının teninde, nefesi onun kulaklarındaydı. Anthony, Jennifer'ın hareketlerinin gittikçe şiddetlendiğini, kısmen kendini kaybettiğini hissediyordu. Mantıklı tarafı Jennifer'ın sesini yükseltmemesi gerektiğini biliyordu. Ve başının hafifçe geriye yatıp çığlıklarının yaklaştığını fark ettiğinde onları öpücükleriyle bastırıp hissettiği zevki ve çığlıkları kendi içine çekti.

Şimdi güçlükle ayakta durabiliyorlardı, Anthony onu yere indirdiğinde bacakları ağrıdı ve tekrar sarıldıklarında kollarında titreyip gevşeyen kadının yanağındaki gözyaşlarını hissetti. Ona ne dediğini daha sonra düşündüğünde hatırlamıştı. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Beni bırakma. Çok güzelsin...* Anthony, Jennifer'ın gözündeki yaşları şefkatle sildiğini, rahatladığına dair fısıltılarını, belli belirsiz tebessümünü, öpücüklerini, öpücüklerini ve öpücüklerini anımsıyordu.

Sonra uzun bir tünelin sonuna gelmiş gibi Sherrie'nin bir şeylerden şüphelenmişçesine öksürdüğünü duydular. Jennifer kıyafetlerini düzeltip Anthony'nin eteğindeki buruşukları düzeltmesine izin verdi ve onu birkaç metre ötedeki aydınlığa, gerçek dünyaya çıkaran elinin baskısını hissederken Anthony'nin bacakları hâlâ güçsüz, nefesi hâlâ düzensizdi. Arkadaki o karanlık cennetten ayrıldığına üzülüyordu.

Sherrie başını kitabından kaldırmadan, "On beş dakika oldu," dedi. Jennifer da o sırada koridora çıktı. Üstü başı düzgündü. Yalnızca ensesindeki düzleşen saçlar olanları ele verebilirdi.

"Öyle diyorsan öyledir." Anthony kıza bir banknot daha uzattı.

Jennifer hâlâ kıpkırmızı olan suratıyla ona döndü. Çoraplı ayağını tutarak, "Ayakkabım!" diye haykırdı. Kahkahalara boğulurken eliyle ağzını kapatmıştı. Onun bu neşeli hali Anthony'yi sevindiriyordu. Pişman olmasından ya da düşüncelere dalmasından korkuyordu.

Anthony tekrar içeri girerek, "Ben getiririm," dedi.

Sherrie, "Kim demiş centilmenlik öldü diye?" mırıldandı.

Anthony karanlıkta zümrük yeşili ayakkabıyı el yordamıyla ararken Jennifer'ınki gibi yaptıklarını ele verecek kadar dağınık olabilir düşüncesiyle diğer eliyle saçını düzeltti. Parfümle karışık seks kokusu hoşuna gitmişti. Ah, daha önce böyle bir şey hissetmemişti. Bir an gözlerini kapatıp olanları zihninde canlandırdı.

"Ah, merhaba Bayan Stirling!"

Anthony ayakkabıyı ters dönmüş bir sandalyenin altında buldu ve Jennifer'ın mırıltılı bir sesle konuştuğunu duydu.

Anthony dışarı çıktığında genç bir adam vestiyerin yanı başında duruyordu. Ağzının kenarında bir sigara vardı ve müziğe alkışlarıyla eşlik eden esmer bir kıza sarılmıştı.

"Nasılsın Reggie?" Genç adam Jennifer'ın uzattığı elini tuttu.

Anthony genç adamın gözlerinin ona doğru kaydığını gördü. "İyiyim. Bay Stirling burada mı?"

Jennifer'ın kalbi sanki bir an durmuştu. "Laurence iş gezisinde. Bu Anthony. Aile dostumuz. Nezaket gösterip bu gece beni dışarı çıkardı."

Genç adam elini uzattı. "Merhaba."

Anthony tebessüm etmekten çok yüzünü buruşturmuştu.

Orada öylece duran Reggie'nin gözleri Jennifer'ın saçından hafifçe kızarmış yanaklarına kayarken gözlerinde her şeyi

anladığına dair bir ifade vardı. Jennifer'ın ayağını işaret etti. "Ayakkabını... kaybetmişsin."

"Evet, dans ayakkabılarım. İçeride değiştirdim ve bir tekini bulamıyorum. Çok aptalım." Sesinde en ufak bir tereddüt yoktu ve çok sakindi.

Anthony ayakkabıyı uzattı ve, "Buldum," dedi. "Diğer ayakkabılarını da paltonun altına koydum." Sherrie yüzünü kitabına gömmüş, yanı başında kımıldamadan duruyordu.

Reggie yarattığı karmaşanın keyfine varıyormuş gibi sırıttı. Anthony adamın onlara katılması için davet beklediğinden şüphe etti ama bunu yapmamaya kararlıydı.

Neyse ki Reggie'nin kız arkadaşı koluna girip onu çekiştirdi. "Haydi Reggie. Bak, Mel orada."

"Ah, gitmemiz gerekiyor." Reggie el sallayıp masaların arasından gitti. "Dansınızın keyfine varın."

Jennifer fısıltıyla, "Lanet olsun," dedi. "Lanet. Lanet. Lanet olsun."

Anthony onu ana salona yönlendirdi. "Haydi, gidip bir şeyler içelim."

Yerlerine dönerken on dakika öncesinin neşesi çoktan silinmişti. Anthony o genç adamdan hiç hoşlanmamıştı ama sırf sebep olduğu şey yüzünden onu yumruklayabilirdi.

Jennifer içkisini tek dikişte içti. Başka şartlar altında bu Anthony'nin hoşuna gidebilirdi. Ama şimdi Jennifer'ın gerildiğine işaret ettiğini biliyordu.

"Endişelenme," dedi Anthony. "Yapabileceğin bir şey yok."

"Ama eğer söylerse..."

"O zaman sen de Laurence'ı bırakırsın. Bu kadar basit."

"Anthony..."

"Artık ona dönemezsin Jenny. Yaşananlardan sonra yapamazsın. Bunu biliyorsun."

Jennifer pudra kutusunu çıkarıp aynadan gözaltlarına baktı. Tatmin olmamış bir ifadeyle kapağını kapattı.

"Jenny?"

"Benden ne istediğini bir düşün lütfen. Her şeyimi kaybederim. Ailemi... sahip olduğum her şeyi. Rezil olurum."

"Ama o zaman hayatında ben olacağım. Ben seni mutlu ederim. Öyle demiştin."

"Kadınlar için durum farklı. Bana..."

"Evleniriz Jenny."

"Laurence'ın benden ayrılacağına inanıyor musun? Gitmeme izin verir mi sence?" Anthony'nin yüzü gölgelendi.

"Laurence'ın senin için doğru kişi olmadığını biliyorum. Doğru insan benim." Jennifer yanıt vermeyince, "Onunla mutlu musun? Böyle bir hayat mı istiyorsun? Altın kafeste bir mahkûm gibi mi yaşayacaksın?" diye sordu.

"Ben mahkûm değilim. Saçmalama."

"Yalnızca gerçeği göremiyorsun."

"Hayır. *Sen* öyle görmek istiyorsun. Larry kötü bir adam değil."

"Henüz göremiyorsun Jenny ama onunla birlikte gittikçe daha mutsuz olacaksın."

"Bir yazar bozuntusuydun, şimdi de falcı mı oldun?"

Anthony onun dediklerine kayıtsız kalarak konuşmayı sürdürdü. "Seni ezecek, seni sen yapan her şeyi yok edecek. Jennifer o adam aptalın teki. Hem de tehlikeli bir aptal ama sen bunu görmüyorsun."

Jennifer yüzünü çevirdi. "Ne cüretle böyle söylersin? Ne cüretle?"

Jennifer'ın gözündeki yaşları görünce Anthony'nin ateşi söndü. Cebinden bir mendil çıkarıp yaşları silmeye teşebbüs ettiyse de Jennifer ona engel oldu. "Yapma," diye mırıldandı. "Reggie görebilir."

"Affedersin. Seni ağlatmak istemedim. Lütfen ağlama."

Asık suratlarla, hiç konuşmadan dans pistini izlediler.

"Çok zor," diye mırıldandı. "Mutlu olduğumu sanıyordum ben. İyi bir hayatım var sanıyordum. Sonra sen çıktın ve her şey... her şey anlamını yitirdi. Planladığım hiçbir şeyi, evleri, çocukları, tatilleri istemiyorum artık. Uyuyamuyorum. Yemek yemiyorum. Sürekli seni düşünüyorum. Bunu düşünmekten vazgeçemeyeceğimi biliyorum." Vestiyeri işaret etti. "Ama gerçekten gitme düşüncesi..." burnunu çekti, "boşluğa bakmak gibi."

"Boşluk mu?"

Jennifer burnunu sildi. "Seni sevmek pahalıya mal olacak. Ailem beni reddedecek. Yanımda getirebileceğim hiçbir şeyim yok. Ve hiçbir şey elimden gelmez Anthony. Şu anki gibi yaşamaktan daha iyi yapabileceğim bir şey yok. Senin evini çekip çeviremezsem ne olacak?"

"Sence bu umurumda olur mu?"

"Olur. Eninde sonunda olacak. Şımarık küçük bir *tai-tai*. Daha en başında benimle ilgili yorumun bu olmuştu ve haklıydın. Ben erkekleri kendime âşık ederim ama elimden başka bir şey gelmez."

Jennifer'ın alt dudağı titriyordu. Anthony şimdi kendine kızarak onun için o kelimeyi hiç kullanmamış olmayı diledi. Sessizlik içinde oturmuş, görünürde Felipe'yi izlerken ikisi de düşüncelere dalmıştı.

Anthony sonunda, "Bir iş teklifi aldım," dedi. "New York'ta. Birleşmiş Milletler muhabiri olarak."

Jennifer ona döndü. "Gidiyor musun?"

"Dinle. Ben yıllardır karmakarışık bir hayat yaşadım. Afrika'dayken duygusal bir çöküntü içindeydim. Buradaysa tekrar oraya döneceğim günü bekledim. Başka bir yerde olmam, başka bir şey yapmam gerektiği hissinden asla kurtulamadım, kendimi buraya ait hissedemedim." Anthony onun elini tuttu. "Sonra sen çıktın karşıma. Şimdi kendim için bir gelecek görebiliyorum. Bir yerde kalıp bir hayat kurmanın anlamını idrak edebiliyorum. Birleşmiş Milletler'de çalışmak iyi olacak. Seninle birlikte olmak istiyorum."

"Yapamam. Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

"Korkuyorum."

"Onun yapabileceklerinden mi?" Anthony öfkelenmişti. "Sence ben ondan korkuyor muyum? Seni koruyamam mı sanıyorsun?"

"Hayır. Hayır, ondan korkmuyorum. Lütfen sesini yükseltme."

"Birlikte takıldığın o saçma sapan insanlardan mı çekineceğim? Gerçekten ne düşündüklerini önemsiyor musun? Hepsi de boş, aptal insanlar..."

"Yeter! Sorun onlar değil!"

"Ne o halde? Neden korkuyorsun?"

"Senden korkuyorum."

Anthony bu cümleyi anlamaya çalıştı. "Ama ben..."

"Sana karşı hissettiklerimden korkuyorum. Birini bu kadar çok sevmekten korkuyorum." Sesi boğuldu. Kokteyl peçetesini katlayıp narin parmaklarının arasında büktü. "Onu seviyorum ama böyle değil. Ondan hem hoşlanıyorum hem nefret ediyorum.

Ve çoğu zaman birlikte iyiyiz. Hayatımı bir düzene soktum ve bu şekilde yaşayabileceğimi biliyorum. Anlıyor musun? Hayatımın sonuna kadar böyle yaşayabileceğimi ve çok da mutsuz olmayacağımı biliyorum. Birçok kadın çok daha kötüsünü yaşıyor."

"Ya benimle?"

Jennifer öyle uzun bir süre yanıt vermedi ki Anthony sorusunu tekrar etti. "Seni sevmeye devam edersem bu beni tüketir. Senden başka hiçbir şeyim olmayacak. Her an fikrini değiştirmenden korkacağım. Ve eğer değiştirirsen herhalde hayatım biter."

Anthony kadının elini tutup tepkisine aldırmadan dudaklarına götürdü. Parmak uçlarını öptü. Onu bütünüyle içine almak istiyordu. Ona sımsıkı sarılıp asla bırakmamak istiyordu. "Seni seviyorum Jennifer," dedi. "Seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim. Senden önce hiç kimseyi sevmedim ve bundan sonra da kimseyi sevmeyeceğim."

"Şimdi böyle söylüyorsun."

"Çünkü doğru." Anthony başını iki yana salladı. "Başka ne dememi bekliyorsun bilmiyorum."

"Hiçbir şey. Her şeyi söyledin. Hepsi kâğıtlarda, güzel sözlerinin hepsi orada duruyor." Jennifer elini çekip içkisine uzandı. Tekrar konuştuğunda kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. "Ama bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor."

Jennifer bacağını ondan uzaklaştırdı. Anthony o yoksunluğu derin bir acı gibi hissetti. "Ne diyorsun?" Anthony sesini kontrol etmeye çalıştı. "Beni seviyorsun ama yine de hiç şansımız yok mu yani?"

Jennifer yüzünü buruşturdu. "Anthony, sanırım ikimiz de biliyoruz ki..." Sözünü tamamlamadı.

Tamamlamasına gerek yoktu.

10

Aralık 1960

Moira, Bayan Stirling'in ofis partisinde gözden kayboluşunu ve gittikçe huzursuz olmaya başlayan Bay Stirling'in bardağını sertçe bırakıp koridora çıkışını izlemişti. Heyecandan neredeyse titreyerek onların peşlerinden gitmek, ne olduğunu görmek istiyordu ama Moira Parker olduğu yerde kalacak kadar kendini kontrol etme gücüne sahipti. Bay Stirling'in gittiğini kimse fark etmemişti.

Bir süre sonra geri dönmüştü. Sürekli hareket halindeki insanların kafalarının üzerinden Bay Stirling'i izliyordu. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama Moira'nın bile daha önce göremediği kadar gerilmişti.

Orada neler oldu? Jennifer Stirling o genç adamla ne yapıyordu?

İçinde uyanan edepsiz haz kıvılcımı kor bir aleve dönüşünceye kadar hayal gücünü besledi. Belki de karısının bencil bir yaratık olduğunu sonunda görmüştü. Moira ofis tekrar açıldığında sadece bir iki kelimenin, o kadının davranışları hakkında laf açmaya yeteceğini biliyordu. Ama içini saran ani bir melankoliyle, Bay Stirling'in de hedef tahtası haline geleceğini, o cesur, asil ve sabırlı adamın küstah sekreterlerin diline düşeceğini fark etti. Karısı onu nasıl bu şekilde küçük düşürebilirdi?

Moira patronunu teselli etme girişiminde bulunmaktan korkarak çaresizce odanın diğer tarafında bekliyordu ama şimdi çalışma arkadaşlarının eğlencesinden o kadar uzaktı ki başka bir odadaymış gibi geliyordu. Patronunun bara doğru gidişini, viski gibi duran şeyi yüzünü buruşturarak içişini izledi. İçkisini bir dikişte bitirip bir tane daha istedi. Üçüncünün ardından etrafındakileri selamlayıp ofisine geçti.

Moira kalabalığa doğru ilerledi. Saat on bire çeyrek vardı. Müzik susmuş, insanlar evlerine gitmeye başlamıştı. Henüz gitmeyenlerse arkadaşlarından uzak bir köşeye çekilmişti. Stevens portmantonun arkasında, kimse onları görmüyormuş gibi kızıl saçlı sekreterle öpüşüyordu. Kızın eteği bacaklarının üst kısmına kadar çıkmış, adamın tıknaz parmakları da artık açıkça görünen ten rengi jartiyeri kavramıştı. Posta bölümündeki delikanlının da Elsie Machzynski'ye taksi çağırmaya gittikten sonra dönmediğini fark ettiğinde başka kimse görmemiş olsa da bunu kendisinin gördüğünü Elsie'ye nasıl söyleyeceğini düşündü. Moira dışında herkes bedensel isteklerine bu kadar kolay mı boyun eğiyordu? Günlük resmi selamlaşmaların, kibar sohbetlerin amacı kendisinin dahil olmadığı içki âlemlerinde ortaya çıkan yönlerini örtbas etmek için miydi?

"Cat's Eye Club'a gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin Moira? Biraz açılırsın."

Felicity Harewood utanmaz bir tavırla, "Ah, o gelmez," deyince hepsini şaşırtmaya karar veren Moira, "Aslında size katılmak isterim," demek istemişti. Ama Bay Stirling'in odasının ışığı yanıyordu. Moira her sorumluluk sahibi yönetici asistanının yapacağı şeyi yaptı ve ortalığı toparlamak için orada kaldı.

İşi bittiğinde saat bire geliyordu. Tek başına değildi. Boş şişeleri topladığında muhasebe bölümündeki yeni kız ona çöp torbasını tutmuş, satış bölümünün başı olan uzun boylu Güney Afrikalı adam da kadınlar tuvaletinde yüksek sesle şarkı söyleyerek kâğıt bardakları toplamasına yardım etmişti. İstenirse kaldırabilecekleri döşemenin üzerindeki lekeleri silen ve fayansın üzerindeki ezilmiş cips ve kuruyemiş kırıntılarını süpürense yine Moira'ydı. Ofise döndüklerinde erkekler masaları yerlerine çekebilirdi. Birkaç folyo şerit dışında mekân yine çalışılabilir bir görünüme bürünmüştü.

Hırpalanmış Noel ağacına baktı. Süslemeleri düşmüş veya kırılmıştı. Küçük posta kutusu da biri üzerine oturduğu için ezilmişti. Krepon kâğıtlarının da uçları kıvrılmıştı. Küçük değerli süslemelerinin duyarsızca etrafa saçıldığını annesinin hayatta olmadığı için göremeyecek olması onu rahatlatmıştı.

Son süslemeyi de toplarken Bay Stirling'i gördü. Deri koltuğuna oturmuş, başını ellerinin arasına gömmüştü. Kapının yanındaki masada içkilerden arta kalanlar duruyordu ve Moira ani bir dürtüyle iki parmak viski doldurdu. Ofise doğru yürüyüp kapıyı çaldı. Patronu kravatını bile çıkarmamıştı. Bu saatte bile resmiydi.

Patronu ona baktığında, "Temizliği yeni bitirdim," dedi. Aniden utanmıştı.

Bay Stirling camdan dışarıya baktığında Moira adamın onun orada olduğunu unuttuğunu fark etti.

"İyi etmişsin Moira," dedi kısık bir sesle. "Teşekkürler." Viskiyi ondan alıp ağır ağır yudumladı.

Moira patronunun çökmüş yüzünü, ellerinin titrediğini gördü. Adamın masasının köşesine yaklaşırken orada olması için haklı bir gerekçesi bulunduğunu anlayabiliyordu. Patronunun masa-

sında o günün erken saatlerinde bıraktığı evraklar düzgünce durmaktaydı. Sanki üzerinden bir asır geçmişti.

Bay Stirling ilk kadehi bitirdiğinde, "Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu. "Biraz daha kaldı."

"Yeterince içtim sanırım." Uzun bir sessizlik oldu. "Daha ne yapayım Moira?" Moira'nın duyamayacağı içsel bir tartışmaya girmiş gibiydi. "Ona her şeyi verdim. *Her şeyi.* Benden tek bir şey istememişti oysa."

Sesi titredi ve sonra çatladı.

"Her şey değişiyor diyorlar. Kadınlar artık yeni bir şeyler arıyormuş... Kim bilir aradıkları ne? Neden her şeyin değişmesi gerekiyor ki?"

"Bütün kadınlar öyle değil," dedi Moira kısık sesle. "Birçok kadın ihtiyacını giderecek bir kocaya, çekip çevirecek bir eve sahip olmanın harika bir şey olduğuna inanır."

"Sence öyle mi?" Patronunun gözleri yorgunluktan kıpkırmızıydı.

"Ah, bence öyle. Eve geldiğinde bir içki ikram edeceğin, yemek pişireceğin ve üzerine titreyeceğin bir adama sahip olmak. Bu bence harika bir şey." Moira kızardı.

"O halde neden..." Patronu iç geçirdi.

Moira aniden, "Bay Stirling siz harika bir patronsunuz," dedi. "Harika bir adamsınız. Gerçekten. Bayan Stirling sizin gibi bir kocası olduğu için çok şanslı. Bunu biliyordur eminim. Ama siz bunu hak etmiyorsunuz... Hak etmediniz..." Moira'nın sesi yavaş yavaş kayboldu. Konuşurken bile dile getirilmemiş bir kuralı ihlal ettiğinin farkındaydı. "Affedersiniz," dedi sessizlik kelimelerinin arasında rahatsız edici ölçüde uzayıp gidince. "Bay Stirling, varsayımlarda bulunmak istediğim..."

"Bir erkeğin birine tutunmak istemesi çok mu yanlış? Bu onun erkekliğine leke mi sürer?" Bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki Moira başta ne dediğini anlamadı.

Moira'nın gözyaşları gözlerine batıyordu ve sanki onların da altında keskin, daha can yakıcı bir şeyler vardı. İlerleyip elini hafifçe patronunun omuzlarına koydu. Ah, ona dokunmak ne güzeldi! Dik ve geniş omuzlarının üzerine ceketi kalıp gibi oturmuştu. Hayatı boyunca bu anı tekrar tekrar gözünde canlandıracağını biliyordu. Onu hissetmek, ona dokunabilme özgürlüğü... Neredeyse zevkten bayılacaktı.

Bay Stirling tepki göstermeyince biraz daha eğilip nefesini tutarak başını adamın omzuna yasladı. Bu bir teselli, dayanışma göstergesiydi. Keyifle, *ona böyle hissettiriyor*, diye düşündü. Birinin böyle samimi bir halde fotoğraflarını çekmesini isterdi. Sonra Bay Stirling başını kaldırdı ve Moira birden dehşete kapıldı. Çok utanmıştı.

"Affedersiniz. Ben..." Moira ne diyeceğini bilemez halde doğruldu. Ama adamın eli de onun elinin üzerindeydi. Sıcak ve içten bir dokunuştu bu. "Moira," dedi. Gözleri kapalıydı; sesi çaresizliğini ve arzusunu ele verircesine boğuktu. Elleriyle onun yüzünü kavrayıp kendine çevirmiş, çaresizlik ve arayış içinde kararlı dudaklarına doğru kaydırmıştı. Şaşkınlık ve arzu dolu hafif bir inlemeyle Moira patronunun öpücüğüne karşılık verdi. O, bugüne dek öpüştüğü ikinci adamdı ve bu defaki beklentilerinin çok ötesinde, yıllardır hissettiği tek taraflı özlemle renklenmiş bir öpücüktü. Nabzı inanılmaz bir hızda atıp kalbi göğüs kafesinden çıkmaya çalışırken içinde küçük patlamalar oluyordu.

Moira patronunun onu masaya yasladığını hissedip boğuk ve ısrarcı bir tonda mırıldandığını duyuyordu. Adamın elleri boynunda, göğüslerinde geziniyor, ılık nefesi köprücük kemiğine

dokunuyordu. Moira tecrübesizliğinden elleriyle bacaklarını nereye koyacağını bilemiyordu ama yepyeni bir duygunun içinde kaybolup tatmin olma arzusuyla ona iyice kenetlenmişti. Kısık bir sesle, *sana tapıyorum*, dedi. *Benden almak istediğin neyse al.*

Ama Moira kendini zevkin kollarına bırakırken bile bir yanının her şeyi anımsayacak kadar tetikte olması gerektiğini de biliyordu. Patronu ona sarılıp içine girdiğinde ve eteği kalçasına kadar kalktığında, mürekkep şişesi onu rahatsız edercesine omzuna battığında bile Moira, Jennifer Stirling için bir tehdit unsuru olamayacağını biliyordu. Jennifer Stirling gibi kadınlar kendisi gibilerin asla olamayacağı gerçek ödüllerdi. Ama Moira Parker'ın bir avantajı vardı. Her şeyin önüne hazır konduğu Jennifer Stirling'in asla yapamayacağı kadar kıymet bilirdi. Moira kısacık bir gecenin, değerli olarak görülen her şeyden çok daha değerli olabileceğini biliyordu ve eğer bu aşk, hayatının tanımlayıcı etmeni olacaksa, bu geceyi olduğu gibi kaydetmesi için bir yanının tamamen tetikte olması gerekirdi. Ve bir an sonra her şey bitmişti. Yapayalnız olduğu o uzun gecelerde yaşadıklarını artık tekrar tekrar zihninde canlandırabilirdi.

Kocası eve döndüğünde Jennifer evin ön tarafındaki geniş salonda oturuyordu. Üzerinde vişne rengi bol bir palto vardı. Şapkasını takmıştı ve siyah çantasıyla aynı renkte eldivenleri kucağında duruyordu. Laurence'ın arabasının yanaştığını duymuş, karanlık sokakta parlayan farlarını görmüştü. Jennifer perdeyi birkaç santim aralayıp sürücü koltuğunda oturan ve düşüncelerini motorla birlikte rölantiye alan kocasını izledi.

Arka taraftaki valizine bakıp pencereden uzaklaştı.

Kocası içeri girip paltosunu koridordaki sandalyeye bıraktı. Masanın üzerinde bu amaç için tuttukları kaba düşen anahtar sesini ve bir şeyin yere düştüğünü duydu. Acaba düşen düğün fotoğrafları mıydı? Laurence bir an salonun kapısında duraksamış, ardından kapıyı açıp karşısında onu bulmuştu.

"Sanırım gitmeliyim." Jennifer kocasının gözlerinin ayakucundaki valize, haftalar önce hastaneden çıktığında kullandığı valize kaydığını gördü.

"Gitmen gerektiğini düşünen sensin."

Jennifer derin bir iç geçirdi ve son iki saattir kafasında kurduğu cümleleri dile getirdi. "Bu durum ikimizi de mutlu etmiyor. İkimiz de biliyoruz."

Kocası yanından geçip içki dolabına gitti ve kendine üç parmak viski doldurdu. Onun bardağı tutuşundan, kendisi eve döndüğünden beri kocasının ne kadar içmiş olabileceğini merak etti. Adam kristal kadehiyle bir koltuğa geçip tüm ağırlığını vererek oturdu. Gözlerini ona çevirip birkaç dakika bakışlarını kaçırmadı. Jennifer o bakışlardan rahatsız olmamaya çalışıyordu.

"Evet..." dedi. "Aklından başka bir şey mi geçiyor? Seni daha mutlu edebilecek bir şey mi var?" Laurence alaycı, kaba bir tonda konuşuyordu. İçki içindekileri ortaya çıkarmıştı. Ama Jennifer korkmuyordu. Artık bu adamın onun geleceği olmadığını biliyordu.

Zorlu bir mücadeleye girişen savaşçılar gibi bakıştılar.

Jennifer, "Biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kocası gözlerini ondan ayırmadan viskisinden biraz içti. "Neyi biliyorum Jennifer?"

Jennifer derin bir nefes aldı. "Başkasını sevdiğimi ve o kişinin de Reggie Carpenter olmadığını. Hem de hiç olmadığını." Konuşurken çantasıyla oynuyordu. "Bu akşam fark ettim. Reggie

bir hataydı, bir yanıltmacaydı. Ama bana hep kızgınsın. Çünkü başka birinin beni sevdiğini ve bunu söylemekten de çekinmediğini sen de benim gibi biliyorsun. O yüzden fazla soru sormamı istemiyorsun. O yüzden annem ve diğerleri elimdekilerle yaşayıp gitmem konusunda tavsiyeler veriyor. Hatırlamamı istemiyorsun. Hiç istemedin."

Jennifer onun öfkeyle bağırmasını bekledi. Ama Laurence başını sallamakla yetindi. Sonra Jennifer nefesini tutarken o da kadehini kaldırdı. "Ee... Senin şu âşığın ne zaman burada olacakmış?" Önce saatine, sonra da Jennifer'ın valizlerine baktı. "Seni alacaktır mutlaka."

"O..." Jennifer yutkundu. "Ben... Öyle bir şey yok."

"O halde bir yerde buluşacaksınız."

Laurence çok sakindi. Hatta eğlendiği bile söylenebilirdi. Jennifer, "Eninde sonunda buluşacağız," dedi.

"Eninde sonunda," diye tekrarladı kocası. "Neden öyle?"

"Ben... ben onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyorsun. Hımm..." Laurence viskisini bıraktı. Çok zorlanmış gibi ayağa kalktı ve kendine bir viski daha koydu.

"Hatırlayamıyorum ve sen de bunu biliyorsun. Bazı şeyler geliyor aklıma ama henüz tam olarak berraklık kazanmış değil. Yine de bu işte bir terslik olduğunu hissediyorum." Odayı işaret etti. "Terslik var çünkü ben başkasına âşığım. O yüzden çok üzgün olsam da gitmem gerekiyor. Doğrusu bu. İkimiz için de doğrusu bu."

Laurence başını salladı. "Bu beyefendide olup bende olmayan şey nedir diye sorabilir miyim?"

Dışarıdaki sokak lambası titreşti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jennifer. "Ben yalnızca ona âşık olduğumu biliyorum. Onun da bana âşık olduğunu biliyorum."

"Biliyorsun, öyle mi? Başka ne biliyorsun peki? Nerede yaşadığını, ne iş yaptığını, müsrif harcamalarını nasıl karşılayacağını biliyor musun? Sana yeni elbiseler alabilecek mi? Hizmetçin olacak mı? Mücevherlerin..."

"Hiçbiri umurumda değil."

"Ama eskiden umurundaydı."

"Artık değiştim. Beni sevdiğini biliyorum ve önemli olan da bu. Benimle dalga geçebilirsin Laurence ama bilmediğin..."

Laurence oturduğu yerden fırlayınca Jennifer geri çekildi. "Ama ben senin âşığınla ilgili her şeyi biliyorum Jenny. Cebinden buruşuk bir zarf çıkarıp Jennifer'a doğru savurdu. "Sana ne olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun? Âşığının nerede olduğunu gerçekten bilmek ister misin?" Ağzından tükürükler saçılırken gözleri bir cani gibi bakıyordu.

Jennifer donakalmış, kalbi sıkışmıştı.

"Sen beni ilk kez terk etmedin. Her şeyi biliyorum, onun hakkında öğrendiklerim gibi bunu da biliyorum çünkü kazadan sonra çantanda onun mektubunu buldum."

Jennifer zarfın üzerindeki tanıdık el yazısını görünce gözlerini mektuptan ayıramadı.

"Bu mektup ondan geliyor. Onunla buluşmanı istiyor. Onunla kaçıp gitmeni bekliyor. Yalnız ikiniz. Benden uzaklaşarak. Birlikte yeni bir yaşam kurmanızı istiyor." Laurence biraz öfke, biraz da kederle yüzünü buruşturdu. "Şimdi anımsıyor musun hayatım?" Mektubu ona doğru fırlatınca Jennifer titreyen parmaklarıyla onu kavradı. Hemen açıp okudu:

Tek aşkım,

Söylediklerimin arkasındayım. İkimizden birinin cesurca davranması gerektiğine karar verdim.

O işi kabul edeceğim. Cuma akşamı saat 19.15'te Paddington'da, 4. Platform'da olacağım...

"Bir şeyler çağrıştırdı, değil mi Jenny?"

"Evet," diye mırıldandı Jennifer. Gözünün önüne bazı görüntüler geldi. Esmer. Buruşuk, keten bir ceket. Mavi üniformalı adamlarla dolu bir park.

Boot.

"Evet, onu tanıyor musun? Aklına gelmeye başladı mı?"

"Evet, anımsıyorum..." Jennifer onu neredeyse görebiliyordu. Zihninde canlanmaya başlamıştı.

"Ama belli ki henüz her şeyi anımsamadın."

"Ne demek istiyorsun?"

"O öldü Jennifer. Kazada öldü. O araba kazasından sen kurtuldun ama centilmen sevgilin öldü. Polisin dediğine göre olay yerinde ölmüş. O yüzden dışarıda seni bekleyen kimse yok. Paddington İstasyonu'nda artık kimse seni beklemiyor. Artık hatırlayabileceğin hiç kimse yok."

Oda Jennifer'ın etrafında dönmeye başlamıştı. Kocasının konuştuğunu duyuyordu ama kelimeler anlamsızdı. Onu mantıklı bir yere götürmüyorlardı. Titreyerek, "Hayır," dedi.

"Ah, ne yazık ki böyle. Kanıt istersen gazete haberlerini bulabilirim. Biz, ailenle ben, bazı sebeplerden ötürü ismini gizli tuttuk. Ama onun ölüm ilanını yayınladılar."

"Hayır." Jennifer, Laurence'ı itmeye başladı. Kollarıyla kocasının gövdesine vuruyordu. *Hayır hayır hayır.* Onun söylediklerini duymuyordu.

"Olay yerinde öldü."

"Yeter! Bunu söyleyip durma!" Şimdi vahşi, kontrol edilemez bir çığlıkla Laurence'ın üzerine atılmıştı. Kendi sesini uzaktan duyuyor, yumruklarının adamın yüzüne, göğsüne isabet ettiğini, sonra adamın güçlü kollarıyla onu kımıldamasını engelleyecek biçimde tuttuğunu güçlükle algılıyordu.

Kocası sarsılmaz bir şekilde duruyordu. Söylediği de sarsılmaz bir şeydi.

Öldü.

Jennifer sandalyesine gömüldü ve Laurence sonunda onu bıraktı. Kendini büzüşmüş gibi hissetti. Oda sanki büyüyüp onu yutmuştu. *Tek aşkım.* Jennifer başını eğdi. Şimdi yalnızca yeri görebiliyordu ve gözyaşları burnundan damlayıp pahalı halıya akıyordu.

Uzunca bir süre sonra kocasına baktı. Karşısındaki manzara bakamayacağı kadar nahoşmuş gibi gözlerini kapatmıştı. Söze, "Biliyorsan," diye başladı. "Anımsamaya başladığımı gerçekten anladıysan neden bana gerçeği anlatmadın?"

Laurence artık öfkeli değildi. Aniden yenilgiye uğramış gibi karşı sandalyeye oturdu. "Çünkü... hiçbir şey anımsamadığını görünce her şeyi geride bırakabiliriz diye umdum. Hiçbir şey olmamış gibi yapabiliriz sandım."

Tek aşkım.

Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Boot ölmüştü. Bunca zamandır ölüydü. Jennifer her şeyi genç bir kızın bakış açısıyla hayal etmiş gibi kendini aptal ve yoksun kalmış hissetti.

"Ve..." Laurence'ın sesi, sessizliği bozdu. "Sen olmasaydın o adamın hâlâ hayatta olabileceğini düşünüp vicdan azabı çekmeni istemedim."

İşte başlamıştı. Jennifer bıçaklanmış gibi keskin bir acı hissetti aniden.

"Hakkımda ne düşünürsen düşün Jennifer, bu şekilde daha mutlu olacağına inandım hep."

Zaman geçti. Ama Jennifer saatler mi yoksa dakikalar mı geçtiğini bilmiyordu. Bir süre sonra Laurence ayağa kalktı. Bir kadeh daha viski koyup su içer gibi bir dikişte hepsini içti. Sonra bardağı gümüş tepsiye bıraktı.

Jennifer donuk bir sesle, "Şimdi ne olacak peki?" diye sordu.

"Ben yatıyorum. Gerçekten çok yoruldum." Laurence dönüp kapıya doğru yürüdü. "Bence sen de yat."

Kocası gittikten sonra Jennifer bir süre daha orada oturdu. Kocasının üst katta ağır ağır ilerlediğini, bitkin ve sarhoş ayak seslerini, yatağa uzandığında yatağın gıcırtısını duydu. Büyük yatak odasındaydı. Jennifer'ın yatak odasında.

Mektubu tekrar okudu. Onun olamayacak bir geleceği düşündü. Onsuz yaşayamayacağı aşkını hayal etti. Onu ifade edemeyeceği kadar çok seven, ölümünden kesinlikle Jennifer'ın sorumlu olduğu bir adamın sözlerini okudu. Sonunda yüzü gözünün önüne gelmişti: Hayat dolu, ümitli, âşık...

Jennifer Stirling kendini yere bırakıp mektubu göğsüne yaslayarak sessizce ağladı.

11

Eylül 1960

Yaz aylarının sonlarında, akşamüstü olmasına karşın hafifçe buğulanmış kafenin penceresinden onları gördü. Oğlu pencereye en yakın masaya oturmuş menüyü okurken ayaklarını sallıyordu. Anthony kaldırımda duraksayıp çocuk olduğuna işaret eden yumuşak hatların kaybolmaya yüz tuttuğu bacaklara baktı. Oğlunun nasıl bir adama dönüşeceğini gözünde canlandırabiliyordu. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Kutuyu kolunun altına alıp yürüdü.

Garsonların eski tip üniforma giyip beyaz önlük taktığı bu büyük ve hareketli kafede buluşmak Clarissa'nın tercihiydi. O buraya "kafe" kelimesinden utanıyormuş gibi kahve dükkânı diyordu.

"Phillip?"

"Babacığım!"

Anthony masanın yanında durup oğluna baktığında yüzündeki mutluluğu görebiliyordu.

"Clarissa," diye de ekledi.

Daha az sinirli görünüyor, diye düşündü hemen. Önceki buluşmalarında hep kendini suçlu hissetmesine sebep olan bir

gerginlik olurdu. Şimdi Clarissa onu meraklı, her an ısırabilecek bir şeye bakan biri gibi inceliyordu. Mesafeli ve ağırbaşlıydı.

Anthony, "Çok iyi görünüyorsun," dedi.

Clarissa da, "Teşekkürler," diye karşılık verdi.

Oğluna dönüp, "Sen de kocaman olmuşsun," dedi. "Tanrım, iki ayda on santim uzadın sanırım."

"Üç ayda. Ve bu yaşlarda çabuk uzuyorlar." Clarissa'nın yüzünde çok iyi tanıdığı, onaylamadığını belirten somurtkan ifade vardı. İster istemez Jennifer'ın dudaklarını aklına getirmişti. Onun dudaklarını böyle büktüğünü hiç görmemişti. Belki de bilinçli olarak yapmıyordu.

Clarissa ona bir fincan çay doldurup önüne iterek, "İyi misin?" dedi.

"İyiyim teşekkürler. Çok çalışıyorum."

"Her zamanki gibi."

"Evet. Sen nasılsın Phillip? Derslerin iyi mi?"

Oğlunun yüzü mönüye gömülmüştü.

"Babana yanıt ver."

"İyi."

"Aferin. Notların iyi mi?"

"Karnesi yanımda. Görmek istersin diye düşündüm." Clarissa karneyi çantasından çıkarıp ona uzattı.

Anthony, Phillip'in "düzgün kişiliği" ve "içten çabaları" ile ilgili aldığı övgülerden beklenmedik bir gurur duydu.

"Futbol takımının da kaptanı." Kadının sesi memnuniyetini ele veriyordu.

"Bravo sana." Anthony oğlunun omzunu sıvazladı.

"Her akşam ev ödevlerini yapıyor. Kontrol ediyorum."

Phillip şimdi ona bakmıyordu. Phillip'in hayatında olmasını hiç istemediği baba figürü boşluğunu Edgar doldurmuş muydu yoksa? Onunla kriket oynuyor muydu? Ona hikâye okuyor muydu? Anthony içinin karardığını hissedince çayından bir yudum alıp kendini toparlamaya çalıştı. Garsonu çağırıp bir pasta tabağı istedi. "Elinizdeki en büyük pasta olsun. Erken kutlama yapacağız," dedi.

Clarissa, "Pasta yerse yemek yiyemez," dedi.

"Yalnızca bir defalık...."

Clarissa dilini ısırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi başka tarafa döndü.

Kafedeki gürültü gittikçe artıyor gibiydi. Pasta, gümüş servis tabaklarında geldi. Anthony oğlunun gözlerinin pastaya kaydığını görünce yemesi için işaret etti.

Sessizlik uzayınca, "Yeni bir iş teklifi aldım," dedi.

"*Nation*'dan mı?"

"Evet ama New York'ta. Birleşmiş Milletler'deki adamları emekli oluyor ve bir yıllığına onun yerine geçmek ister miyim diye sordular. Şehrin merkezinde bir de daire veriyorlar." Don haberi verdiğinde Anthony ona pek inanmamıştı. Don'un söylediğine göre bu ona ne kadar güvendiklerinin de göstergesiydi. Belki de öyleydi, kim bilir? Gelecek yıl bu zamanlar yine yollarda olacaktı.

"Çok güzel." Clarissa küçük bir kremalı pastayı önündeki tabağa koydu.

"Biraz şaşırdım ama benim için iyi bir fırsat olabilir."

"Evet. Çok iyi. Yolculuk etmeyi hep sevmişsindir."

"Sürekli yolculuk etmeyeceğim. Şehrin merkezinde çalışacağım."

Don bunu söylediğinde Anthony rahatlayıp iç geçirmişti. Böylece bazı kararlar alabilecekti. Daha iyi bir işinin olması

demek Jennifer'ın da onunla gelebileceği, onunla yeni bir hayata başlayabileceği anlamına geliyordu. Ve bu konuyu düşünmemeye çalışsa da Jennifer onunla gelmek istemediği takdirde bir kaçış yolu olacaktı. Onun için Londra artık Jennifer'la bütünleşmişti. Birlikte geçirdikleri anları damgalayan yerlerle doluydu.

"Her neyse, yılda birkaç defa gelirim ve sana mektup da yazacağım."

"Bilemiyorum..."

"Phillip'e oradaki hayatımı anlatmak istiyorum. Belki biraz büyüdüğünde ziyaretime bile gelir."

"Edgar ne kadar sade bir düzen kurarsak hepimiz adına o kadar iyi olacağını düşünüyor. Düzenin bozulmasından hoşlanmıyor."

"Edgar, Phillip'in babası değil."

"Ona senden daha çok babalık ediyor ama."

Birbirlerine ters ters baktılar.

Phillip'in pastası tabağının ortasında duruyordu. Ellerini de bacaklarının altına koymuştu.

"Her neyse bu konuyu şimdi konuşmayalım. Phillip'in doğum gününü kutluyoruz." Anthony neşeli bir ses tonu takındı. "Hediyeni görmek istersin, değil mi?"

Oğlu hiçbir şey söylemedi. *Tanrım,* diye düşündü Anthony. *Ona ne yapıyoruz böyle?* Masanın altına eğilip kocaman, dikdörtgen kutuyu aldı. "İstersen gerçek doğum gününe kadar saklayabilirsin ama annen bana o gün hep birlikte dışarı çıkacağınızı söyledi. O yüzden şimdi açabilirsin."

Kutuyu oğluna uzattı. Phillip kutuyu aldı ve temkinli bir ifadeyle annesine baktı.

Clarissa gülümsemeye çalışarak, "Yarın pek vaktin olmayacağı için açabilirsin," dedi ve sonra Anthony'ye dönüp, "Kusura

bakmazsan burnumu pudralayacağım," diye ekledi. Kadın ayağa kalktığında Anthony onun masaların arasından gidişini izleyip bu konuşmadan onun da kendisi kadar rahatsız olup olmadığını merak etti. Belki şimdi bir telefon kulübesi bulup Edgar'a eski kocasının ne kadar mantıksız konuştuğundan yakınacaktı.

"Haydi bakalım," dedi oğluna. "Aç."

Annesinin bakışlarından kurtulan Phillip biraz daha canlanmıştı. Kahverengi ambalajı yırttı ve içindekini gördüğünde hayretler içinde kalakaldı.

Anthony, "Bu Hornby," dedi. "En iyisinden. Bu da Uçan İskoçyalı. Duymuş muydun?"[9]

Phillip başını salladı.

"Parçaları nasıl birleştireceğin burada gösteriliyor. Küçük istasyonlar ve adamlar da var. Şu torbanın içindeler. Birleştirebilir misin?"

"Edgar'dan yardım isterim."

Anthony sanki kaburgasına şiddetli bir darbe yemişti. Bu acıyı bastırmaya çalıştı. Ne de olsa oğlunun hatası değildi bu.

"Evet," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Eminim yardım eder."

Birkaç dakika konuşmadılar. Sonra Phillip elini kaldırıp pastalardan birini ağzına attı. Düşünülmeden yapılan bu davranış içinde doyumsuz bir zevk uyandırmıştı. Sonra çikolatalı bir pasta daha aldı ve onu da ağzına atmadan önce babasına muzip bir ifadeyle göz kırptı.

"Babanı gördüğüne seviniyor musun?"

Phillip uzanıp elini Anthony'nin göğsüne bastırdı. Anthony kollarını oğlunun gövdesine götürüp ona sımsıkı sarıldı. Saçının

9 Değişik şekillerdeki tren maketleri. (yay. n.)

kokusunu içine çekip ciğerlerine doldurduğunu belli etmemeye çalıştı.

Oğlu geri çekildiğinde, "Artık iyi misin?" diye sordu. Ön dişlerinden biri düşmüştü.

"Anlamadım?"

Phillip kutunun içindeki motoru çıkarmaya çalıştı. "Annem dedi ki sen kendinde değilmişsin, o yüzden mektup yazmıyormuşsun."

"Artık daha iyiyim. Evet."

"Ne oldu peki?"

"Afrika'dayken kötü şeyler oldu. Onlara üzüldüm. Hastalandım ve sonra da aptallık edip çok içtim."

"Gerçekten de aptalcaymış."

"Evet, evet öyle. Bir daha yapmayacağım."

Clarissa masaya döndü. Anthony kadının pembe burnunu, kırmızı göz çevresini görünce şaşırdı. Gülümsemeye çalışınca karşılığında bitkin bir tebessüm aldı.

Anthony, "Hediyesini beğendi," dedi.

"Tanrım. Gerçekten muhteşem bir hediyeymiş." Işıl ışıl parlayan motoru ve oğlunun yüzündeki mutluluğu görünce, "Teşekkür etmişsindir umarım Phillip," diye ekledi. Anthony tabağa bir pasta koyup Clarissa'ya uzattı. Sonra kendisi de bir tane aldı ve aile hayatını bir süre daha taklit etmeyi sürdürdüler.

Anthony bir süre sonra, "Sana Amerika'dan yazmama izin ver," dedi.

Clarissa, "Yeni bir hayata başlıyorum Anthony," diye mırıldandı. "Yeni bir sayfa açıyorum." Yalvarır gibi konuşuyordu.

"Mektup yazacağım o kadar..."

Formika masada birbirlerine baktılar. Yanlarındaki oğulları yeni treninin tekerleklerini takarken neşeyle mırıldanıyordu.

"Bir mektup hayatını ne kadar aksatır ki?"

Jennifer mutfak masasında Laurence'ın bıraktığı gazeteyi açıp düzeltti ve sayfalarını çevirdi. Laurence'ı kapı aralığından görebiliyordu. Koridordaki aynada kravatını düzeltiyordu.

"Bu gece Henley'deki akşam yemeğini unutma. Eşler de davetli. Ne giyeceğini şimdiden düşünmeye başlayabilirsin."

Jennifer'dan yanıt gelmeyince adam haşin bir sesle, "Jennifer? Bu gece ve çadırda olacak," dedi.

"Eminim koskoca gün içinde giyecek bir elbise bulabilirim," diye yanıtladı Jennifer.

Laurence şimdi kapıda duruyordu. Karısının ne yaptığını görünce kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Gazete okuyorum."

"Seni ilgilendiren bir şey yok ki orada. Dergilerin gelmedi mi?"

"Ben yalnızca... biraz okusam iyi olur diye düşündüm. Dünyada neler olup bittiğini görmek için."

"Orada seni ilgilendiren bir şey olduğunu sanmıyorum."

Jennifer lavabonun başında bulaşıkları yıkarken onları duymamış gibi yapan Bayan Cordoza'ya baktı.

Temkinli bir sesle, "*Lady Chatterley* davasını okuyordum," dedi. "Çok ilginç."

Gözleri hâlâ gazetede olduğundan kocasının rahatsızlığını görememiş ama hissetmişti. "Neden bu kadar yaygara kopartıldı

anlamış değilim. Bir kitap yalnızca. Anladığım kadarıyla bir aşk hikâyesi."

"Bu işlerden anlamıyorsun. Ahlaksız bir kitap o. Moncrieff okumuş ve fazlasıyla tahrip edici olduğunu söyledi."

Bayan Cordoza hırsla bir tencereyi ovalıyordu. Burnunun altından bir şeyler mırıldanmaktaydı. Dışarıda rüzgâr şiddetlenmiş, birkaç zencefil yaprağını dalından koparıp mutfak penceresinin önünden sektirmişti.

"Buna kendimiz karar vermeliyiz. Hepimiz yetişkiniz. İstemeyen okumaz."

"Tamam, her neyse. Aptalca fikirlerini akşamki yemekte paylaşmazsan iyi olur. Bir kadının hakkında bir şey bilmediği bir konuda ahkâm kesmesinden hoşlanan insanlar olmayacak orada."

Jennifer yanıt vermeden önce iç çekti. "Şey, belki de Francis'ten ondaki kopyayı ödünç isteyebilirim. O zaman neden bahsettiğimi *bilirim*. Ne dersin?" Jennifer'ın çenesi gerilmişti. Yanağındaki küçük bir kas seğiriyordu.

Laurence'ın sesi kibirliydi. Çantasına uzandı. "Birkaç sabahtır sinirlisin nedense. Umarım bu akşam daha uyumlu olursun. Gazete okumak seni böyle etkiliyorsa bundan böyle gazetelerin ofisime gönderilmesini isterim."

Jennifer eskiden yaptığı gibi kocasının yanağına bir öpücük kondurmak için sandalyesinden kalkmadı. Dudağını ısırdı ve ön kapının kapanmasından kocasının ofise gitmek üzere evden çıktığını anlayıncaya kadar da başını gazeteden kaldırmadı.

Üç gün boyunca ne gözüne doğru düzgün bir uyku girmiş ne de yemek yemişti. Gecenin geç saatlerine kadar öylece yatağında uzanıyor, ilahi bir şeyler karanlığın içinden çıkıp kafasına

düşsün diye bekliyordu. İçten içe Laurence'a öfke duyuyordu. Ona Anthony'nin gözüyle bakıyor, onun değerlendirmelerine hak veriyordu. Sonra kocasına karşı böyle hissetmesine sebep olduğu için Anthony'den nefret ediyor, hatta ona itiraf edemeyeceği kadar öfkeleniyordu. Geceleri Anthony'nin elinin kendi üzerinde, dudaklarında olduğu anları anımsayıp ona gündüz düşündüğünde utandığı şeyler yaptığını hayal ediyordu. Bir defasında kafa karışıklığını teskin etmek, kendini tekrar kocasına ait hissetmek için onu uyandırmış, bir bacağını Laurence'ın üzerine atıp onu öpücüklere boğmuştu. Ama şaşkına dönen kocası içine ne kaçtığını sorup onu itmişti. Sırtını ona dönmüş, küçük düşen Jennifer'ı sessiz gözyaşlarıyla baş başa bırakmıştı.

Arzu ve suçluluk duygusu zehirli bir şekilde alevlendiğinde aklına sonsuz olasılıklar geliyordu. Gidebilir, suçluluk duygusunun, parasızlığın ve ailesinin öfkesinin üstesinden gelebilirdi. Bir ilişkisi olabilir, Anthony'yle var olabileceği, sıradan yaşamlarına denk bir yaşam tarzı yakalayabilirdi. Bunu tek yapan Lady Chatterley değildi ya! Sahip olduklarından vazgeçip iyi bir eş olabilirdi. Evliliği yürümüyorsa bu onun yeterince çabalamadığını gösterirdi. Bu tür işleri tersine de çevirebilirdi. Bütün kadın dergileri öyle diyordu. Biraz daha nazik, daha sevgi dolu, daha bakımlı olabilirdi. Annesinin dediği gibi ilerideki yemyeşil çimlere bakmaktan vazgeçebilirdi.

Kuyruğun başına ulaşmıştı. "Öğleden sonra yollanabilir mi bu mektup? Bir de posta kutumu kontrol eder misiniz? Stirling, on üç numara."

Böylesinin çok daha iyi olacağına kendini ikna ettiği Alberto'daki o geceden beri buraya gelmemişti. İlişki adını vermekten kaçındığı bu şey artık kontrol edilemez bir hal almaya başlamıştı. Daha doğru kararlar alabilmek için biraz sakinleşmeleri gerekliydi. Ama kocasıyla o sabahki nahoş tartışmanın ardından azmi

kaybolmuştu. Bayan Cordoza yerleri süpürürken o da salondaki küçük çalışma masasına oturup telaşla mektubu yazmıştı. Onu anlaması için Anthony'ye yalvarıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Onu incitmek istemiyordu ama onsuz kalmaya da dayanamıyordu:

Ben evliyim. Bir evliliği erkeğin bitirmesi başka, kadının bitirmesi başka. Şu anda ne yapsam sana yanlış görünmez. Yaptığım her şeyi iyi tarafından görüyorsun. Ama günün birinde bunun da değişeceğini biliyorum. Bana o küçük gördüğün insanlara baktığın gibi bakmanı istemiyorum.

Bu karmaşık, allak bullak, düzensiz, çalakalem yazılmış bir yazıydı. Postacı kadın mektubu ondan alıp yerine başka bir tane verdi.

Anthony'nin el yazısını gördüğünde kalbi hâlâ pır pır ediyordu. Kelimeleri öyle güzel diziyordu ki Jennifer karanlıktan çıkmak için her birini şiir gibi ezberleyebilirdi. Veznenin önünden ayrılmadan arkasında bekleyenlerin işlerini görebilmeleri için hafifçe kenara çekildi ve mektubu sabırsızca açtı. Ama bu seferki mektup farklıydı.

Mavi paltolu sarışın kadının kımıldamadan duruşunu, mektubu okuduktan sonra ayakta durabilmek için vezneden destek aldığını biri görmüşse bile kendi paketi veya evraklarıyla uğraşmaktan onunla ilgilenemezdi muhtemelen. Ama Jennifer'ın tavırlarındaki değişiklik dikkat çekiciydi. Bir süre orada durdu. Titreyen eliyle mektubu çantasına attı, düzensiz ve ağır adımlarla gün ışığına çıktı.

Bütün öğleden sonrasını Londra'nın merkezindeki sokaklarda gezip mağaza vitrinlerine belli belirsiz bir ilgiyle bakarak geçirmişti. Eve dönecek halde olmadığından düşüncelerini toparlamak için

kalabalık kaldırımlarda oyalandı. Saatler sonra ön kapıya yürüdüğünde Bayan Cordoza koluna attığı iki elbiseyle koridordaydı.

"Akşam hangisini giymek istediğinizi söylemediniz Bayan Stirling. Belki bunlardan birini seçersiniz diye ikisini ütüledim." Jennifer kapıda dururken güneş, yaz mevsiminin sonlarındaki göz alıcı ışığını koridora yansıtıyordu. Kapıyı kapattığında içeriyi yine gri renkli bir kasvet sarmıştı.

"Teşekkürler." Hizmetçinin yanından mutfağa geçti. Saat beşe geliyordu. Hazırlanmalı mıydı?

Jennifer elini cebindeki mektuba götürdü. Üç defa okumuştu. Tarihe baktı. Gerçekten de bu akşamdan bahsediyordu. Böyle bir karara nasıl bu kadar çabuk varabilmişti? Hatta böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Mektubu daha önce almadığı, tekrar düşünmesini istemediği için kendine kızdı.

Ben senin kadar güçlü değilim. Seni ilk gördüğümde narin, korumam gereken küçük bir kız olduğunu sandım. Ama şimdi tamamen yanıldığımı anlıyorum. Sen güçlü olandın, bize asla izin verilmeyecek olsa da bu tür bir ilişkiyi yaşayabilecek olan...

Zayıflığımdan ötürü beni yargılama lütfen. Dayanabilmemin tek yolu seni hiç göremeyeceğim, seni onunla birlikte görme ihtimalinden uzak olacağım bir yerde yaşamak. Dakika dakika, saat saat seni aklımdan atabileceğim bir yerde olmalıyım. Ama burada kalırsam bu mümkün olmaz.

Bir an onu böyle zorladığı için Anthony'ye kızdı. Sonra gideceği için içini derin bir korku kapladı. Onu bir daha görmezse ne yapardı? Kendisine sunduğu o bambaşka hayatın tadını aldıktan sonra eski hayatına nasıl devam edebilirdi?

O işi kabul edeceğim. Cuma akşamı saat 19.15'te Paddington İstasyonu'nda, 4. Platform'da olacağım ve benimle gelecek cesareti kendinde bulabilmen beni her şeyden daha çok mutlu eder.

Gelmezsen birbirimize karşı ne hissedersek hissedelim yeterli olmadığını düşüneceğim. Seni suçlayamam hayatım. Geçen haftalarda üzerine dayanılmaz yükler bindiğini biliyorum ve bunun ağırlığını tahmin edebiliyorum. Seni mutsuz etme düşüncesi beni deli ediyor.

Jennifer ona karşı fazla dürüst olmuştu. Kafasının karıştığından, geceleri uyuyamadığından bahsetmemeliydi ona. Bu kadar mutsuz olduğunu bilmese bunu yapmasına gerek kalmayacaktı.

Kalbimin sana ait, ümitlerimin de senin ellerinde olduğunu unutma.

Bir de onun inanılmaz şefkati vardı... Ona sahip olduğundan azını verme düşüncesine dayanamayan, onu kötü düşüncelerden korumaya çalışan Anthony iki basit seçenek sunuyordu. Ya onunla gidecek ya da sevildiğini bilerek kendini suçlamadan olduğu yerde kalacaktı. Daha ne yapabilirdi?

Bu kadar kısa sürede nasıl karar verebilirdi ki? Anthony'nin evine gitmeyi düşündü ama evde olup olmadığını bilmiyordu. Çalıştığı gazeteye gitmeyi düşündü ama köşe yazarlarından biriyle karşılaşıp onların merakını uyandırmaktan, daha da kötüsü Anthony'yi utandırmaktan korkuyordu. Hem kararını değiştirmesi için ona ne diyebilirdi ki? Söylediği her şey doğruydu. Bu noktada başka bir olasılık yoktu. Doğru olanı yapması da imkânsızdı.

"Ah. Bay Stirling aradı ve sizi yediye çeyrek kala alacağını söyledi. Ofisteki işleri biraz uzamış. Takım elbisesini almak için şoförünü yolladı."

Jennifer dalgın dalgın, "Anladım," dedi. Aniden telaşa kapılmış, tırabzanlara tutunmuştu.

"Bayan Stirling, iyi misiniz?"

"İyiyim."

"Biraz dinlenmeye ihtiyacınız var." Bayan Cordoza elbiseleri dikkatle koridordaki sandalyeye bırakıp Jennifer'dan paltosunu aldı. "Banyo yapmak ister misiniz? Su dolarken çay yapabilirim."

Jennifer hizmetçiye döndü. "Evet, iyi olur. Yediye çeyrek kala mı dedin?" Şimdi merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"Bayan Stirling? Elbiselerden hangisini giyeceksiniz?"

"Ah, bilmiyorum. Sen seç lütfen."

Olacaklardan ötürü sersemlemiş halde, suyun sıcaklığını bile hissetmeden küvete uzandı. *Ben iyi bir eşim,* dedi kendi kendine. *Bu gece o yemeğe gideceğim. Neşeli ve canlı görünüp bilmediğim konularda ahkâm kesmeyeceğim.*

Bir defasında Anthony ne yazmıştı? *Saygın biri olmak büyük bir onurdur. Şu anda hissetmesen bile.*

Jennifer küvetten çıktı. Bir türlü rahatlayamıyordu. Düşüncelerini dağıtacak bir şey yapmalıydı. *Keşke ilaçla kendimi iki saat uyutabilsem,* diye düşündü. *Hatta iki ay...*

Banyonun kapısını açtığında Bayan Cordoza'nın yatağa yaydığı iki elbiseyi gördü. Solda, Laurence'ın doğum gününde giydiği gece mavisi elbise duruyordu. Kumarhanede güzel bir gece geçirmişlerdi. Bill ruletten yüklü miktarda bir para kazanmış, herkese şampanya ısmarlamıştı. Jennifer o kadar çok içip kafayı

bulmuştu ki hiçbir şey yiyememişti. Şimdi bu sessiz odada, o geceye dair itaatkâr bir tavırla unutmayı tercih ettiği başka şeyler de anımsıyordu. Laurence'ın onu oyun fişlerine çok fazla para yatırmakla suçladığını anımsadı örneğin. Yvonne huysuzlanmayı kesmesi için Laurence'ı uyarıncaya kadar Jennifer'ın onu utandırdığını söyleyip durmuştu. *Seni ezecek, seni sen yapan her şeyi yok edecek.* Sonra bu sabah mutfak kapısındaki halini hatırladı. *Ne yapıyorsun? Umarım bu akşam daha uyumlu olursun.*

Jennifer yatağın üzerindeki diğer elbiseye baktı. Bu da küçük yakalı, kolsuz, altın işlemeli bir elbiseydi. Anthony O'Hare'in onunla sevişmeyi reddettiği gece giydiği elbise...

Sanki ağır bir sis bulutu kalkmıştı. Jennifer havluyu bırakıp üzerine bir şeyler giydi. Sonra da yatağın üzerine bir şeyler fırlatmaya başladı. İç çamaşırları, ayakkabılar, çoraplar... Biri sonsuza dek çekip giderken yanına ne alırdı ki?

Elleri titriyordu. Ne yaptığının farkında bile olmadan gardırobun üzerindeki valizi indirip kapağını açtı. Coşkuyla eşyaları içine atıyor, ne yaptığını durup düşünürse vazgeçeceğinden korkuyordu.

Bayan Cordoza elinde bir fincan çayla kapıda belirmişti. "Bir yere mi gidiyorsunuz hanımefendi? Hazırlanmanıza yardım edeyim mi?"

Jennifer'ın eli boğazına gitti. Valizi gizlemek isterken hizmetçiye döndü. "Hayır... hayır. Bazı kıyafetleri Bayan Moncrieff'e götüreceğim yalnızca. Yeğeni için. Sıkıldığım kıyafetlerimi götürüyorum."

"Çamaşır odasında da üzerinize olmadığını söylediğiniz birkaç elbise var. Onları getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, kendim alırım."

Bayan Cordoza'nın bakışları ileriye kaymıştı. "Ama o yaldızlı elbisenizi seversiniz."

Jennifer, "Bayan Cordoza, lütfen eşyalarımı seçmeme izin verir misin?" diye çıkıştı.

Hizmetçi irkildi. "Affedersiniz Bayan Stirling," dedi ve gücenerek geri çekildi.

Jennifer ağlamaya başladı. Hıçkırıkları çirkin bağırışlara dönüşmüştü. Yatağa kıvrılıp ellerini başına götürdü ve ne yapacağını bilemeden inlerken kararsız geçen her anında hayatının yönünün buna bağlı olduğunu biliyordu. Annesinin sesini duydu. Ayıbını duyduğunda yüzünde belirecek şaşkınlığı gördü. Ve kilisede dolaşan fısıltıları duydu. Planladığı hayatı, Laurence'ın soğukluğunu muhtemelen yumuşatacak, onu biraz olsun rahatlatacak çocukları düşündü. Daracık kiralık odaları, bütün gün çalışan Anthony'yi, yanında o olmadan yabancı bir ülkede yaşayacağı korkuyu hayal etti.

Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Senden önce kimseyi sevmedim ve senden sonra da hiç kimse olmayacak.

Yatakta doğrulduğunda Bayan Cordoza yatağın ayakucundaydı.

Jennifer gözlerini ve burnunu silip ona çıkıştığı için özür dilemeye hazırlanıyordu ki yaşlı kadının valizi hazırladığını gördü.

"Topuksuz ayakkabılarınızla kahverengi pantolonunuzu da koydum. Onları yıkamaya gerek yok artık."

Jennifer hıçkırıklar içinde kadına baktı.

"İç çamaşırlarıyla bir tane gece elbisesi de var."

"Ben... ben istemiyorum..."

Bayan Cordoza valizi doldurmaya devam ediyordu. Valizin içinden bazı eşyaları çıkarıp ince kâğıda sarıyor, sonra da yeni doğan bir bebeğe gösterilen özenle onları tekrar yerleştiriyordu.

Jennifer eşyaları düzenleyip tekrar yerleştiren o ellere hipnotize olmuşçasına bakıyordu.

Bayan Cordoza kafasını kaldırmadan, "Bayan Stirling," dedi. "Size bunu hiç söylememiştim. Güney Afrika'da, benim yaşadığım bölgede, bir adam öldüğünde pencerelere kül sürülür. Kocam öldüğünde ben pencerelerimi temiz bıraktım. Hatta ışıl ışıl parlasınlar diye temizledim."

Eşyaları toplamayı sürdürürken Jennifer'ın dikkatini çektiğinden emindi. Ayakkabılar şimdi tek tek keten bir çantaya konmuş, bir çift spor ayakkabı ve saç fırçasıyla birlikte en alta yerleştirilmişti.

"Gençken kocamı severdim ama o iyi biri değildi. Yaşlandıkça bana karşı tavırları da sertleşti. Aniden öldüğünde Tanrı beni affetsin ama özgürlüğüme kavuştuğumu hissettim." Yarısı dolmuş çantaya bakarken duraksadı. "Yıllar önce şansım olsa giderdim. Sanırım çok daha farklı bir hayatım olurdu."

Kadın son olarak katladığı kıyafetleri de en üste koyup kapağı kapattı.

"Saat altı buçuk. Unutmayın diye söyleyeyim, Bay Stirling saat yediye çeyrek kala geleceğini söyledi." Başka bir şey söylemeden kalkıp odadan çıktı.

Jennifer saatine bakıp üzerine kıyafetini geçirdi. Odayı geçip ilk gördüğü ayakkabılarını giydi. Makyaj masasına gidip acil durumlar için sakladığı alışveriş parasını almak için arka çekmeceyi açıp banknotlarla birlikte mücevher kutusundan aldığı bir avuç dolusu yüzük ve kolyeyi de cebine koydu. Ardından valizini alıp alt kata indi.

Bayan Cordoza yağmurluğunu tutuyordu. "En iyi ihtimalle New Cavendish Caddesi'nden taksi bulabilirsiniz. Portland Place'i tavsiye ederdim ama Bay Stirling'in şoförü o yolu tercih ediyor."

"New Cavendish Caddesi."

İki kadın da kımıldamadan öylece kalmıştı. Bu muhtemelen yaptıkları şey yüzündendi. Sonra Jennifer bir adım atıp Bayan Cordoza'yı içgüdüsel bir hareketle kucakladı. "Teşekkürler. Ben..."

"Bay Stirling'e bana alışverişe gittiğinizi söylediğinizi söylerim."

"Çok iyi olur. Teşekkürler."

Ansızın olasılıklarla dolu karanlık geceye çıkmıştı. Basamaklardan dikkatle inerken bir taksinin o bildik sarı farını görme ümidiyle meydanı taradı. Kaldırıma indiğinde şehrin akşam karanlığına doğru hızla ilerlemeye başladı.

İçini inanılmaz bir rahatlama kaplamıştı. Artık Bayan Stirling olmasına, giyinip kuşanmasına, tavırlarına dikkat etmesine, herkesin beklediği doğrultuda bir eş olmasına gerek yoktu. Bundan bir yıl sonra nerede olacağına dair en ufak fikri olmaması onu neredeyse sersemletmişti ve bu düşünceyle neredeyse kahkahayı patlatıyordu.

Sokaklar hızla gelip geçen yayalarla doluydu. Gece lambaları da şehri ele geçiren karanlığa karşı yanmaya başlamışlardı. Jennifer valizi bacaklarına çarparken koşuyor, kalp atışlarını duyuyordu. Saat neredeyse yediye çeyrek vardı. Laurence'ın eve geldiğini ve öfkeyle ona seslendiğini, Bayan Cordoza'nın şalını başına bağladığını, onun saatlerdir alışverişten dönmediğini söylediğini gözünde canlandırdı. Yarım saat bekledikten sonra kocası iyice endişelenecekti ama Jennifer o saate kadar çoktan istasyona varmış olacaktı.

İçinden, *geliyorum Anthony*, dedi ve heyecandan, korkudan ya da ikisinin karışımından göğsüne doğru bir dalganın yükseldiğini hissetti.

İstasyondaki insan seli etrafını görmesini engelliyordu. Herkes önünden gelip geçiyor, çarpışarak ilerliyordu. O yüzden artık nereye baktığını da bilemiyordu. Dökme demirden bir bankın yanında duran Anthony valizini ayağının dibine koymuş, belki beninci defadır saatine bakıyordu. Yediye geliyordu. Gelecek olsa şimdiye kadar çoktan yanında olmaz mıydı?

Duyuru panosuna, sonra da onu Heathrow'a götürecek olan trene baktı. *Dayan dostum,* dedi kendi kendine. *Gelecek.*

"Yedi çeyrek trenine mi bineceksiniz efendim?"

Görevli tam arkasında duruyordu. "Tren birazdan kalkacak efendim. Sizin treninizse şimdi binmenizi öneririm."

"Birini bekliyorum."

Adam bilet bölmesine baktı. Yaşlı bir kadın uzun zaman önce kaybettiği biletini arıyordu. Daha önce önemli evraklarını kaybetmiş gibi bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu. İki hamal sohbet ediyordu. Artık gelen giden yoktu.

"Tren beklemez efendim. Bir sonraki tren saat dokuz kırk beşte."

Anthony saatine tekrar bakmamaya çalışarak iki bank arasında adımlamaya başladı. O gece Alberto's Bar'da onu sevdiğini söylerken Jennifer'ın yüzündeki ifadeyi düşündü. İkiyüzlülükten eser yoktu, bu dürüst bir ifadeydi. Jennifer yalan söylemezdi. Her sabah onunla birlikte uyanmanın nasıl bir duygu olacağını, onun tarafından sevilmenin zevkini, onu doya doya sevme özgürlüğünü düşünmeye cesaret edemiyordu.

Ona yolladığı mektup uyarı niteliğinde bir kumardı ama o gece Jennifer'ın haklı olduğunu fark etmişti. Bu şekilde devam edemezlerdi. Hislerinin gücü zehirli bir şeye dönüşebilirdi. Çok istedikleri şeyleri yapamadıkları için birbirlerine kızacaklardı. Kendine defalarca en kötüsü olursa en azından onurlu davranmış olacağını söylemişti. Ama nedense en kötüsünün olacağına

inanmıyordu. Jennifer gelecekti. Ona dair her şey geleceğini gösteriyordu.

Tekrar saatine baktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek bilet bölmesinden çıkan birkaç yolcuya baktı.

Don ona, "Bu senin için önemli bir adım olacak," demişti. "Sıkıntıdan uzak kalacaksın." İçten içe editörünün ondan kurtulmak için onu dünyanın bir ucuna yolladığından da kuşku duymuyor değildi.

İçinden, *belki de öyledir*, diye yanıtladı onu. İşadamlarından oluşan telaşlı bir gruba yol vermek için kenara çekilip trene bindi. *Öyle olup olmadığını anlamam için on beş dakikam var.*

Bu inanılmaz bir şeydi. New Cavendish Caddesi'ne vardıktan kısa süre sonra yağmur başlamış, gökyüzü önce bulanık bir turuncuya, sonra da siyah renge bürünmüştü. Aralarında gizli bir anlaşma yapmışlar gibi bütün taksiler doluydu. Gördüğü bütün siyah arabalar farlarını kısmıştı. Belli belirsiz görünen yolcular gitmeleri gereken yöne doğru gidiyordu. Yine de kolunu sallıyordu. *Ne kadar acil bir durum olduğunu görmüyor musunuz?* diye haykırmak istiyordu onlara. *Hayatım bu yolculuğa bağlı.*

Şimdi yağmur şiddetini artırmıştı. Tropikal bir fırtına gibi şeritler halinde yağıyordu. Etrafında şemsiyeler açılıyor, kaldırım taşının üzerinde ağırlığını bir o ayağına, bir diğerine verirken şemsiyelerin ucu ona batıyordu. Önce biraz ıslanmış, sonra sırılsıklam olmuştu.

Saat yediye yaklaşırken heyecanı korkuya dönüşmeye başladı. Vaktinde yetişemeyecekti. Laurence her an onu aramaya çıkabilirdi. Valizini bıraksa bile yürüyerek gitmesi mümkün değildi.

Endişesi dalga dalga yayılıyordu ve arabalar suları sıçratarak ilerliyor, temkinli olmayan yayalar su içinde kalıyordu.

Kırmızı tişörtlü adamı gördüğünde aklına bir fikir geldi. Koşmaya, hayatında ilk kez nasıl bir izlenim yarattığını umursamadan yoluna çıkan insanları iterek koşmaya başladı. Aradığı adamı bulana kadar o bildik yollarda ilerledi. Valizini merdivenlerin başına bırakıp saçları uçuşarak karanlık kulübe girdi.

Felipe barda durmuş bardakları parlatıyordu. Vestiyerdeki Sherrie dışında başka kimse yoktu. Barda, arka fondaki müziğe karşın durgun bir hava vardı.

"Anthony burada değil hanımefendi." Felipe ona bakmamıştı bile.

"Biliyorum." O kadar nefes nefese kalmıştı ki konuşamıyordu. "Ama çok önemli. Araban var mı?"

Adamın bakışı çok da dost canlısı bir bakış sayılmazdı. "Olabilir."

"Beni istasyona götürür müsün? Paddington'a."

"Seni oraya götürmemi mi istiyorsun?" Adam Jennifer'ın ıslak kıyafetlerine, kafasına yapışan saçına baktı.

"Evet. Evet! On beş dakikam kaldı. Lütfen."

Felipe onu süzdü. Jennifer adamın önündeki yarısı boş viski bardağını gördü.

"Lütfen! Bu kadar önemli olmasa yardımını istemezdim." Öne eğildi. "Tony'yle buluşacağım. Bak, param da var..." Çantasındaki parayı aradı. Islanmışlardı.

Adam kapının arkasından anahtarlarına uzandı. "Paranı istemiyorum."

Jennifer nefesi kesilerek, "Teşekkürler, ah, çok teşekkürler," dedi. "Çabuk. On beş dakikadan az kaldı."

Arabası yürüme mesafesindeydi ve oraya vardıklarında Felipe de su içinde kalmıştı. Jennifer'a kapıyı açmayınca Jennifer bunu

yanlış yorumlamış, valizini homurdanarak arka koltuğa bırakmıştı. Islak saçlarını yüzünden iterek, "Lütfen! Gidelim!" dedi ama sürücü koltuğundaki Felipe bir şey düşünüyormuşçasına hareketsiz kalmıştı. "Ah, Tanrım, lütfen sarhoş olmadığını söyle," dedi kısık sesle. "Lütfen araba kullanamayacağını, benzininin bittiğini, fikrini değiştirdiğini söyleme. Lütfen, çok az kaldı." Sesine yansıyan kederini silmeye çalıştı.

"Bayan Stirling, Seni oraya götürmeden önce bir şey söylemeliyim."

"Evet?"

"Bilmem lazım... Tony iyi bir adamdır ama..."

Jennifer sabırsızca, "Daha önce evli olduğunu biliyorum. Oğlunu da biliyorum. Her şeyi biliyorum," dedi.

"Göründüğünden daha hassas biridir o."

"Ne?"

"Onun kalbini kırma. Onu daha önce hiç böyle görmedim. Emin değilsen, kocana dönebileceğine dair kafanda en ufak bir kuşku varsa bunu yapma."

Yağmur küçük arabanın çatısını dövüyordu. Jennifer elini kaldırıp adamın koluna götürdü. "Ben... ben senin sandığın gibi biri değilim. Gerçekten."

Adam ona bir bakış attı.

"Ben... yalnızca onunla olmak istiyorum. Onun için her şeyden vazgeçiyorum. Yalnızca onun için. Anthony için," dedi ve bu kelimeler korku ve endişe karışımı bir duyguyla kahkaha atma istediği uyandırdı. "Haydi artık gidelim! Lütfen!"

Felipe, "Tamam," dedi ve gaza öyle bir asıldı ki tekerlekler tiz bir ses çıkardı. "Nereye?" Arabayı Euston Yolu'na sokup silecekleri çalıştırmak için bir düğmeye bastı. Jennifer, Bayan Cordoza'nın ışıl ışıl parlayana kadar sildiği camlarını düşünüp zarfın içindeki mektubu çıkardı ve, "Platform 4!" diye haykırdı. "Yedi dakikamız kaldı. Sence yetişecek..."

İKİNCİ BÖLÜM

12

Yaz, 1964

Hemşire, parlak renkli ilaçlarla dolu küçük karton kapların sıralandığı küçük arabayı iterek serviste ağır ağır ilerliyordu. 16C'de yatan hasta, "Aman Tanrım, yeter artık..." diye mırıldandı.

"Sorun çıkarmayacaksın, değil mi?" Hemşire yatağın yanına bir bardak su koydu.

"Biraz daha içersem karnımda patlamalar olacak."

"Evet ama tansiyonunu düşürmeliyiz, değil mi?"

"Öyle mi? O kadar yükseldiğini..."

Yatağın yanındaki sandalyede oturan Jennifer bardağı aldı ve örtünün altındaki şiş karnı kubbe gibi yükselerek vücudunun geri kalanından ayrı bir parça izlenimi yaratan Yvonne Moncrieff'e uzattı.

Yvonne iç geçirdi. Hapları ağzına götürüp yuttu, sonra da doğum servisindeki diğer hastaya doğru ilerleyen genç hemşireye alaycı bir bakış attı. "Jenny, tatlım çıkar beni buradan. Bir gece daha buraya dayanabileceğimi sanmıyorum. İniltilerle sızlanmaları duysan sen de inanamazsın."

"Francis sana özel bir oda ayarlayacak sanıyordum."

"Burada haftalarca kalacağımı öğrenince vazgeçti. Para konusunda ne kadar temkinlidir bilirsin. 'Bedava bakım hizmeti alabiliyorken ne anlamı var ki tatlım? Diğer kadınlarla da sohbet edersin böylece.'" Yvonne burnunu çekip başını yan yataktaki iriyarı, çilli kadına doğru çevirdi. "Şuradaki Lilo Lil'le ne çok ortak yanımız var, bir bilsen. On üç tane çocuğu var! On üç! Dört yılda üç çocuk yaparak abarttığımızı düşünüyordum ama onu görünce amatör kaldım."

"Sana birkaç dergi daha getirdim." Jennifer dergileri çantasından çıkardı.

"Ah, *Vogue*. Çok tatlısın ama lütfen onu bana gösterme. O sayfalardaki kıyafetlere girebilecek kiloya inmem aylar alacak ve baktıkça ağlamak istemiyorum. Şu ufaklık bir çıksın, ilk işim yeni bir korse siparişi vermek olacak... Sen iyisi mi bana ilginç bir şey anlat."

"İlginç mi?"

"Haftanın geri kalanında ne yapacaksın? Balina gibi şişip süt ürünleriyle beslendiğin böyle bir yerde dışarıda neler olup bittiğini merak ediyorsun."

"Ah... aslında çok sıkıcı bir hafta olacak. Bu gece bir elçiyle içki içilecek. Evde kalmayı tercih ederdim ama Larry onunla gitmem için ısrar ediyor. New York'ta asbest hastalığına yakalanan insanlarla ilgili bir konferans yapıldı ve onlara bu işle ilgisi olan Selikoff'un tam bir baş belası olduğunu söylemek istiyor."

"Yine de kokteyle katılıp güzel elbiseler giyeceksin..."

"Doğrusunu istersen koltuğa kıvrılıp *The Avengers*'ı izlemek daha cazip geliyor. Giyinip kuşanılmayacak kadar sıcak bir hava var."

"Ah. Bir de bana sor. İçimde küçük bir sobayla burada kısılıp kalmış gibi hissediyorum." Yvonne karnını sıvazladı. "Sana söy-

leyeceklerim var. Dün Mary Odin uğradı. Katherine ve Tommy Houghton'ın boşanma kararı aldıklarını söyledi. Nasıl bir plan yaptıklarını tahmin bile edemezsin."

Jennifer başını iki yana salladı.

"Otel boşanması. Prosedürlerle uğraşmamak için Katherine kocasını otel odasında başka bir kadınla basacak ama iş bu kadarla bitmiyor."

"Öyle mi?"

"Mary'nin dediğine göre Tommy'yle basılmayı kabul eden kadın gerçekten metresiymiş. Şu mektupları yollayan kadın... Zavallı Katherine de Tommy'nin bu işi yapması için birine para verdiğini sanıyor. Kanıt olarak mektuplardan biri kullanılacakmış. Belli ki Katherine'e gerçekçilik kazandırmak için mektubu bir arkadaşına yazdırdığını söylemiş. Duyduğun en iğrenç şey değil mi?"

"Gerçekten de iğrenç."

"Umarım Katherine ziyaretime gelmez. Oyunun içyüzünü ona anlatmadan duramam çünkü. Zavallı kadın. Ondan başka herkes biliyor."

Jennifer dergilerden birini alıp sayfalarını karıştırarak yemek tarifleri veya elbise modelleriyle ilgili yorumlar yaptı ama bir süre sonra arkadaşının onu dinlemediğini fark etti. "İyi misin?" Elini yatak örtüsüne uzattı. "Bir şey ister misin?"

"Gözünü dört açarsın, değil mi?" Yvonne'un sesi sakindi ama şişmiş parmakları çarşafın üzerinde huzursuzca geriliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Francis. Davetsiz misafirler konusunda gözünü dört aç. Kadın ziyaretçilerden bahsediyorum." Yüzünü pencereye çevirdi.

"Ah. Eminim ki Francis..."

"Jenny, bunu benim için yap, olur mu?"

Kısa bir sessizlik oldu. Jennifer eteğinin kenarından sarkan ipliği inceledi. "Elbette."

"Her neyse," diyen Yvonne konuyu değiştirdi. "Bu gece ne giyeceksin? Dediğim gibi günlük kıyafetlerimi giyebileceğim günleri dört gözle bekliyorum. Ayaklarımın bile iki numara büyüdüğünü söylemiş miydim? Daha da şişerlerse lastik çizmelerle çıkacağım buradan."

Jennifer ayağa kalkıp sandalyesinin arkasına bıraktığı çantasına uzandı. "Neredeyse unutuyordum. Violet çay saatinden sonra uğrayacağını söylemişti."

"Ah Tanrım. Küçük Frederick'in gaz çıkarma problemi dayanılmaz boyutlara ulaşacak desene."

"Yarın da gelmeye çalışırım."

"İyi eğlenceler tatlım. Buraya tıkılıp Violet'in hikâyelerini dinlemektense bir kokteyle gitmeyi tercih ederdim doğrusu." Yvonne iç geçirdi. "Gitmeden önce bana şu *Queen* dergisini uzatır mısın? Jean Shrimpton'ın saçına ne diyorsun? Maisie Barton-Hulme'un o korkunç yemek davetinde senin yaptırdığın saç modelini andırıyor."

Jennifer banyosuna girip sabahlığını üzerinden attı ve kapıyı arkasından kilitledi. Bu gece giyeceği kıyafeti seçmişti. Bordo rengi, yuvarlak yaka ipek bir elbise ve ipek bir şal. Saçını toplayacak, Laurence'ın otuzuncu doğum gününde ona aldığı yakut küpeleri takacaktı. Laurence onları takmadığından yakınıp duruyordu. Onun düşüncesine göre eğer onun için para harcıyorsa Jennifer da en azından bunu sergilemeliydi.

Eşyaları hazırladıktan sonra tırnaklarına oje süreceği ana kadar küvette kalacaktı. Ardından giyinecek, Laurence eve dönecza dolabının aynasındaki yansımasına bakmak için buharlı camı sildi. Cam tekrar buharlanana kadar kendine baktı. Sonra dolabı açıp aradığı şeyi aldı. İki Valium ilacı diş fırçası kabına doldurduğu suyla midesine indirdi. Gözü hâlâ yatıştırıcı ilaçtaydı ama içki içecekse daha fazlasını almamalıydı.

Tam küvete giriyordu ki Bayan Cordoza'nın parktan döndüğünü gösteren, ön kapının kapanma sesini duydu ve rahatlatıcı suyun altına girdi.

Laurence yine gecikeceğini haber vermek için aramıştı. Jennifer arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Şoför Eric sıcak ve kupkuru yollardan onu kocasının ofisinin önüne getirmişti. "Arabada mı bekleyeceksiniz Bayan Stirling?"

"Evet, teşekkürler."

Jennifer genç adamın basamakları çabucak tırmanıp binaya girişini izledi. Artık kocasının ofisine gitmek istemiyordu. Kocası ısrar ederse görev gereği çalışanların Noel'ini kutlamaya gidiyordu ama orası onu rahatsız ediyordu. Kocasının sekreteri, Jennifer ona karşı bir yanlış yapmış gibi küçümseyen bir tavır sergiliyordu. Belki de gerçekten bir şey yapmıştı. Son zamanlarda neyin yanlış olduğunu söylemek çok zordu.

Kapı açıldı ve peşinde şoförüyle birlikte koyu gri takım elbisesini giymiş Laurence dışarı çıktı. Hava sıcaklığı yirmi derecenin üzerinde de olsa Laurence uygun olanı giymeyi tercih ederdi. Erkek giyimindeki yeni trendleri gereksiz bulurdu.

"Ah. Demek buradasın." Arka koltukta Jennifer'ın yanına otururken sıcak hava dalgasını da beraberinde getirdi.

"Evet."

"Evde her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

"Merdivenleri yıkamak için çocuk geldi mi?"

"Sen gittikten hemen sonra geldi."

"Saat altıda çıkmak istedim ama şu lanet Atlantik ötesi aramalar geldi. Söz verdikleri saatten daha geç ararlar hep."

Jennifer başını salladı. Yanıt vermesi gerektiğini biliyordu.

Akşam trafiğine takıldılar. Marylebone Yolu'nda, Regent's Park'ın yeşilliklerini gözünde canlandırabiliyordu ve ışıl ışıl kaldırımlarda, gruplar halinde kahkahalar ve çığlıklarla o tarafa giden kızları izledi. Kısacık mini etekli, bol makyajlı bu süslü kızlara kıyasla son zamanlarda kendini yaşlı ve şişko hissediyordu. Kızların, başkalarının onlar için ne düşündüğünü umursamaz bir halleri vardı. Aralarında muhtemelen on yaş vardı ama kendini annesinin jenerasyonuna ait hissediyordu.

"Ah. Demek o elbiseyi giydin." Laurence onaylamayan bir ses tonuyla söylemişti bunu.

"Sevmediğini bilmiyordum."

"Elbiseyi sevip sevmememle ilgisi yok. Seni sıska göstermeyen bir şey giyebilirdim yalnızca."

Devamlı bunu yaşıyorlardı. Jennifer her ne kadar kalbini kalıcı porselen bir kabukla sardığını sansa da kocası içeri sızmanın bir yolunu buluyordu.

Yutkundu. "Sıska... Teşekkür ederim. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Meseleyi büyütme. Ama görünümün konusunda biraz daha özenli olabilirsin." Kocası hafifçe ona döndü. "Şu yüzüne sürdüğün şeyden de biraz daha fazla sürebilirdin." Jennifer'ın gözlerini işaret etti. "Yorgun görünüyorsun." Oturduğu yere

yaslanıp bir sigara yaktı. "Evet Eric, hızlan. Saat yedide orada olmak istiyorum."

İtaatkârca bir mırıldanmanın ardından araba hızlandı. Jennifer hiçbir şey söylemeden kalabalık caddeleri izliyordu.

Güler yüzlü, soğukkanlı ve sakin. Jennifer'ın arkadaşları, Laurence'ın arkadaşları ve iş ortakları onu böyle tanımlıyordu. Bayan Stirling erdemli kadınların kusursuz örneğiydi. Her zaman düzeyli, diğerlerinin eşleri gibi aşırı heyecana ve isteriye kapılmayan bir kadındı. Eğer bu tanımlar Laurence'ın kulağına gelirse, "Kusursuz kadın mı? Bir de bana sorun, değil mi hayatım?" derdi. Bu cümleyi duyunca oradaki erkekler kendilerini gülmek zorunda hisseder, Jennifer da gülümserdi. Öyle geceler genellikle kötü biterdi. Laurence'ın sert yorumları karşısında Yvonne ve Francis'in bakıştıklarını ya da Bill'in kızardığını gördüğünde ilişkilerinin gerçekten de kapalı ortamlarda malzeme olduğunu anlardı. Ama kimse ona baskı kurmazdı. Bir adamın evindeki hayatı özeldi ne de olsa. Onlar da yaşadıkları sıkıntıları bilecek kadar iyi arkadaşlardı.

"Ve işte tatlı Bayan Stirling... Ne güzel değil mi?" Güney Afrika ataşesi, Jennifer'ın ellerini kavrayıp yanaklarına birer öpücük kondurdu.

"Biraz sıska sayılmaz mıyım?" diye sordu Jennifer masumca.

"Efendim?"

"Hiç." Jennifer gülümsedi. "Harika görünüyorsun Sebastian. Evlilik yaramış gerçekten de."

Laurence genç adamın sırtını sıvazladı. "Onca uyarıma karşın yine de evlendin."

İki adam kahkahalarla güldü ve Sebastian Thorne dengini bulmuş birinin ışıltısını yayarak gururla güldü. "Pauline'le konuşmak istersen şu tarafta Jennifer. Seni görmeyi çok istiyordu."

Jennifer oradan erkenden kurtulduğuna sevinerek, "Tamam, ben giderim," dedi. "Affedersiniz."

Kazanın üzerinden dört yıl geçmişti. Jennifer dört yıldır keder, vicdan azabı ve yarım yamalak anımsayabildiği bir ilişkiyi kaybetmenin acısıyla mücadele ediyor, ait olduğu hayatı kurtarmak için çaba harcıyordu.

Düşüncelerinin o günlere kaydığı bazı anlarda mektupları ilk bulduğu günlerde çıldırmaya benzer bir şeyler geçirdiğine karar vermişti. Boot'un kimliğini bulmak için deliler gibi uğraştığını, ipuçlarını yanlış yorumlayıp umarsızca Reggie'nin peşinden gittiğini düşünürken bütün bunlar başkasının başından geçmiş gibi hissediyordu. Şimdi öyle bir tutku hissettiğini hayal bile edemiyordu. Öylesine bir arzunun yoğunluğunu düşünemiyordu. Uzun bir süre bunun pişmanlığını yaşadı. Laurence'a ihanet etmişti ve şimdi tek ümidi onunla arasını düzeltmekti. Laurence ondan en azından bu kadarını bekliyordu. Kendini bu göreve adayıp başkalarına dair düşünceleri zihninden attı. Geriye kalan mektuplar bir ayakkabı kutusunun içine, gardırobun arka taraflarına saklanmıştı.

Keşke Laurence'ın öfkesinin bu kadar yıpratıcı ve uzun süreli olacağını bilseydi. Ondan anlayış beklemiş, bir şans daha istemişti ama Laurence her fırsatta onu nasıl küçük düşürdüğünü anımsatmaktan vazgeçmiyordu. Aslında Jennifer'ın ihanetini açık açık dile getirmekten hoşlanmıyordu. Ne de olsa bu, onu kontrol edemediğinin bir göstergesiydi ve Jennifer, Laurence'ın hayatının her yönünde kontrolü elinde tuttuğunu göstermekten hoşlandığını şimdi anlıyordu. Buna karşın ihanetini ve başarısızlıklarını Jennifer'ın yüzüne türlü yollarla vuruyordu. Giyim

tarzı, evi çekip çevirme şekli, onu mutlu edemediği... Jennifer bazen ömür boyu bunun cezasını çekeceğine inanıyordu.

Yine de son bir yıldır Laurence canlılığını yitirmişti. Jennifer onun bir metresi olduğundan şüpheleniyordu. Bu düşünce canını sıkmıyor, hatta onu rahatlatıyordu. Jennifer'dan beklentisi azalmıştı ve eskisi kadar üstüne gitmiyordu. İğneleyici sözleri, vazgeçmeye tenezzül edilmeyen bir alışkanlık gibi gelişigüzel sarf ediyordu artık.

Bay Hargreaves'in dediği gibi haplar da işe yarıyordu. Duygularını belli bir düzeyle tuttuklarına göre sonuçlarına katlanmaya da değerdi. Evet, Laurence'ın dediği gibi bazen sersemleyebiliyordu. Yemek masasında eskisi gibi ışıltı saçmıyordu ama o hapları yutunca olur olmaz anlarda ağlamıyor ya da yataktan kalkmakta zorlanmıyordu. Artık Laurence'ın sinirli hallerinden de korkmuyordu ve geceleri ona yanaşmasını da eskisi kadar önemsemiyordu. Daha da önemlisi kayıpları ya da sorumlu olduğu şeyler yüzünden kendini suçlayıp tüketmemeyi öğrenmişti.

Evet, Jennifer Stirling'in göz alıcı günlerine döndüğü söylenebilirdi. Saçlarıyla makyajı her zaman mükemmeldi ve tatlı bir tebessümü yüzünden eksik etmezdi. Hâlâ en güzel yemek davetlerini veren, harika bir evi olan, bütün asilleri tanıyan, güler yüzlü, sakin Jennifer'dı o. Saygın bir erkek için mükemmel bir eşti.

İşte bunlar onun olumlu yanlarıydı. Ne olursa olsun hakkını teslim etmek gerekiyordu.

"Kendi evimizin olması çok güzel bir şey. Siz de Bay Stirling'le yeni evlendiğiniz günlerde böyle hissetmiş miydiniz?"

"O kadar geçmişi anımsayamıyorum." Jennifer elinden hiç bırakmadığı purosuyla Sebastian'la konuşan Laurence'a baktı. Vantilatör tam tepelerinde ağır ağır dönerken mücevherli kadınlar altında toplanmış, arada bir mendilleriyle enselerini siliyorlardı.

Pauline Thorne, yeni evlerinin fotoğraflarının bulunduğu küçük çantayı aldı. "Modern mobilyalar tercih ettik. Sebastian ne istiyorsam yapabileceğimi söyledi."

Jennifer gözünün önüne kötü dekore edilmiş ahşap ağırlıklı kendi evini getirdi. Fotoğraflardaki bembeyaz sandalyelere bayılmıştı. Yumurta kabuğu gibi pürüzsüzlerdi. Kilimler rengârenkti ve duvarlara modern sanat eserleri asılmıştı. Laurence'a göre evi de kendisini yansıtmalıydı. Evini geçmişin izlerini taşıyan görkemli bir yer olarak görürdü. Jennifer bu fotoğraflara bakarken evini fazla şatafatlı ve sıkıcı bulduğunu fark etti. İnsanı boğuyordu. Aslında bu kadar da insafsız olmamalıydı. *Onunki gibi bir evde yaşamak isteyen kaç kişi vardı kim bilir.*

"Önümüzdeki ay evimiz *Your House* dergisinde yayınlanacak. Ama Sebastian'ın annesi evden nefret ediyor. Oturma odamıza ayak bastığı an uzaylıların eline geçmiş gibi hissediyormuş kendini." Genç kadın güldü. Jennifer ise sadece gülümsüyordu. "Yatak odalarından birini belki çocuk odasına dönüştürürüm deyince de evin genel dekorasyonuna bakarak çocuğu muhtemelen plastik bir yumurtadan çıkartacağımı söyledi."

"Çocuk istiyor musun?"

"Henüz değil. Uzun bir süre..." Elini Jennifer'ın koluna uzattı. "Umarım bunları anlatmamın sakıncası yoktur senin için ama balayından yeni döndük. Gitmeden önce annem benimle o konuşmayı yaptı. Bilirsin işte... Sebastian'a nasıl teslim olmalıyım, başta biraz 'canımın yanabileceği' türünden konuşmalar..."

Jennifer kirpiklerini kırpıştırdı.

"Travma yaşayacağımı sandı. Ama hiç de öyle olmuyor, değil mi?"

Jennifer içkisinden bir yudum aldı.

"Ah, sanırım biraz boşboğazlık ettim."

"Hiç de değil," dedi Jennifer nazikçe. Yüzünün korkunç bir ifadesizliğe bürünmüş olabileceğinden şüphe etti. Tekrar konuşabildiğinde, "Bir içki daha ister misin Pauline?" dedi. "Benim bardağım boşaldı."

Jennifer kadınlar tuvaletinde oturdu ve çantasını açtı. Küçük kahverengi şişenin kapağını açıp bir Valium daha aldı. Artık daha fazla içki de içemezdi. Klozete oturup kalp atışlarının normale dönmesini bekledi ve pudra gerekmeyen yüzüne pudra sürmek için aynaya baktı.

Jennifer, Pauline'in yanından kalktığında genç kadın güveni sarsılmış gibi incinmişti. Yetişkinlere özgü bu dünyaya kabul edildiği için heyecanlanan, mutlu olan küçük bir kız gibiydi.

Jennifer, Laurence'a karşı bu tür duygular beslemiş miydi acaba? Bazen koridordaki düğün fotoğraflarına baktığında yabancı birine bakıyormuş gibi hissediyordu. Hatta çoğu zaman o fotoğraflara bakmamaya çalışıyordu. Laurence'ın sık sık dile getirdiği gibi gerçekten de farklı bir mizaca sahip biriyse Jennifer fotoğraftaki o inançlı, koca gözlü kıza bağırıp hiç evlenmemesini söylemek istiyordu. Son zamanlarda evlenmeyen kadınların sayısı artmıştı. Çalışıyor, para kazanıyorlardı ve ne düşündüğü çok önemli olan o tek adamı incitirler korkusuyla ağızlarından çıkan her sözü iki kere düşünmek zorunda hissetmiyorlardı.

Jennifer, Pauline Thorne'un on yıl sonraki halini, Sebastian'ın sevgi dolu sözlerinin çoktan unutulduğu, işin, çocukların gereksinimlerinin, para kazanma kaygısının ve sıkıcı günlük yaşamın ışıltısını yok edeceği on yıl sonraki halini düşünmeye çalıştı. Ama hayır, bu kadar hırçın olmamalıydı. *Bırak da kız gününü gün etsin*, diye düşündü. Belki onun hayatı farklı bir yönde ilerlerdi.

Jennifer derin bir nefes aldı ve rujunu tazeledi.

Partiye döndüğünde Laurence yeni bir gruba katılmıştı. Jennifer kapıda durdu ve kocasının, onun tanımadığı genç bir kadını selamladığını gördü. Kadını dikkatle dinliyor, başını sallıyordu. Kadın tekrar bir şeyler söylediğinde bütün erkekler güldü. Laurence kadının kulağına bir şeyler mırıldandığında kadın gülümseyerek başını salladı. *Laurence'ı çok çekici bulduğu belli,* diye düşündü Jennifer.

Saat ona çeyrek vardı. Gitmek istiyordu ama kocasına bunun için baskı yapmaması gerektiğini de biliyordu. Laurence gitmeye hazır olduğunda gideceklerdi.

Garson ona doğru geldi ve şampanya kadehleriyle dolu gümüş tepsiyi uzattı. "Hanımefendi?" Ev şu anda ulaşılmaz bir yer gibi görünüyordu. Jennifer, "Teşekkürler," dedi ve bir tane aldı.

Onu tam o sırada gördü. Saksı içindeki palmiyenin arkasında duruyordu. Başta dalgın dalgın bakıyordu. Bir zamanlar saçı aynı bu adamınki gibi gömleğinin yakasına düşen birini tanıdığını düşünüyordu. Bir ara, bir yıl önce, belki daha da önce onu, hayalini, gövdesini, saçlarını, diğer adamlara yönelttiği tebessümünü sürekli görüyordu.

Yanındaki adam kahkahalarla gülüyor, devam etmesin diye yalvarırcasına başını iki yana sallıyordu. Kadehlerini kaldırdılar ve adam döndü.

Jennifer'ın sanki kalbi durmuştu. Odadaki her şey bir an durmuş, sonra eğilmişti. Jennifer bardağının parmaklarının arasından kaydığını fark etmemiş, yalnızca düştüğü anda çıkardığı sesi, konuşmaların kısa süreliğine kesildiğini, yeri temizlemek için ona doğru gelen garsonun adımlarını duymuştu. Laurence'ın uzaktan küçümsercesine bir şeyler söyleyen sesi gelmişti kulağına. Olduğu yerde kalmış, sonunda garson onu kolundan tutup, "Geri çekilin hanımefendi, lütfen geri çekilin," demişti.

Odada sesler tekrar yükselmişti. Müzik devam ediyordu. Ve tekrar baktığında esmer adam da ona baktı.

13

Eylül 1964

"Bilemiyorum. Orada işinin bittiğini sanıyordum. Neden oraya dönmek istiyorsun?"

"Bu önemli bir hikâye ve o iş için en uygun kişi de benim."

"Birleşmiş Milletler'de iyi işler yapıyorsun. Yöneticiler senden memnun."

"Ama asıl hikâye Kongo'da Don, biliyorsun."

Önemli değişiklikler olmasına, muhabirlikten genel yayın yönetmenliğine terfi etmiş olmasına karşın, Don Franklin ve ofisi, Anthony İngiltere'den ayrıldıktan sonra neredeyse hiç değişmemişti. Anthony oğlunu görmek için her yıl geliyor, gazeteye de uğruyordu ve camlar her yıl nikotinden biraz daha sararmış, koca gazete kupürü yığınları biraz daha büyümüş oluyordu. Sorduklarında Don, "Ben böyle seviyorum," derdi. "Dışarıdaki zavallıları açıkça görebileyim diye mi temizleyeceğim camları?"

Ama Don'un dağınık, her yana saçılmış evraklarla dolu ofisi bir istisnaydı. *Nation* değişiyordu. Sayfaları artık genç okur kitlesine hitap eden daha cesur ve parlak haberlerle doluydu. Makyaj tüyoları ve son müzik trendlerinden bahseden yazılar, doğum kontrolüne dair makaleler, evlilik dışı ilişkilerden bahseden dedikodu köşeleri vardı. Ofislerde gömlek kollarını katlamış er-

keklerin arasında mini etekli kızlar fotokopi makinelerinin başına geçmiş ya da koridorları doldurmuşlardı. Anthony yanlarından geçerken de konuşmayı kesip onu süzerlerdi. Londralı kızlar da artık daha cesurdu. Şehre geldiğinde pek yalnız kalmıyordu.

"Sen de biliyorsun. Buradaki hiç kimse Afrika konusunda benim kadar deneyimli değil. Üstelik sorun yalnızca ABD konsolosluğu çalışanlarının rehin alınması da değil. Beyazlar her yerde. Ülkeden çok kötü haberler geliyor. Simba liderleri asilerin yaptıklarıyla ilgilenmiyor. Haydi Don. Phipps'in bu işe daha uygun olduğunu söylemeyeceksin sanırım. Ya da MacDonald'ın.

"Bilemiyorum Tony."

"İnan bana Amerikalılar arabulucu gibi ortalıkta gezinen misyoner Carlson'dan hoşlanmıyor." Anthony öne eğildi. "Bir kurtarma operasyonundan bahsediliyor... Dragon Rouge'un adı geçiyor."

"Tony editörün şu an oraya birinin yollamak istediğinden emin değilim. Bu asiler tamamen çıldırmış."

"Benden daha iyi ilişki kuran biri var mı? Kongo ya da Birleşmiş Milletler hakkında benden daha bilgili biri var mı? O korkunç yerde dört yılımı geçirdim ben Don, dört yıl. Beni oraya yollamalısın. Orada olmam gerekiyor." Don'un inadının kırıldığını görebiliyordu. Anthony'nin haber odalarının dışında geçirdiği süre, görünümünü değiştirmiş, söylemine güç katmıştı. Dört yıl boyunca Birleşmiş Milletler'in siyasi labirentinde koşturup durmuştu.

İlk yıl sabahları kalkıp bu işi yapabileceğine kendini inandırmaktan daha fazlasını yapmamıştı. Ama o zamandan sonra hayatının, gerçek hikâyesinin, bulunduğu yerden çok farklı bir yerde yaşandığı kanısıyla mücadele etmeye başlamıştı. Ama şimdi Lumumba suikastının ardından uçurumun kenarına yaklaşan

Kongo'da tehlike çanları çalıyordu ve eskiden uzaktan gelen mırıltıyı andıran siren sesi şimdi çok daha güçlüydü.

Don, "Şu anda orada bambaşka oyunlar oynanıyor," dedi. "Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bence olaylar biraz yatışana kadar kimseyi yollamamalıyız."

Ama Don da tıpkı Anthony gibi bunun haberciliğin lanetlerinden biri olduğunu çok iyi biliyordu. Bu oyunlar doğruyla yanlışı kesin olarak ayırt etme şansı veriyordu. Adrenalin yükseliyor, mizah, hüsran ve dostluk duygusu içinizi sarıyordu. Bu sizi yakabilirdi de ama orada bulunan birinin evdeki sıradan yaşama dönmesi çok zordu.

Anthony her sabah bir yerleri arıyor, gazetelerde neler olduğunu anlatan açıklayıcı yazıları okuyordu. Olanları iliklerinde hissediyordu. Orada olmalı, tadına varmalı, haberi gazeteye taşımalıydı. Dört yıldır ölü sayılırdı. Yaşadığını hissetmek için orada bulunmalıydı.

Anthony masaya eğildi. "Bak, Philmore editörün özellikle beni istediğini söyledi. Onu hayal kırıklığına mı uğratmak istiyorsun?"

Don bir sigara daha yaktı. "Tabii ki hayır. Ama o... o zaman burada değildi." Sigarasını ağzına kadar dolu kül tablasına silkti.

"Sebep bu mu yani? Yine deliririm diye mi korkuyorsun?"

Don'un utanç dolu kahkahası ona zaten bilmesi gereken her şeyi söylemişti. "Yıllardır içmedim. İçkiden uzak durdum. Endişelendiğin buysa sarı humma için aşı da yaptırırım."

"Ben yalnızca seni düşünüyorum Tony. Bu riskli bir iş. Hem oğlun ne olacak?"

"Onun konumuzla ilgisi yok." Şanslıysa ona yılda iki kez mektup yazabiliyordu. Clarissa tabii ki yalnızca Phillip'i düşünüyordu. Çok fazla yüz yüze görüşerek çocuğun kafasını karıştırmaya

gerek olmadığını söylüyordu. "Üç aylığına gitmeme izin ver. Yıl sonunda dönmüş olurum. Bu kadarı yeterli."

"Bilemiyorum..."

"Bugüne kadar hiçbir işi yetiştiremediğim oldu mu? Hep iyi hikâyeler bulmadım mı? Tanrı aşkına Don, oraya göndermelisin beni. Gazete için oraya gitmeliyim. Oraları bilen biri gitmeli. Orada tanıdığı olan biri... Düşünsene." Gözünde hayali bir başlığı canlandırdı. 'Beyaz rehineler kurtarılırken muhabirimiz Kongo'da'. Bak Don, bunu benim için yap. Detayları sonra konuşuruz."

"Hâlâ için içine sığmıyor, değil mi?"

"Sadece nerede olmam gerektiğini biliyorum."

Don yanaklarını şişirip ardından gürültülü şekilde nefesini dışarı verdi. "Tamam. Ben yukarıdakiyle konuşurum. Hiçbir şey için söz veremiyorum ama konuşacağım."

"Teşekkürler." Anthony gitmek üzere yerinden kalktı.

"Tony?"

"Efendim?"

"İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Ciddiyim. Bu akşam bir şeyler içmeye ne dersin? Sen, ben ve eskilerden birkaç kişi. Miller da Londra'da. Birkaç bira, buzlu su ve kola içebiliriz."

"Douglas Gardiner'la bir yere gidiyorum."

"Öyle mi?"

"Güney Afrika Konsolosluğu'nda. İlişkilerimi korumalıyım."

Don uysalca başını salladı. "Gardiner, öyle mi? Ona tek satır bile yazamayacağını söylediğimi ilet."

Haber servisi sekreteri Cheryl dosya dolabının yanında duruyordu ve Anthony oradan geçerken kadın ona göz kırptı. Evet, ona ciddi ciddi göz kırpmıştı. Anthony O'Hare yokluğunda değişen başka şeyler de olup olmadığını düşünmeye başladı.

"Sana göz mü kırptı? Tony, eski dostum, seni o lanet dolabın içine sokmadığı için dua etmelisin."

"Gideli yalnızca birkaç yıl oluyor Dougie. Ülke aynı ülke."

"Hayır." Douglas'ın gözleri odanın içini taradı. "Hayır, değil dostum. Londra artık evrenin merkezi. Her şey burada oluyor. Kadın-erkek eşitliği bunun yalnızca bir parçası."

Douglas'ın sözlerinde doğruluk payı olduğunu kabul etmeliydi. Şehrin görünümü bile değişmişti. Savaş sonrasında yaşanan yoksulluğun yansımaları, sade sokaklar, süslü veya eski püskü bina cepheleri yok olmuştu. Onların yerini aydınlatmalı, Party Kızı, Jet Set gibi isimleri olan kadınlara yönelik butikler, yabancı restoranlar, yüksek binalar almıştı. Anthony, Londra'yı her ziyaretinde kendini biraz daha yabancı hissediyordu. Bildiği yerler ortadan kaybolmuş, diğerleri de Postane Kulesi ya da fütürist mimarinin diğer örneklerinin gölgesinde kalmıştı. Eskiden yaşadığı apartman binası yıkılmış, yerine modernist bir bina yapılmıştı. Alberto'nun caz kulübü şimdi *rock'n'roll* çalan bir bar olmuştu. Kıyafetler bile daha parlaktı. Kahverengi ve mavi kıyafetlerin içine sıkışıp kalan eski jenerasyon şimdi olduklarından daha eski ve solgun görünüyordu.

"Eh... Savaş meydanlarına çıkmayı özledin mi?"

"Hayır. Hepimiz günün birinde teneke kasklarımızdan kurtulacağız bence. Bu meslekteki kadınlar da daha bir güzelleşti. Peki, New York nasıl? Johnson'la ilgili ne düşünüyorsun?"

"Kennedy gibi olmadığı kesin... Sen ne yapıyorsun peki şu sıralar? Yüksek sosyetenin arasına mı sızdın?"

"Sen gittiğinden beri çok şey değişti Tony. Konsolosların eşleri ve patavatsızlıkları hakkında konuşmak istemiyorlar artık. Herkes pop yıldızlarının peşinde. Beatles ve Cilla Black gibi. Hiçbiri üst düzey insanlar değil. Gazete köşelerindeki haberler de bir süredir eşitlikten yana olanlara yer veriyor."

Bir içki kadehinin çatırtısı koca balo salonunu doldurmuştu. İki adamın konuşması bölündü.

Douglas, "Vay canına. Biri içkiyi fazla kaçırmış," dedi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor. Örneğin hanımefendiler içmeyi beceremiyor hâlâ."

"Şey, gazetedeki kızlardan bazılarının benden fazla içebileceğini düşünüyorum." Anthony ürperdi.

"Hâlâ içmiyor musun?"

"Üç yılı geçti."

"Bırakmasaydın zaten bu işte fazla kalamazdın. İçmeyi özlemiyor musun peki?"

"Özlemediğim bir an bile yok."

Douglas gülmeyi kesmiş, Anthony'nin arkasındaki bir yere bakıyordu. Sonra tekrar ona döndü. Anthony kenara çekilmek zorunda hissederek, "Biriyle mi konuşman gerekiyor?" diye sordu.

"Hayır." Douglas gözlerini kısarak baktı. "Birinin bana baktığını sandım ama sana bakıyormuş. Tanıdığın biri mi?"

Anthony döndüğü anda aklı başından gitti. Sonra yıkıcı bir etkiyle fikirler kafasına doluştu. Tabii ki burada olacaktı... Aklından silip atmaya çalıştığı, bir daha hiç görmemeyi ümit ettiği kadın... İngiltere'ye geleli henüz bir hafta bile olmamıştı ve işte karşısındaydı. Dışarı çıktığı ilk gecede onu görmüştü.

Anthony onu salondaki bütün kadınlardan ayıran mükemmel fiziğine, koyu kırmızı elbisesine baktı. Göz göze geldiklerinde kadın iki yana sallanıyordu.

"Yok, yok. Sana bakmıyormuş," dedi Douglas. "Bak, balkona yöneldi. Kim olduğunu biliyorum. O..." Parmaklarını şıklattı. "Stirling. Stirling denen adamın karısı. Asbest patronu." Adam kafasını uzattı. "Onunla konuşmamın mahsuru var mı? Belki birkaç satır bir şey çıkarırım. Birkaç yıl öncesine kadar sosyetenin gözdesiydi. Artık onun yerine Elvis Presley'yi yazmayı tercih ediyorlar ama bu işler belli olmaz..."

Anthony yutkundu. "Elbette." Yakasını düzeltip derin bir nefes aldı ve arkadaşının peşine takılıp kalabalığın arasından balkona yürüdü.

"Bayan Stirling."

Sırtı onlara dönüktü. Londra'nın kalabalık caddesine bakıyordu. Parlak, bukleli saçları sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmıştı ve boynunda yakut taşlı bir kolye vardı. Ağır ağır dönüp elini ağzına götürdü.

Böyle olmalıydı, dedi kendi kendine. Belki de onu böyle görmesi, onunla karşılaşması duygularının yoğunluğunu biraz olsun hafifletirdi. Anthony bunları düşünürken bile ona ne diyeceğini bilemiyordu. Nazikçe sohbet mi ederlerdi? Büyük ihtimalle Jennifer izin isteyip oradan gidecekti. Aralarında yaşananlar yüzünden utanıyor muydu? Vicdan azabı mı duyuyordu? Başka birine mi âşık olmuştu? Düşünceler Anthony'nin zihninde vahşice dönüp duruyordu.

Douglas elini Jennifer'a uzatınca o da karşılık verdi ama gözlerini Anthony'ye dikmişti. Beti benzi atmıştı.

"Bayan Stirling? Ben Douglas Gardiner, *Express*'ten. Yazın Ascot'ta tanışmıştık sanırım."

"Ah, evet," dedi Jennifer. Sesi titriyordu. "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Ben... ben..."

"İyi misiniz? Yüzünüz bembeyaz."

"Ben... Aslında bayılacakmışım gibi hissediyorum."

"Kocanızı çağırmamı ister misiniz?" Douglas, Jennifer'ın bileğini kavradı.

Jennifer, "Hayır!" dedi. "Hayır." Derin bir nefes aldı. "Bir bardak su istiyorum yalnızca. Zahmet olmazsa."

Douglas, Anthony'ye kısa bir bakış attı. *Ne yapabiliriz?* "Tony... Bayan Stirling'in yanında kalırsın, değil mi? Hemen dönerim." Douglas kalabalığın arasına girdi ve kapının kapanmasıyla müziğin sesi de azaldığında ikisi baş başa kalmıştı. Jennifer'ın gözleri kocaman açılmıştı ve korkunç görünüyordu. Sanki konuşamıyordu.

"Beni görmek o kadar kötü mü yani." Anthony'nin sesinde hafiften imalı bir ton vardı. Bunu belli etmemek elinde değildi.

Jennifer kirpiklerini kırpıştırıp gerçekten orada olup olmadığını kontrol edercesine bakışlarını kaçırdı ve tekrar baktı.

"Jennifer? Gitmemi mi istiyorsun? Affedersin. Canını sıkmak istemedim. Yalnızca Dougie..."

"Ama... Senin öldüğünü söylemişlerdi." Sesi öksürüyormuş gibi çıkmıştı.

"*Ölmek mi?*"

"Kazada." Jennifer terlemişti. Teni solgun ve mat bir renge bürünmüştü. Anthony onun gerçekten de bayılmasından korktu bir an. Öne doğru bir adım attı ve onu balkonun kenarına yönlendirip üzerine oturması için ceketini çıkardı. Jennifer'ın başı

ellerinin arasına düştü ve hafifçe inledi. "Burada olmamalıydın." Kendi kendine konuşuyordu sanki.

"Ne? Anlamıyorum seni." Anthony bir an için onun aklını kaçırdığını düşündü.

Sonra Jennifer kafasını kaldırdı. "Arabadaydık. Kaza yaptık... Bu sen olamazsın! Olamazsın." Jennifer gözlerini Anthony'nin ellerine dikip buharlaşmalarını bekliyormuş gibi baktı.

"Kaza mı?" Anthony onun yanına diz çöktü. "Jennifer ben seni en son bir kulüpte gördüm, arabada değil."

Jennifer başını iki yana sallıyordu. Onu anlamadığı belliydi.

"Sana bir mektup yazdım..."

"Evet."

"Benimle gelmeni yazmıştım."

Jennifer başını salladı.

"Ve istasyonda seni bekledim. Gelmedin. Gelmek istemediğini sandım. Sonra mektubunu aldım. Sürekli evli olduğundan dem vuruyordun."

Anthony eski bir dostu beklemekten daha fazla önemi yokmuş gibi bir soğukkanlılıkla söylemişti bunu. Sanki onun yokluğu dört yıl boyunca hayatını, mutluluğunu berbat etmemiş gibi...

"Ama ben sana geliyordum."

Birbirlerine baktılar.

Jennifer yüzünü tekrar ellerinin arasına alırken omuzları titriyordu. Anthony ayağa kalkıp Jennifer'ın arkasındaki balo salonuna baktı ve elini kadının omzuna attı. Jennifer sıcak bir şeye temas etmiş gibi irkilmişti. Anthony kadının elbisesinin altındaki tenini hissederken nefesi gırtlağında takılı kalmıştı. Düşüncelerini toparlayamıyordu. Hatta neredeyse hiç düşünemiyordu.

"Bunca zaman..." Jennifer gözünde yaşlarla ona baktı. "Bunca zaman geçti ve sen hayattaydın."

"Ben... benimle gelmek istemediğini sanmıştım."

"Bak!" Jennifer kolundaki pürüzlü, kabarık yara izini gösterdi. "Aylarca hiçbir şey anımsamadım. O zamana dair hâlâ çok fazla şey hatırlamıyorum. Bana senin öldüğünü söyledi. Bana..."

"İyi ama gazetelerde adımı görmedin mi hiç? Hemen her gün bir köşe yazım yayınlanıyor."

"Artık gazete okumuyorum. Neden okuyayım ki?"

Jennifer'ın söyledikleri yavaş yavaş zihninde dallanıp budaklanırken Anthony ayakta duramayacağını hissetti. Jennifer biraz buhar kaplanan balkon kapısına dönüp parmaklarıyla gözlerini sildi. Anthony ona mendilini uzattı ve Jennifer onunla tensel temasta bulunmaktan hâlâ korkuyormuş gibi mendili nazikçe aldı.

Kendini toparladığında, "Burada kalamam," dedi. Maskarası gözlerinin altına yayılmıştı ve Anthony uzanıp silmemek için kendini zor tutuyordu. "Beni merak eder." Şimdi gözlerinin etrafını yeni çizgiler sarmıştı. Diri ve canlı teninin yerini kuru bir ten almıştı. Genç kızlara özgü havası gitmiş, olgunlaşmıştı. Anthony gözlerini ondan alamıyordu. "Sana nasıl ulaşabilirim?" diye sordu.

"Ulaşamazsın." Jennifer zihnini temizlemeye çalışırcasına başını hafifçe salladı.

Anthony, "Regent'ta kalıyorum," dedi. "Yarın beni ara." Cebinden kartvizitini çıkardı.

Jennifer üzerindeki detayları zihnine kazıyormuş gibi kartviziti inceledi.

"İşte geldim." Douglas yine yanlarındaydı. Jennifer'a bir bardak su verdi. "Kocanız hemen kapının yanında birileriyle konuşuyor. İsterseniz onu çağırabilirim."

"Hayır, hayır. İyiyim." Jennifer bir yudum su içti. Teşekkürler. Artık gitmeliyim Anthony."

Adını söyleyiş şekli. *Anthony*. Gülümsediğini fark etmişti. Oradaydı, birkaç santim uzağındaydı. Onu seviyordu, yasını tutmuştu. Jennifer o akşam ona gelmeye çalışmıştı. Şimdi dört yılın sefaleti tümüyle silinip gitmişti sanki.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Anthony, Douglas'ın bir şeyler söylediğini çok uzaktan duymuş, kapıya doğru yöneldiğini görmüştü. Jennifer gözlerini ondan ayırmadan suyu yudumluyordu. Anthony ilerleyen saatlerde onları birbirinden zevkle ayırmaktan çekinmeyen tanrılara lanet okuyup kaybettikleri zaman için kederlenecekti. Ama şimdi sonsuza dek kaybettiğini sandığı şeye kavuşmanın keyfine varabilirdi.

Jennifer'ın gitme vakti gelmişti. Ayağa kalkıp saçlarını düzeltti. "İyi görünüyor muyum?"

"Harikasın..."

"Her zamanki gibi harika görünüyorsunuz Bayan Stirling." Douglas kapıyı açtı.

O hafif tebessümün içindeki kalp kırıklığını görmüştü Anthony. Jennifer onun yanından geçip kalabalık balo salonuna girdi.

Kapı arkasından kapanırken Douglas bir kaşını kaldırıp Anthony'ye baktı. "Sakın, geçmişte kazandığın zaferlerden biri olduğunu söyleme," dedi. "Seni yaşlı çapkın! Her zaman istediğini elde ettin."

Anthony'nin gözleri hâlâ kapıdaydı. "Hayır," dedi kısık bir sesle. "Onlardan biri değil."

Jennifer eve kadar süren kısa yolculuk boyunca sessizdi. Laurence bir arkadaşını eve bırakmayı teklif etmişti ve bu da adamlar konuşurken sessizce oturabileceği anlamına geliyordu.

"Tabii ki Pip Marchant eski hilelerine başvurup bütün parasını tek bir işe yatıracaktı."

"Bir servet kazandı. Babası da onun gibiydi."

"O ailenin soyağacını incelersen buhranın arkasından da onlar çıkar eminim."

"Bence onlar gibi daha nicelerini bulabilirsin. Palavracı adamlar..."

Kocaman siyah arabanın havası sigara dumanıyla ağırlaşmıştı. Laurence etrafı işadamlarıyla çevriliyken ya da viski şişesinin dibini bulmuşken hep olduğu gibi inatçı ve gevezeydi. O gece yaşadıklarının içinde kaybolan Jennifer onu güçlükle duyuyordu. Araba boş sokaklarda ilerlerken Jennifer etrafındaki güzellikleri, evinin yolunu tutan insanları değil Anthony'nin yüzünü görüyordu. Ona bakan kahverengi gözlerini, biraz daha kırışmış olmasına karşın daha da yakışıklılaşmış yüzünü görüyordu. Sırtına dokunan elinin sıcaklığını da hâlâ hissediyordu.

Sana nasıl ulaşabilirim?

Son dört yıldır yaşıyordu, hayattaydı. Yaşıyor, nefes alıp veriyor, kahvesini yudumlayıp yazı yazıyordu. *Yaşıyordu.* Onunla konuşabilirdi. Ona gidebilirdi.

İçinde kopan fırtınayı dindirmeye çalışırcasına yutkundu. Bütün bunları yaşamasına, burada, bu arabada artık varlığının

bile farkında olmayan bir adamla birlikte olmasına sebep olan her şeyle mücadele etmenin de vakti gelecekti. Ama henüz sırası gelmemişti. Şimdi kanı kaynıyordu. Kalbi, *yaşıyor*, diye şarkı söylüyordu.

Araba, Upper Wimpole Caddesi'nde durdu. Martin sürücü koltuğundan inip yolcu koltuğunun kapısını açtı. İşadamı purosunu tüttürerek arabadan indi. "Teşekkürler Larry. Bu hafta kulüpte misin? Sana bir akşam yemeği ısmarlayayım."

"Dört gözle bekliyorum." Adam evinin ön kapısına doğru ilerlerken biri onu bekliyormuş gibi kapı hemen açıldı. Laurence arkadaşının içeri girişini izleyip önüne döndü. "Eve gidelim lütfen Martin." Laurence oturduğu yerde kıpırdandı.

Jennifer kocasının gözlerini üzerinde hissetti. "Çok sessizsin." Bunu hep onaylamayan bir tarzda söylerdi.

"Öyle mi? Konuşmanıza bir şey katabileceğimi sanmıyorum."

"Evet. Her neyse, genel olarak fena bir gece sayılmazdı." Laurence koltuğuna yerleşirken kendi kendini onaylarcasına başını salladı.

"Haklısın," dedi Jennifer kısık sesle. "Fena sayılmazdı."

14

Senin otelinde, öğlen. J.

Anthony tek satırlık bir mesajdan oluşan mektuba baktı.

"Bu sabah elden teslim edildi." Haber servisinin sekreteri Cheryl işaret ve ortaparmaklarının arasında tuttuğu kurşun kalemiyle tam karşısında durmuştu. Kısa, şaşırtıcı derecede sarı saçları öyle gürdü ki Anthony bir an onun peruk takmış olabileceğinden şüphelendi. "Seni arayıp aramamak konusunda emin olamadım ama Don buraya geleceğini söyledi."

"Evet. Teşekkürler." Anthony notu dikkatlice katlayıp cebine koydu.

"Güzelmiş."

"Kim?"

"Yeni kız arkadaşın."

"Çok komik."

"Ciddiyim. Ama sana göre biraz fazla şık göründüğünü de itiraf edeyim." Genç kadın Anthony'nin masasının kenarına oturmuş kapkara bir renge boyanmış kirpiklerinin arasından ona bakıyordu.

"Bana göre fazla şık, evet. Zaten o benim kız arkadaşım değil."

"Ah, tabii ya unutmuşum. New York'ta biri vardı zaten. Bu ise evli, değil mi?"

"O eski bir arkadaşım."

"Hah! Benim de onun gibi eski arkadaşlarım var. Onu da Afrika'ya götürüyor musun?"

"Afrika'ya gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum." Anthony sandalyesine yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Ne kadar meraklısın sen böyle?"

"Farkında değilsen söyleyeyim, burası bir gazete. Merak bizim işimiz."

Anthony neredeyse hiç uyumamıştı ve etrafındaki her şeye karşı aşırı duyarlıydı. Saat üçte uyumaya çalışmaktan vazgeçip otelin barına gitmiş, arka arkaya kahve içerken konuşmalarını tekrar gözden geçirmiş, Jennifer'ın söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışmıştı. Gecenin bir yarısı az daha taksiyle meydana gidip onun yakınında, iki adım ötesinde olmanın tadına varmak için evinin önünde oturacaktı.

Sana geliyordum.

Cheryl hâlâ onu izliyordu. Anthony parmaklarını masaya vurdu. "Evet," dedi. "Şey, yine de bana sorarsan herkes birbirinin ilişkisine fazla burnunu sokuyor."

"Yani onunla ilişki yaşadığını kabul ediyorsun. Asistanların dilinde bu konu var biliyorsun."

"Cheryl..."

"Sabahın bu saatinde fazla dedikodu şey çıkmaz. Mektupta ne yazıyor peki? Nerede buluşacaksınız? Güzel bir yerde mi? Bu kadar zengin olduğuna göre her şeyi o mu ödüyor?"

"Ah Tanrım!"

"O halde ilişkiler konusunda fazla tecrübeli değil. Ona de ki bir daha birine bir aşk mektubu bıraktığında önce yüzüğünü çıkarsın."

Anthony iç geçirdi. "Sen, genç bayan, sekreter olarak harcanıyorsun."

Cheryl sesini alçalttı: "Bana ismini söylersen bahsimi sana oynarım. Hem de yüklü bir miktar."

"Beni Afrika'ya yollayın, Tanrı aşkına. Kongo Ordusu'nun sorgulama birimi bile seninle aşık atamaz."

Cheryl kısık sesli bir kahkaha atıp daktilosunun başına döndü.

Anthony notu tekrar açtı. O el yazısını görmek onu Fransa'ya götürmüş, milyonlarca yıl önce otel odasının kapısından atılan notu anımsatmıştı. İçten içe Jennifer'ın onunla iletişime geçeceğini biliyordu. Don'un geldiğini gördüğünde yerinden sıçradı.

"Tony. Editör seninle konuşmak istiyor. Üst katta."

"Şimdi mi?"

"Hayır. Üç hafta sonra salı günü. Tabii ki şimdi! Seninle geleceğine dair konuşmak istiyor. Merak etme kızgın değil. Sanırım seni Afrika'ya yollayıp yollamamaya karar vermeye çalışıyor." Don omzunu dürttü. "Hey! Duymuyor musun? Kendinden emin görünmelisin."

Anthony'nin onu duyduğu söylenemezdi. Saat on biri çeyrek geçiyordu. Editör işleri aceleye getirmekten hoşlanmazdı ve onu en az bir saat alıkoyabilirdi. Ayağa kalkarken Cheryl'e döndü. "Sarışın, bana bir iyilik yap. Otelimi ara ve saat on ikide Jennifer Stirling'le randevum olduğunu ancak gecikeceğim için birinin ona bunu bildirmesini sağlayabilir misin? "

Cheryl'ın yüzünde tatminkâr bir tebessüm vardı şimdi. "*Bayan* Jennifer Stirling mi?"

"Dediğim gibi eski bir dostumdur kendisi."

Anthony, Don'un dünkü gömleğini giydiğini gördü. Hep dünkü gömleklerini giyerdi. Başını da iki yana sallıyordu. "Tanrım. Yine mi Stirling? Tehlikeyi ne kadar da çok seviyorsun?"

"O yalnızca arkadaşım."

"Ben de Twiggy'yim zaten. Haydi. Gel de büyük şefimize kendini neden Simba asilerine kurban etmen gerektiğini anlat bakalım."

Hâlâ beklediğini görünce rahatlamıştı. Asıl buluşma saatlerinin üzerinden yarım saatten fazla geçmişti. Jennifer plastik süslemelerin aşırı süslü Noel pastasının üzerindeki kremaya benzediği, aşırı süslü salondaki küçük bir masaya oturmuştu. Diğer masaların çoğunda da kısık sesle modern dünyanın ne kadar berbat olduğundan yakınan hayretler içindeki yaşlı dullar oturmuştu.

Jennifer, karşısına otururken beşinci defadır özür dileyen Anthony'ye, "Çay söyledim," dedi. "Umarım sakıncası yoktur."

Saçlarını dağınık bırakmıştı. Siyah bir kazak ve terzi elinden çıkma, sarıya çalan kahverengi bir pantolon giymişti. Eskisinden daha zayıftı. Anthony onun modaya uyduğunu düşündü.

Nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Bu anı, onu kollarına aldığını, tekrar kavuştuklarını defalarca zihninde canlandırmıştı. Ortamın resmiyeti ve Jennifer'ın temkinli ifadesi yüzünden şimdi dengesini kaybetmiş hissediyordu.

Bir garson gelip çaydanlığı, süt fincanını ve beyaz tabaklarda duran eşit büyüklükte kesilmiş küçük sandviçleri bıraktı. Anthony o dört parçayı bir defada ağzına sığdırabileceğini düşündü.

"Teşekkürler."

Jennifer anımsamaya çalışırcasına kaşlarını çattı. "Şeker... koymuyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Çaylarını yudumladılar. Anthony bir şey söylemek için birkaç defa ağzını açtıysa da aklına bir şey gelmedi. Ona kaçamak bakışlar atıp bazı detayları yakalamaya çalışıyordu. Tırnaklarının şekli. Bilekleri. Uzaktan bir ses dik oturmasını söylüyormuş gibi belli aralıklarla gövdesini sürekli doğrultması.

Jennifer sonunda, fincanını tabağına koyarken, "Dün büyük bir şok yaşadım," dedi. "Ben... davranışımdan ötürü özür diliyorum. Tuhaf davrandığımı düşünmüş olmalısın."

"Seni çok iyi anlıyorum. Öldüğünü sandığın birini canlı görmek her gün başımıza gelen bir durum değil."

Jennifer hafifçe gülümsedi. "Öyle."

Göz göze geldiler ve hemen ardından bakışlarını kaçırdılar. Jennifer eğilip biraz daha çay doldurdu. "Şimdi nerede yaşıyorsun?"

"New York'ta."

"Bunca zamandır mı?"

"Geri dönmek için bir sebebim yoktu."

Tekrar sessizlik oldu ve Jennifer, "İyi görünüyorsun. Çok iyi görünüyorsun," diyerek sessizliği bozdu.

Haklıydı. Manhattan'ın göbeğinde yaşayıp kılıksız gezmek mümkün değildi. Anthony bu yıl İngiltere'ye güzel takım elbiselerle dolu bir gardırop ve yeni alışkanlıklarla dönmüştü. Tıraş oluyor, ayakkabılarını cilalıyor, içki içmiyordu. "Çok güzel görünüyorsun Jennifer."

"Teşekkür ederim. İngiltere'de çok kalacak mısın?"

"Sanmam. Tekrar dönebilirim." Bu haberin onu nasıl etkileyeceğini görmek için Jennifer'a baktı. Ama Jennifer süte uzanmakla yetindi. "Hayır," dedi Anthony elini kaldırarak. "Teşekkürler."

Jennifer'ın eli, unuttuğu için kendine kızmış gibi kaskatı kesildi.

"Gazetenin seninle ilgili planları neler?" Jennifer sandviçlerden birini tabağa koyup Anthony'nin önüne bıraktı.

"Burada kalmamı istiyorlar ama ben Afrika'ya dönmek istiyorum. Kongo'da olaylar karmaşık bir hal almaya başladı."

"Orası tehlikeli değil mi?"

"Bu sorun değil."

"Olayların olduğu yerde bulunmak istiyorsun."

"Evet. Önemli bir mesele bu. Üstelik masa başı çalışmak hiç de bana göre bir iş değil. Şu son birkaç yıl..." Çekinmeden kullanabileceği bir ifade bulmaya çalıştı. *New York'ta geçirdiğim yıllar sayesinde delirmedim. Senden uzakta kalabildim. Orası beni bir el bombasının üzerine atılmaktan kurtardı,* mı demeliydi? "... faydalı oldu. Editörün bana farklı bir gözle bakmasını sağladı ama şimdi yoluma devam etmek istiyorum. En iyi yaptığım işe dönmeliyim."

"Peki, bu ihtiyacını tatmin edecek daha güvenli yerler yok mu?"

"Dosyalama işi yapacak birine benziyor muyum?"

Jennifer hafifçe gülümsedi. "Oğlun nasıl peki?"

"Onu çok az görüyorum. Annesi ondan uzak durmamı tercih ediyor." Anthony çayından bir yudum aldı. "Yalnızca mektuplaşarak haberleştiğimiz için Kongo'ya gitmem ilişkimizi çok da etkilemeyecek."

"Çok zor olmalı."

"Evet, evet öyle."

Köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başladı. Jennifer hafifçe arkasına baktığında Anthony rahat rahat ona, profiline, üst dudağının hafif kıvrımına bakabildi. Kalbinin sıkıştığını hissederken bir daha hiç kimseyi Jennifer Stirling'i sevdiği gibi sevemeyeceğini biliyordu. Dört yıl boyunca hislerinden hiçbir şey eksilmemişti ve bir on yıl daha eksilmeyeceği kesindi. Jennifer ona döndüğünde Anthony konuşamadığının, her şeyi belli ettiğinin, ölümcül bir yara almış gibi bağırsaklarının dışarı çıktığının farkındaydı.

"New York'u seviyor muydun?" diye sordu Jennifer.

"Burada kalmaktan çok daha iyiydi."

"Neredeydin?"

"Manhattan. New York'u biliyor musun?"

"Nereden bahsettiğini tam anlamıyla idrak edecek kadar değil," diye itiraf etti Jennifer. "Peki... tekrar evlendin mi?"

"Hayır."

"Kız arkadaşın var mı?"

"Biriyle çıkıyordum."

"Amerikalı mı?"

"Evet."

"Evli mi?"

"Hayır. Neyse ki değil."

Jennifer'ın yüz ifadesi değişmedi. "Ciddi bir ilişki mi?"

"Henüz bilmiyorum."

Jennifer gülümsemeye çalıştı. "Değişmemişsin."

"Sen de."

Jennifer kısık sesle, "Ben değiştim," dedi.

Anthony ona dokunmak istedi. Lanet olası masanın üstündeki bütün tabak çanakları devirip uzanmak ve ona dokunmak istiyordu. Saçma sapan kurallarla engellendiği için öfkelenmişti. Geçen gece Jennifer tuhaf davranmıştı ama en azından o karmaşık duygular içtendi. Anthony onun konuşmadığını fark edince, "Ya sen? Hayatın iyi mi?" dedi.

Jennifer çayını yudumladı. Neredeyse uyuşmuş gibi bir hali vardı. "Hayatım iyi mi?" Jennifer kendisine sorulan bu soruyu tekrarladı. "Hem iyi hem kötü. Herkes gibiyim sanırım."

"Hâlâ Riviera'ya gidiyor musun?"

"Elimde olsa hiç gitmem."

Anthony ona, "Benim yüzümden mi?" diye sormak istedi. Hiçbir şeye gönlü yokmuş gibi görünüyordu. Aklı neredeydi? Peki ya tutkuları? Bir kahkaha veya öpücük sağanağı gibi her an içinde bir şey patlayacağı duygusu nereye gitmişti? Buz gibiydi ve görgülü tavırlara bürünmüştü.

Köşedeki yaylı sazlar dörtlüsü biraz ara vermişti. Anthony'nin hüsranı büyüdü. "Jennifer, beni neden buraya davet ettin?"

Jennifer yorgun görünüyordu ama aynı zamanda da heyecanlıydı. Elmacık kemikleri kızarmıştı.

"Kusura bakma," diye devam etti. "Ama ben sandviç yemek istemiyorum. Burada oturup keman dinlemek de istemiyorum. Son dört yıldır ölü olmak bana bir şey kazandıracaksa çay içip nazik bir sohbete dalmaktan çok daha öte bir şey hak ettiğimi düşünüyorum."

"Ben... ben yalnızca seni görmek istedim."

"Dün seni o salonda gördüğümde sana hâlâ kızgındım. Bunca zamandır onu, o yaşam tarzını tercih ettiğini düşündüm. Kafamın

içinde seninle tartışıyor, son mektuplarıma yanıt vermediğin için seni azarlıyordum..."

"Lütfen sus." Jennifer elini kaldırıp ona engel oldu.

"Sonra seni gördüm ve bana aslında benimle gelmeye çalıştığını söyledin. Şimdi son dört yıldır doğru olduğuna inandığım her şeyi yeni baştan düşünüyorum."

"Bu konuyu kapatalım Anthony. Olanlar..." Jennifer elindeki kartları açıyormuş gibi elini masaya koydu. "Ben bunları konuşmak istemiyorum."

Kusursuz giyimli bir kadınla gergin bir erkek olarak karşı karşıya oturmuşlardı. Anthony bir an muzipçe dışarıdan evli olacak kadar sefil göründüklerini düşündü.

Anthony, "Bana bir şey söyle," dedi. Neden ona sadıksın hâlâ? Neden seni mutsuz ettiği açıkça görülen biriyle kaldın?"

Jennifer ona baktı. "Ona karşı sadakatsiz olduğum için sanırım."

"Sence o sana sadık kaldı mı?"

Jennifer bakışlarını bir an ondan kaçırmadı ve sonra saatine baktı. "Gitmeliyim."

Anthony irkildi. "Özür dilerim, bu konuda bir şey sormamalıydım. Ben yalnızca..."

"Senin yüzünden değil. Gerçekten. Bir yere gitmeliyim."

Anthony kendini tuttu. "Elbette. Affedersin. Ben geç kaldım. Zamanını aldığım için kusura bakma." Anthony sesindeki öfkeyi bastıramadı. O değerli yarım saatini aldığı için editörüne, boşa çaba harcadığı ve onu yakacak güce sahip bir şeye bu kadar yaklaştığı için kendine lanet etti.

Jennifer gitmek üzere kalkınca bir garson ona paltosunu tuttu. Anthony dalgın dalgın, *ona yardım eden birileri her zaman*

var, diye düşündü. Jennifer işte böyle bir kadındı. Anthony ise masaya çakılmıştı ve kımıldayamıyordu.

Onu yanlış mı anlamıştı? Kısa süreli birlikteliklerinin içtenliğini yanlış mı hatırlıyordu? Bu işin burada bittiğini düşününce içini bir hüzün kapladı. Aslında kusursuz olan bir şey açıklanması mümkün olmayan ve hayal kırıklığı yaratan bir şeyle mi yer değiştirmişti?

Garson paltoyu Jennifer'ın omuzlarına attı. Jennifer da başı öne eğikken önce bir kolunu, sonra diğerini paltonun kollarına geçirdi.

"Bu kadar mı?"

"Kusura bakma Anthony. Gerçekten gitmeliyim."

Anthony kalktı. "Hiç konuşmayacak mıyız peki? Bunca olaydan sonra... Beni hiç düşündün mü, onu bile bilmiyorum."

Anthony daha fazlasını söyleyemeden Jennifer arkasını döndü ve uzaklaştı.

Jennifer kızarık, şiş gözlerine on beşinci defa su çarptı. Banyonun aynasındaki yansıması, hayatın bozguna uğrattığı bir kadını gösteriyordu. Beş yıldır *tai-tai* olmaktan farklı bir yaşam sürmüş ve bambaşka bir insana dönüşmüştü. Parmaklarını gözaltlarında, alnındaki yeni oluşmuş çizgilerde gezdirdi ve Anthony'nin ona baktığında ne gördüğünü düşündü.

Seni ezecek, seni sen yapan her şeyi yok edecek.

Jennifer ecza dolabını açtı ve sıra sıra dizilmiş kahverengi şişeleri inceledi. Çok korktuğu için onunla buluşmadan önce Valium'un önerilen dozajının iki katını içtiğini ona söyleyememişti. Onu bir sis perdesinin arkasından duyduğunu, o an yaptığı

şeyden tamamen ayrıştığı için çaydanlığı bile zar zor tutabildiğini bilmesini istemiyordu. Ona, elindeki bütün çizgileri görecek, parfümünün kokusunu içine çekecek kadar yakın olmanın aklını başından aldığını söyleyememişti.

Jennifer musluğu açtı. Hızla lavabonun deliğine doğru akan sıcak su açık renkli pantolonuna sıçrayıp leke bırakmıştı. Valium'u en üst raftan alıp kapağını açtı.

Sen güçlü olandın, bize asla izin verilmeyecek olsa da bu tür bir ilişkiyi yaşayabilecek olan...

Sandığın kadar cesur değilim Boot.

Bayan Cordoza'nın aşağıdan gelen sesini duyunca banyonun kapısını kilitledi. Ellerini lavabonun her iki yanına yerleştirdi. *Bunu yapabilir miyim?*

Şişeyi kaldırıp içindekileri lavabonun deliğine döktükten sonra suyun o minik beyaz hapları alıp götürmesini izledi. Diğer şişenin kapağını açıp içine şöyle bir baktı. *Onun minik yardımcıları...* Jennifer ilk içtiğinde mutfakta oturup hıçkırıklarına bir türlü engel olamazken Yvonne neşeyle, *Herkes içiyor,* demişti. Doktorlar da bu ilaçları yazmaktan çok memnundu. Onu biraz dengede tutacaklardı. *Öyle dengelendim ki geride hiçbir şeyim kalmadı,* diye düşündü ve diğer şişeye uzandı.

Bütün hapları dökmüş, raflar boşalmıştı. Son haplar da çağıldayan suyla birlikte gözden kaybolurken aynadaki yansımasına baktı.

Stanleyville'de bir sorun vardı. *Nation*'dan gelen notta Anthony'ye, sözde Simba Ordusu olan Kongo isyancılarının, Kongo hükümetine ve onların beyaz askerlerine misilleme olarak Victoria Oteli'nde daha fazla sayıda rehine tuttukları bildirilmişti. Notta, "Valizlerini topla, önemli bir olay," yazıyordu. "Editör gitmen için sana özel izin verdi. Ölmemeni ya da rehin alınmamanı rica ediyor."

Anthony ilk defa son gelişmeleri öğrenmek için ofise koşmamıştı. Birleşmiş Milletler veya ordudaki tanıdıklarını da aramamıştı. Otel odasındaki yatağına uzanmış, onu uğruna kocasından ayrılacak kadar seven ve dört yıllık boşlukta eski halinden eser kalmayan kadını düşünüyordu.

Kapı çalınca irkildi. Temizlikçi herhalde yarım saatte bir temizlik yapmaya kararlıydı. Kadının işini yaparken ıslık çalmak gibi tuhaf bir alışkanlığı olduğundan Anthony onun varlığını asla görmezden gelemiyordu. "Daha sonra gel," diye seslendi ve diğer yana döndü.

Jennifer'ın karşısında kelimenin tam anlamıyla titremesinin sebebi yaşadığını öğrenmiş olması mıydı? Bir zamanlar ona karşı hissettiği duyguların buharlaşıp gittiğini o anda mı fark etmişti? Ona, eski bir arkadaşına davranacağı gibi yüzeysel bir tavırla mı yaklaşmıştı? Tavırları gerçekten de her zaman kusursuz olurdu...

Kapı belli belirsizce tekrar çaldı. Kapıyı çalmadan girip işini yapmasından daha sinir bozucuydu bu. En azından o zaman ona bağırabilirdi. Anthony ayağa kalkıp kapıya gitti. "Ben gerçekten..."

Jennifer tam karşısında duruyordu. İncecik belini saran kemeri, ışıl ışıl parlayan gözleriyle, "Her gün," dedi.

"Efendim?"

"Her ay. Her gün. Her saat." Jennifer duraksadı ve ardından, "En azından her saat. Dört yıl boyunca..." dedi.

Koridor sessizdi.

"Ben senin öldüğünü sandım Anthony. Yasını tuttum. Seninle birlikte geçirebileceğim hayatın yasını tuttum. Lime lime olana kadar mektuplarını okuyup durdum. Ölümünden sorumlu olabileceğime inandığımda hayatla mücadele edemeyecek kadar nefret ettim kendimden. Eğer öyle olmasaydı... Sonra gitmek bile istemediğim bir içki partisinde seni gördüm. *Seni*. Sen de bana seni neden görmek istediğimi sordun." Jennifer dengede durmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Koridorun diğer ucundan ayak sesleri geldi. Anthony elini uzattı. "İçeri gel," dedi.

"Evde kalamadım. Sen yine bir yerlere gitmeden sana bir şeyler söylemeliydim. Sana anlatmalıydım."

Anthony geri çekilince Jennifer, Anthony'nin gazetedeki yükselişini ve pozisyonunu cömertçe yansıtan geniş yatak odasına girdi. Anthony odayı düzenli tuttuğuna, temiz gömleklerini sandalyenin arkasına asıp ayakkabılarını duvarın dibine dizdiğine memnundu bu defa. Açık pencere, sokağın gürültüsünü içeriye taşıyordu ve Anthony pencereyi kapatmaya gitti. Jennifer da çantasını sandalyeye bırakıp paltosunu üzerine yaydı.

Anthony tuhaf bir ifadeyle, "Ufak da olsa gelişmeler oluyor," dedi. "İlk gelişimde Bayswater Yolu'ndaki bir motelde kalmıştım. Bir şeyler içmek ister misin?" Kadın küçük masaya otururken Anthony ne yaptığının tamamen bilincindeydi. "Bir şey isteyeyim mi? Kahveye ne dersin?"

Tanrım, şimdi ona dokunmayı nasıl da istiyordu.

Jennifer, hüzünlü bir ifadeyle yüzünü ovuştururken, "Uyumamıştım," dedi. "Seni gördüğümde aklım başımdan gitti. Anlamaya çalışıyorum ama olmuyor."

"Dört yıl önce o akşamüstü Felipe'nin arabasında mıydın?"

"Felipe mi?" Jennifer boş bir ifadeyle bakıyordu.

"Alberto'nun yerindeki arkadaşım. Benim gittiğim günlerde araba kazasında öldü. Bu sabah arşive baktım. Yanında da ismi belirtilmeyen kadın bir yolcu varmış. Ancak böyle bir açıklaması olabilir."

"Bilmiyorum. Dün de dediğim gibi hâlâ anımsayamadığım şeyler var. Mektuplarını bulmasam seni de hatılamazdım. Asla bilmeyebilirdim..."

"Peki, sana öldüğümü kim söyledi?"

"Laurence. Öyle bakma. O zalim biri değil. Sanırım onun sen olduğunu sanıyordu gerçekten de." Jennifer duraksadı. "Biriyle... görüştüğümü biliyordu. Son mektubunu okumuş. Kazadan sonra parçaları birleştirmiş olmalı."

"Son mektubum mu?"

"Benimle istasyonda buluşmak istediğin mektup. Kazada çantamdaymış."

"Anlamıyorum. O benim son mektubum değildi ki..."

"Lütfen yapma," diye araya girdi Jennifer. "Lütfen... Bu çok..."

Jennifer onu dikkatle izliyordu. "Jennifer ben..."

Jennifer ona o kadar yaklaşmıştı ki loş ışıkta bile yüzündeki çilleri, bir adamın kalbini paramparça edecek kadar sivri uçlu kirpiklerini görebiliyordu. Yanındaydı ama bir karara varması gerekiyormuş gibi uzağında olduğunu hissediyordu.

"Boot," dedi yumuşak bir sesle. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

Boot.

Anthony yutkundu. "Sana nasıl kızabilirim ki?"

Jennifer ellerini kaldırıp Anthony'nin yüzünde gezdirdi. Parmak uçları öyle hafifti ki neredeyse hiç dokunmuyordu. "Daha önce yaptık mı bunu?"

Anthony ona baktı.

"Daha önce yaptık mı?" Jennifer gözlerini kırpıştırdı. "Anımsamıyorum. Ben yalnızca senin yazdıklarını anımsıyorum."

"Evet." Anthony'nin sesi çatladı. "Evet yaptık." Jennifer'ın soğuk parmaklarını teninde hisseden Anthony onun kokusunu hatırladı.

"Anthony," diye mırıldandı Jennifer. Adını söylemesinin çok tatlı bir yanı, bunca zamandır hissettiği aşkı ve kaybedişi yansıtan dayanılmaz derecede şefkatli bir tarafı vardı.

Jennifer vücudunu onunkine yaslarken Anthony kadının bütün vücudunu gezen iç geçirişini duydu ve nefesini dudaklarında hissetti. Etraflarını saran hava sanki durmuştu. Dudakları dudaklarına değdiğinde Anthony'nin göğsünde bir şey parçalandı. Nefesinin kesildiğini fark etti ve sonra dehşet içinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. "Affedersin," diye fısıldadı utanarak. "Affedersin. Neden... bilemiyorum..."

"Ben biliyorum," dedi Jennifer. "Ben biliyorum." Kollarını onun boynuna sarıp yanaklarına inen gözyaşlarını öperken bir şeyler mırıldanıyordu. İkisi de olanlara inanamazken çaresizce, sevinçle birbirlerine kenetlendiler. Zaman uçup gitmiş, öpücükler daha da davetkâr bir hal almış, gözyaşları kurumuştu. Anthony, Jennifer'ın kazağını çıkardı. Jennifer da onun gömleğinin düğmelerini çözerken elleri titriyordu. Sonunda gömlekten kurtulmuş, teni onun tenine değmişti ve şimdi yatakta ateşli vücutları beceriksizce birbirine kenetlenmişti.

Anthony onu öptü ve bunu yaparken hislerinin derinliğini ona göstermeye çalıştığının farkındaydı. Kendini onun içinde kaybettiğinde, saçlarının yüzüne düştüğünü, dudaklarının dudaklarına değdiğini hissettiğinde insanların birbirlerinin diğer yarısı olabileceğini anladı.

Jennifer kollarında canlanmış, onu aydınlatmıştı. Anthony omzuna kadar uzanan yara izini öperken kadının geri çekilmesini

görmezden gelip ona ne demek istediğini anlatmaya çalışıyordu: Bu beyaz renkli yara izi onun gözüne çok güzel görünüyordu; o yara izi Anthony'ye sevildiğini anımsatıyor, ona gitmek istediğini söylüyordu. Anthony o yara izini öptü çünkü Jennifer'ın en çok o parçasını iyileştirmek, hayran olmadığı tek bir yanının bile olmadığını ona söylemek istiyordu.

Anthony, Jennifer'ın arzusunun gittikçe büyümesini izliyordu. Paylaştıkları sanki bir hediyeydi. Yüzünde beliren sonsuz çeşitlilikte ifadeleri, savunmasızlığını, çabasını izliyordu ve Jennifer gözlerini açtığında Anthony mutluluğu içinde hissetti.

Boşaldığında yine ağladı çünkü Anthony içinde bir şeylerin ona hiçbir zaman vazgeçmemesi gerektiğini söylüyordu. Ve Jennifer'ın ona geri dönmüş olması beklediğinden çok daha büyük bir şeydi.

Jennifer, "Seni tanıyorum," diye mırıldandı. Anthony'nin tenine değen teni yapış yapış olmuş, gözyaşları boynunu ıslatmıştı. "Seni tanıyorum."

Anthony bir an için konuşamayıp etraflarını saran serin havayı hissederek tavanı izledi. Jennifer bacaklarını onun bacaklarına yasladı. "Ah Jenny," dedi. "Tanrı'ya şükür."

Jennifer, nefes alıp verişi normale dönerken bir dirseğinin üzerinde durup ona baktı. Jennifer'da değişen bir şeyler vardı. Yüz ifadesi canlanmış, göz çevresindeki çizgiler kaybolmuştu. Anthony onu kollarının arasına alıp kendine çekti ve öyle sıkı sarıldı ki vücutları neredeyse birbirine kaynaşacaktı. Anthony tekrar sertleştiğini hissederken Jennifer gülümsedi.

Anthony, "Bir şey söylemek istiyorum," dedi. "Ama her şey önemsiz görünüyor."

Jennifer'ın tebessümü olağanüstüydü. Tatmin olmuş, sevgi ve şaşkınlık dolu. "Ben hayatım boyunca böyle hissetmedim," dedi.

Bakıştılar.

Jennifer, "Hissettim mi?" diye sordu.

Anthony başını salladı. Jennifer uzaklara daldı. "O zaman... teşekkür ederim."

Anthony kahkahalarla gülerken Jennifer kıkırdayarak kendini onun omuzlarına bıraktı.

Boşa geçen dört yıl önemini yitirmişti artık. Anthony önündeki hayatı yepyeni bir berraklıkla görüyordu. Londra'da kalacaktı. New York'taki kız arkadaşı Eva'yla ilişkisini bitirecekti. Eva tatlı, neşeli ve hayat dolu bir kızdı ama son dört yıldır birlikte olduğu bütün kadınların Jennifer'ın bir taklidi olduğunu şimdi anlıyordu. Jennifer da kocasından ayrılacaktı. Anthony ona bakabilirdi. İkinci şanslarını da ellerinden kaçırmayacaklardı. Oğluyla birlikte üçünü gözünün önünde canlandırdı. Birlikte dışarı çıktıklarını düşündü ve gelecek umulmadık bir vaatle önüne serildi.

Düşünceleri Jennifer'ın yoğun bir odaklanmayla göğsünü, omuzlarını, boynunu öpmesiyle bölündü. Onu çevirerek, "Farkındasın, değil mi?" diye sordu. Bacakları birbirine dolaşmıştı ve dudakları birkaç santim uzağındaydı. "Anımsayabilmen için bunu tekrar yapmalıyız."

Jennifer hiçbir şey söylemeyip gözlerini kapatmakla yetindi.

Bu defa seviştiklerinde Anthony ağır ağır hareket etti. Vücudu âdeta onun vücuduyla konuşuyordu. Kadının tüm baskılardan kurtulduğunu, kalplerinin birlikte attığını, o belli belirsiz yara izini hissetti. Bunu yapabilmenin lüksüyle milyonlarca defa onun adını haykırdı. Ona karşı hissettiklerini fısıltıyla dile getirdi.

Jennifer onu sevdiğini söylediğinde bunu Anthony'nin nefesini kesecek bir yoğunlukta ifade etmişti. Dünyanın geri kalanı yavaşlamış, etrafını kuşatmıştı. Yalnızca ikisi kalmış, bacaklarıyla örtüler birbirine dolanmış, saçları, hafif iniltileri birbirine karışmıştı.

"Sen gördüğüm en zarif kadınsın..." Anthony onun utangaç bir tavırla gözlerini açmasını izledi. "Sırf yüz ifadeni izleyebilmek için bunu yüzlerce defa yapabilirim seninle." Jennifer hiçbir şey söylemeyince Anthony heveslenmişti. "Dolaylı olarak," dedi aniden. "Bu cümleyi hatırladın mı?"

Birbirlerini tenlerinin içine hapsetme isteğiyle daha ne kadar orada öylece uzandıklarını anımsamıyordu. Sokaktan gelen gürültüyü, koridordan gelen ayak seslerini, uzaktan gelen konuşmaları duyuyordu. Jennifer'ın nefes alıp veriş ritmini göğsünde hissediyordu. Başına bir öpücük kondurup parmaklarını onun dağınık saçlarına götürdü. İnanılmaz bir huzur içini doldurmuş, kemiklerine işlemişti. *Evdeyim*, diye düşündü. *Öyle hissediyorum.*

Jennifer onun kollarında kıpırdandı ve, "Haydi bir şeyler içelim," dedi. Anthony, Jennifer'ın köprücük kemiğini, çenesini ve kulağıyla yanağının birleştiği noktayı öptü. "Bana çay, sana şampanya söyleyelim. Ne dersin?"

Anthony o anda Jennifer'ın yüzüne bir gölge düştüğünü, düşüncelerinin o odanın dışında bir yerlere gittiğini gördü.

"Ah," dedi Jennifer doğrularak. "Saat kaç?"

Anthony saatine baktı. "Dördü yirmi geçiyor. "Neden?"

"Olamaz! Buçukta aşağıda olmalıydım." Hemen yataktan fırlayıp kıyafetlerini topladı.

"Neden? Neden aşağıda olmalısın?"

"Bayan Cordoza..."

"Kim?"

"Hizmetçimle buluşacağım. Alışverişe çıktığımı söyledim."

"Geç kalsan ne olur? Alışveriş o kadar önemli mi? Jennifer, konuşmalıyız. Bundan sonra ne yapacağımızı netleştirmeliyiz. Editörüme Kongo'ya gitmeyeceğimi söyleyeceğim."

Jennifer iç çamaşırlarını, pantolonunu ve kazağını giymekten daha önemli bir şey yokmuş gibi hepsini topluyordu. Anthony'nin az önce hissettiği, kendine ait olan vücut şimdi gözden kaybolmuştu.

"Jennifer?" Anthony yataktan kalkıp pantolonuna uzandı ve giyinip kemerini taktı. "Öylece gidemezsin."

Jennifer ona sırtını dönmüştü.

"Bu işi nasıl çözeceğimizi konuşmalıyız."

"Çözecek bir şey yok ki." Jennifer çantasını açıp tarağını çıkardı ve kısa, sert darbelerle tarandı.

"Anlamıyorum."

Jennifer ona döndüğünde önüne bir perde gerilmiş gibi yüzü örtülüydü. "Anthony, affedersin ama biz... bir daha görüşemeyiz."

"Ne?"

Jennifer makyaj çantasını çıkarıp gözlerine maskara sürdü.

"Az önce yaptıklarımızdan sonra bunu söyleyemezsin. Her şeyi bir anda bitiremezsin. Neler oluyor?"

Jennifer çok katıydı. "İyi olacaksın. Her zamanki gibi. Bak, ben... ben gitmeliyim. Affedersin."

Jennifer çantasıyla paltosunu aldı. Kapı sert bir sesle kapandı.

Anthony peşinden koşup kapıyı açtı. "Böyle yapma Jennifer! Yine aynı şeyi yapma!" Sesi boş koridorda yankılanıp diğer odaların kapılarına çarpıyordu. "Oyun oynamıyoruz! Bir dört yıl daha seni bekleyemem!"

Anthony âdeta donakalmıştı. Sonra küfrederek kendini toparlayıp odaya girdi ve gömleğiyle ayakkabılarını giydi.

Ceketini de alıp kalbi küt küt atarken koridora çıktı. Merdivenleri ikişer ikişer inerek lobiye vardı. Asansörün kapısı açıldığında tam karşısındaydı. Topuklu ayakkabıları mermer

zeminde takırdıyor, daha birkaç dakika önce bulunduğu yerden milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi bir tavırla yürüyordu. Anthony tam ona seslenecekti bir sözcük duydu: "Anneciğim!"

Jennifer kollarını iki yana açmış o tarafa doğru koşuyordu. Orta yaşlı bir kadın ona doğru yürürken çocuk onun elini bırakmıştı. Küçük kız kendini Jennifer'ın kollarına atarken sesi kalabalığın arasında yankılanıyordu. "Hamleys'e gidiyor muyuz? Bayan Cordoza gideceğimizi söyledi."

"Evet tatlım. Hemen gidiyoruz. Ama önce resepsiyona uğramalıyım."

Jennifer çocuğu kucağından indirip elini tuttu. Belki de Anthony'nin bakışlarının yoğunluğundandı ama bir şey Jennifer'ın geri dönüp arkasına bakmasına sebep oldu. Onu görmüştü. Gözleri kenetlendiğinde Anthony, onun bakışlarındaki özrü ve vicdan azabını gördü.

Jennifer bakışlarını kaçırıp bir şeyler yazdı ve tekrar resepsiyon görevlisine dönüp çantasını masaya bıraktı. Ona bir şeyler söyledikten sonra uzaklaşıp yanında kızıyla birlikte cam kapıdan akşam güneşine çıktı.

Gördüklerinin ne anlama geldiğini Anthony şimdi anlamıştı. Sanki bir bataklıkta yürüyordu. Jennifer'ın gözden kaybolmasını bekledi ve uykudan uyanan bir adam gibi ceketini omzuna attı.

Tam dışarıya çıkıyordu ki kapı görevlisi ona seslendi. "Bay Boot? Bir hanımefendi bunu size vermemi istedi." Adam notu eline tutuşturmuştu.

Anthony not kâğıdını açtı.

Beni affet. Bir kez olsa da seninle olmalıydım.

15

Moira Parker sekreterlik bölümüne geçip bir yığın telefon rehberiyle dengelenmeye çalışılan radyoyu kapattı.

Annie Jessop, "Hey!" diye karşı çıktı. "Ben dinliyordum."

"Ofiste pop müzik dinlenmez," dedi Moira sertçe. "Bay Stirling gürültülü şeylerle dikkatinin dağılmasını istemiyor. Burası işyeri." O hafta dördüncü defadır aynı şey yaşanıyordu.

"Burası bir cenaze evine benziyor. Haydi Moira. Sesini kısarız. Zaman geçiriyoruz işte."

"Çok çalışınca da zaman geçer."

Moira küçümseyici kahkahaları duyunca çenesini biraz daha kaldırdı. "Acme Mineral ve Madencilik'te ancak profesyonel bir tutum sergilediğin takdirde ilerleme kaydedebileceğini unutma."

Arka taraftan biri, "Bir de gevşek don lastiğiyle," diye mırıldandı.

"Anlamadım?"

"Bir şey yok Bayan Parker. Savaş Döneminin Favorileri kanalını açabilir miyiz? Bu seni memnun eder mi? Çamaşırlarımızı Siegfried Hattı'na asarız..." Bir kahkaha tufanı daha koptu.

"Radyoyu Bay Stirling'in odasına koyacağım. O zaman ona ne dinlemek istediğini sorabilirsiniz."

Moira ofisin diğer tarafına geçerken nefret dolu fısıldamaları duymuş ancak kulak asmamıştı. Şirket büyüdükçe çalışanların standardı da aynı oranda düşüyordu. Artık kimse amirine, iş ahlakına ya da Bay Stirling'in başarısına saygı duymuyordu. Bazen eve dönerken kendini öyle kötü esprilerin içinde buluyordu ki dikkatini örgüsüne verinceye kadar Elephant and Castle'a[10] gelmiş oluyordu. Bazen yalnızca kendisinin ve Bay Stirling'in –belki bir de muhasebeden Bayan Kingston'ın– terbiyeli davrandıklarını düşünüyordu.

Ya o kıyafetlere ne demeliydi! Kendilerine kokoş kızlar diyorlardı ve bu konuda gerçekten de çok yeteneklilerdi. Sekreterlikteki mini etekli, abartılı makyajlı, süslü püslü, aptal ve çocuksu kızlar görünümlerine yazmaları gereken yazılardan daha çok önem veriyordu. Dün öğleden sonra üç yazıyı geri vermesi gerekmişti. İmlâ hataları yapılmış, tarih satırları eksik bırakılmıştı. Hatta tüm uyarılarına karşın biri "Saygılarımızla" yazmak yerine "Saygılarımla" yazmıştı. Bunu dile getirdiğinde Sandra, Moira'nın onun gördüğüne aldırmadan gözlerini devirmişti.

Moira iç geçirip radyoyu koltuğunun altına takıp Bay Stirling'in ofis kapısının öğle vakti nadiren kapalı olduğunu düşünerek içeri girdi.

Bay Stirling'in karşısında Marie Driscoll oturmuştu. Üstelik not alırken Moira'nın oturduğu sandalyede değil, *Bay Stirling'in masasına* oturmuştu. Bu öyle şaşırtıcı bir manzaraydı ki Moira içeri girdiğinde Bay Stirling'in bir adım geri çekildiğini sonradan fark etti.

"Ah Moira."

"Affedersiniz Bay Stirling. İçeride birinin olduğunu fark etmemiştim." Moria, kıza imalı bir bakış fırlattı. *Ne yaptığını*

10 Londra'nın güneydoğusunda bir bölge. (ç. n.)

sanıyordu böyle? Herkes mi çıldırmıştı? "Ben... radyoyu getirdim. Kızlar sesini çok açıyor. Size açıklama yapmak zorunda kalırlarsa biraz daha düşünceli davranırlar diye düşündüm."

"Anlıyorum." Bay Stirling sandalyesine oturdu.

"Sizi rahatsız etmelerinden endişelendim."

Uzun bir sessizlik oldu. Marie yerinden kımıldamayıp eteğinden bir şey aldı ve bu hareketiyle etek neredeyse kalçalarına kadar açılmıştı. Moira genç kızın kendine çekidüzen vermesini bekledi.

Ama Bay Stirling araya girdi. "Geldiğine sevindim. Seninle özel olarak konuşmak istiyordum. Bayan Driscoll bize biraz izin verir misin?"

Genç kız belirgin bir isteksizlikle ayaklarını yere indirdi ve uzun adımlarla Moira'nın yanından geçerken ona bir bakış attı. *Çok fazla parfüm sıkmış,* diye düşündü Moira. Kapı kapandığında ikisi yalnız kalmıştı. Tam da Moira'nın sevdiği gibi...

Bay Stirling, o ilk defadan sonraki aylarda onunla iki defa daha sevişmişti. Belki "sevişmek" demek biraz abartı olurdu. İkisinde de Laurence Stirling çok sarhoştu ve ilkinden daha kısa ve aceleci olmuş, ertesi gün olanların lafını bile etmemişti.

Moira onu reddetmeyeceğini anlamasını sağlayacak tüm girişimlerine karşın –patronun masasına bıraktığı ev yapımı sandviçler, saçlarına her zaman özenle şekil vermek gibi– bu bir daha tekrarlanmamıştı. Yine de Moira patronu için özel olduğunu biliyordu ve kafeteryada iş arkadaşları patronun arkasından konuşurken özel olduğunu hissetmenin tadına varıyordu. Bu davranışın patronunu gerdiğinin farkındaydı ve Moira her şeyin çok daha farklı olmasını içten içe dilese de adamın iradesine saygı duyuyordu. Jennifer Stirling'in uğradığı nadir zamanlarda kadının ihtişamının yanında kendini eskisi kadar sönük hissetmiyordu

artık. *Ona iyi bir eş olabilseydin bana gelmeye ihtiyaç duymazdı,* diye düşünüyordu. Bayan Stirling önünde duranın asla farkında olan bir kadın değildi.

"Otur Moira."

Moira, genç Driscoll'dan daha terbiyeli bir tavırla oturup bacaklarını dikkatle birleştirirken kırmızı elbisesini giymediğine pişman oldu. Patronu o elbisesini beğeniyordu ve bunu defalarca dile getirmişti. Dışarıdan kahkaha sesleri gelince Moira kızların başka bir radyo bulduklarından şüphelendi. "Şu kızlara kendilerine bir çekidüzen vermelerini söyleyeceğim," diye mırıldandı. "Eminim sizi çok rahatsız ediyorlar."

Bay Stirling'in onu duyduğu söylenemezdi. Masasındaki evrakları düzenliyordu. Kafasını kaldırdığında da Moira'nın gözlerine bakmadı. "Marie'nin bir an önce..."

"Ah, bence bu çok iyi..."

"...özel asistanım olmasını istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Moira ne kadar endişelendiğini belli etmemeye çalıştı. *İş yükü arttı,* dedi kendi kendine. Ona bir yardımcı gerektiğini düşünmesi anlaşılır bir durumdu. "İyi ama nerede oturacak?" diye sordu Moira. "Odanızın önünde bir masa var yalnızca."

"Farkındayım."

"Bence Maisie'yi..."

"Buna gerek yok. Senin üzerindeki yükü biraz hafifletmeye karar verdim. Sen... sekreterlik bölümüne geçeceksin."

Moira onu yanlış duyduğunu düşündü. "Sekreterlik mi?"

"Muhasebeye maaşının değişmeyeceğini söyledim. Dolayısıyla senin açından iyi olacağını düşünüyorum Moira. Belki

ofis dışında bir şeylerle uğraşman açısından da iyi olur. Kendine biraz zaman ayırabilirsin."

"Ama ben kendime zaman ayırmak istemiyorum."

"Bunu şimdi tartışmayalım. Dediğim gibi maaşın değişmeyecek ve sekreterlikteki kızların şefi olacaksın. Bunu diğerlerine de açıkça belirteceğim. Senin de dediğin gibi başlarında becerikli biri olmalı."

"Ama anlamıyorum..." Moira ayağa kalktığında radyoyu tutan elleri bembeyaz kesilmişti. Panik duygusu göğsünü sardı. "Nerede yanlış yaptım? Neden görevimi elimden alıyorsunuz?"

Patronu öfkeli bir bakış attı. "Yanlış bir şey yapmadın. Her şirkette çalışanlar zaman zaman yer değiştirebilir. Zaman değişiyor ve ben de şirketi tazelemek istedim."

"Tazelemek mi?"

"Marie çok yetenekli bir kız."

"Benim işimi Marie Driscoll mü yapacak? İyi de o ofis düzenini hiç bilmiyor ki. Rodezya'daki maaş sistemini, telefon numaralarını ya da uçak biletlerinizi nasıl alacağını bilmiyor. Dosyalama sistemini de bilmiyor. Zamanının yarısını kadınlar tuvaletinde makyaj yaparak geçirir. Üstelik geç kalır! Hem de her zaman! Bu hafta iki defa onu azarladım. Giriş kartındaki işaretleri gördünüz mü?" Kelimeler ağzından düzensizce çıkıyordu.

"Eminim hepsini öğrenir. Sekreterlikten bahsediyoruz Moira."

"Ama..."

"Bu konuyu daha fazla tartışacak vaktim yok. Lütfen öğleden sonra eşyalarını dolaptan al ve yarından itibaren yeni düzenimize başlayalım."

Bay Stirling puro kutusuna uzanarak konuşmanın bittiğini işaret etti. Moira ayağa kalktı ve sabit durabilmek için masa-

nın kenarına tutundu. Boğazında koca bir yumru hissederken nabzını kulaklarında duyuyordu. Ofis her bir tuğlasıyla üzerine yıkılacaktı sanki.

Patronu purosunu ağzına götürürken Moira makasın keskin sesini duydu.

Yavaşça kapıya yürüyüp açtı ve dışarıdaki ani sessizlikten, herkesin haberi kendisinden önce aldığını tahmin etti.

Marie Driscoll'ün bacaklarını kendi masasına uzattığını gördü. Garip renkli çorapların altındaki uzun, ince bacaklar. Kim ofise saks mavisi çorapla gelip sonra da ciddiye alınmayı beklerdi ki?

Masasından çantasını aldı ve mavi hırkasının altından içini yakan meraklı bakışlar ve yapmacık tebessümler arasından kadınlar tuvaletine doğru düzensiz adımlarla ilerledi.

"Moira! Senin şarkın çalıyor!" *Seni Kaybetmeye Alışamıyorum...*

"Ah, bu kadar da kabalaşma Sandra." Gürültülü bir kahkaha daha koptu ve tuvaletin kapısı arkasından kapandı.

Jennifer kasvetli küçük oyun bahçesinin ortasında durmuş Silver Cross bebek arabasının önünde sohbet eden bakıcıları izleyip birbiri üstüne yığılan küçük çocukların çığlığını dinliyordu.

Bayan Cordoza ona Esmé'yi parka götürmeyi önermiş ama Jennifer hava almak istediğini söylemişti. Tam kırk sekiz saattir ne yapacağını düşünüyordu. Vücudu hâlâ onun dokunuşlarının etkisini hissederken zihninde yaptıkları dönüp duruyordu. Kaybettiği şeyin büyüklüğü onu yıkmak üzereydi. Valium'la kendini uyuşturamazdı. Her şeyi hissetmeliydi. Kızı doğru şeyi yaptığını ona anımsatacaktı her zaman. Ama ona söylemek istediği çok şey vardı. Aslında amacının onu baştan çıkarmak olmadığını

kendine söylese de yalan söylediğini biliyordu. Ondan ufak bir parça, hayatı boyunca taşıyacağı güzel ve değerli bir anı istemişti. Pandora'nın kutusunu açacağını nereden bilebilirdi ki? Daha da kötüsü onun böylesine bir yıkım yaşayacağını nereden bilebilirdi?

Konsolosluktaki o gece gayet iyi görünüyordu. Kendisi kadar sefil olması mümkün değildi. Onun hissettiklerini hissetmiş olamazdı. Anthony kendisinden daha güçlüydü. Ama şimdi onu, kırılganlığını, geleceklerine dair güzel planları düşünmeden edemiyordu. Ya otel lobisinde kızına doğru koşarken ona attığı bakışa ne demeliydi?

Koridorda yankılanan karmakarışık, keder dolu sesini duymuştu. *Böyle yapma Jennifer! Bir dört yıl daha bekleyemem seni!*

Günde bin defa, *affet beni*, diyordu ona içinden. *Ama Laurence kızımı almama asla izin vermez. Ve herkes bir yana sen de onu bırakmamı isteyemezsin benden. Beni herkesten daha iyi anlamalısın.*

Sürekli gözlerinin kenarını siliyor, rüzgârı ya da her nasılsa yine bir kum tanesinin gelip gözüne girdiğini bahane ediyordu. İyice duygusallaşmıştı. Hava sıcaklığındaki en ufak değişimi hissediyor, değişken duyguları yüreğine yumruk gibi çöküyordu.

Laurence kötü biri değil, diyordu kendi kendine sürekli. *Kendince iyi bir baba.* Jennifer'a iyi davranamıyorsa kim onu suçlayabilirdi ki? Kaç erkek başkasına âşık olan karısını affedebilirdi? Bazen bu kadar çabuk hamile kalmış olmasa Laurence'ın ondan sıkılıp ayrılacağını düşünürdü. Ama buna inanmıyordu. Laurence onu artık sevmiyor olabilirdi ama başka bir yerlerde, onsuz kalacağını da aklından geçirmezdi.

Kızı, Jennifer'ın tek tesellisiydi. Onu salıncakta itip bacaklarının havalanışını, dalgalı saçlarının rüzgârla birlikte savruluşunu izliyordu. Birçok kadının sahip olduğundan çok daha fazlasıydı

bu. Bir defasında Anthony'nin ona dediği gibi doğru şeyi yaptığını bilmenin rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Anne!"

Dorothy Moncrieff şapkasını kaybetmişti ve o arayışla biraz kafası dağılan Jennifer iki kızla birlikte salıncakların arasından geçip bankların altına bakmış, şapkayı başka bir çocuğun kafasında görünceye kadar aramaya devam etmişti.

Dorothy ciddi bir tavırla, "Hırsızlık iyi bir şey değildir," dedi ve tekrar oyun alanına döndüler.

"Evet," dedi Jennifer. "Ama o küçük çocuk şapkanı çalmadı bence. Senin olduğunu bilmiyordu muhtemelen."

"Doğruyla yanlışı ayırt edemiyorsan aptalın tekisin demektir," dedi Dorothy.

Esmé de neşeyle, "Aptal," diye tekrarladı.

"Şey, belki de öyledir," dedi Jennifer. Kızının atkısını tekrar bağlayıp birbirlerine kum atmamalarını öğütleyerek onları bu kez kum havuzuna yolladı.

Sonra iki gündür kafasında yazıp durduğu bin hayali mektuptan birine, *Sevgili Boot*, diye başladı. *Lütfen bana kızma. Şu dünyada seninle birlikte gidebilmemin bir yolu olsa hiç düşünmeden gelirdim.*

Ama ona mektup yollamayacaktı. Çoktan söylemiş olduklarından başka söylenecek ne kalmıştı ki geriye? *Zamanla beni affedecek*, dedi kendi kendine. *Güzel bir hayatı olacak.*

O en bariz soruyu kendine sormak istemiyordu. Kendisi nasıl yaşayacaktı? Öğrendiklerinden sonra bu şekilde yaşamaya nasıl devam edecekti? Gözleri yine kızardı. Mendilini cebinden çıkarıp gözlerini kuruladı ve dikkat çekmemek için sırtını döndü.

Belki doktoruna uğrardı. Şu birkaç günü atlatabilmek için biraz yardım isteyebilirdi.

Çimlerin üzerinden oyun bahçesine doğru ilerleyen tüvit paltolu siluet gözüne ilişti. Çimler çamurlu olmasına karşın kadının ayakları kararlı biçimde yere basıyordu. Hayretle onun kocasının sekreteri olduğunu fark etti.

Moira Parker doğruca yanına gelip ona iyice sokulunca Jennifer geri çekilmek zorunda kaldı. "Bayan Parker?"

Kadının dudakları sıkıca kenetlenmişti ve gözlerinin ışıltısı azmini yansıtıyordu. "Hizmetçiniz burada olduğunuzu söyledi. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Evet, olur. Elbette." Jennifer hafifçe döndü. "Tatlım... Dottie? Esmé? Ben şurada olacağım."

Çocuklar başlarını kaldırıp sonra yine kazmaya devam ettiler.

İki kadın birkaç adım ilerlediler ve Jennifer kızları görebileceği bir yerde durdu. Moncrieffler'in dadısına Dorothy'yi dörtten önce eve götüreceğine söz vermişti ve saat dörde geliyordu. Yüzüne bir tebessüm takındı. "Sorun nedir Bayan Parker?"

Moira eski püskü çantasına uzanıp içi dolu bir dosya çıkardı.

Kadın haşin bir ifadeyle, "Bu sizin," dedi.

Jennifer dosyayı alıp açtı ve rüzgârla birlikte savrulmasınlar diye hemen elini üzerine koydu.

"Hiçbirini kaybetmeyin." Emir verir gibi söylemişti bunu.

"Affedersiniz... Anlayamadım. Nedir bunlar?"

"Onun sus payı verdiği adamlar."

Jennifer boş bir ifadeyle ona bakınca Moira devam etti. "Mezotelyom. Bir tür ciğer hastalığı. Bunlar maaş bağladığı işçiler çünkü onun için çalışarak ölümcül hastalığa yakalandıklarının bilinmesini istemiyor."

Jennifer elini başına götürdü. "Ne?"

"Kocanız. Çoktan ölmüş olanlar da en altta. Ailelere imzalattığı yasal feragat belgesi sayesinde onların konuşmasını da önlüyor."

Jennifer kadının söylediklerini algılamaya çalışıyordu. "Ölenler mi? Feragat mi?"

"Onlara kendisinin sorumlu olmadığını söyletiyor. Hepsine de sus payı ödüyor. Güney Afrikalılar neredeyse hiçbir şey alamıyor. Buradaki fabrika işçileri daha pahalı."

"Ama asbestin zararı yok ki. Onu suçlu göstermeye çalışan New Yorklular'ın işi bu. Laurence bana öyle söylemişti."

Moira onu dinlemiyor gibiydi. Elini en üst sayfadaki listenin üzerinde gezdirdi. "Hepsi alfabetik olarak sıralanmış. İsterseniz ailelerle konuşabilirsiniz. Çoğunun adresleri yukarıda var. Bu belgelerin gazetelerin eline geçmesinden ödü kopuyor."

"Bana bunun sendikaların işi olduğunu söylemişti..."

"Diğer şirketlerde de aynı sorun söz konusu. Amerika'daki Goodasbest firmasıyla yaptığı telefon görüşmelerini dinledim. Asbestin zararsız olduğunu gösterecek araştırmalar yaptırıyorlar."

Kadın o kadar hızlı konuşuyordu ki Jennifer'ın başı döndü. Şimdi birbirine avuç avuç kum fırlatan çocuklara baktı.

Moira Parker özellikle şunu vurguladı: "Yaptıklarını biri öğrenirse mahvolur. Eninde sonunda ortaya çıkacak. Çıkmalı. Hiçbir şey gizli kalmaz."

Jennifer dosyayı mikropluymuş gibi temkinlice tutuyordu. "Bunu neden bana veriyorsunuz? Neden kocama zarar verecek bir şey yapmak isteyeyim?"

Moira Parker'ın yüz ifadesi anında değişip suçluluk duyuyormuş gibi bir ifadeye büründü. Dudakları ince bir çizgi gibi büküldü. "Bunun için." Buruşuk bir sayfa daha çıkarıp Jennifer'ın

eline tutuşturdu. "Siz kaza geçirdikten birkaç gün sonra geldi. Yıllar önce. Kocanız sakladığımı bilmiyor."

Jennifer kâğıdı açınca rüzgâr onu elinden savurmaya çalıştı. El yazısını tanımıştı.

Sana bir daha yazmayacağıma yemin etmiştim. Ama altı hafta geçmiş olmasına karşın kendimi daha iyi hissetmiyorum. Sensizlik, senden binlerce kilometre uzakta olmak beni hiç rahatlatmıyor. Sana yakın olmamam ya da gerçekten istediğim şeyi elde edemeyeceğimi görmem kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor. Geleceğim belirsiz, boş bir yol gibi.

Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum sevgili Jenny. Ama eğer yanlış bir karar verdiğini hissedersen kapımın sana açık olduğunu bilmeni isterim.

Ve eğer doğru kararı verdiğini hissediyorsan en azından şunu bil ki bu dünyada seni seven, ne kadar değerli, zeki ve iyi olduğunu bilen bir adam var. Seni her zaman seven ve bu ona zarar verse de hep sevecek olan bir adam.

Sevgiyle kal,

B

Jennifer mektuba bakarken rengi solmuştu. Yazıldığı tarihe baktı. Neredeyse dört yıl önceydi. Kazadan hemen sonra... "Laurence'ın haberi var mı bundan?"

Moira Parker yere baktı. "Posta kutusunu kapattırmamı istedi."

"Anthony'nin hayatta olduğunu biliyor muydu?" Jennifer titriyordu.

"O kadarını bilmiyorum." Moira Parker yakasını kaldırdı. Onaylamadığını belirten bir bakış atmaya çalıştı.

Jennifer sanki bir taş yutmuştu. Vücudunun tam ortasına yerleşmiş gibi hissediyordu.

Moira Parker çantasını kapattı. "Her neyse, ne yapmak isterseniz onu yapın. Asılsa bile umurumda değil."

Kadın parktan çıkarken kendi kendine mırıldanmaya devam ediyordu. Jennifer neşeyle birbirinin saçına kum atan iki çocuğu görmezden gelerek bir banka çöktü ve mektubu tekrar okudu.

Dorothy Moncrieff'i dadısına bırakıp Bayan Cordoza'dan da Esmé'yi şekerci dükkânına götürmesini istedi. "Ona bir lolipop, biraz da şekerleme al." Pencereden onları izleyip kızının hevesle koşar adım ilerlediğini gördü. Köşeyi döndüklerinde kendisinin nadiren girdiği, olur da o meraklı küçük parmaklar çok değerli eşyaların yerini değiştirir diye Esmé'nin girmesine hiç izin verilmeyen Laurence'ın çalışma odasına girdi.

Daha sonra düşündüğünde oraya neden girdiğini anlayamadı. Oradan hep nefret etmişti. Laurence'ın asla okumadığı kitaplarla dolu iç karartıcı ahşap raflar, puro kokusu, Jennifer'ın ne olduğunu bile bilmediği başarı sertifikaları ve andaçlar: *Yılın Yuvarlak Masa İşadamı, En İyi Atış, Cowbridge Geyik Avı 1959, Golf Hatırası 1962*. Laurence burayı pek kullanmazdı. Burası yalnızca erkek konuklarına kadınlardan kaçabilecekleri bir yer sunmak için huzurlu bir sığınaktı.

Oturma yerleri pek de çukurlaşmamış iki konforlu koltuk şöminenin iki yanında duruyordu. Sekiz yıldır o şömine hiç yakılmamıştı. Yan taraftaki kristal bardaklara yanı başlarında duran içki şişesinden hiç içki doldurulmamıştı. Duvarlar işadamlarıyla tokalaşan üst düzey kişileri, Güney Afrika ticaret bakanını, Edinburgh Dükü'nü ziyaret eden Laurence'ın fotoğraflarıyla doluydu. Başkalarının görmesi, hatta diğer adamların ona

hayranlık duyması için düzenlenmiş bir odaydı burası. *Laurence Stirling, şanslı herif.*

Jennifer kapıda, pahalı golf takımlarını taşıyan kutunun yanında durmuştu. Golf sopası da köşede duruyordu. Göğsünde, nefesinin ciğerlerine inmesi gereken noktada, sert ve sıkı bir düğüm oluşmuştu. Nefes alamıyordu. Golf sopasını alıp odanın ortasına yürüdü. Uzun süreli bir yarışın ardından nefesini toplamaya çalışıyormuş gibi bir ses çıktı gırtlağından. Sopayı atış yapacakmış gibi kaldırıp var gücüyle savurdu ve sopa içki şişesine çarptı. Cam parçaları odanın her yerine saçıldı. Ardından sopayı tekrar savurdu. Bu kez fotoğraf çerçeveleri ve andaçlar yere düştü. Deri ciltli kitaplara, ağır cam kül tablasına da vurdu. Güçlü ve kararlı darbelerle vuruyordu. Narin vücudu, her an yenilenen öfkesinden güç alıyordu.

Kitap kapaklarına vuruyor, şömine rafının üzerindeki çerçeveleri savuruyordu. Sopayı çekiç gibi indirip Georgia tarzındaki masaya, sonra da yan taraflarına vurdu. Kolları acıyıp vücudu ter içinde kalıncaya, nefesi tükenip kesik kesik nefes alıp verinceye kadar vurmaya devam etti. Sonunda geriye kıracak bir şey kalmadığında odanın tam ortasında durdu. Ayakkabıları cam parçalarını ezip terli bir tutam saçını yüzünden iterken odayı ne hale getirdiğine baktı. *Sevimli Bayan Stirling, uysal Bayan Stirling. Sakin, mülayim.* Sonunda öfkesi dinmişti.

Jennifer Stirling golf sopasını yere bıraktı. Sonra ellerini eteğine silip küçük, kırık bir bardağı alıp sertçe yere attı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Jennifer tekrar dışarı çıkacaklarını söylediğinde Bayan Cordoza, Esmé'yle birlikte mutfakta oturuyordu. "Çocuk çay istemedi mi? Acıkmış olmalı."

"Dışarı çıkmak istemiyorum," diye çıkıştı Esmé.

Jennifer sakince, "Hemen döneceğiz tatlım," dedi. "Bayan Cordoza sen de evine gidebilirsin."

"Ama ben..."

"Ciddiyim. Bence böylesi daha iyi."

Kızını, az önce hazırladığı çantasını ve kahverengi kâğıt torbadaki şekerlemeleri alırken Bayan Cordoza'nın şaşkınlığını görmezden geldi. Şimdi dışarı çıkmıştı ve basamaklardan inip taksi çağırıyordu.

Çift kanatlı kapıyı açar açmaz onu gördü. Laurence odasının önünde durmuş, kendi masasında oturan genç bir kadınla konuşuyordu. Selamlaşmayı, kendi ölçülü yanıtını duyduğunda böylesine normal konuşabildiğine şaşırdı.

"Ne kadar da büyümüş!"

Jennifer inci kolyesiyle oynayan kızına, sonra da konuşan kadına baktı. "Adın Sandra'ydı, değil mi?"

"Evet Bayan Stirling."

"Ben kocamla görüşürken Esmé daktilonla oynayabilir mi biraz?"

Esmé klavyeyle oynamanın ve işten kaytarma fırsatıyla etrafını saran kadınların gösterdiği ilginin keyfini çıkarıyordu. Jennifer yüzüne düşen saçları bir kenara itip kocasının ofisine gitti ve kocasının bulunduğu sekreterlik bölümüne yürüdü.

"Jennifer." Laurence bir kaşını kaldırdı. "Sen beklemiyordum."

"Konuşabilir miyiz?"

"Saat beşte çıkmam gerek."

"Uzun sürmeyecek."

Laurence onu odasına yönlendirip kapıyı arkasından kapattı ve sandalyeye oturmasını işaret etti. Jennifer oturmayı reddedince biraz tedirgin olmuş bir ifadeyle kendi deri koltuğuna yerleşti.

"Benden bu kadar nefret etmeni gerektirecek ne yaptım sana?"

"Ne?"

"O mektuptan haberdarım."

"Ne mektubu?"

"Dört yıl önce postanede bulduğun mektup."

Laurence ilgisizce, "Ah, şu mesele," dedi.

"Yaşadığını bildiğin halde onun öldüğüne inanmamı sağladın. Onun ölümünden kendimi sorumlu tutmama sebep oldun."

"Gerçekten öldüğünü sandım. Hem zaten hepsi geçmişte kaldı. Tekrar bu konuyu deşmek anlamsız bence." Anthony eğilip masasındaki gümüş kutudan bir puro aldı.

Jennifer kırık cam kaplı çalışma odasındaki masayı düşündü. "Sorun şu ki Laurence, sen her gün beni cezalandırdın ve kendimi cezalandırmama da izin verdin. Bunu hak edecek ne yaptım sana?"

Laurence kibriti kül tablasına attı. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Onu öldürdüğümü düşünmeme sebep oldun!"

"Düşündüklerinin benimle bir ilgisi yok. Her neyse, dediğim gibi hepsi geçmişte kaldı. Neden bu konuyu..."

"Geçmişte kalmadı. Çünkü o geri döndü."

Bu cümle Laurence'ın dikkatini çekmeye yetmişti. Sekreterin kapıdan onları dinleyebileceği hissine kapılarak sesini alçalttı. "Haklısın. Ve şimdi onunla birlikte olabilmek için gidiyorum. Esmé de benimle geliyor."

"Saçmalama."

"Ciddiyim."

"Jennifer, dünya üzerinde hiçbir mahkeme bir çocuğun velayetini zina yapan bir anneye vermez. Hem de bir yığın ilaç içmeden gününü geçiremeyen bir anneye. Bay Hargreaves ne kadar ilaç yuttuğunu ispatlayacaktır."

"Hepsi gitti. Hepsini attım."

"Öyle mi?" Laurence tekrar saatine baktı. "Tebrikler. Demek başardın... Yirmi dört saattir ilaç almadan durabiliyor musun? Eminim mahkeme bundan etkilenecektir." Laurence verdiği yanıttan memnun bir halde güldü.

"Sence ciğer hastalığıyla ilgili dosyadan da etkilenirler mi?"

Jennifer, Laurence'ın çenesinin gerildiğini, bakışlarının değiştiğini fark etti.

"Ne?"

"Eski sekreterin o dosyayı bana verdi. İçinde son on yıl içinde hastalanan ve ölen bütün işçilerin listesi var. Hastalığın adı neydi, dur bakayım..." Jennifer bu kelimeyi vurgulayarak söyledi. "*Me-zo-tel-yom.*"

Laurence'ın yüzünün rengi aniden solunca Jennifer kocasının bayılacağını sandı. Adam ayağa kalkıp kapıya gitti. Kapıyı açıp dışarıya baktı ve tekrar kapattı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bütün bilgiler bende Laurence. Onlara ödediğin paranın makbuzları da var."

Laurence bir çekmeceyi açıp içini karıştırdı. Doğrulduğunda titriyordu. Ona doğru bir adım atınca Jennifer kocasına bakmak zorunda kaldı. "Beni mahvedersen kendini de mahvetmiş olursun Jennifer."

"Sence umurumda mı?"

"Senden asla boşanmam."

"İyi," dedi. Kocasının endişelendiğini görünce kendine güveni artmıştı. "Şimdi, şöyle yapacağız. Esmé ve ben yakınlarda bir yere taşınacağımız için onu görebileceksin. Artık yalnızca kâğıt üzerinde karı koca olacağız. Bana makul ölçüde bir maaş bağlayacaksın, o da Esmé için. Karşılığında ben de o evrakları yayınlamayacağım."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Ah, yıllardır bana defalarca anımsattığın üzere ben şantaj yapamayacak kadar cahil biriyim Laurence. Hayır, ben sana sadece hayatıma nasıl bir yön vereceğimi anlatıyorum. Metresin, evin, servetin ve... *itibarın* sana kalsın. İş arkadaşlarının bu gerçeği bilmesine gerek yok. Ama ben bir daha seninle aynı eve ayağımı basmam."

Laurence metresinden karısının haberdar olduğunu fark etmemişti bile. Jennifer kocasının kaygı dolu yüzüne hafif bir öfke yayıldığını gördü. Sonra gönül alıcı bir tebessümle yüz ifadesi yumuşadı. "Jennifer, üzgünsün biliyorum. Bu adamın tekrar ortaya çıkması seni şoka sokmuş. Hemen eve gitsen, bu konuyu daha sonra konuşsak olmaz mı?"

"Evrakları birine verdim. Başıma bir şey gelirse o ne yapacağını biliyor."

Laurence daha önce ona böylesine kindar bir bakış atmamıştı. Jennifer çantasını sımsıkı kavradı.

Laurence, "Sen fahişenin tekisin," dedi.

"Seninleyken öyleydim," dedi Jennifer kısık sesle. "Öyleydim çünkü sevmediğim biriyle sevişiyordum."

Kapı çalındı ve yeni sekreter içeri girdi. Kızın bakışlarındaki ifade yeni bir bilgi sunuyordu. Jennifer'ın cesareti arttı. "Her

neyse, söyleyeceklerim bu kadar. Artık gidiyorum hayatım," dedi. Kocasına yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Haberleşiriz. Hoşça kalın Bayan..." Jennifer bekledi.

Kız, "Driscoll," dedi.

"Driscoll." Jennifer gülümsedi. "Tabii ki."

Kızın yanından geçip Esmé'yi aldı ve kalbi küt küt atarken çift kanatlı kapıyı açıp kocasının sesini duymayı, peşinden gelmesini bekledi. Merdivenleri hızla inip hâlâ onu bekleyen taksiye bindi.

Jennifer onu yanına oturturken Esmé, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Sekreterlerden topladığı şekerlemeleri avucuna sığdırmaya çalışıyordu.

Jennifer eğilip küçük pencereyi açtı ve trafiğin gürültüsünü bastıracak bir yükseklikte sürücüye seslendi. Aniden kuş gibi hafiflemiş, sanki bir zafer kazanmıştı. "Regent Oteli'ne lütfen. Mümkün olduğunca hızlı."

Geri dönüp düşündüğünde Jennifer o yirmi dakikalık yolculuk süresince kalabalık caddelere ve rengârenk vitrinlere bir turist, yabancı bir muhabir, buraları daha önce görmeyen biri gibi baktığını fark etmişti. Onları bir daha göremeyebileceğinin farkında olarak birkaç detay görmüş, önemli bir izlenim edinmişti. Alışkın olduğu hayatı bitmişti ve şimdi bağıra bağıra şarkı söylemek istiyordu.

Jennifer Stirling eski hayatıyla, eve döndüğü anda önemini yitiren eşyalarla dolu alışveriş poşetleriyle bu yollardan geçtiği günlerle işte böyle vedalaşıyordu. Tam bu noktada, Marylebone Yolu'nda eve yaklaştıkça evine değil de günahının borcunu ödediği bir yere gittiğini hissetmeye başlıyordu.

Şimdi sessizce bekleyen evinin, ifade edebileceği bir düşüncenin var olmadığı, onu sessiz ve acımasızca cezalandırmaktan başka bir şey istemeyecek kadar mutsuz ettiği bir adam tarafından eleştirilmeden bir şey yapamadığı, yazın ortasında bile onu üşüten bir atmosferle dolu dünyanın karşısındaydı.

Bir çocuk sizi bunlardan koruyabilirdi ama o da buraya kadardı. Ve yaptıkları yüzünden çevresindekilerin gözünde onu küçültse de kızına başka bir yaşam seçeneği olabileceğini gösterebilirdi. Kendini uyuşturmaya gerek duymayacağı, böyle biri olduğun için sürekli af dilemek zorunda kalmayacağın bir yaşam...

Fahişelerin kendilerini sergilediği pencereyi gördü. Cama vuran kızlar artık başka bir yere taşınmıştı. *Umarım çok daha iyi bir yaşam sürüyorsunuzdur,* dedi onlara içinden. *Umarım sizi boyunduruk altına alan şeyden kurtulmuşsunuzdur. Herkes böyle bir şansı hak eder.*

Esmé şekerlemelerini yerken diğer pencereden kalabalık yollara bakıyordu. Jennifer kolunu kızının omzuna atıp onu kendine çekti. Esmé ambalajını açtığı bir şekeri daha ağzına attı. "Anneciğim, nereye gidiyoruz?"

Aniden içi heyecanla dolarak, "Bir arkadaşla buluşmaya. Sonra da bir maceraya atılacağız tatlım," diye yanıtladı.

"Macera mı?"

"Evet. Uzun, çok uzun zaman önce çıkılması gereken bir macera."

Don Franklin, yardımcısı alternatifleri önüne yığarken, silahsızlanma anlaşmasıyla ilgili dört sayfalık makale pek ses getirmeyecek, diye düşünüyordu. Keşke karısı ciğerli sandviçinin içine

taze soğan koymasaydı. Midesini yakmıştı. Yardımcısı, "Diş macunu reklamını şu tarafa çekersek boşluğu dans eden rahiple doldurabilir miyiz?" diye önerdi.

"O hikâyeden nefret ediyorum."

"Tiyatro eleştirisine ne dersin?"

"On sekizinci sayfaya koyduk bile."

"Gözlerini güneybatı yönüne çevir patron."

Franklin göbeğini ovuştururken ofise doğru koşturan kadını gördü. Kısa, siyah bir trençkot giymişti ve yanında da sarışın bir çocuk vardı. Gazete binasında küçük bir kız çocuğu görmek, Don'u jüponlu bir asker görmüş kadar rahatsız etmişti. Bu çok yanlıştı. Kadın durup Cheryl'e bir şeyler sormuş, Cheryl de onu işaret etmişti.

Kadın yürürken Don kurşun kalemini ağzının köşesinde tuttu. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama Anthony O'Hare'le konuşmalıyım," dedi kadın.

"Siz kimsiniz?"

"Jennifer Stirling. Arkadaşıyım. Oteline baktım ama oradan ayrılmış." Gözleri endişeyle bakıyordu.

Cheryl, "Birkaç gün önce ona bir not iletmiştiniz," diye anımsadı.

"Evet, öyle," dedi kadın.

Don, Cheryl'ın kadını baştan aşağı nasıl süzdüğünü gördü. Çocuğun elindeki yarısı yenmiş lolipop annesinin kolunda yapış yapış bir iz bırakmıştı. Don, "Afrika'ya gitti," dedi.

"Ne?"

"Afrika'ya gitti."

Kadın kaskatı kesilmişti, çocuk da öyle. "Olamaz." Sesi titredi. "Bu mümkün değil. Gidip gitmeyeceğine karar bile vermemişti henüz."

Don kalemi ağzından alıp omuz silkti. "Olaylar hızlı gelişti. Dün ilk uçakla gitti. Birkaç gün burada olmayacak."

"Ama onunla konuşmalıyım."

"Ona ulaşmamız mümkün değil." Don, Cheryl'ın kendisine baktığının farkındaydı. Diğer iki sekreter de fısıldaşıyordu.

Kadının benzi attı. "Ama ona ulaşmanın bir yolu olmalı. O kadar uzun süre haber almadan olmaz."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz. Kongo'ya gitti ve telefonları yok. Fırsatını bulduğunda telgraf çekecek."

"Kongo mu? İyi ama neden bu kadar çabuk gitti?" Sesi fısıltıya dönmüştü.

"Kim bilir?" Don ona imalı bir bakış attı. "Belki de kaçmak istedi." Don, Cheryl'ın bilerek oyalandığını, evrakları topluyormuş gibi yaptığını fark etmişti.

Jennifer sanki düşünme yetisini kaybetmişti. Elini yüzüne götürdü. Don bir an için onun ağlayacağını sandı. Haber odasında bir çocuğun bulunması kadar kötü bir şey varsa o da haber odasında çocuğuyla ağlayan bir kadının bulunmasıydı.

Kadın derin bir nefes alıp kendini toparladı. "Onunla konuşursanız beni aramasını söyler misiniz?" Jennifer çantasından evraklarla dolu kâğıt bir dosya ve yırtık pırtık zarflar çıkarıp bir an tereddüt ettikten sonra hepsini dosyaya koydu. "Bunu ona verin. Ne olduğunu anlar." Bir not yazıp sayfayı kopardı ve dosyanın altına sıkıştırdı. Sonra dosyayı Don'ın önüne koydu.

"Elbette."

Jennifer onun kolunu tuttu. Kohinoor elması büyüklüğünde pırlanta bir yüzüğü vardı. "Eline geçmesini sağlar mısınız? Çok önemli. Gerçekten çok önemli."

"Anlıyorum. Şimdi izin verirseniz işime bakmalıyım. Günün en yoğun saati. Yetiştirmemiz gereken işler var."

Jennifer'ın yüzü buruştu. "Affedersiniz. Lütfen dosyayı ona verin. Lütfen."

Don başını salladı.

Jennifer muhtemelen sözünü tutup tutmayacağından emin olmak için gözlerini ondan ayırmayıp bekliyordu. Sonra Anthony'nin gerçekten orada olmadığını kontrol edercesine ofisin içine son bir kez bakıp kızının elini tuttu. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

İçeri girdiği zamankinden daha küçülmüş bir halde nereye gittiğinin farkında değilmiş gibi kapıya doğru yürüdü. Asistanların masasında toplanan birkaç kişi onu izliyordu.

Cheryl, bir an sonra, "Kongo," dedi.

"Bir an önce şu işi halledelim." Don gözünü masasına dikti. "Dans eden rahibi koyalım."

Asistanların masasını temizlemek ancak üç hafta sonra birinin aklına gelmişti. Eski düzeltme nüshalarıyla lacivert karbon kâğıtlarının arasında eski püskü bir dosya vardı.

"B kim?" Yedek sekreter Dora zarfı açtı. "Bentinck'e mi gelmiş? O iki ay önce ayrılmadı mı buradan?"

Yolculuk masraflarıyla ilgili telefonda tartışan Cheryl ona bakmadan omuz silkip eliyle ahizeyi kapatmıştı. "Kime ait

olduğunu bilmiyorsan kütüphaneye yolla. O zaman Don sana bağırmaz." Biraz düşündü. "Şey, bağırabilir tabii ama yanlış dosyaya koyarsan bağırmaz."

Dosya Hansard ve *Kim Kimdir*'in eski baskılarıyla birlikte arşive giden arabaya kondu.

Artık kırk yıl boyunca ortaya çıkmayacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

16

Salı günü Red Lion'da öğle yemeği yiyelim. Sana uyar mı? John.

Ellie onu yirmi dakika bekledikten sonra soğuk bir şekilde karşılamış, adam da kendini affettirmek için elinden geleni yapmıştı. Radyo söyleşisi beklediğinden uzun sürmüştü. Üniversiteden tanıdığı bir ses mühendisiyle karşılaşınca da sohbet etmek zorunda kalmıştı. Bırakıp gitmek ayıp olurdu.

Ellie, *beni barda bekletmek ayıp değil yani, öyle mi,* diye aklından geçirdiyse de ortamı germemek için gülümsedi.

John yüzüne dokunarak, "Çok hoş görünüyorsun," dedi. "Saçını mı yaptırdın?"

"Hayır."

"Öyle mi? Doğal hali demek." Ve bu tek cümle John'u affetmesine yetmişti.

John lacivert bir gömlekle hâki renk bir ceket giymişti. Ellie bir defasında bunun yazarlar için bir üniforma olduğunu söyleyip ona takılmıştı. Kıyafetlerinin sade, yumuşak bir görüntüsü vardı ve aynı zamanda da pahalıydı. Birlikte olmadıkları zamanlarda onu bu kıyafetle hayal ediyordu. "Dublin nasıldı?" diye sordu.

"Telaşlı ve sinir bozucu," diyen John boynundaki atkıyı çıkardı. "Şu yeni gazeteci Ross'la tanıştım. Her şeyi on beş dakikalık bölümlere ayırmak en önemli göreviymiş gibi davranıyor. Tuvalete bile zor gittim."

Ellie güldü.

"İçiyor musun?" John onun boş bardağını fark edince garsona işaret etti.

"Beyaz şarap." Aslında Ellie daha fazla içmek istemiyordu. Ama şimdi John buradaydı ve midesi de ancak alkolün çözebileceği bir biçimde düğümlenmişti.

John yolculuğunu, satılan kitapları, Dublin kıyısında değişen yerleri anlattı. Konuşurken Ellie onu izliyordu. Bir yerlerde, birinin nasıl göründüğünü buluştuktan sonraki ilk birkaç dakika içinde gerçekten görebildiğinizi okumuştu. Daha sonra gördükleriniz ise onlara dair düşüncelerinizin renklendirdiği bir izlenimden başka bir şey değildi. Bu yüzden çok fazla içtikten sonra şişmiş ya da uykusuzluktan morarmış gözlerle uyandığı sabahlar Ellie'yi o kadar da endişelendirmiyordu.

"Bugün çalışmıyorsun yani."

Ellie tekrar sohbete odaklandı. "Bugün boş günüm. Geçen pazar çalışmıştım, unuttun mu? Ama yine de ofise uğramalıyım."

"Ne üzerine çalışıyorsun?"

"Ah, çok heyecan verici sayılmaz. İlginç bir mektup buldum ve devamını bulurum ümidiyle arşivi araştırıyorum."

"Mektup mu?"

"Evet."

Adam bir kaşını kaldırdı.

"Çok önemli bir şey değil." Ellie omuz silkti. "Eski bir mektup. 1960'tan kalma." Neden bu kadar ketum davrandığını bilmiyordu

ama o satırlardaki duygusallığı John'a göstermek garip geliyordu. Onu bilinçli olarak gösterdiğini düşünmesinden çekiniyordu.

"Ah. O dönemdeki kısıtlamalar çok da baskıcıydı. 1960'lar üzerine yazmayı seviyorum. Gerilim hissini yaratabilmek için çok uygun zamanlar."

"Gerilim mi?"

"Gerçekten istediklerimizle elde edebildiğimiz şeyler arasındaki gerilim."

Ellie ellerine baktı. "Evet. O konuyu biliyorum."

"Sınırları zorlamak... Katı toplumsal kuralların ötesine geçebilmek."

"Ah, bu cümleyi bir daha tekrarlasana." Göz göze geldiler.

John sırıtarak, "Yapma," diye mırıldandı. "Restoranda olmaz. Seni yaramaz kız!"

Kelimelerin gücü Ellie'yi her defasında ele geçiriyordu.

John'un bacaklarının baskısını kendi bacaklarında hissediyordu. Buradan sonra Ellie'nin dairesine gideceklerdi ve en az bir saat onunla baş başa kalacaktı. Bu bile yetmeyecekti, hiçbir zaman yetmiyordu ama vücutlarının birleştiğini düşünmek bile başını döndürmüştü.

Ellie kısık sesle, "Hâlâ... yemek istiyor musun?" diye sordu.

"Sen nasıl istersen..."

Bakışıyorlardı. Ellie için barda şu an John'dan başka kimse yoktu.

John sandalyesinde kıpırdandı. "Ah, unutmadan söyleyeyim. On yedisinden itibaren burada olmayacağım."

"Yeni bir tur mu?" Adamın bacakları masanın altından onun bacaklarına yapışmıştı. Ellie konuşmaya odaklanmaya çalıştı. "Bu yayıncılar seni çok yoruyor."

John sakin bir tonda, "Hayır," dedi. "Tatil."

Kısa bir sessizlik oldu. Ve işte yine o his üzerine çökmüştü. Kaburgasının altına sıkı bir yumruk yemiş gibi ciddi bir acı çekiyordu. Bu Ellie'nin en hassas noktasıydı.

"Ne güzel." Ellie bacaklarını çekti. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Barbados'a."

"Barbados." Ellie sesindeki şaşkınlığı gizleyememişti. *Barbados.* Brittany'de kamp yapmıyorlardı. Kuzenlerinin sürekli yağmur yağan Devon'daki yazlık evine de gitmiyorlardı. Barbados, sıkıcı bir aile tatili imajı yaratmıyordu. Bu muhteşem beyaz kumlarda bikinili eşle yapılan bir tatil olacaktı. Barbados zevkli bir tatil demekti. Evliliklerinin hâlâ bir anlam taşıdığını gösteriyordu. Ayrıca sevişebileceklerini akla getiriyordu.

"Orada internete girebileceğimi sanmıyorum, telefonla konuşmak da zor olur. Tahmin edersin ki..."

"Yani hiçbir şekilde konuşamayacağız."

"Sanırım öyle."

Ellie ne diyeceğini bilemedi. Buna hakkı olmadığını bildiği halde kızgın hissediyordu. Sonuçta John ona hiçbir şey vaat etmemişti.

John içkisinden bir yudum alıp, "Küçük çocuklarla ne kadar güzel bir tatil yapılabilir ki?" dedi. "Yalnızca değişiklik olsun diye gidiliyor işte."

"Öyle mi?"

"Yanında taşıdığın eşyaların haddi hesabı yok. Lanet olası çocuk arabaları, mama iskemlesi, bezler..."

"Tabii bunları tahmin edemem."

Şaraplar gelinceye kadar sessizce oturdular. John şarabı doldurup bardağı ona uzattı. Sessizlik uzayıp giderek rahatsız edici bir boyuta ulaşmıştı.

John sonunda, "Evli olduğum gerçeğini değiştiremem Ellie," dedi. "Bu canını yakıyorsa çok üzgünüm ama tatile gitmemeyi..."

Ellie, "...ben kıskançlık yapıyorum diye gitmekten vazgeçemezsin," diye tamamladı. Bunu söylerken sesinin tonundan nefret ediyordu. Somurtkan bir ergen gibi orada öylece oturduğu için kendinden nefret ediyordu. Ama Barbados'un önemini özümsemeye çabalarken iki haftanın John'u karısıyla sevişirken hayal etmemeye çalışarak geçeceğini biliyordu.

Bardağını alırken kendi kendine, *işte bu noktada çekip gitmeliyim,* dedi. Duyarlı bir insan özsaygısından arta kalanı toplayıp bundan fazlasını hak ettiğini söyler ve kaçamak öğle yemeklerinin ya da boş akşamların peşinde koşturmak yerine tüm zamanını ona ayıracak birini bulmaya giderdi.

"Hâlâ sana gelmemi istiyor musun?"

John yüzünde af dileyen, aslında ona ne yaptığının farkında olduğunu gösteren bir ifadeyle Ellie'ye bakıyordu. Ellie bu adam yüzünden sanki bir mayın tarlasında yürüyordu. "Evet," dedi.

Gazetede bir hiyerarşi vardı ve kütüphaneciler en dipteydi. Kantin çalışanları ya da güvenlik görevlileri kadar alt düzeyde olmasalar da yayıncılığın görünen yüzü olan köşe yazarlarının, editörlerin ve muhabirlerin yanından geçemezlerdi. Onlar yalnızca önemli görünenlerin emirlerini yerine getiren ve hafife alınan görünmez destek elemanlarıydı. Ama üzerinde uzun kollu bir eşofman üstü olan o adama kimse bunu anlatamazdı. "Bugün taleplerinizi

karşılayamıyoruz." Tezgâh görevi gören masaya yapıştırılmış el yazısı notu işaret etti.

Kusura bakmayın, pazartesi gününe kadar arşive giriş yoktur. Sorularınız internetten yanıtlanacaktır. Acil durumda x3223'e başvurun.

Ellie tekrar kafasını kaldırdığında adam gitmişti.

Bu davranış karşısında belki gücenebilirdi ama hâlâ John'u, bir saat önce gömleğini üzerine geçirirken başını nasıl salladığını düşünmekle meşguldü. Gömleğini pantolonunun içine sokarken, "Vay canına," demişti. "Daha önce hiç bu kadar öfkeli bir kadınla seks yapmamıştım."

Ellie geçici bir rahatlamanın verdiği arsız bir tavırla, "Hiç şikâyet etme," diye yanıtlamıştı. Yorganın üzerine yayılmış, çatı penceresinden ekim ayının gri gökyüzüne bakıyordu. "Hem öfkeli hem de seks yapmayan bir kadından daha iyidir."

"Hoşuma gitti." John eğilip onu öptü. "Beni kullanma fikrini beğendim. Seni memnun etmek için ben bir aracım yalnızca."

Ellie adamın suratına yastığı fırlattı. Yüzünde ona, az önce yalnızca ikisinin paylaştığı anılara odaklandığını belirten o yumuşak ifade vardı yine. *Onun anılarına yönelmişti.*

Ellie saçını gözlerinden iterek, "Cinsel uyumumuz bu kadar iyi olmasa sence her şey daha mı kolay olurdu?" diye sordu.

"Hem evet hem hayır."

Seks olmasa yanımda olmayacağın için mi?

Ellie aniden utanarak doğruldu. "Haklısın," dedi kısaca. Adamın yanağına, sonra da kulağına bir öpücük kondurdu. "Ofise gitmeliyim. Sen çıkarken kapıyı çek." Ellie banyoya gitti.

Adamın şaşkınlığının farkında olarak kapıyı arkasından kapatıp soğuk suyu açtı ve su küvetin deliğine doğru hızla akmaya başladı. Küvetin kenarına oturup John'un muhtemelen ayakkabılarını bulmak için oturma odasına geçtiğini duydu. Ayak sesleri şimdi kapının önüne yaklaşıyordu.

"Ellie? Ellie?"

Yanıt vermedi.

"Ben gidiyorum."

Ellie bekledi.

"Sonra konuşuruz güzelim." John kapıyı iki defa çalmış, sonra da gitmişti.

Ellie ön kapının kapandığını duyduktan sonra on dakika daha banyoda kaldı.

Ellie tam çıkacakken kütüphaneci geri döndü. Dosyalarla dolu iki ağır kutu taşıyordu ve poposuyla kapıyı açtı. Adam, "Sen gitmedin mi hâlâ?" diye sordu ve ardından kapıya döndü.

"Gitme! Lütfen!" Ellie tezgâha yaslanıp adamın ona verdiği dosyayı salladı. "1960'lı yılların gazetelerine bakmalıyım. Ayrıca sana da sormam gereken şeyler var. Bana verdiğin şeyi nerede bulduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Neden?"

"Ben... İçinde bir şey vardı. Bir mektup. Hakkında bilgi toplarsam belki iyi bir yazı çıkabilir."

Adam başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz. Şu sıralar taşınma işleriyle uğraşıyoruz."

"Lütfen, lütfen, lütfen! Hafta başına kadar bir kısmını toparlamalıyım. Çok meşgul olduğunu biliyorum ama bana göstermen yeterli. Geri kalanını ben hallederim."

Adamın saçları darmadağındı ve uzun kollu tişörtü tozlanmıştı. Alışılmadık türden bir kütüphaneciydi. Kitapları dizmek yerine üzerlerinde sörf yapması gerekirmiş gibi bir hali vardı.

Yanaklarını şişirip kutuları tezgâhın kenarına yasladı. "Tamam. Nasıl bir mektupmuş bu?"

"Şunun gibi." Ellie cebindeki zarfı çıkardı.

Adam zarfa bakarak, "Pek fazla bilgi yok," dedi. "Sadece posta kutusu ve ismin baş harfi var."

Kütüphaneci onunla çok sert konuşuyordu. Ellie ise onu ikna etmek istiyordu. "Biliyorum. Ben yalnızca bunlardan başka var mı diye merak ettim, belki ben baka..."

"O kadar vaktim yok."

"Oku haydi," dedi Ellie. "Haydi ama." Ellie adamın adını bilmediğini fark edince sesi azalarak kayboldu. İki yıldır orada çalışıyordu ve hiçbir kütüphanecinin adını bilmiyordu.

"Adım Rory."

"Ben de Ellie."

"Kim olduğunu biliyorum."

Ellie bir kaşını kaldırdı.

"Biz burada gazete yazarlarının isimleriyle yüzlerini eşleştiririz. İster inan ister inanma ama birbirimizle de konuşuruz." Rory mektuba baktı. "Şu anda çok meşgulüm ve özel yazışmalar da bizim ilgilendiğimiz bir konu değil. Mektubun buraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum." Sonra mektubu tekrar ona uzatıp gözlerine baktı. "Şuradalar."

"İki dakika sürer. Lütfen Rory."

Rory zarfı ondan alıp mektubu çıkardı ve ağır ağır okudu. Bitirdiğinde Ellie'ye baktı.

Ellie, "İlgini çekmediğini söyleyemezsin," dedi.

Adam omuz silkti.

"Çekti," diye sırıttı Ellie. "*Çekti.*"

Rory tezgâhı açıp razı olmuş bir ifadeyle ona işaret etti. "On dakika içinde istediğin gazeteleri buraya getiririm. Gereksiz evrakların hepsini atmak için çöp kutularına koymuştum ama vazgeçtim. Hepsini inceleyip işe yarar şeyler çıkar mı bak bakalım. Ama patrona söyleme. Benden yardım falan da bekleme."

Ellie üç saattir oradaydı. 1960 yılına ait gazete dosyasını unutup tozlu bodrumun bir köşesine oturmuşken *67 Seçimleri, Tren Kazaları* veya *Haziran-Temmuz 1982* yazılı kutuları taşıyan adamların farkında bile değildi. Çöp kutularını inceleyip tozlu evrakları, toniklerle ilgili yazıları, reklam dosyalarını ayırırken elleri toz ve mürekkepten simsiyah olmuştu. Ters çevrilmiş bir sepetin üzerine oturmuş, karmakarışık halde etrafına saçılmış kâğıtların arasından bir A3'ten daha ufak bir kâğıda yazılı bir el yazısı arıyordu. Bu işe kendini öyle kaptırmıştı ki mesaj gelmiş mi diye cep telefonunu kontrol etmeyi bile unutmuştu. Normalde günlerce zihninde tekrar tekrar yaşadığı, John'la evde geçirdiği saatleri bile düşünecek vakti olmamıştı.

Yukarıda, haber servisinden geriye kalan her şey eskisi gibi işliyor, günlük haberler yayınlanıyor, bir saat içinde haber listesi sürekli değişip duruyor, dijital düzeltme sistemiyle yazılar eklenip çıkartılıyordu. Bodrumun karanlık koridorları ise sanki bambaşka bir kıtaydı.

Saat beş buçuğa gelirken Rory iki plastik çay bardağıyla tekrar gelmişti. Birini Ellie'ye uzattı ve boş dosya dolabına eğilirken kendi çayına üfledi. "Ne buldun?"

"Hiç. Oxford'daki sonucu belirsiz kriket oyunları ve vücut direncini güçlendiren toniklerle ilgili bir sürü yazı var ama çarpıcı aşk mektupları yok."

"Zor bir iş olacağı belliydi."

"Haklısın. Ben yalnızca..." Ellie çayını dudaklarına götürdü. "Bilemiyorum. O mektubu okur okumaz içimde yer etti. Ne olduğunu öğrenmek istedim. Paketleme işleri nasıl gidiyor?"

Rory, Ellie'nin birkaç metre ötesindeki bir sepete oturdu. Elleri toz içindeydi ve alnına bulaşmıştı.

"Neredeyse bitti. Patron bu işi nasıl profesyonellere yaptırmadı hayret ediyorum."

Baş kütüphaneci yıllardır gazetedeydi ve en yetersiz açıklamalara karşın herhangi bir gazetenin kopyasını ve tarihini bulma becerisi dillere destandı.

"Neden yaptırmadı?"

Rory iç geçirdi. "Bir şeyleri yanlış bir yere koymalarından veya kutulardan birini kaybetmelerinden korkuyordu. Her şeyin dijital olarak kayıt altında olduğunu söylesem de kopyalar konusunda ne kadar hassastır bilirsin..."

"Kaç yıllık gazeteler var burada?"

"Sanırım seksen tane gazete dosyası ve altmış kadar gazete kupürü ve ek bilgiler dosyası var. Asıl ürkütücü olansa her birinin hangi dosyaya ait olduğunu bilmesi."

Ellie gazetelerin bir kısmını çöp kutusuna geri koymaya başlamıştı. "Belki de ona bu mektuptan bahsetmeliyim. Muhtemelen kimin yazdığını biliyordur."

Rory ıslık çaldı. "Onu geri vermenin senin için sakıncası yoksa bahset. En ufak bir şeyin bile alınmasını istemez. O eve gittikten sonra diğerleri gerçekten işe yaramaz şeyleri gizlice atar. Yoksa bunlarla dolu birkaç oda daha olurdu. Eski evraklarla dolu o dosyayı sana verdiğimi bilse muhtemelen bana çok kızar."

Ellie yüzünü buruşturdu. Abartılı bir ifadeyle, "O zaman hiç öğrenemeyeceğim," dedi.

"Neyi öğrenemeyeceksin?"

"Benim bedbaht âşıklarıma ne olduğunu..."

Rory biraz düşündü. "Kadın kabul etmemiş işte."

"Ah seni yaşlı romantik!"

"Çok şey kaybetmiş."

Ellie başını adama doğru uzattı. "Mektubun bir kadına yazıldığını nereden biliyorsun?"

"Kadınlar o zamanlar çalışmazdı, değil mi?"

"1960'tan kalma bir mektup. Oy hakları yoktu muhtemelen."

"Ver onu bana." Adam mektubu almak için elini uzattı. "Tamam, belki de işi vardı. Ama trenle bir yerlere gitmekten bahsettiğinden eminim. Bir kadının yeni bir işe başlayacağından bahsetmesi bence küçük bir ihtimal." Adam mektubu tekrar okuyup bazı noktaları işaret etti. "Adam onunla gitmesini istiyor. Bir kadın bir adama onunla gitmesini teklif etmez. O zamanlar etmezdi."

"Kadınlarla erkekleri çok basmakalıp bir bakış açısıyla görüyorsun."

"Hayır. Ben geçmişi yansıtan bu yerde çok uzun süre geçirdim yalnızca." Adam etrafını gösterdi. "Üstelik farklı bir ülkeden bahsediyor."

"Belki de bir kadına yollanmamıştır," diye takıldı Ellie. "Belki de başka bir adama yazılmıştır."

"Hayır. Homoseksüellik o zamanlar yasadışıydı, değil mi? Gizlilikten dem vurulması gerekmez miydi?"

"Ama gizlilikten dem vuruluyor zaten."

Rory, "Nasıl bir ilişki olduğu apaçık ortada," dedi.

"Tecrübe mi konuşuyor yani?"

"Hah! Ben mi?" Rory mektubu Ellie'ye uzattı ve çayından bir yudum içti.

Uzun, küt parmakları vardı. Bunlar bir işçinin parmaklarıydı, bir kütüphanecinin değil. İyi de bir kütüphanecinin eli nasıl olurdu ki? "Evli biriyle hiç ilişkin olmadı mı yani?" Ellie adamın parmağına baktı. "Ya da evlisin ve başkasıyla hiç ilişki yaşamadın mı?"

"Hayır, ikisine de hayır. Hiçbir ilişki yaşamadım. Başkasıyla ilişkisi olan biriyle bir ilişkim olmadı yani. Ben sade bir hayat yaşamaktan yanayım." Ellie'nin tekrar çantasına koyduğu mektubu işaret etti. "Böyle maceraların sonu iyi olmaz."

"Ne? Sade ve dürüst olmayan bütün ilişkileri trajik bir son mu bekler?" Ellie sesindeki savunmacı tarzı fark etmişti.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, dedin. Kadının hayır dediğini düşündüğünü söyledin."

Adam çayını içip kâğıt bardağı buruşturdu ve çöp kutusuna attı. "On dakika içinde işimiz biter. Ne istiyorsan al. Hangisini incelemediysen söyle senin için ayırayım."

Ellie eşyalarını toparlarken adam, "Ben yine de kadının hayır dediğini düşünüyorum," dedi. Yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Ama kötü bir son olup olmadığından emin değilim tabii ki."

17

Ellie Haworth bir rüyada yaşıyordu. Yokluğunda kimsenin kirletmediği küçük dairesinde (aslında içten içe bir kedi istiyordu ama yalnızlıktan kedi alan kadınlar kadar sıradan olmak istemiyordu) fazlaca içtiği beyaz şarapların etkisiyle melankolik bir halde uyandığında kendine bir rüyada olduğunu söylüyordu. Ulusal bir gazetede makale yazarı olarak çalışıyordu. Güzel saçları, yer hem dolgun hem de narin sayılabilecek bir vücudu vardı ve dikkatleri üzerine çekecek kadar güzel olmasına karşın bundan hoşnut değilmiş gibi davranırdı. Sivri dilliydi, hatta annesine göre haddinden fazla sivri bir dili vardı. Aynı zamanda hazırcevaptı. Birkaç kredi kartı ve bir erkeğin yardımına gerek duymadan idare edebildiği küçük bir arabası vardı. Okuldan arkadaşlarıyla görüşüp hayatından bahsettiğinde arkadaşlarının ona imrendiğini sezebiliyordu. Henüz kocasız ve çocuksuz bir hayatın başarısızlık olarak görüldüğü bir yaşa gelmemişti. Tanıştığı erkekler ona kazanılması gereken bir ödülmüş gibi davranıp niteliklerini överdi. Harika bir işi, güzel bir vücudu, espri anlayışı vardı.

Son zamanlarda rüyasının biraz bulandığını, eskiden ofiste ün saldığı yanlarının John geldiğinden beri onu terk ettiğini, bir zamanlar ona enerji veren ilişkinin şimdi onu pek de imrenilmeyecek biçimlerde tükettiğini fark etse bile kafasını buna takmamaya çalışıyordu. Ne de olsa etrafınız kendiniz gibi insanlarla, çok içen, hatta adamakıllı içen, dağınık, sonu felakete yol

açan ilişkiler yaşayan, evde mutsuz ve ihmal edilmekten sıkılıp başkalarıyla ilişki yaşayan eşler bırakan gazeteciler ve yazarlarla dolu olduğunda her şey daha kolay oluyordu. Ellie de *onlardan* biriydi. Işıltılı dergi sayfalarındaki o hayatı, yazmak istediğini keşfettiği andan itibaren peşinden koştuğu o hayatı yaşayan suç ortaklarından biriydi. Başarılı, bekâr ve bencildi. Ellie Haworth olabildiğince mutluydu. En azından herkes kadar mutluydu.

Ellie kimin rüyasını yaşadığını anımsamaya çalışarak uyandığında kendine, herkes her şeye sahip olamaz, diyordu.

"Doğum günün kutlu olsun seni yaşlı cadı!" Corinne ve Nicky kafeden ona el sallayıp sandalyesini işaret ederken Ellie de hızla yanlarına gitti. "Haydi, haydi! Çok geç kaldın. Şimdiye kadar çoktan işte olmalıydık."

"Özür dilerim. Biraz işim vardı."

Kızlar bakışınca Ellie, John'la birlikte olabileceğinden şüphelendiklerini tahmin etti. Aslında postacıyı beklediğini onlara söylemek istemiyordu. John'un ona bir hediye yollayıp yollamadığını görmek istemişti. Şimdi arkadaşlarını yirmi dakika beklettiği için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Yaşlanmak nasıl bir duygu?" Nicky saçını kestirmişti. Hâlâ sarıydı ama şimdi kısa ve dağınıktı. Yüzü çok berrak görünüyordu. "Sana sütlü kahve aldım. Şu andan itibaren kilona dikkat etmelisin bence."

"Otuz iki çok da yaşlı sayılacak bir yaş değil. En azından kendimi öyle avutuyorum."

"Ben yine de korkuyorum," dedi Corinne. "Otuz birinde, otuzunu yeni aşmış oluyorsun ve teknik olarak hâlâ yirmili yaşlarında sayılırsın. Otuz iki ise otuz beşe yakın."

"Otuz beşe gelince de kırka bir adım kaldığını hissediyorsun." Nicky sıranın arkasındaki aynadan saçına baktı.

Ellie, "Size de mutlu yıllar!" dedi.

"Ah üzülme! Buruş buruş olup ten rengi kalın çoraplarınla yapayalnız kaldığında da seni seveceğiz." Kızlar masanın üzerine iki poşet koydu. "İşte hediyelerin. Sakın değiştireyim deme."

Gerçekten de kızlar ancak yıllardır birbirini tanıyan arkadaşların seçebileceği mükemmel hediyeler almışlardı. Corinne ona gri renkli kaşmir çoraplar almıştı. O kadar yumuşaklardı ki Ellie onları hemen oracıkta giyinmemek için kendini zor tuttu. Nicky ona fahiş fiyatlı bir güzellik salonuna giriş kartı vermişti. "Yaşlanmaya karşı yüz bakımı için," dedi muzip bir ifadeyle. "Ya da botoks için."

"Ama enjeksiyonlarla ilgili fikrini de biliyoruz."

Ellie arkadaşlarına sevgi ve minnet duyuyordu. Bazı akşamlar birbirlerinin ailesi olduklarını, içlerinden biri kendilerine bir eş bulursa yapayalnız kalmaktan ne kadar korktuklarını konuşurlardı. Nicky'nin yeni bir erkek arkadaşı vardı ve ilişkileri beklenmedik biçimde umut vaat ediyordu. Adam rahatlatıcı, hoş biriydi ve Nicky'nin ilgisini üzerinde tutacak kadar onu cezbediyordu. Nicky on yıl boyunca kendisine iyi davranan erkeklerden hep kaçmıştı. Corinne ise bir yıllık ilişkisini yeni bitirmişti. Söylediğine göre aslında iyi bir adamdı ama nedense kardeş gibi olmuşlardı. "Ben ancak evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra o hale gelmeyi isterdim," diyordu.

Anneleriyle teyzelerinin dile getirmekten pek hoşlandığı evde kalma dehşetinin konusunu bile açmazlardı. Erkek arkadaşlarının

çoğunun kendilerinden beş ya da on yaş arası genç kadınlarla çıktığından da bahsetmezlerdi. Rezil biçimde yaşlandıklarına dair espriler yaparlardı. "On yıl sonra" hâlâ bekârlarsa birlikte çocuk yapacaklarına dair sözleştikleri eşcinsel arkadaşları vardı ama bunun mümkün olabileceğine hiçbiri inanmıyordu.

"Ne almış sana?"

Ellie masumca, "Kim?" dedi.

"Bay Karton Kapak Yazarı. Yoksa geç kalmanın sebebi o mu?"

"Enjeksiyonunu yaptırmış bile baksana." Corinne kıkırdadı.

"İkiniz de iğrençsiniz." Ellie çoktan soğumuş kahvesini yudumladı. "Onu... onu henüz görmedim."

Nicky, "Seni dışarı çıkarmıyor mu peki?" diye sordu.

"Sanırım," diye yanıtladı Ellie. Ona öyle baktıkları, olacakları sezdikleri için aniden arkadaşlarına öfkelendi. Onun adına bir bahane uydurmadığı için kendine kızıyordu. Ayrıca bahane bulması gerektiği için bir kez de John'a kızdı.

"John seni aradı mı Ellie?"

"Hayır. Ama saat henüz sekiz kırk. Tanrım, saat onda yazı işleri toplantısı var ve ben hiç hazırlık yapmadım."

"Lanet olası herif." Nicky eğilip Ellie'ye sarıldı. "Sana ufak bir pasta alacağız, değil mi Corinne? Burada bekle, kremalı pastalardan alıp geliyorum. Erken bir kutlama yaparız."

Tam o anda telefonunun boğuk mesaj sesini duydu. Hemen açtı.

Mutlu yıllar güzelim. Hediyeni sonra vereceğim. x

Corinne, "O mu?" diye sordu.

"Evet." Ellie sırıttı. "Hediyemi sonra verecekmiş."

"Tam ona yakışır bir davranış." Nicky elinde kremalı pastayla homurdanarak gelmişti. "Seni nereye götürüyormuş?"

"Şey... onu yazmamış."

"Göster şu mesajı." Nicky telefonu elinden kaptı. "Bu da ne demek?"

"Nicky..." Corinne'in uyarıcı tondaki sesi duyuldu.

"Evet, 'Hediyeni sonra vereceğim,' fazlaca belirsiz bir mesaj, değil mi?"

"Bu onun doğum günü, karışma."

"Aynen öyle. İşte bu yüzden düşüncesiz bir erkek arkadaştan gelen sinir bozucu bir mesajın şifresini çözmek için uğraşmamalı. Ellie tatlım, ne yapıyorsun?"

Ellie donakalmıştı. Nicky, bir ilişki ne kadar aptalca olsa da yorum yapmayacaklarına dair koydukları dile getirilmemiş kuralı çiğnemişti. Destek olacak, söylenmemiş şeylere karşı endişelerini dile getireceklerdi ama, "Ne yapıyorsun böyle?" türünden sözler etmeyeceklerdi.

"Sorun yok," dedi Ellie. "Gerçekten."

Nicky ona baktı. "Otuz iki yaşındasın. Neredeyse bir yıldır bu adamla bir ilişki yaşıyorsun. Ona âşıksın ve doğum gününde, belirsiz bir tarihte, gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bile bile bilmediğin bir kutlama vaat eden sıradan bir mesajı hak ettiğini mi düşünüyorsun? Metreslere en azından pahalı bir iç çamaşırı alınmaz mı? Ya da Paris'te sıra dışı bir hafta sonu tatiline çıkılır."

Corinne bu sözlerin yarattığı gerilimden ürkmüştü.

"Affedersin Corinne ama belki biraz değişir diye bunları söylüyorum. Ellie tatlım, seni uğruna canımı verecek kadar seviyorum ama bu ilişkiden beklentin nedir gerçekten?"

Ellie kahvesine baktı. Doğum gününün mutluluğu sönüp gidiyordu. Sade bir ifadeyle, "Onu seviyorum," dedi.

"O da seni seviyor mu?"

Ellie birden Nicky'den nefret etmeye başladığını hissetti.

"Onu sevdiğini biliyor mu? Ona bunu söyleyebiliyor musun?"

Ellie bir cevap verecek gücü bulamamıştı.

Corinne gözlerini dikmiş Nicky'ye bakarken Nicky omuz silkip kremalı pastayı kaldırdı. "Her şeye karşın mutlu yıllar. Tekrar kahve isteyen var mı?"

Ellie bilgisayarının başına oturdu. Masası bomboştu. Resepsiyondan kendisine çiçek geldiğini bildiren ne bir not ne çikolata ne de şampanya vardı. Önemsiz postalar dışında e-posta kutusuna on sekiz mesaj gelmişti. Geçen yıl bir bilgisayar alan ve hâlâ her cümlesini ünlemle bitiren annesi ona, "Mutlu yıllar!" dilemek için bir mesaj atmıştı ve, "Kalça kemiği iyileştikten sonra köpek düzeldi! Ve ameliyatı büyükannenin ameliyatından daha pahalıya patladı!!!" diye bir not düşmüştü. Yazı işleri editörünün sekreteri ona bu sabahki toplantıyı anımsatan bir not yollamıştı. Kütüphaneci Rory de ona daha sonra uğramasını ama bütün gün yeni binada olacakları için dörtten sonra gelmesini yazmıştı. John'dan gelen bir şey yoktu. Üstü kapalı bir tebrik bile gelmemişti. Ellie'nin morali iyice bozulmuştu ve Melissa'nın, Rupert'ın peşinden ofise doğru geldiğini görünce irkildi.

Masasına göz atarken başının belada olduğunun farkındaydı. Kendini o mektuba öylesine kaptırmıştı ki 1960 baskısından, Melissa'nın ondan istediği karşılaştırmalı örneklerden sunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Kafede bu kadar uzun süre kaldığı için

kendine lanet edip saçını düzeltti ve en azından bir şeylerle ilgilenmiş gibi görünmek için en yakınındaki dosyaları kaptığı gibi toplantıya gitti.

"Evet, sağlıkla ilgili sayfalar büyük çapta tamamlanıp gönderildi, değil mi? Eklem iltihabıyla ilgili makalemiz de hazır mı? Şu köşeye alternatif tedavilerle ilgili bilgiler eklenmesini istiyorum. Eklem iltihabı olan bir ünlü var mı? Varsa koyalım. Sayfayı canlandırmış oluruz, bu haliyle biraz iç karartıcı duruyor."

Ellie sayfaları karıştırıyordu. Saat neredeyse on birdi. Çiçek yollasa ne kaybederdi ki? Kredi kartına yansımasını istemiyorsa nakit de ödeyebilirdi. Daha önce yapmıştı.

Belki de ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Barbados tatiline karısıyla yakınlaşmak için gitmişti belki de. Ona sandığı kadar önem vermediğini böyle korkak bir şekilde ifade etmeyi tercih ediyor olabilirdi. Telefonuna kaydettiği mesajları tarayıp uzaklaşmaya çalıştığına dair belirgin bir ifade bulmaya çalıştı.

Savaş gazilerine dair güzel bir yazı. x

Öğle yemeği yiyelim mi? 12.30 gibi gelirim. J

Sen bambaşkasın. Bu gece konuşamam. Mesaj atmaya çalışırım. x

Genel bir değişim olduğunu söylemek mümkün değildi. Bunlar çok kısa mesajlardı. Ellie arkadaşının duygusuz yorumlarını düşünüp iç geçirdi. Ne yapacaktı şimdi? Ne kadar da az şey bekliyordu. İyi ama neden? Çünkü daha fazlasını isterse John'un köşeye sıkışmasından ve ilişkilerinin bitmesinden korkuyordu. Nasıl bir anlaşma yaptıklarının farkındaydı. Yanıldığını iddia edemezdi asla. Ama bu kadar azla yetinmeyi nasıl kabul edebi-

lirdi? Tutkuyla sevildiğini bilip de şartlar yüzünden ayrı kaldığını bilmek başkaydı. Ama böyle bir histen eser yokken ilişkiyi yürütmeye çalışmak...

"Ellie?"

"Hıı?" Ellie başını kaldırdığında on çift gözün üzerine dikildiğini gördü.

"Önümüzdeki pazartesi gününün baskısıyla ilgili fikirlerini paylaşacaktın bizimle." Melissa'nın gözlerinde hem boş hem de her şeyin farkında olduğunu gösteren bir ifade vardı. "Geçmiş ve günümüz sayfaları için."

Ellie, "Evet," dedi ve kızardığını gizlemek için kucağındaki dosyayı karıştırmaya başladı. "Evet... Şey, eski sayfaların doğrudan açılabileceğini düşünüyorum. Çözüm sunan bölümler olduğu için geçmişle günümüzü karşılaştırabiliriz."

"Evet," dedi Melissa. "Geçen hafta senden yapmanı istediğim şey buydu. Bulduklarını gösterecektin."

"Ah, kusura bakma ama o sayfalar hâlâ arşivde. Kütüphaneciler, özellikle de taşınma durumundan ötürü dosyaların yerli yerinde kalması konusunda çok hassaslar," diye kekeledi.

"Neden fotokopilerini çekmedin?"

"Ben..."

"Ellie işi son ana bırakmışsın. Günler öncesinden hallettiğini sanıyordum." Melissa'nın sesi soğuktu. Diğerleri bu kaçınılmaz infaza tanıklık etmek istemiyormuşçasına gözlerini yere indirmişti. "Bu işi başkasına vermemi ister misin? Staj yapanlardan birine verebilirim örneğin."

Aylardır bu işin bir gölge gibi beni takip ettiğini biliyor, diye düşündü Ellie. Aklımın başka yerlerde, darmadağınık bir otel odasında, bir aileye ait görünmez bir evde olduğunun, orada

olmayan bir adamla konuştuğumun farkında. Ondan başka kimseyi görmediğimi biliyor ve bunu gözlerimden anlıyor.

Melissa gözlerini tavana dikti.

Ellie aniden pozisyonunun sallantıda olduğunu açıkça görmeye başlamıştı.

Aniden, "Ben, şey, aslında daha iyi bir şey buldum," dedi. "Bence bu daha çok hoşuna gidecek." Evrakların arasında duran zarfı patronuna uzattı. "Bu konuyla ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyordum."

Melissa kısa mektubu okuyup kaşlarını çattı. "Kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Henüz bilmiyoruz ama bu konu üzerinde çalışıyorum. Akıbetlerini, kavuşup kavuşmadıklarını öğrenirsem bence harika bir makale yazabilirim."

Melissa başını sallıyordu. "Evet. Evlilik dışı bir ilişki olduğu belli. Altmışlarda yaşanmış bir skandal ha? Ahlak değerlerinin nasıl değiştiğine dair çıkış noktası olarak kullanabiliriz bunu. Sence daha fazla bilgi bulabilecek misin?"

"Antenlerimi açtım."

"Ne olduğunu öğren, toplum tarafından dışlanmışlar mı, hepsini öğren."

Rupert, "Eğer evlilikleri devam ediyorsa deşifre olmak istemeyeceklerdir," diye fikrini belirtti. "Bu tür şeyler o zamanlar çok daha önemliydi."

"Gerekirse kimliklerinin açıklanmayacağına söz ver," dedi Melissa. "Ama en azından mektupların yazıldığı dönemden fotoğraflar olması iyi olurdu. Kimliklerinin ortaya çıkması o kadar kolay olmaz o zaman."

"Henüz onları bulamadım." Teninin gerilmesi Ellie'ye bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"Ama bulacaksın. Gerekirse muhabirlerden biriyle irtibata geç. Onlar bu tür işleri araştırmakta iyidir. Ve önümüzdeki haftaya işin tamamlanmasını istiyorum. Ama önce şu sorunlu sayfaları hallet. Akşama kadar iki sayfaya yerleştireceğimiz örnekleri istiyorum. Tamam mı? Yarın aynı saatte tekrar görüşüyoruz." Melissa şampuan reklamlarında görebileceğiniz muhteşem, gür saçlarını savurarak kapıya yönelmişti bile.

"Karşımızda Bayan İmlâ Şampiyonu."

Ellie, kütüphaneciyi kantinde otururken buldu. Karşısına otururken adam kulaklıklarını çıkardı. Güney Amerika'ya dair bir rehberi inceliyordu. Boş tabak, öğle yemeğinin çoktan yendiğini gösteriyordu.

"Rory, başım büyük dertte."

"Yoksa muvaffakiyetsizlik kelimesinde imlâ hatası mı yaptın?"

"Melissa Buckingham'ın karşısında dilimi tutamadım ve şimdi makale bölümü için o aşk hikâyesinin akıbetini öğrenmem gerekiyor."

"Ona mektuptan mı bahsettin?"

"Mecbur kaldım. Ona bir şey sunmam gerekiyordu. Bana öyle bir baktı ki Ölüler Diyarı'na ışınlanacağımı sandım."

"Aslında ilginç olabilir."

"Biliyorum. Ama ondan da önce 1960 baskılarını bulup günümüzle o dönemin ahlak değerlerini kıyaslayabileceğim bilgiler bulmalıyım."

"Yeterince açık değil mi?"

"Ama bu zaman alan bir şey ve o iki âşığa neler olduğunu öğrenmek dışında da yapmam gereken bir sürü iş var." Ellie umutla gülümsedi. "Bana yardım edemez misin?"

"Kusura bakma. Benim de işlerim başımdan aşkın. Alt kata indiğimde senin için 1960'tan kalma dosyaları inceleyeceğim zaten."

"Ama zaten bu senin işin," diye karşı çıktı Ellie.

Rory sırıttı. "Evet, yazmak ve araştırma yapmak da senin işin."

"Bugün benim doğum günüm."

"Doğum günün kutlu olsun."

"Ah, çok içtensin."

"Sen de işlerini başkasına yaptırmaya fena alışmışsın." Adam ona gülümsedi ve Ellie onun kitabıyla MP3 çalarını toplamasını izledi. Sonra da iyi dileklerde bulunup kapıya yöneldi.

Ellie kapı adamın arkasından kapanırken, "Ne kadar yanıldığının farkında bile değilsin, diye düşündü.

Yirmi beş yaşındayım ve iyi bir işim var. Ama ev ve araba alıp evlenecek kadar, yani istediğimi yapabilecek kadar iyi bir iş değil.

Ellie silik gazete yazısını okurken, "Çünkü ev ve arabanın yanında bunlardan birine de ihtiyacın var," diye mırıldandı. "Belki bir çamaşır makinesi alabilirsin. Belki bu sana öncelik tanır."

Arkadaşlarımın çoğunun evlendikten sonra yaşam standartlarının düştüğünü gördüm. Üç yıldır çıktığım bir kız var ve onunla evlenmek istiyorum. Evlenmek için şartlarımız düzelene kadar üç yıl beklemeyi teklif ettim ama o beni beklemeyeceğini söylüyor.

"Üç yıl," diye mırıldandı Ellie. "Kızı suçlayamam. Ona büyük bir tutkuyla bağlı olduğun izlenimi vermemişsin ki."

Ya bu yıl evleneceğiz ya da benimle asla evlenmeyecek. Yaşam standardının düşeceğini söylediğim halde böyle davranması bence haksızlık. Sizce kendimi savunabileceğim başka noktalar var mı?

Ellie yüksek sesle, "Hayır dostum," dedi ve fotokopi makinesinin kapağının altından eski bir gazete sayfası daha çıkardı. "Bence kendini açıkça ifade etmişsin."

Ellie masasına dönüp oturdu ve buruşuk mektubu dosyadan çıkardı.

Tek aşkım,

Gelmezsen, birbirimize karşı ne hissedersek hissedelim yeterli olmadığını düşüneceğim. Seni suçlayamam hayatım. Geçen haftalarda üzerine dayanılmaz yükler bindiğini biliyorum ve bunun ağırlığını tahmin edebiliyorum. Seni mutsuz etme düşüncesi beni deli ediyor.

Kelimeleri tekrar tekrar okudu. Bunca yıl sonra bile tutku ve aşk kendini gösteriyordu. "Kalbimin sana ait, ümitlerimin de senin ellerinde olduğunu unutma," demek varken, "Yaşam standardının düşeceğini ona söyledim," diyen bir ukala için neden üzülürdü ki insan? Ellie bu ukalanın kız arkadaşının kaçıp gitmiş olmasını diledi.

Ellie e-postasını, sonra da telefonundaki mesajları umutsuzca kontrol etti. Otuz iki yaşındaydı. Başka biriyle evli olan bir adamı

seviyordu. Arkadaşları ona saçmaladığını söylüyordu ve haklı olduklarını bildiği için onlardan da nefret ediyordu.

Kurşun kaleminin tepesini çiğnerken fotokopisini çektiği sayfayı alıp tekrar inceledi.

Ardından bilgisayarında yeni bir mesaj sayfası açıp çok düşünmeden şöyle yazdı:

Doğum günüm için gerçekten istediğim tek hediye senin için ne ifade ettiğimi öğrenmekti. Bence bunu açık açık konuşmalıyız. Ben de hislerimi açıklamak istiyorum. Birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını bilmek istiyorum.

Sonra da şunu ekledi:

Seni seviyorum John. Hayatım boyunca hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum seni ve bu beni deli ediyor.

Gözleri yaşla dolmuştu. Eli "Gönder" tuşuna gitti. Bütün ofis sanki etrafında dönüyordu. Sağlık sayfasının editörü Caroline'in yan masada telefonda biriyle konuştuğunu, pencerenin önündeki temizlikçiden, ofisin başka bir bölümünde muhabirlerinden biriyle tartışan haber editöründen, ayağının altındaki sehpanın kaybolduğundan bahsettiğini belli belirsizce duyuyordu. Yanıp sönen imleçten, tam karşısında çırılçıplak bekleyen sözlerden, geleceğinden başka bir şey görmüyordu.

Hayatım boyunca hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum seni.

Bunu şimdi yaparsam karar verebileceğim. Kontrolü bu şekilde ele almış olacağım. İstediğim yanıtı alamazsam da en azından bir şeyleri anlamış olacağım. İşaret parmağı hâlâ "Gönder" tuşunun üzerinde duruyordu.

Yüzüne bir daha dokunamayacak, dudaklarını bir daha öpemeyecek, ellerini vücudumda hissedemeyeceğim bir daha. O kelimeler çok değerliymiş gibi bir daha Ellie Haworth dediğini duyamayacağım.

Masadaki telefonu çaldı.

Nerede olduğunu unutmuş gibi yerinden sıçrayıp telefona baktı ve eliyle gözyaşlarını sildi. Doğrulup telefonu açtı. "Alo?"

Rory, "Selam doğum günü çocuğu," dedi. "Boş bir anında buraya gel. Sanırım senin için bir şey buldum. Gelirken bana bir de kahve getir. Emeğimin karşılığı olarak."

Ellie ahizeyi kapatıp bilgisayarına döndü ve "Sil" tuşuna bastı.

"Ne buldun bakalım?" Rory, tezgâhın üzerine koyduğu kahve fincanını aldı. Adamın saçları toz içinde kalmıştı ve Ellie birinin çocuğuna yapacağı gibi adamın saçındaki tozu silkelememek için kendini zor tuttu. Ona karşı zaten bir kez büyüklük taslamıştı ve ikinci defa gücenmesini istemiyordu.

"Şeker yok mu?"

"Yok," dedi Ellie. "Kullanmadığını düşündüm."

"Kullanmıyorum." Adam tezgâhın üzerine eğildi. "Bak, patron pusuda bekliyor. Dikkatli olmalıyım. İşin kaçta bitiyor?"

"Ne zaman istersen," dedi Ellie. "Bana uyar."

Adam saçlarını dağıttı. Saçındaki tozlar onu savunurcasına etrafında bir bulut oluşturmuştu. "*Peanuts*'taki[11] şu karakter aklıma geldi. Hangisiydi?"

Ellie başını salladı.

"Pig Pen.[12] Kir pas içinde olan... Yıllardır el sürülmemiş kutuları taşıyoruz. 1932'den kalma parlamento yazılarına hâlâ ihtiyacımız olduğuna inanamıyorum. Black Horse'a ne dersin? Yarım saat sonra."

"Bara mı gideceğiz?"

"Evet."

"Planlarım olabilir..." Ellie ona, "Bulduklarını veremez misin?" diyecekti ama bunu şimdi söylerse kabalık etmiş olurdu.

"En fazla on dakika sürer. Sonra zaten arkadaşlarımla buluşacağım. Ama benim için hava hoş. İstersen yarına da bırakabiliriz."

Ellie arka cebinde sessizce bekleyen cep telefonunu düşündü. Alternatifleri nelerdi? Eve koşup John'un aramasını beklemek mi? Bir akşamını daha dünyanın onsuz döndüğünün bilinciyle televizyonun karşısında oturup kalmak mı? "Tamam, birer içki içelim o halde."

"Yarım Shandy[13] olabilir. Tehlikeyi göze al."

"Shandy! Hah! Orada görüşürüz."

Adam sırıttı. "Elimde *Çok Gizli* yazılı bir dosya olacak."

"Öyle mi? Ben de, 'İçkimi ısmarla pis cimri. Bugün benim doğum günüm!' diye bağıracağım."

"Seni tanıyabilmem için yakana kırmızı karanfil takmayacak mısın?"

---

11 Charles M. Shulz'un çizdiği karikatür. (ç. n.)

12 Peanuts'ın pasaklı karakteri. (ç. n.)

13 Bira ve gazoz karışımı bir içki. (ç. n.)

"Kendini ifşa etmene gerek yok. Seni beğenmezsem kaçabilirim böylece."

Adam onaylar gibi başını salladı. "Mantıklı."

"Ne bulduğuna dair bir ipucu bile vermeyecek misin?"

"Doğum günü sürprizi olacak!" Rory bunları söyledikten sonra çift kanatlı kapıdan gazetenin iç kısımlarına geçip ortadan kayboldu.

Kadınlar tuvaleti boştu. Ellerini yıkarken şirketin binadaki günleri sayılı olduğundan kimsenin sabunluğu ya da tampon makinesini doldurma gereği duymadığını fark etti. Ellie, önümüzdeki hafta tuvalet kâğıtlarımızı yanımızda getirmemiz gerekecek, diye düşündü.

Yüzüne maskara ve gözaltlarındaki torbalara kapatıcı sürdü. Ruj sürdü, sonra sildi. Yorgun görünüyordu ve burada ışıklandırmanın güçlü olduğunu, bir yıl yaşlandığı için böyle görünmediğini düşündü. Sonra lavabonun yanına oturup çantasından cep telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı.

Sonra derken bu akşamı mı kastediyorsun? Randevularımı ayarlamaya çalışıyorum. E.

Bu mesaj yapışkan, sahiplenici veya çaresiz bir izlenim vermiyordu. Yapacak işleri olduğunu, sayısız teklif aldığını ancak gerekirse onu tercih edeceğini gösteriyordu. Doğru mesajı verdiğinden emin olmak için birkaç dakika daha üzerinde oynayıp mesajı gönderdi.

Yanıt neredeyse hemen gelmişti. Ondan geldiğini bildiği her defasında olduğu gibi kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Şu anda bunu söylemem çok zor. Ayarlayabilirsem ararım. J.

Ellie'nin içinde ani bir öfke büyüdü. Bu kadar mı, diye haykırmak istiyordu. Bugün benim doğum günüm ve senin yapabileceğin en iyi şey ayarlayabilirsen aramak mı?

Parmaklarını küçük tuşlarda gezdirerek, "*Boş ver,*" diye yazdı. "*Kendi planımı yaparım.*"

Ve aylardır ilk defa Ellie Haworth telefonunu çantasına atmadan önce kapattı.

Hastalıklar yazısını bitirmesi sandığından uzun sürmüş, çocuğunda eklem iltihabı olan bir kadınla röportajını yazmıştı ve Black Horse'a gittiğinde Rory oradaydı. Artık tozlardan arınmış saçlarıyla mekânın diğer köşesinde durduğunu gördü. Kalabalığın arasından insanları dürterek ona doğru giderken, "Kusura bakma geciktim," demeye hazırlanıyordu ki onun yalnız olmadığını fark etti. Yanındaki insanları tanımıyordu. Gazeteden değillerdi. Aralarında oturan Rory kahkahalar atıyordu. Onu böyle farklı bir ortamda görmek canını sıkmıştı. Düşüncelerini toplamak için döndü.

"Hey! Ellie!"

Ellie yüzüne bir tebessüm takınıp döndü.

Rory elini kaldırdı. "Gelemeyeceksin sandım."

İşler uzadı, kusura bakma." Ellie gruba katılıp herkesle selamlaştı.

"Sana bir içki ısmarlayayım. Bugün Ellie'nin doğum günü arkadaşlar. Ne içersin?" Ellie tanımadığı insanların iyi dileklerini kabul edip utangaç tebessümlere büründüklerini görürken orada

olmamayı diledi. Anlaşmada gevezelik etmek yoktu. Ellie kaçıp gidebilir mi diye düşünürken Rory çoktan bardan içkisini almıştı.

Rory ona kadehini uzatırken, "Beyaz şarap," dedi. "Şampanya daha iyi olurdu ama..."

"Yeterince içtim zaten."

Rory güldü. "Ya. Tabii."

"Yine de teşekkürler."

Rory onu arkadaşlarıyla tanıştırdı ama isimler daha ağzından çıkmadan Ellie'nin hafızasından silinmişti bile.

"Evet..." dedi.

Rory, "Evet, işimize bakalım. Bir dakika izin verin bize," dedi ve biraz daha boş ve sessiz bir köşeye gittiler. Yalnızca bir sandalye vardı ve Rory ona oturmasını işaret edip Ellie'nin yanı başına diz çöktü. Sırt çantasından *Asbest/olay incelemesi: Semptomlar* yazılı bir dosyayı çıkardı.

"Bu olayla ne ilgisi..."

"Sabret," dedi Rory dosyayı ona uzatarak. "Geçen defa bulduğumuz mektubu düşünüyordum. Asbestle ilgili evrakların arasında değil miydi? Aşağıda, özellikle son birkaç yıla dair bir dizi hukuk davası var. Ama biraz daha geriye gitmek istedim ve eski dosyaları buldum. Geçen defa sana verdiğim dokümanlarla aynı döneme ait bazı belgeler buldum. Sanırım bunlar ilk dosyadan ayrılmıştı." Rory usta hareketlerle evrakları karıştırdı. "Ve," dedi plastik bir dosyayı çıkartarak, "Bunu buldum."

Ellie'nin kalbi duracaktı neredeyse. İki zarf vardı. Aynı el yazısı. Aynı adres. Langley Caddesi'ndeki postaneden, aynı posta kutusuna yollanmıştı.

"Sen okudun mu?"

Adam sırıttı. "Sence okumamam için bir sebep var mı? Tabii ki okudum."

"Ben okuyabilir miyim?"

"Tabii."

İlk mektup "Çarşamba" yazılı olan.

Yanlış anlaşılmaktan çekinmeni anlıyorum ama inan bana korkmana gerek yok. Evet, o gece Alberto'nun yerinde aptalca davrandım ve o taşkınlık yüzünden her zaman utanç duyacağım ama buna yol açan senin sözlerin değildi. Aksine hiçbir şey söylememiş olmandı. Söylediğin, yaptığın her şeyin en iyi tarafını görmeye çalıştığımı anlamıyor musun Jenny? Ama doğa nasıl boşluğa karşıysa insan kalbi de öyledir. Aptal ve kendine güvensiz bir adam olarak ikimiz de bu işin içeriğini, nereye varacağını bilmiyoruz ve beni tek rahatlatan da bu yaşadıklarımızın ne anlama gelebileceği. Benim için ne anlama geliyorsa senin için de aynı anlama geldiğini duymak istiyorum. Yani her şeyi bilmek istiyorum.

Eğer bu sözler seni hâlâ ürkütüyorsa sana daha kolay bir seçenek sunuyorum. Bana basit bir yanıt ver, tek bir kelime söyle. Evet de.

İkincisinde tarih vardı ama hitap yoktu. El yazısı tanınır halde olsa da aceleyle yazılmıştı. Yazan kişi adamakıllı düşünmeden çalakalem yazmıştı sanki.

Sana bir daha yazmayacağıma yemin etmiştim. Ama altı hafta geçmiş olmasına karşın kendimi daha iyi hissetmiyorum. Sensizlik, senden binlerce kilometre uzakta olmak beni hiç rahatlatmıyor. Sana yakın olmamam ya da gerçekten istediğim şeyi elde edemeyeceğimi görmem kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor. Geleceğim belirsiz, boş bir yol gibi.

Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum sevgili Jenny. Ama eğer yanlış bir karar verdiğini hissedersen kapımın sana açık olduğunu bilmeni isterim.

Ve eğer doğru kararı verdiğini hissediyorsan en azından şunu bil ki bu dünyada seni seven, ne kadar değerli, zeki ve iyi olduğunu bilen bir adam var. Seni her zaman seven ve bu ona zarar verse de hep sevecek olan bir adam.

Sevgiyle kal,

B

Rory, "Jenny," dedi.

Ellie yanıt vermedi.

"Gitmemiş," dedi Rory.

"Evet. Haklıymışsın."

Rory bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama muhtemelen Ellie'nin yüz ifadesi onu vazgeçirdi.

Ellie nefesini dışarı verdi. "Sebebini bilmiyorum," dedi. "Ama biraz üzüldüm."

"Ama yanıtı aldın. Üstelik bu makaleyi yazmak istiyorsan artık kadının adını da biliyorsun."

Ellie, "Jenny," diye mırıldandı. "Bu çok büyük bir ipucu değil."

"Ama ikinci mektup asbest dosyasının içinde olduğuna göre belki bir bağlantı vardır. Bence iki dosyayı incelemekte fayda var. Başka bir şey olup olmadığını görmek gerekir."

"Haklısın." Ellie dosyayı ondan alıp mektubu dikkatlice plastik dosyaya yerleştirdi ve hepsini birden çantasına koydu. "Teşekkürler," dedi Ellie. "Gerçekten. Şu anda meşgul olduğunu biliyorum ve gerçekten sana minnettarım."

Rory ona inceleyen gözlerle bakıyordu. "Gerçekten üzgün görünüyorsun."

"Ah... ben mutlu sonlardan hoşlanan salağın tekiyim." Ellie gülümsemeye çalıştı. "Sanırım bir şey bulduğunu söyleyince mutlu bir son bulmayı bekledim."

Rory, Ellie'nin koluna dokunarak, "Bu kadar etkilenme," dedi.

Ellie çabucak, "Ah, o kadar da dert etmiyorum," dedi. "Ama olumlu bir son olsa makale için daha iyi olurdu. Sonu kötü bittiği için Melissa makaleyi yazmaktan vazgeçmemi bile söyleyebilir." Ellie yüzüne düşen saç tutamını geriye itti. "O hep neşeli şeyler olmasını istiyor. Haber sayfalarını okuyunca insanların keyfi yeterince kaçıyor zaten.'"

Rory, "Doğum gününü mahvetmişim gibi bir hisse kapıldım şimdi," dedi. Bu sözü eğilip kulağına söylemişti.

Ellie, "Endişelenme," dedi. "Geceyi burada noktalamam için iyi bir sebep oldu."

Rory, dirseğini tutup onu engelleyerek, "Bize katıl," dedi. "Buz pateni yapmaya gidiyoruz. Bir kişi gelmediği için fazla biletimiz var."

"Buz pateni mi?"

"Çok eğlenceli olacak."

"Otuz iki yaşındayım ben! Buz pateni yapamam!"

Bu kez şaşırma sırası Rory'deydi. "Ah... haklısın." Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Bastonla kayamazsın tabii."

"Buz pateni çocuklara göre değil midir? Gençlere göre yani..."

"Demek ki sen hayal gücü kıt bir insansın Bayan Haworth. İçkini bitir de bizimle gel. Biraz eğlenirsin. Yoksa planının dışına asla çıkamazsın."

Ellie arka cebine koyduğu telefonunu tekrar açmak istedi. Ama John'un malum özür mesajını okumak istemiyordu. Gecenin geri kalanının onun yokluğunun, sözlerinin, ona duyduğu özlemin rengine bürünmesini istemiyordu.

"Bacağımı kırarsam altı hafta boyunca beni işe götürüp getirmek zorundasın."

"Arabam olmadığı için heyecanlı olabilir. Sırtımda rahat eder misin?"

Rory hiç de onun tipi değildi. Alaycı, sıkıcı ve muhtemelen ondan birkaç yaş gençti. Maaşı da herhalde onunkinden büyük ölçüde azdı ve büyük ihtimalle bir ev arkadaşıyla yaşıyordu. Araba kullanmayı bile bilmiyor olabilirdi. Ama otuz ikinci yaşında saat yediye çeyrek varken aldığı en ilginç teklif buydu ve Ellie ukalalığın değeri anlaşılmamış bir erdem olduğuna karar verdi. "Ayrıca parmaklarım birinin pateninin altında ezilirse masama oturup yazı yazman gerekecek."

"Yazmak için tek parmak yeterli. Olmadı burnunla yazarsın. Tanrım, siz yaşlılar ne kadar da kibirlisiniz... Evet çocuklar. İçkileri bitirin. Bilette yedi buçukta orada olmamız gerektiği yazıyor."

Ellie bir süre sonra metrodan eve yürürken karnının buz pateninden değil –patenle yürümeyi öğrenme aşamasında olduğu için çok sık düşmemişti zaten– neredeyse iki saat boyunca sürekli gülmekten ağrıdığını fark etti. Buz pateni yapmak eğlenceli, çok keyifliydi ve buzun üzerinde ilk adımlarını atarken daha önce kendini basit fiziksel aktivitelere vermenin keyfine hiç varmadığını fark etti.

Rory bu konuda yetenekliydi, arkadaşlarının çoğu gibi. "Biz her kış buraya geliyoruz," dedi, ofis binalarıyla çevrili projektörle aydınlatılmış geçici buz pistini göstererek. Kasım ayında kuruyorlar ve biz de iki haftada bir burada oluyoruz. Öncesinde bir iki kadeh içersen daha kolay kayıyorsun. Rahatlıyorsun. Haydi... bacakların hareketlensin. Hafifçe öne eğil." Rory önünde geri geri kayıp Ellie'nin ona tutunması için kollarını iki yana açtı. Ellie düşünce Rory acımasızca güldü. Kendisi hakkında ne düşün-

düğünü pek önemsemediği biriyle bunu yapmak özgürleştirici oluyordu. Yanındaki John olsaydı soğuktan burnunun kızarması bile onu korkuturdu.

Herhalde bir de John'un ne zaman gitmesi gerektiğini düşünüp dururdu.

Evin kapısına geldiklerinde Rory'ye, "Teşekkürler," dedi. "Bu gece çok kötü bitecekti ama sayende çok eğlendim."

"O mektupla canını sıktıktan sonra elimden ancak bu kadarı geldi."

"Üstesinden gelirim."

"Ellie Haworth'un da bir kalbi olduğunu kim bilebilirdi?"

"Çok çirkin bir iftira bu."

Rory, "O kadar da kötü değilsin aslında," dedi. Gözlerinde muzip bir ifade vardı. "Yaşlı bir tavuk için en azından."

Ellie ona buz pateninden mi bahsettiğini sormak istedi ama vereceği yanıtın sinirini bozabileceğini düşündü. "Sen de çok sevimlisin."

"Sen..." Rory dönüp metro istasyonuna doğru baktı.

Ellie bir an için onu davet etmesi gerekir mi diye düşündü. Ama bunu düşünürken bile işe yaramayacağını biliyordu. Aklı, evi ve hayatı John'la doluydu. Orada bu adama yer yoktu. Muhtemelen ona karşı hissettikleri kardeşçe duygulardı ve kafasını karıştıran tek şey adamın çirkin olmamasıydı.

Rory yine yüzünü incelemeye başladığında Ellie düşüncesinin yüzüne yansımış olabileceğinden şüphelendi.

Arkadaşlarını işaret ederek, "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Evet," dedi Ellie. "Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. İşyerinde görüşürüz." Rory onun yanağına bir öpücük kondurup koşar adım istasyona doğru ilerledi. Ellie onu izlerken içinde garip bir yoksunluk hissi duydu.

Ellie taş basamakları tırmanırken anahtarlarını çıkardı. Yeni mektubu tekrar okuyup belgeleri inceleyecek ve bir ipucu bulmaya çalışacaktı. Verimli olmalıydı. Enerjisini işine aktaracaktı. Omzunda bir el hissedince yerinden sıçradı ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

John elinde bir şişe şampanya ve inanılmaz büyük bir çiçek demetiyle bir adım arkasında duruyordu. "Ben burada değilim," dedi. "Somerset'te yeteneksiz ve can sıkıcı bir grup yazara konferans veriyorum." Ellie nefes almaya çalışırken John orada duruyordu. "Bir şey söyle... 'Defol' dışında tabii."

Ellie suskundu.

John çiçeklerle şampanyayı basamağa bırakıp Ellie'yi kollarının arasına aldı. Arabasının sıcaklığı dudaklarına yansımıştı. "Yarım saattir arabada bekliyordum. Hiç eve gelmeyeceksin diye çok korktum."

Ellie'nin içi erimişti. Çantasını bırakıp onun tenini, ağırlığını, gücünü hissederek kendini onun kollarına bıraktı. John onun soğuk yüzünü avuçladı. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, "Doğum günün kutlu olsun," dedi.

Ellie sersem bir ifadeyle, "Somerset mi?" dedi. "Bunun anlamı..."

"Bütün gece birlikteyiz."

Bu onun otuz ikinci yaş günüydü ve sevdiği adam şampanya ve çiçeklerle ona gelmişti. Bütün geceyi yatağında geçirecekti.

John, "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu.

Ellie ona, "Sormana gerek var mı?" dercesine baktı. Sonra da çiçeklerle şampanyayı alıp üst kata yöneldi.

18

"Ellie, biraz konuşabilir miyiz?"

Ellie çantasını masasının altına bırakırken teni yarım saat önce aldığı duşun etkisiyle hâlâ nemli, düşünceleri hâlâ başka yerlerdeydi. Melissa'nın cam bölmelerin arkasından gelen sesi onu sert ve acımasız bir şekilde gerçek hayata taşımıştı.

"Elbette." Ellie başını sallayıp boyun eğercesine gülümsedi. Biri ona kahve bırakmıştı. Ilık olduğuna göre bir süredir bekliyor demekti. Altında Jane Torvill'e[14] diye bir not bırakılmıştı. "Öğle yemeği?"

Şimdi bunu düşünecek vakti yoktu. Montunu çıkarıp Melissa'nın ofisine yürürken dehşet içinde yazı işleri editörünün hâlâ ayakta olduğunu fark etti. Bir sandalyeye çöktü ve Melissa'nın masasına ağır ağır yürüyüp oturmasını bekledi. Kadifemsi siyah bir kot pantolon, siyah polo yaka bir bluz giymişti ve kolları bronz, karnı da her gün birkaç saat pilates yaptığını kanıtlayacak kadar düzdü.

Melissa hafifçe iç geçirdikten sonra ona baktı. Gözleri şaşırtıcı bir menekşe rengindeydi ve Ellie bir an için onun renkli lens takmış olabileceğinden şüphe etti. Kolyesiyle tıpatıp aynı renkteydi. "Bu konuşmayı yapmaktan çok da keyif almıyorum Ellie ama artık mecburum."

"Öyle mi?"

14 İngiliz buz patencisi. (ç. n.)

"Saat on bire çeyrek var."

"Ah. Evet, ben..."

"Yazı işlerinin, *Nation*'ın en rahat bölümü olarak görüldüğünü biliyorum ama çalışanlarımın en fazla ona çeyrek kalaya kadar masalarının başına oturmuş olmasını tercih ederim."

"Evet, ben..."

"Böylece yazarlarıma toplantılara hazırlanmaları için bir süre tanımış oluyorum. Bu süre onlara günlük gazeteleri okuyup internet sitelerini kontrol etme, konuşma, fikir alışverişinde bulunma şansı veriyor." Melissa sandalyesinde biraz kıpırdanıp bir e-postayı kontrol etti. "Toplantılara katılmak bir ayrıcalıktır Ellie. Diğer yazarların katılmak için can attığı bir şans bu. Toplantıdan birkaç dakika önce gelerek profesyonel düzeyde bir hazırlık yapabildiğinden şüpheliyim."

Ellie'nin elleri karıncalanmaya başladı.

"Bir de ıslak saçlarla..."

"Affedersin Melissa. Tesisatçıyı beklemem gerekti ve..."

Melissa kısık sesle, "Yapma Ellie," dedi. "Beni kandırmaya çalışma. Ayrıca haftanın hemen her günü gerçekten tesisatçının geldiğine beni ikna edemediğin takdirde bu işi ciddiye almadığını düşüneceğim."

Ellie yutkundu.

"Ağ bağlantıları sayesinde artık bu gazetede gizlenecek bir köşe de kalmadı. Yazarların performansı yalnız gazete sayfalarında yer alan işlerinin kalitesiyle değil, makalelerinin internet ortamında kaç defa tıklandığına göre de değerlendiriliyor. Senin performansınsa Ellie..." Melissa önündeki kâğıda göz attı. "Bir yılda yüzde kırk oranında düştü."

Ellie hiçbir şey söyleyemedi. Boğazı kurumuştu. Diğer editörlerle yazarlar ellerinde kocaman not defterleri ve plastik bardaklarla Melissa'nın ofisinin önünde toplanmaya başlamıştı. İçeride neler olduğunu anlamışçasına kimi meraklı, kimiyse utanmış bir ifadeyle cam bölmenin arkasından ona bakıyorlardı. Geniş çaplı bir sohbet konusu olduğundan şüphe ederken kendini aşağılanmış hissetti.

Melissa masasına yaslandı. "Sen buraya geldiğinde bilgiye açtın. Oyunun daha başındaydın. Senin pozisyonunda olmak için kıçını yırtacak birçok yerel muhabirin arasından seni seçmemin sebebi de bu."

"Melissa ben..."

"Hayatında neler olup bittiğini bilmek istemiyorum Ellie. Kişisel sorunların olduğunu, bir yakınının öldüğünü, borç batağının içine gömüldüğünü duymak istemiyorum. Medyada hatalar çoğu zaman affedilmez sonuçlar doğurur. Güzel bir hikâye yazamazsan reklam alamayız ya da tirajı yakalayamayız. Bunu yapamazsak işimizden oluruz. Tabii bazılarımız daha erken gider. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet Melissa."

"Güzel. Bugünkü toplantıya katılmana gerek yok. Şimdi git kendini toparla ve yarınki toplantıya hazırlan. Şu aşk mektupları ne durumda?"

"İyi. Her şey yolunda." Ne yaptığını biliyormuş gibi görünmeye çalışarak ayağa kalktı.

"Tamam. Yarın gösterirsin. Çıkarken diğerlerine de içeri gelebileceklerini söyle."

Saat yarımı biraz geçerken önceki gecenin mutluluğunu çoktan unutmuş, bozuk bir moralle dört kat aşağıdaki kütüphaneye inmişti. Kütüphane boş bir depoyu andırıyordu. Tezgâhlardaki raflar boşalmış, yanlış yazılmış evraklar yırtılmış, yalnızca iki raf kalmıştı. İkinci döner kapının arkasından eşyaların taşınma sesi duyuluyordu. Baş kütüphaneci gözlüklerini burnunun dibine kadar itmiş, parmağını rakamlar listesinde gezdiriyordu.

"Rory buralarda mı?"

"Meşgul."

"Onunla öğle yemeği yiyemeyeceğimi söyler misin?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Ellie geç geldiğini Melissa'nın fark etmesinden ötürü biraz gergindi. "Tamam, onu görür müsün peki? Ona şu makale üzerinde çalışmam gerektiğini söylemeliyim. Akşama doğru uğrayacağımı söyler misin?"

"Not bırak."

"Ama nerede olduğunu bilmediğini söyledin."

Adam kafasını kaldırdığında kaşları çatıldı. "Kusura bakma ama taşınma hazırlıklarının son aşamasına geldik. Birilerine mesaj ulaştırmakla uğraşamam." Adam sabırsızdı.

"O halde danışmaya gidip Rory'nin cep telefonunu isteyerek onlara zaman kaybettireyim, olur mu? Rory'nin işine engel olup ona zaman kaybettirmekten iyidir."

Adam elini kaldırdı. "Onu görürsem söylerim."

"Ah, hiç zahmet etme. Seni sıkıntıya soktuğum için de kusura bakma."

Adam yavaşça dönüp annesinin eski moda diye tabir edeceği bir bakış attı. "Biz kütüphanedekiler sen ve senin gibiler için gereksiz görünebiliriz Bayan Haworth ama şu yaşımda ayak

işlerini yapabileceğimi sanmıyorum. Bu durum senin sosyal hayatına zarar veriyorsa üzgünüm."

Birden Rory'nin kütüphanecilerin bütün gazete yazarlarının yüzleriyle isimlerini eşleştirebileceklerini söylediğini anımsadı. Oysa Ellie bu adamın adını bile bilmiyordu.

Adam döner kapıdan geçip gözden kaybolurken Ellie kızardı. Saygısız bir ergen gibi davrandığı için kendine, ona yardımcı olmadığı için de yaşlı adama kızmıştı. Çok güzel başlayan bir günde dışarıda öğle yemeği yiyemeyeceği anlamına gelen soğuk bir konuşma yapan Melissa'ya da kızıyordu. John neredeyse saat dokuza kadar kalmıştı. Somerset treni on bire çeyrek kala geldiği için acele etmesine gerek yoktu. Ellie ona güzel yaptığı neredeyse tek yemek olan omletinden pişirmiş ve yatağa oturup John yerken keyifle birkaç lokma almıştı.

Daha önce bütün bir geceyi yalnızca bir defa birlikte geçirmişlerdi. Bu da John'un onu aklından çıkartamadığını iddia ettiği ilişkilerinin ilk günlerindeydi. Dün gece de o ilk zamanlardaki gibiydi. Yaklaşan tatili John'un, Ellie'nin duygularına karşı daha duyarlı olmasını sağlamışçasına şefkatli ve sevgi doluydu.

Ellie onunla bu konuda konuşmamıştı. Geçen yıl ona bir şey öğrettiyse o da anı yaşamaktı. Ödeyeceği bedeli düşünerek gününe gölge düşürmek yerine yaşadığı her anın tadını çıkarmaya baktı. Hüzün yakındaydı –hep öyle olurdu– ama genellikle etkisini biraz olsun azaltacak kadar anı biriktirirdi.

Basamaklarda durup John'un onu saran çıplak, çilli kollarını, kendi yastığında uyuyan yüzünü düşündü. Mükemmeldi. Mükemmel! Günün birinde John bu konuyu ciddi ciddi düşünür de hayatlarını bu şekilde geçirebileceklerini fark eder mi diye düşünmeden edemiyordu.

Langley Caddesi'ndeki postane, taksiyle kısa bir mesafedeydi. Ofisten çıkmadan önce Melissa'nın sekreterini bilgilendirdi. Resmi bir nezaketle, "Beni isterse cep telefonumdan ararsın," dedi. "Bir saat içinde dönerim."

Öğle vakti olmasına karşın postane kalabalık değildi. Ön tarafa doğru yürüyüp elektronik sesin, "Dört numara lütfen," demesini uysalca bekledi.

"Posta Kutusu bölümünden biriyle görüşebilir miyim?"

"Bekleyin." Kadın gözden kayboldu, döndüğünde de Ellie'ye ilerideki bir kapıya gitmesini işaret etti. "Orada Margie'yi bul."

Genç bir kadın kafasını kapıdan uzattı. Boynuna bir yaka kartı ve altın zincirli bir haç takmış, Ellie'nin bütün gün onlarla çalışmak şöyle dursun, nasıl ayakta durabildiğini merak ettiği yükseklikte ayakkabılar giymişti. Gülümsedi ve Ellie şehirde size birinin gülümsemesinin artık ne kadar yadırgandığını düşündü.

Ellie, "Biraz tuhaf bir şey soracağım," diye söze başladı. "Bir posta kutusu numarasını yıllar önce kimin kiraladığını öğrenmek mümkün mü?"

"Kiralayan kişiler sık sık değişir. Hangi yıllardan bahsediyorsun?" Ellie ona ne kadarından bahsetmesi gerektiğini düşündü ama Margie'nin öyle tatlı bir yüzü vardı ki ona sırrını açıklıyormuş gibi bir tonla konuşmaya devam etti. Çantasından, özenle plastik bir dosyaya yerleştirdiği mektubu çıkardı. "Biraz tuhaf bir şey. Birkaç aşk mektubu buldum. Buradaki posta kutusuna yollanmışlar ve onları iade etmek istiyorum."

Bu sözler Margie'nin ilgisini çekmişti. Ödemeler ve iadelerle uğraşmaktan daha ilginç bir konuydu ne de olsa.

Ellie zarfı gösterdi. "Posta kutusu on üç."

"On üç mü?"

"Biliyor musun?"

"Ah, evet." Margie bildiklerinin ne kadarını anlatabileceğini düşünüyormuş gibi dudaklarını birleştirmişti. "O posta kutusunu neredeyse kırk yıldır aynı kişi kullanıyor. Aslında o kadar da şaşılacak bir durum değil."

"Peki, onu farklı kılan nedir?"

"Bugüne dek o posta kutusuna hiç mektup gelmedi. Bir tane bile. Sahibini defalarca arayıp kapatmasını önerdik. Ama açık tutmakta ısrar ediyor. Parasını boşa harcamak istiyorsa bu onun bileceği iş dedik." Genç kadın mektuba baktı. "Aşk mektubu, öyle mi? Ne üzücü..."

"Bana o kişinin adını verebilir misin?" Ellie'nin midesi gerildi. Buradan tahmin ettiğinden daha iyi bir hikâye çıkabilirdi.

Kadın başını iki yana salladı. "Kusura bakma. Bilgiler gizli tutulmalı."

"Ah, lütfen!" Kırk Yıl Süren Yasak Aşk konusuyla Melissa'nın karşısına çıkarsa herkesin yüzünün alacağı ifadeyi düşündü. "Lütfen. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Çok üzgünüm gerçekten... Ama işimden olurum."

Ellie içinden lanet edip aniden oluşan uzun kuyruğa baktı. Margie tekrar kapıya dönüyordu.

Ellie nezaket kurallarını unutmadan, "Yine de teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil." Arkalarında küçük bir çocuk ağlayarak arabasından inmek istiyordu.

Ellie çantasını karıştırdı ve, "Dur bir dakika," dedi.

"Evet?"

Ellie sırıttı. "Posta kutusuna bir mektup bırakabilir miyim?"

Sevgili Jennifer,

Kabalığımı mazur gör ama sana ait olduğunu düşündüğüm ve memnuniyetle sana iade edebileceğim bir mektup buldum.

Aşağıdaki numaradan bana ulaşabilirsin.

Sevgiler,

Ellie Haworth

Rory mektuba bakıyordu. *Nation*'ın karşısındaki barda oturuyorlardı. Akşamın erken saatleri olmasına karşın hava kararmıştı ve aydınlatma lambalarının altındaki nakliye araçları ön kapının önünde görülebiliyor, tulum giymiş adamlar girişin geniş basamaklarını inip çıkıyordu.

"Ne oldu? Sence yanlış mı anlamışım?"

"Hayır." Rory, Ellie'nin yanına oturmuş, bir ayağını önlerindeki masanın bacağına yaslamıştı.

"Ne peki? Neden suratını astın?"

Rory sırıttı. "Bilmem, bana sorma. Ben gazeteci değilim."

"Haydi ama. O suratın anlamı nedir?"

"Bu biraz şey gibi hissettirmiyor mu..."

"Ne gibi?"

"Ne bileyim... Özel. Sen de ondan kirli çamaşırlarını dökmesini isteyeceksin."

"Belki de böyle bir şans yakaladığı için memnun olur. Belki ona ulaşabilir." Ellie'nin sesinde meydan okuyan bir iyimserlik vardı.

"Belki de evlidir ve kırk yıldır kadının ilişkisinin etkilerini unutmaya çalışıyorlardır."

"Sanmam. Hem kirli çamaşırlarını dökeceğini nereden biliyorsun? Belki de birliktedirler. Mutlu bir son yakalamış olabilirler."

"O yüzden mi posta kutusunu kırk yıldır açık tutuyor? Bence mutlu sona benzemiyor." Rory mektubu ona geri verdi. "Akıl sağlığını kaybetmiş bile olabilir."

"Bunca zaman birine âşık kaldıysan çıldırmışsın demektir. Kesinlikle."

"Bir posta kutusunu kırk yıl açık tutmak da normal bir davranış sayılmaz."

Ellie, Rory'nin haklı olabileceğini düşündü. Ama Jennifer ve boş posta kutusu hayal gücünü ele geçirmişti. Daha da önemlisi iyi bir makaleye onu en çok yaklaştıran şeydi bu. "Bunu düşüneceğim," dedi. Ellie, Jennifer'a yolladığı mektuptan bahsetmedi.

"Ee, dün gece eğlendin mi? Bacakların ağrımıyor mu?"

"Ne?"

"Buz pateninden sonra bacakların ağrır diye düşünmüştüm."

"Ah, biraz." Ellie bacaklarını doğrulturken gerildiklerini hissetti ve dizleri Rory'nin dizine sürtününce kızardı. Karşılıklı şakalaştılar. Ellie, Jayne Torvill'di. Rory ise onun emirlerine amade olan alçakgönüllü kütüphaneciydi. Ona bilinçli olarak imlâ hatalarıyla dolu mesajlar atıyordu: *Sisin gibi zeki bir hanfendi benim gibi mütevasi bir kütüpaneciyle bişey içmek istermi?*

"Aşağıda beni aramışsın."

Ellie ona bakarken Rory yine sırıttı. Ellie yüzünü buruşturdu. "Amirin amma da huysuzmuş. Ciddiyim. Tek amacım sana bir mesaj iletmesini sağlamakken çocuğunu kurban etmesini istiyormuşum gibi davrandı."

Rory burnunu büzüştürerek, "İyi biridir aslında," dedi. "Yalnızca biraz stresli. Aslında gerçekten stresli. Emekli olmadan önceki son projesini hazırlıyor ve kırk bin dokümanı sırası bo-

zulmadan taşınması gerekiyor. Bir de dijital ortamda taranması gerekenler var."

"Hepimiz çok meşgulüz Rory."

"O yalnızca her şeyin muntazam bir şekilde yürütülmesini istiyor. Bilirsin işte, her şey gazete için. Onu severim. Nesli tükenmek üzere olan adamlardandır."

Ellie, Melissa'yı düşündü. O soğuk bakışlarını, yüksek topuklarını hayal etti ve Rory'ye hak vermeden edemedi.

"Burayla ilgili bilinmesi gereken her şeyi bilir. Aslında bir ara onunla konuşmalısın."

"Bana kanı kaynadığı için mi?"

"Onunla nazikçe konuşsaydın eminim kanı kaynardı.

"Seninle konuştuğum gibi mi?"

"Hayır. Nazikçe dedim."

"Onun yerine sen mi geçeceksin?"

"Ben mi?" Rory bardağını dudaklarına götürdü. "Hayır. Ben seyahat etmek istiyorum. Güney Amerika'ya gideceğim. Bu işe de kısa süreliğine girmiştim aslında ama on sekiz ay kaldım."

"On sekiz aydır burada mısın?"

"Hiç fark etmedin mi?" Alınmış gibi somurttu ve Ellie yine kızardı.

"Ben... seni daha önce nasıl göremedim?"

"Siz yaşlılar yalnızca görmek istediğiniz şeyi görürsünüz. Bizse sizin emirlerinizi yerine getirmesi gereken görünmez asalaklarız."

Rory kötü bir niyet gütmeden, gülümseyerek konuşuyordu ama Ellie söylediklerinde gerçeklik payı olduğunun farkındaydı. "Demek ben bencil, umursamaz yaşlının teki, gerçek işçilerin ihtiyaçlarını gözetmeyen biri olarak iş ahlakına sahip iyi niyetli yaşlı bir adama kötü davranıyorum," diye mırıldandı.

"Öyle de denebilir." Rory gözünü ayırmadan ona bakarken yüz ifadesi değişiyordu. "Kendini affettirmek için ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bu genç adamın gözlerine bakmak inanılmaz derecede zordu. Cep telefonunun sesini duyduğunda ne yanıt vereceğini düşünüyordu. Çantasını karıştırırken, "Affedersin," diye mırıldandı. Küçük zarf işaretine tıkladı.

Yalnızca merhaba demek istedim. Yarın gidiyorum, döndüğümde ararım. Kendine iyi bak, J x

Ellie hayal kırıklığına uğramıştı. Geçen geceki yakınlıktan, hiçbir engel tanımayan birliktelikten sonra "yalnızca merhaba" demek mi istemişti?

Ellie mesajı tekrar okudu. John cep telefonundan fazla bir şey yazmazdı, bunu biliyordu. Silmesine fırsat kalmadan karısı mesajlarından birini görür diye bunun riskli olabileceğini daha en başından söylemişti ona. Hem "kendine iyi bak" sözünün tatlı bir yanı da yok muydu? Ona iyi olmasını istediği mesajını veriyordu. Ellie kendini rahatlatmaya çalışırken bile John'un ona yolladığı, kelimelerden yoksun mesajların bile derinliklerine nasıl girdiğini düşünüyordu. Birbirlerine o kadar bağlılardı ki bunda bir sorun görmüyor, onun gerçekte ne söylemek istediğini anlıyordu. Ama bugünkü gibi zamanlarda bu kısa mesajların arkasında saklı bir anlam olduğundan ciddi anlamda şüphe duyuyordu.

Ona ne yanıt vermeliydi? Çok kötü zaman geçirmesini, karısının yemekten zehirlenmesini, çocuklarının sürekli sızlanmasını, havanın berbat olmasını ve içeriye tıkılıp kalmalarını isterken ona "iyi tatiller" diyebilir miydi? Otel odasına hapsolup onu düşünmesini, özlemesini istiyordu...

Sen de kendine iyi bak x

Ellie başını kaldırdığında Rory'nin gözleri yanı başında olup bitenle ilgilenmiyormuş gibi nakliye araçlarına dikilmişti.

Ellie cep telefonunu tekrar çantasına atarken, "Kusura bakma," dedi. "Buna bakmam gerekiyordu." Bunu söylerken bile gerçeği ondan neden gizlediğini düşünüyordu. Arkadaşı olma yolundaydı, hatta olmuştu bile. Ona neden John'dan bahsetmemişti?

Fakat ona John'dan bahsetmek yerine mektuplardan birini çantasından alarak, "Sence neden artık kimse böyle aşk mektupları yazmıyor?" diye sordu. "Tamam mesajlar, e-postalar atılıyor ama kimse bu dille yazmıyor, değil mi? Kimse aşkını bizim meçhul âşığımız gibi ifade etmiyor."

Nakliye aracı uzaklaşıyordu. Gazete binasının önü bomboştu ve aydınlatma lambasının altındaki giriş de karanlık bir geçit gibiydi. İçerideki çalışanlar ön sayfayla ilgili son değişiklikleri yapıyordu.

Rory, "Belki yazıyorlardır," dedi. Yüzündeki o yumuşaklık kaybolmuştu. "Belki de eğer erkeksen ne demek istediğini anlayan olmamıştır."

İkisinin de evine yakın olmayan Swiss Cottage'daki spor salonunda sıra dışı ekipmanlar vardı ve resepsiyon görevlisi öyle aksiydi ki oraya zorla oturtulmuş olabileceğinden şüpheleniyorlardı. Ama ne o ne de Nicky üyeliklerini iptal edip yeni bir yer arayışına girmekle uğraşacak durumda değillerdi. Burası haftalık buluşma yerlerine dönüşmüştü. Kondisyon bisikletinde birlikte nefeslerini tüketmiş ya da kendilerini yirmi yaşındaki özel eğitmenlerin merhamet dolu ellerine bırakmışlardı. Şimdi de küçük havuzda

birkaç gelişigüzel tur attıktan sonra bu şeylerin "cilde iyi geldiğine" kendilerini ikna ederek kırk dakika boyunca sıcak küvette veya saunada oturup sohbete başlıyorlardı.

Nicky geç gelmişti. Güney Afrika'daki bir konferansa hazırlanıyordu ve işi uzamıştı. Hiçbiri diğerinin geç kalması üzerine bir yorum yapmazdı. Böyle durumların olabileceğini, işle ilgili gecikmeler yüzünden serzenişte bulunulmayacağını kabullenmişlerdi. Zaten Ellie, Nicky'nin ne iş yaptığını hiçbir zaman tam olarak anlamış değildi.

"Orası sıcak mı şimdi?" Havlusunu saunadaki sıraya sererken Nicky de gözlerini siliyordu.

"Sanırım. Ama ne kadar keyfini çıkartırım bilmiyorum. Yeni patron tam bir işkolik. Sonrasında bir haftalık izne çıkmayı düşünüyordum ama beni bırakamayacağını söylüyor."

"Nasıl biri?"

"Ah, iyi biri. Bir çift testis peşinde koşanlardan değil ama çok çalışıyor ve neden bizim de aynı şekilde çalışmadığımızı anlayamıyor. Keşke yaşlı Richard geri dönse... Uzun öğle yemekleriyle geçen cuma günlerimizi özlüyorum."

"Artık kimse adam gibi öğle molasına çıkamıyor."

"Sizin gibi yazarlar dışında kimse çıkamıyor. Sizin öğle yemekleriniz içkili iş görüşmeleriyle geçiyor sanıyordum."

"Hah. Başımdaki gibi bir amirin varsa mümkün değil." Sabahki toplantıyı anlatınca Nicky'nin gözlerinde sevecen bir bakış belirdi.

Nicky, "Dikkatli ol," dedi. "Gözü üzerinde demek ki. Şu makale ne durumda peki? Sırtından inmesini sağlayacak mı?"

"Bir sonuç çıkar mı bilmiyorum. Bu konuyu kullanmak da garibime gidiyor." Ellie ayağını ovdu. "Mektuplar güzel. Gerçekten

de etkileyici. Biri bana böyle bir mektup yazsa yayınlanmasını istemezdim."

Sanki Rory'nin bunu söyleyen sesini duyuyordu ve artık ne düşündüğünden de emin değildi. Mektupların yayınlanması fikrinin Rory'yi bu kadar rahatsız etmesini beklemiyordu. *Nation*'daki herkesin aynı zihniyette olmasına alışmıştı. *Gazete her şeyden önce gelir. Gelenekçi düşünce.*

Nicky, "Bense reklam panolarına astırmak isterdim. Artık aşk mektubu alan var mıdır ki?" dedi. "Ablam, doksanlı yıllarda nişanlısı Hong Kong'a gittiğinde haftada en az iki mektup alıyordu. Bir defasında bana göstermişti." Homurdandı. "Ama çoğunda poposunu ne kadar özlediğinden bahsediyordu."

Başka bir kadın saunaya girdiğinde gülmekten yerlere yatıyorlardı. Nazikçe gülümsediler ve kadın havlusunu altına dikkatlice serip en üst sıraya yerleşti.

"Ah, geçen hafta sonu Doug'ı gördüm."

"Nasıl? Lena'yı hamile bırakamamış mı hâlâ?"

"O da seni sordu. Seni üzdüğünden endişeleniyor. Atışmışsınız sanırım."

Ellie'nin yüzüne akan ter damlaları maskarasının gözlerine batmasına sebep olmuştu. "Ah, sorun değil. Yalnızca biraz..." Ellie üst sıradaki kadına baktı. "O başka bir dünyada yaşıyor."

"Kimsenin ilişki yaşamadığı bir dünyada."

"Bana karşı biraz eleştirel konuştu. John'un karısıyla ilgili farklı fikirler öne sürdük."

"Ne olmuş ona?"

Diğer kadının, "Beni takmayın," dediğini duydular. "Burada duyulan her şey burada kalır." Kadın gülünce onlar da mecburen gülümsediler.

Ellie sesini alçalttı. "John'un karısının duygularını ne kadar önemsediğimi sorguladı."

"Bence işin o kısmını John'un düşünmesi gerek."

"Evet ama Doug'ı bilirsin. Dünyanın En İyi Adamı ödülünü alabilir." Ellie yüzüne düşen saçını itti. "Aslında haklı Nicky, ama onu tanımıyorum ki. Gerçekten var olduğunu bile hissetmiyorum. O yüzden ne hissettiğini neden önemseyeyim ki? Benim gerçekten, ama gerçekten istediğim, beni mutlu edecek tek adama o kadın sahip. Hem onu benim kadar sevdiğini de sanmıyorum. Seviyor mudur sence? Ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu da benim kadar düşünmüyordur eminim. Yani eğer çok mutlu olsalardı John benimle birlikte olmazdı, değil mi?"

Nicky başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ablam, çocukları olduğunda altı ay boyunca onlardan başka bir şey görmemişti."

"John'un en küçük çocuğu iki yaşına geliyor." Ellie, Nicky'nin omuz silktiğini görmese de hissetmişti. Uzun süreli arkadaşlığın dezavantajlarından biriydi bu. Hiçbir şeyden kaçmanıza izin vermezlerdi.

Nicky arkaya yaslanıp elini başının altına yerleştirirken, "Biliyorsun Ellie," dedi. "Ahlaki açıdan bunların hiçbirini önemsemem ben. Ama sen mutlu görünmüyorsun."

Ellie yine o savunmacı tavra bürünmüştü. "Ben mutluyum," dedi.

Nicky bir kaşını kaldırdı.

"Tamam, eğer bir anlamı olacaksa başka biriyle birlikte olduğum zamanlara göre hem daha mutluyum hem de daha mutsuz."

Ellie en yakın iki arkadaşından farklı olarak bir adamla hiç birlikte yaşamamıştı. Otuzuna kadar, evliliği ve çocuk yapmayı, işinde belli bir düzeye geldikten sonra yapılacaklar listesine koymuştu. Yapılacaklar listesinde makul ölçüde içip emekli maaşı

almak gibi şeyler de vardı. Yirmili yaşlarının ortalarında çocuk arabası itmekten bitkin düşmüş, maddi yöndense kibirli kocalarına bağımlı kalan okuldan arkadaşlarına benzemek istemiyordu.

En son birlikte olduğu erkek arkadaşı, ilişkilerinin büyük kısmını bir türlü yerinde duramayıp "cep telefonuyla konuşan" Ellie'nin peşinden koşarak geçirdiğinden yakınmıştı. Ellie'nin bunu komik bulması ise onu iyice çıldırtmıştı. Ama otuzuna girdiğinden beri bu tür şeyler onu eskisi kadar eğlendirmiyordu. Derbyshire'daki ailesini ziyarete gittiğinde herkes erkek arkadaşlardan bahsetmemeye çalışıyordu ki bu da aslında baskı kurmanın farklı bir türüydü. Onlara ve başkalarına tek başına daha mutlu olduğunu söylüyordu. John'la tanışıncaya kadar da gerçekten öyleydi.

Kadın buharların arasından, "Evli bir adamla mı birliktesin tatlım?" diye sordu.

Ellie ve Nicky gizlice bakıştı.

Ellie, "Evet," dedi.

"Seni mutlu edecekse söyleyeyim, ben de evli bir adama âşık oldum ve önümüzdeki salı günü dördüncü evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız."

İkisi aynı anda, "Tebrikler," dedi. Ellie bu şartlar altında garip bir ifade kullandıklarını düşündü.

"Çok mutluyuz. Kızı artık onunla konuşmuyor ama olsun. Biz mutluyuz."

Ellie doğrularak, "Karısından ayrılması ne kadar sürdü?"diye sordu.

Kadın saçını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Kadının memeleri küçücük ama yine de adam onun için karısından ayrılmış, diye düşündü Ellie.

"Yirmi yıl," dedi kadın. "Tabii bu yüzden çocuk yapamadık ama değdi. Mutluyuz biz."

Ellie, kadın sıradan kalkarken, "Sizin adınıza sevindim," dedi. Cam kapılar açıldı ve kadın çıkarken soğuk hava içeri girdi. Ardından ikisi yine o sıcak ve karanlık kabinde yalnız kaldı.

Kısa süreli bir sessizlik oldu.

Nicky yüzünü havlusuyla silerken, "Yirmi yıl," dedi. "Yirmi yılın sonunda kızın senden uzaklaşacak, başka çocuğun da olmayacak. Eminim şimdi kendini çok daha iyi hissediyorsundur."

İki gün sonra telefonu çaldı. Dokuzu çeyrek geçiyordu ve masasının başında, müdürü orada olduğunu ve çalıştığını görsün diye ayakta dikilmişti. Melissa işe saat kaçta geliyordu? Yazı işleri departmanında belli ki işe ilk önce gelip en son çıkan oydu ama buna karşın saçı ve makyajı her zaman kusursuz, kıyafetleri de özenle seçilmiş olurdu. Ellie sabahın altısında özel bir eğitmene gittiğine, sonrasında da bir saatini güzellik salonunda geçirdiğine karar verdi. Melissa'nın bir aile yaşantısı var mıydı? Biri küçük bir kızı olduğundan bahsetmişti ama Ellie buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Cam ofise bakarken dalgın dalgın çalan telefonu açıp, "Yazı işleri," dedi. Melissa saçını düzeltip odada yürürken biriyle telefonda konuşuyordu.

"Ellie Haworth mı?" Hatta nostaljik, billur gibi bir ses duyuldu.

"Evet, benim."

"Ah. Sanırım bana bir mektup yollamışsın. Adım Jennifer Stirling."

19

Şemsiye almayı akıl etmediği için kendine kızarak şiddetli yağmura karşı başını eğmiş, hızlı adımlarla yürüyordu. Camları buharlanmış otobüslerin hemen arkasından ilerleyen taksiler yağmur suyunu kaldırıma sıçratıyordu. Yağmurlu bir cumartesi gününün öğleden sonrasında St. Johns Wood'da, Barbados'un beyaz kumlarını, iri ve çilli bir elin başka bir kadının sırtına güneş kremi sürdüğünü hayal etmemeye çalışıyordu. Bu, eziyet edercesine sık sık aklına gelen bir görüntüydü ve John'un yokluğundaki altı gün boyunca yeterince sinirini bozmuştu. Berbat hava da onunla alay eden kozmik bir şaka gibiydi.

Apartman, geniş ve ağaçlıklı bir kaldırımın yanında gri bir beton yığını gibi yükseliyordu. Ellie taş basamakları tırmanıp sekiz numaranın zilini çaldı ve su içinde kalmış ayaklarıyla sabırsızca bekledi.

"Kim o?" Ses berraktı ve Ellie'nin beklediği kadar yaşlı gelmiyordu. Jennifer Stirling bugünü önerdiği için Tanrı'ya şükretti. Yoksa iş olmadan, hepsi de meşgul görünen arkadaşlar olmadan bütün bir cumartesi gününü geçirmek korkunç olacaktı. Ve Ellie yine o çilli elleri düşünecekti.

"Ben Ellie Haworth. Mektuplarla ilgili konuşmuştuk."

"Ah. İçeri gel. Dördüncü kattayım. Asansör için biraz beklemen gerekebilir. Çok ağır."

Burası Ellie'nin pek bilmediği bir muhitti. Bu tür bir binaya nadiren girerdi. Arkadaşları genellikle küçük odalı, otoparkı yerin altında olan ya da çok katlı Viktoryen teraslı evlere benzetilmiş dairelerde yaşıyorlardı. Bu yapı ise nesillerdir süregelen bir servetin, yeniliğe kapalı olmanın işaretiydi. John'un tabiriyle "zengin dul kadın" ifadesi aklına gelmiş, gülümsemişti.

Koridora, önceki dönemin modası olan koyu turkuaz renkli bir halı serilmişti. Dört mermer basamağın yanındaki pirinç rayın sık sık cilalandığı belli oluyordu. Ellie ister istemez bakımsız kolonları ve özensizce bırakılmış bisikletleriyle kendi binasının girişini düşündü.

Asansör gıcırdayıp sallanarak dört katı hantal bir şekilde çıktıktan sonra Ellie fayans döşeli koridora adımını attı.

Ellie açık kapıyı görünce, "Merhaba?" dedi.

Sonrasında gözünde ne canlandırması gerektiğinden emin değildi. Küçük porselen hayvan biblolarıyla dolu bir evde, omzunda güzel bir şalla gözlerini kırpıştırıp duran kambur, yaşlı bir kadın görmeyi bekliyordu. Ancak Jennifer Stirling öyle bir kadın değildi. Altmışlarında olmalıydı ama hâlâ zarifti ve dimdik ayaktaydı. Gerçek yaşını ele veren tek şey, yandan ayırdığı beyaz, küt saçlarıydı. Lacivert renkli kaşmir bir kazak, M&S markasına değil de Dries van Noten'a benzeyen biçimli bir pantolon ve beline oturan yün bir ceket giymişti. Boynuna da zümrüt yeşili bir şal atmıştı.

"Bayan Haworth?"

Ellie kadının ona ismiyle hitap etmeden önce onu baştan aşağı süzdüğünü hissetti.

"Evet." Ellie elini uzattı. "Lütfen bana Ellie deyin."

Kadının yüzünde şimdi rahatlamış bir ifade vardı. Onu nasıl bir sınava tabi tuttuysa en azından şimdilik geçmiş gibi görünüyordu. "İçeri gel. Uzaktan mı geldin?"

Ellie kadının peşinden içeri girdi. Burası da hayalinde canlandırdığı gibi değildi. Hayvan bibloları yoktu. Oda geniş, aydınlık ve sadeydi. Açık renkli ahşap zemine bir çift geniş İran halısı serilmişti ve döşemesi işlemeli iki kanepe de cam sehpanın iki tarafında karşılıklı duruyordu. Diğer eşyalar zarif ve özel parçalardan oluşuyordu: Ellie'nin pahalı, modern ve Danimarka tarzında olduğunu tahmin ettiği bir koltuk ve ceviz ağacından işlemeli küçük bir masa. Bir de ailesinin, küçük çocukların olduğu fotoğraflar...

İç dekorasyonla genellikle pek ilgilenmese de burada yaşamak isteyebileceğini düşünen Ellie, "Ne güzel bir daire," dedi.

"Güzel, değil mi? Buraya... altmış sekiz yılında taşındım sanırım. O zamanlar yıkık dökük eski bir yapıydı ama şehirde yaşamak zorunda olan kızım için uygun olacağını düşündüm. Şu pencereden Regent's Park'ı görebilirsin. Paltonu alayım mı? Kahve ister misin? Fena ıslanmışsın."

Jennifer Stirling mutfağa geçip kahve makinesini çalıştırırken Ellie de oturdu. Açık krem rengi duvarlarda modern sanata ait birkaç büyük parça vardı. Ellie, tekrar odaya dönen Jennifer Stirling'e baktı ve meçhul mektup yazarında nasıl böyle bir tutku uyandırabildiğini anladı.

Masadaki fotoğraflardan birinde, Cecil Beaton'a[15] poz vermiş gibi görünen göz kamaştırıcı güzellikte genç bir kadın vardı. Muhtemelen birkaç yıl sonrasında çekilmiş başka bir fotoğrafta da kadın, yeni doğan bebeğine bakıyordu. Yüzünde bütün yeni doğum yapmış annelerde görülen bitkin, şaşkın ve mutlu ifade vardı. Yeni doğum yapmış olmasına karşın saçları muhteşem görünüyordu.

"Bunca zahmete girmen büyük nezaket. Mektubun gerçekten de çok etkileyiciydi." Jennifer Stirling, Ellie'nin önüne bir fincan kahve koyduktan sonra karşısına oturup ucunda kırmızı emayeden

15 Tam adı Sir Cecil Walter Hardy Beaton olan ünlü İngiliz fotoğrafçı. (ç. n.)

bir kahve çekirdeği olan küçük gümüş bir kaşıkla kendi kahvesini karıştırdı. *Tanrım,* diye düşündü Ellie. *Beli benimkinden bile ince.*

"Bu mektubun nereden çıktığını merak ettim doğrusu. Yıllardır hiçbir şeyi yanlışlıkla da olsa atmadım. Her şeyi kaydettim. Muhasebecim geçen Noel'de bana şu kahrolası makinelerden almıştı."

"Şey, aslında mektubu ben bulmadım. Bir arkadaşım *Nation* gazetesinin arşivini düzenlerken bir dosya bulmuş."

Jennifer Stirling'in ifadesi değişti.

"Mektuplar da o dosyadan çıktı."

Ellie çantasına uzanıp üç aşk mektubunun bulunduğu plastik dosyayı çıkardı. Onları alırken Bayan Stirling'in yüzünü inceledi. "Bunları size yollayabilirdim," diye devam etti. "Ama..."

Jennifer Stirling mektupları iki eliyle dikkatlice tutuyordu.

"Ben şey... onları isteyip istemeyeceğinizden bile emin değildim."

Jennifer hiçbir şey söylemedi. Ansızın endişeye kapılan Ellie kahvesinden bir yudum aldı. Orada ne kadar süreyle oturup kahvesini içtiğini bilmiyordu ama nedense gözlerini başka tarafa çevirme ihtiyacı duymuştu.

"Ah, tabii ki istiyorum."

Ellie başını kaldırdığında Jennifer'ın ifadesi değişmişti. Ağlamaklı değildi ama gözleri yoğun bir duygusallığa kapıldığını gösterircesine kısılmıştı. "Anladığım kadarıyla onları okumuşsun."

Ellie kızardığını fark etti. "Özür dilerim. Tamamen alakasız bir dosyanın içindeydi. O mektupların sahibini bulacağımı bile bilmiyordum." Ardından beceriksizce, "Bence çok güzeller," diye ekledi.

"Öyleler, değil mi? Evet, Ellie Haworth, şu yaşımda artık neredeyse hiçbir şeye şaşırmıyorum ama bugün sen bunu başardın."

"Belgeleri okumayacak mısınız?"

"Okumama gerek yok. Ne yazdığını biliyorum."

Ellie gazetecilikteki en önemli becerilerden birinin ne zaman susması gerektiğini bilmek olduğunu çoktan öğrenmişti. Ama şimdi bir şekilde bulunduğu ortamdan kopan yaşlı bir kadını izlerken kendini fazlasıyla rahatsız hissetmeye başlamıştı. Sessizlik bunaltıcı bir hal aldığında temkinlice, "Sizi üzdüysem özür dilerim," dedi. "Ne yapmam gerektiğinden emin olamadım, şeyi bilemediğim için..."

"...durumumu," dedi Jennifer. Gülümsediğinde Ellie yine kadının yüzünün ne kadar güzel olduğunu düşündü. "Çok temkinlisin ama bunda utanacak bir şey yok. Kocam yıllar önce öldü. Yaşlanmaya dair hiç söylenmeyen şeylerden biri de bu." Buruk bir tebessümle baktı. "Erkeklerin hemen ölmesi."

Bir süre yağmurun ve dışarıdan geçen otobüslerin fren sesini dinlediler.

"Evet," dedi Bayan Stirling. "Şimdi sen bir şeyler anlat bakalım Ellie. Bu mektubu bana ulaştırmak için neden bu kadar uğraştın?"

Ellie makaleden bahsetmek konusunda tereddüt etti. İçgüdüleri bahsetmemesini söylüyordu.

"Çünkü daha önce hiç böyle bir şey okumadım."

Jennifer Stirling onu yakından inceliyordu.

Bunu neden söylediğinden emin olamayarak, "Ve... benim de bir sevgilim var," dedi.

"Sevgilin mi?"

"O... evli."

"Ah. Demek bu mektupların senin için bir anlamı var."

"Evet. Çok etkilendim. Sahip olamayacağın bir şeyi istemek... Ve o şey gerçekte ne hissettiğini sana asla söyleyemiyor." Ellie şimdi gözlerini aşağıya indirmiş, kucağına bakarak konuşuyordu. "İlişki yaşadığım adam, John... onun ne hissettiğini bile bilmiyorum. Aramızda neler olduğunu konuşmuyoruz."

Jennifer Stirling, "Çok da alışılmadık bir durum değil," dedi. "Ama sizin aşkınız farklı. Boot farklı."

"Evet." Kadın sanki yine başka bir zaman dilimine gitmişti. "Bana her şeyi anlatırdı. Böyle mektuplar almak çok şaşırtıcıydı. Bu kadar çok sevildiğini bilmek.... O kelimeleri çok iyi kullanırdı."

Yağmur şiddetlenip camlara çarpıyor, sokaktaki insanların sesleri duyuluyordu.

"Size garip gelmeyecekse şunu söylemeliyim ki ilişkiniz beni cezbetti. Hep kavuşmuş olmanızı diledim. Tekrar bir araya gelip gelmediğinizi bilmeyi çok istiyorum."

Nezaketsizlik etmiş olmalıydı. Şansını fazla zorlamıştı.

Ellie af dileyip gitmeye hazırlanırken Jennifer Stirling konuşmaya başladı. "Bir kahve daha ister misin Ellie? Yağmur bu kadar şiddetli yağarken gitmen çok anlamsız olur."

Jennifer Stirling ipek döşemeli kanepede kucağında soğuyan kahvesiyle oturmuş, onun deyimiyle o çağın erkeklerinden daha kötü olmayan bir kocanın genç karısının Fransa'nın güneyindeki hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Kocası tam da çağının adamıydı. Kendini ifade etmenin zayıflık göstergesi olarak görüldüğü, uygunsuz bir davranış sayıldığı bir çağın adamı... Sonra da ay ışığının altındaki bir yemek davetinde tanıştığı o ilk gece aklını çelen ve kocasının aksine dik kafalı, açık sözlü, tutkulu ve yaralı adamı anlattı.

Ellie mest olmuş bir halde oturmuş, dinlediklerini gözünde canlandırırken çantasının içindeki kayıt cihazını açtığını düşünmek bile istemiyordu. Ama artık nezaketsizlik ettiğini de düşünmüyordu. Bayan Stirling her şeyi tüm canlılığıyla anlatıyordu. On yıllardır bu hikâyeyi anlatmak için beklemiş gibiydi. Hikâyenin parçalarını yıllar içinde birleştirdiğini söylemişti ve Ellie bununla kadının ne demek istediğini tam olarak anlamasa da onu bölmek istemiyordu.

Jennifer Stirling aniden ışıltılı hayatındaki arkadaşlarını, uykusuz gecelerini, suçluluk duygusunu, yasak birinin dehşet verici, vazgeçilmez çekimini, yanlış bir yaşam sürdüğünü fark etmenin korkunç suçluluk duygusunu anlatma başlamıştı. O konuşurken Ellie tırnaklarını kemirip güneşten kavrulan bir plajda John'un da şu anda bunları hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Karısını severken onunla bunları nasıl yapardı ki? Bu çekimi nasıl hissetmezdi?

Anlattıkları üzücü bir hikâyeye dönüşürken sesi de kısılmıştı. Islak bir yolda giderken yaşanan trafik kazasını, masum bir adamın öldüğünü, dört yıl boyunca evliliğini uyurgezer bir halde yaşadığını, haplar ve yeni doğan kızı sayesinde ayakta durabildiğini anlattı.

Sonra susup arkasına uzandı ve Ellie'ye bir fotoğraf çerçevesi uzattı. Şort giymiş uzun boylu, sarışın bir kadın ve ona sarılan bir adam... Çıplak ayaklarının dibinde iki çocukla bir köpek duruyordu. Kadın Calvin Klein reklamlarından fırlamış gibiydi. "Esmé senden çok büyük değildir," dedi. "Doktor kocasıyla birlikte San Francisco'da yaşıyor. Çok mutlular." Buruk bir tebessümle, "Bildiğim kadarıyla tabii," diye ekledi.

"Mektuplardan haberi var mı?" Ellie, göz alıcı genetik güzelliği ve imrenilecek hayatıyla hiç tanımadığı Esmé'yi kıskanmamaya çalışarak fotoğraf çerçevesini dikkatle sehpanın üzerine bıraktı.

Bayan Stirling bu kez konuşmadan önce biraz tereddüt etmişti. "Bu hikâyeyi bir tek kişiye bile anlatmadım. Hangi evlat annesinin babasından başka bir adama âşık olduğunu bilmek ister ki?"

Yıllar sonraki o tesadüfi karşılaşmayı, gerçekte nerede olması gerektiğini fark etmenin yaşattığı şoku anlattı. "Düşünebiliyor musun? Kendimi hiçbir yere ait hissetmeden yaşarken... Anthony tekrar karşıma çıktı. İşte o anda o his içimi doldurdu." Kadın göğüs kafesine dokundu. "Evim onun yanıydı. Ona aittim."

"Evet," dedi Ellie. Şimdi koltuğun ucunda oturuyordu. Jennifer Stirling'in yüzü aydınlanmıştı. Ellie onun gençlik halini görüyordu sanki. "O duyguyu biliyorum."

"Asıl korkunç olansa onu tekrar bulduğumda onunla gidebilecek özgürlüğe sahip olamamamdı. O günlerde boşanmak bambaşka bir meseleydi Ellie. Korkunç bir şeydi. Adına leke sürülürdü. Gitmeye kalkışırsam kocamın hayatımı mahvedeceğini biliyordum. Üstelik Esmé'yi de bırakamazdım. Anthony de kendi çocuğundan vazgeçmek zorunda kalmıştı ve bence bunun üstesinden asla gelemedi."

"Yani kocanızdan hiç ayrılmadınız mı?" Ellie içinde büyüyen hayal kırıklığını hissediyordu.

"Ayrıldım, o bulduğun dosya sayesinde hem de. Eski sekreteri tuhaf bir kadındı, adını şimdi hatırlayamıyorum." Yüzünü buruşturdu. "O zamanlarda da adını hep unuturdum. Sanırım kocama âşıktı. Sonra nedense onu mahvetmem için bana bu dosyayı verdi. O dosyalar elimde olduğu için kocam bana dokunamayacağının farkındaydı."

Jennifer Stirling isimsiz sekreterle görüşmesini, ofiste bildiklerini ortaya döktüğünde kocasının yaşadığı şoku anlattı.

"Asbest dosyası." Zamanaşımına uğrayıp etkisini kaybettiği için Ellie'nin elinde ne kadar da zararsız duruyorlardı.

"Tabii o zamanlar kimse asbestin zararlarını bilmiyordu. Harika bir madde olduğunu düşünüyorduk. Laurence'ın şirketinde birçok can aldığını öğrendiğimizde büyük bir şok yaşadık. Öldüğünde o vakfı kurmamın da sebebi buydu. Kurbanlara yardım etmek için. İşte..." Jennifer Stirling çekmecelerden birini açıp bir broşür çıkardı. İş yüzünden mezotelyom hastalığına yakalananlara yasal olarak yardım edileceğini anlatan bir belgeydi bu. "Fonda fazla para kalmadı artık ama yine de yardım sağlıyoruz. Burada ve yurtdışında ücretsiz hizmet veren arkadaşlarım var."

"Kocanızın parası size mi kaldı?"

"Evet. Öyle anlaşmıştık. Soyadını kullanmaya devam ettim ve kocasına eşlik etmeyip inzivaya çekilen eşlerden biri oldum. Herkes Esmé'yi büyütmek için kendimi geri çektiğimi sandı. Bu, o günlerde sık rastlanan bir durumdu ne de olsa. Bütün organizasyonlara metresini götürüyordu." Başını sallayıp kahkahayla güldü. "O zamanlar inanılmaz bir çifte standart vardı."

Ellie bir kitap tanıtımına John'un kolunda katıldığını hayal etti. Oysa John insan içinde ona dokunmamaya, ilişkilerini asla belli etmemeye çalışırdı. İçten içe öpüşürken yakalandıklarını ya da tutkularını gizleyemeyip dedikodu malzemesi olduklarını hayal ederdi.

Başını kaldırdığında Jennifer Stirling'in onu incelediğini gördü. "Bir kahve daha ister misin Ellie? Umarım gitmen gereken bir yer yoktur."

"Hayır. Kahve iyi olur. Neler olduğunu dinlemek istiyorum."

Jennifer'ın yüz ifadesi değişti. Tebessümü kaybolmuştu. Kısa bir sessizlik oldu.

"O Kongo'ya döndü," dedi. "Hep tehlikeli yerlere giderdi. O zamanlar oralarda beyazların başına kötü şeyler geliyordu ve onun da ruh sağlığı..." Artık bunları Ellie'ye anlatmıyor gibiydi. "Erkekler göründüklerinden daha kırılganlar aslında, değil mi?"

Ellie bu bilginin yaşattığı hayal kırıklığını hissetmemeye çalışarak duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Kendi kendine, *Bu senin hayatın değil*, dedi. *Kendi trajedinmiş gibi görmene gerek yok.* "Adı neydi? Boot değildi herhalde."

"Hayır. O aramızdaki bir espriydi. Hiç Evelyn Waugh okudun mu? Gerçek adı Anthony O'Hare'di. Bunca zaman sonra aslında sana bunları anlatmam çok tuhaf. O benim hayatımın aşkıydı ama hiç fotoğrafımız yok. Sadece birkaç anı var. Mektuplar olmasa hepsini uydurduğumu düşünebilirdim. O yüzden bunları bana getirmen büyük bir ödül oldu benim için."

Ellie'nin boğazı düğümlendi.

Telefon çalınca ikisi de daldıkları düşünceden uyandı.

Jennifer, "Affedersin," dedi ve koridora yürüyüp telefonu açtı. Ellie kadının sakin ve renk vermeyen bir ses tonuyla yanıt verdiğini duydu. "Evet," diyordu. "Evet, hâlâ yardım ediyoruz. Ne zaman teşhis kondu? Çok üzüldüm..."

Ellie ismi not defterine yazıp tekrar çantasına attı. Sonra kayıt cihazının çalıştığından, mikrofonun açık olduğundan emin olmak için cihazı kontrol etti. Tatmin olmuş bir halde birkaç dakika daha oturdu ve aile fotoğraflarına bakarken Jennifer'ın konuşmasının biraz uzayacağını tahmin etti. Akciğer kanserinin pençesine düşmüş biriyle görüşmenin kısa kesilmesi haksızlık olurdu. Not defterinden bir sayfa koparıp bir şeyler yazdı ve paltosunu aldı. Pencereye yöneldi. Dışarıda hava açmış, kaldırımdaki su birikintisi parlak mavi renkte ışıldıyordu. Sonra kapıya yönelip notla birlikte orada durdu.

"Bir dakika bekleyin." Jennifer ahizeyi eliyle kapattı. "Kusura bakma," dedi. "Biraz uzun sürecek." Sesinden sohbetlerine bugün devam edemeyecekleri anlaşılıyordu. "Biri tazminat talep ediyor."

"Tekrar görüşebilir miyiz?" Ellie kâğıdı işaret etti. "Bilgilerim şurada. Gerçekten dinlemeyi çok..."

Jennifer dikkatini biraz da arayan kişiye vererek başını salladı. "Evet, elbette. En azından bu kadarını yapabilirim. Tekrar teşekkürler Ellie."

Ellie koluna taktığı paltosuyla gitmeye hazırlanıyordu. Sonra Jennifer ahizeyi kulağına götürürken döndü. "Bana tek bir şey daha söyler misin? Boot tekrar gittiğinde sen ne yaptın?"

Jennifer Stirling ahizeyi indirip berrak ve sakin bakışlarla, "Peşinden gittim," dedi.

20

Kasım 1964

"Hanımefendi? Bir şey içmek ister misiniz?"

Jennifer gözlerini açtı. BOAC uçağı Kenya'ya doğru hareket ettikten sonra neredeyse bir saattir koltuğunun kol desteğine tutunmuştu. Uçmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama sürekli türbülansa yakalanmaları heyecan yarattığı için her darbede yaşlı Afrikalıların bile yürekleri ağızlarına geliyordu. Jennifer uçak sarsılırken irkildi. Arka taraftan çığlık sesleri yükseliyordu. Yakılan sigaraların kokusu kapalı ortamı havasız bırakmıştı.

"Evet," dedi Jennifer. "Lütfen."

Hostes göz kırparak, "İki duble vereyim," dedi. "Biraz sarsıcı bir yolculuk olacak."

Jennifer bir yudumda içkinin yarısını midesine indirdi. Neredeyse kırk sekiz saatlik bir zaman dilimine yayılan yolculuğun ardından gözleri bulanıyordu. Yola çıkmadan önce de Londra'da uykusuz birkaç gece geçirmiş, düşüncelere dalıp kalkıştığı şeyin herkesin iddia ettiği gibi çılgınlık olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Şunlardan ister misiniz?" Yanında oturan işadamı, kapağı kendisine doğru çevrilmiş bir kutu uzattı. Kocaman elleri vardı ve parmakları da sosise benziyordu.

Jennifer, "Teşekkür ederim. Nedir bu? Nane şekeri mi?" diye sordu.

Adam gür beyaz bıyıklarının altından gülümsedi. "Ah hayır." Güney Afrika aksanıyla konuşuyordu. "Sinirleri yatıştırır. İyi ki almışım dersiniz."

Jennifer elini çekti. "İstemiyorum, teşekkür ederim. Biri bana türbülansın korkulacak bir şey olmadığını söylemişti."

"Kim söylediyse haklıymış. Asıl dikkatli olunması gereken yerdeki türbülans."

Jennifer gülmeyince adam bir an onu inceledi. "Nereye gidiyorsunuz? Safariye mi çıkacaksınız?"

"Hayır. Stanleyville'e aktarmalı uçuş yapacağım. Londra'dan oraya direkt uçuş yokmuş."

"Kongo'ya mı gideceksiniz? Oraya neden gidiyorsunuz hanımefendi?"

"Bir arkadaşımı arıyorum."

Adam inanamamıştı. "Kongo'da mı?"

"Evet."

Adam, Jennifer'ın çıldırdığını düşünüyormuş gibi bakıyordu. Jennifer koltuğunda hafifçe doğrulurken ellerini bir an için kol desteğinden çekmişti.

"Gazeteleri okumuyor musunuz?"

"Birkaç gündür okumadım. Çok... meşguldüm."

"Çok meşguldünüz, öyle mi? Bence okusanız hemen İngiltere'ye geri dönmek istersiniz küçük hanım." Adam kıs kıs güldü. "Çünkü Kongo'ya varamayacağınızdan eminim."

Jennifer adama yüz çevirip uçağın camından bulutlara, aşağıdaki karla kaplı dağlara baktı ve Anthony'nin şimdi tam on

bin fit aşağıda olma ihtimali var mıdır, diye düşündü. Kısık sesle, "Ne kadar yol kat ettiğimi bilemezsin," diye yanıtladı.

İki hafta önce Jennifer Stirling, kızının tombul eli avucunda, *Nation*'ın ofis binasından çıkıp basamaklarda dururken ne yapacağını bilemiyordu. Hafif bir esinti yaprakları art arda oluklara doğru sürüklüyor, yapraklar kendisi gibi amaçsızca dönüp duruyordu. Anthony nasıl birdenbire ortadan kaybolmuştu? Neden ona hiç mesaj bırakmamıştı? Otel lobisindeki kederini anımsayınca yanıtı biliyor olmaktan korktu. O şişman gazetecinin sözleri zihninde dönüp duruyordu. Bastığı yer ayaklarının altından kayıp giderken bir an bayılacağını sandı.

Ardından Esmé tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Küçük çocuğun bu acil ihtiyacı onu düşüncelerinden çekip gerçekliğe taşımıştı.

Anthony'nin Londra'da kaldığı Regent Oteli'nden yer ayırtmıştı. İçten içe, dönerse onu bulmasının daha kolay olacağına inanıyordu. Anthony'nin onu bulmak isteyeceğine, nihayet özgür kaldığını görmek isteyeceğine inanmalıydı.

Tek uygun oda, dördüncü kattaki bir süitti ve Jennifer odayı tutmayı hemen kabul etti. Laurence onunla para konusunda tartışmaya cesaret edemezdi. Ve Esmé arada bir koca yatağın üzerinde hoplayıp zıplama molası vererek mutlu bir ifadeyle büyük ekran televizyonun karşısında otururken Jennifer da akşam saatlerini gergin bir halde odada volta atıp geniş Orta Afrika topraklarının herhangi bir yerinde bulunan bir adama en kolay yoldan nasıl mesaj yollayabileceğini düşünüyordu.

Nihayet Esmé başparmağını emip otel yorganının altında onun yanına kıvrılarak uyuduğunda, uzandığı yerden şehrin

seslerini dinleyip acizlikten akan gözyaşlarını bastırmaya çalışan Jennifer kızını izlerken yeterince güçlü düşünürse Anthony'ye telepatik olarak mesaj yollayabilir mi diye merak ediyordu. *Boot. Lütfen sesimi duy. Benim için dönmen gerek. Tek başıma bunun altından kalkamam.*

İkinci ve üçüncü günlerde gündüz vaktinin büyük kısmını Esmé'ye odaklanarak geçirmişti. Onu Ulusal Tarih Müzesi'ne götürmüş, Fortnum & Mason'da çay içmişlerdi. Yanlarındaki eşyaları otelin çamaşırhanesine gönderecek kadar planlı davranamadığından Regent Caddesi'ndeki dükkânlardan yeni kıyafetler almışlardı. Yemek olarak da oda servisinden gümüş tepside gelen kızarmış tavuklu sandviçlerini yiyorlardı. Esmé Bayan Cordoza'yı ya da babasını sorduğu zamanlarda Jennifer onları yakında göreceklerini söylüyordu. Kızının çay içme, banyo yapma ve yatağa gitme rutininden, küçük ve genelde önemsiz isteklerde bulunmasından gayet memnundu. Küçük kız uykuya daldıktan sonra Jennifer yatak odasının kapısını kapatır, içini kapkaranlık bir korku sarardı. *Ne yapıyordu böyle?* Her geçen saatle birlikte korkunç ve saçma davranışları zihnine üşüşüyordu. Hayatını bir kenara atmış, kızını otel odasına kapatmıştı. Peki ne uğruna?

Nation'ı iki defa daha aradı. O koca göbekli, sevimsiz adamla konuşmuştu. Adamın sesini, kaba konuşma tarzını artık tanıyordu. O'Hare aradığında ona mesajını ileteceğini söylemişti. Ancak ikinci aramasında adamın ona doğruyu söylediğinden şüphe etmişti.

"İyi ama şimdiye kadar gitmiş olması gerekmez miydi? Bütün gazeteciler aynı yerde değil mi? Biri ona mesajımı iletemez mi?"

"Ben kimsenin sekreteri değilim. Size mesajınızı ona ileteceğimi söyledim ve sözümde de duracağım ama orası savaş alanı. Eminim düşünmesi gereken başka şeyler de vardır."

Adam en sonunda böyle söyleyerek telefonu kapatmıştı.

Tek ziyaretçilerinin temizlikçi kadın ve oda servisindeki komi olduğu süit, ıssız bir adaya dönüşmüştü. Ne diyeceğini bilemediği için henüz kimseyi aramaya cesaret edemiyordu. Ne ailesiyle ne de arkadaşlarıyla konuşabilirdi. Zorla bir şeyler yemeye çalışıyor, güç bela uyuyordu. Güveni azaldıkça endişesi büyüyordu.

Kendini yalnız kalamayacağına inandırmıştı. Bununla nasıl baş edebilirdi ki? Bugüne dek tek başına hiçbir şey yapmamıştı. Belli ki Laurence onu kendinden iyice uzaklaştıracaktı. Ailesi de onu evlatlıktan reddedecekti. İçinde gittikçe büyüyen felaket duygusunu hafifletecek alkollü bir içki ısmarlamamak için kendini zor tutuyordu. Üstelik her geçen günle birlikte kafasının içinde yankılanan o kısık ses de artık iyice belirginleşmişti. *Ne zaman istersen Laurence'a dönebilirsin.* Tek becerisi dekorasyon olan onun gibi bir kadının başka bir seçeneği var mıydı?

Günler gelişigüzel, gerçeküstü bir benzerlikte geçip gidiyordu. Altıncı gün Laurence'ın evde olacağını tahmin ederek evini aradı. Bayan Cordoza ikinci çalışta yanıt verdi ve kadının acı çektiğini açıkça görmek onu da üzdü.

"Neredesiniz Bayan Stirling? Size eşyalarınızı getireyim. Esmé'yi görmeme izin verin. Sizin için çok endişelendim."

Jennifer bir anda rahatlamıştı.

Hizmetçi bir saat içinde ona ait eşyalarla dolu bir valizle otele gelmişti. Bay Stirling ona birkaç gün evde olmayacaklarından başka bir şey söylememişti. "Çalışma odasını temizlememi istedi. O odaya girdiğimde..." Elini hafifçe yüzüne kaldırdı. "Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Her şey yolunda. Gerçekten." Jennifer olanları anlatacak gücü kendinde bulamıyordu.

Bayan Cordoza, "Size yardım etmek için elimden geleni yaparım," diye devam etti. "Ama onun..."

Jennifer kadının koluna dokundu. "Sorun yok Bayan Cordoza. İnan bana senin de bizimle gelmeni isterdim. Ama böylesi çok zor olur. Hem zaten olaylar biraz yatıştıktan sonra Esmé eve gelip babasını görecek. O yüzden o geldiğinde senin de orada olup onunla ilgilenmen en doğrusu olacaktır."

Esmé, Bayan Cordoza'ya yeni kıyafetlerini gösterdi ve ona sarılmak için kucağına atladı. Jennifer çay ısmarladı ve eski rollerinin tersine hizmetçisine çay doldururken ikisi birden gülümsedi.

Jennifer, Bayan Cordoza gitmeye hazırlanırken, "Geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi. Kadın gittikten sonra içinde bir boşluk hissedeceğini sezmişti.

"Ne yapmaya karar verdiğinizi söyleyin hiç değilse..." Bayan Cordoza montunu giyiyordu. Dudaklarını, endişesini yansıtırcasına ince bir çizgi halinde birleştirmişti ve Jennifer hiç düşünmeden öne atılıp onu kucakladı. Bayan Cordoza, Jennifer'a güç verircesine kollarıyla onu sımsıkı sardığında Jennifer birinden böyle bir destek almaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Odanın ortasında o halde birkaç dakika kaldılar. Sonra belki biraz da utanarak Bayan Cordoza ondan uzaklaştı. Burnu kızarmıştı.

Jennifer, "Geri dönmeyeceğim," dedi. Sözlerinin durgun havayı beklenmedik bir güçle deldiğini fark edebiliyordu. "Kızım ve kendim için bir yer bulacağım. Ama geri dönmeyeceğim."

Yaşlı kadın başını salladı.

"Yarın seni ararım." Jennifer otelin not defterine bir şeyler yazdı. "Ona nerede olduğumuzu söyleyebilirsin. Bilmesi iyi olur."

O gece Esmé'yi yatırdıktan sonra bir ihtimal Orta Afrika'da Anthony'yle karşılaşabilirler diye gazetenin muhabirlerine mesaj yollamasının mümkün olup olmadığını sormak için Fleet

Caddesi'ndeki gazeteyi aradı. Bir zamanlar Afrika'da çalıştığını anımsadığı bir amcasını arayıp bildiği bir otel olup olmadığını da sordu. Uluslararası operatörler aracılığıyla biri Brazzaville'de, diğeri Stanleyville'de olmak üzere iki oteli arayıp resepsiyon görevlilerine not bıraktı ama içlerinden biri acılı bir sesle ona, "Madam, otelimizde kalan hiçbir beyaz misafirimiz yok. Şehrimizde büyük bir sıkıntı yaşanıyor," dedi.

"Lütfen ismini anımsamaya çalışın. Anthony O'Hare. Ona 'Boot' derseniz ne anlama geldiğini bilecektir."

Jennifer ona iletilmek üzere gazeteye başka bir mektup daha yolladı:

Affedersin. Lütfen bana ulaş. Artık özgürüm ve seni bekliyorum.

Jennifer mektubu resepsiyon görevlisine teslim ederken, onu elinden çıkardın mı gitmiş demektir, diye düşünmeye çalışıyordu. Nereye gittiğini düşünmemeli, sonraki günlerde ve haftalarda mektubun nerede olduğunu hayal etmeye çalışmamalıydı. Elinden geleni yapmıştı ve şimdi yolladığı onca mesajdan birinin ona ulaşmasını bekleyerek yeni bir yaşama odaklanma vakti gelmişti.

Emlakçı Bay Grosvenor yine sırıtıyordu. Bu, ağzını aralayarak yaptığı istemsiz bir sırıtıştı ve Jennifer bu hareketi görmezden gelmeye çalıştı.

Adam manikürü özenle yapılmış parmağıyla işaret ederek, "Şurayı imzalayın," dedi. "Bir de şurayı. Sonra tabii şuraya kocanızın imzası gerekecek." Dudaklarını titreştirerek tekrar gülümsedi.

"Ah, o halde doğruca ona yollarsanız iyi olur," dedi Jennifer. Regent Otel'in çay salonu kadınlar, emekli beyefendiler ve yağmurlu bir çarşamba gününün öğleden sonrasında alışverişten dönenlerle doluydu.

"Anlayamadım?"

"Ben artık kocamla birlikte yaşamıyorum. Yalnızca mektuplaşarak haberleşiyoruz."

Adamın ağzı kalmıştı. Yüzündeki tebessüm silinmişti ve düşüncelerini toparlamaya çalışırcasına kucağındaki evrakları kavradı.

"Size ev adresini verdiğimi anımsıyorum. Şurada." Jennifer dosyadaki mektuplardan birini işaret etti. "Pazartesi günü eve taşınacağız. Kızımla otel hayatından sıkıldık."

Dışarıda Bayan Cordoza, Esmé'yi salıncaklara götürmüştü. Her gün Laurence'ın ofiste olduğu saatlerde yanına geliyordu. "Siz olmayınca o evde yapacak bir şey olmuyor," diyordu. Jennifer, Esmé'yi kucakladığında kadının nasıl mutlu olduğunu görüyor, meydandaki boş evde yalnız kalmaktansa onlarla birlikte otelde olmayı tercih ettiğini hissediyordu.

Bay Grosvenor kaşlarını çattı. "Ah, Bayan Stirling siz şimdi... o evde Bay Stirling'le birlikte yaşamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Ama ev sahibi çok saygıdeğer biridir. Kendisi evi bir aileye kiraladığını sanıyor."

"Zaten ev bir aileye kiralanıyor."

"Ama dediniz ki..."

"Bay Grosvenor, biz bu eve haftalık yirmi dört pound ödeyeceğiz. Ben evli bir kadınım. Kocamın benimle birlikte orada kalıp kalmayacağını kimsenin ilgilendirmediği konusunda bana hak verecek bir adam olduğunuzdan eminim."

Adam uzlaşmacı bir tavırla avucunu kaldırırken boynu da kızarmıştı. Af dilemeye çalıştı. "Ben yalnızca..."

Bir kadının ona seslenmesiyle konuşması bölündü. Jennifer sandalyesinde kımıldanırken ıslak şemsiyesiyle masum bir garsonu dürtüp kalabalık çay salonuna doğru ilerleyen Yvonne Moncrieff'i gördü. "Demek buradasın!"

"Yvonne, ben..."

"Nerelerdesin? Neler olduğunu hiç anlamıyorum. Geçen hafta hastaneden çıktım ve senin o lanet olası hizmetçin de bana hiçbir şey söylemedi. Francis de diyor ki..." Sesinin ne kadar yükseldiğini fark ederek durdu. Çay salonu suskunluğa gömülmüş, etraflarındaki yüzler onlara çevrilmişti.

Jennifer, "Bize izin verir misiniz Bay Grosvenor? Sanırım işimiz bitti," dedi.

Adam çoktan ayağa kalkıp çantasını almıştı ve şimdi anlayışla çantasının kapağını kapatıyordu. "Bu evrakları öğleden sonra Bay Stirling'e iletirim. Sizinle de haberleşiriz." Bay Grosvenor lobiye doğru yürüdü.

O gittiğinde Jennifer arkadaşının kolunu tuttu. "Affedersin," dedi. "Anlatacak çok şey var. Yukarı gelecek kadar vaktin var mı?"

Yvonne Moncrieff hastanede dört hafta yatmıştı. Alice doğmadan önce iki hafta, doğduktan sonra da iki hafta. Eve döndüğünde o kadar bitkin düşmüştü ki Jennifer'ı ne zamandır görmediğini ancak bir hafta sonra fark etmişti. İki defa evine uğramış, ikisinde de Bayan Stirling'in evde olmadığı yanıtını almıştı. Bir hafta sonra ise neler olup bittiğini anlamaya karar vermişti. "Hizmetçin başını sallayıp Larry'yle konuşmam gerektiğinden başka bir şey söylemedi."

"Laurence onu tembihlemiştir."

"Ne konuda?" Yvonne paltosunu yatağa bırakıp kumaş kaplı sandalyelerden birine oturdu. "Neden burada kalıyorsun? Larry'yle tartıştınız mı yoksa?"

Yvonne'un gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu ama kıyafeti kusursuzdu. Daha şimdiden Jennifer'a uzak, başka bir dünyadan gelmiş gibi görünmeye başlamıştı. "Onu terk ettim," dedi.

Yvonne'un iri gözleri Jennifer'ın yüzünde gezindi. "Larry iki gün önce bize gelip sarhoş oldu. Korkunç bir haldeydi. İşler yüzünden sıkıntıya girdiğini düşünerek bebekle birlikte yukarı çıktım ve erkekleri baş başa bıraktım. Francis geldiğinde ben yarı uykuluydum ama Larry'nin ona senin bir sevgilin olduğunu ve saçma sapan şeyler yaptığını söylediğini duydum. Yine de rüya gördüğümü sandım."

"Şey..." dedi Jennifer kısık sesle. "Kısmen doğru aslında."

Yvonne elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, Reggie değildir umarım."

Jennifer başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Hayır." Sonra iç geçirdi. "Yvonne seni çok özledim. Seninle konuşmayı çok istiyordum..." Bazı detayları kendine saklasa da gerçekleri dile getirerek arkadaşına hikâyeyi anlattı. Karşısındaki Yvonne'du ne de olsa. Sade sözler boş odada yankılanırken geçen haftalarda yaşadıklarının önemini maskeliyordu sanki. Artık her şey değişmişti. Jennifer abartılı bir ifadeyle sözlerini bitirdi. "Onu bulacağım. Bulacağımı biliyorum. Ona her şeyi açıklayacağım."

Yvonne onu içtenlikle dinlerken Jennifer arkadaşının açık sözlülüğünü ne kadar özlediğini hayretle fark etti.

Sonunda Yvonne belli belirsiz gülümsedi. "Seni affedecektir eminim."

"Ne?"

"Larry eminim seni affedecektir."

"Larry mi?" Jennifer arkasına yaslandı.

"Evet."

"İyi ama ben affedilmek istemiyorum ki."

"Bunu yapamazsın Jenny."

"Onun da metresi var."

"Ah, onu başından savabilirsin! Tanrı aşkına, alt tarafı bir sekreterden bahsediyoruz. Ona yepyeni bir başlangıç yapmak istediğini söyle. Bunu yapması gerektiğini söyle."

Jennifer bu sözler karşısında şaşkına dönmüştü. "Ama ben onu istemiyorum Yvonne. Onunla evli kalmak istemiyorum."

"Geri dönüp dönmeyeceği bile meçhul olan beş parasız zampara bir muhabirin yolunu gözlemeyi mi tercih ediyorsun?"

"Evet öyle."

Yvonne çantasına uzanıp bir sigara yaktı ve koca bir duman kütlesini odanın tam ortasına üfledi.

"Esmé ne olacak?"

"Esmé ne mi olacak?"

"Nasıl altından kalkacak? Babasız mı büyüyecek?"

"Babasız kalmayacak ki. Onunla sürekli görüşecek. Hatta bu hafta sonunu onunla birlikte geçirmesini planlıyorum. Ona yazdım, o da kabul ettiğini belirten bir mektup yolladı."

"Okulda boşanmış ebeveynlerin çocuklarıyla nasıl dalga geçildiğini biliyorsun. Allsop'ların kızı yaşadıklarından bunalmış durumda."

"Biz boşanmıyoruz. Okul arkadaşlarının hiçbir şeyden haberi olmayacak."

Yvonne sigarasını hâlâ kararlı bir şekilde içine çekiyordu.

Jennifer'ın sesi yumuşadı. "Lütfen anlamaya çalış. Laurence'tan ayrılmamam için hiçbir sebep yok. Toplum değişiyor. Kendimizi kapana kıstırmamıza gerek yok... Eminim Laurence da bensiz çok daha mutlu olacaktır. Üstelik bu durum hiçbir şeyi etkilemeyecek. Gerçekten. Sen ve ben arkadaşlığımızı sürdürebiliriz. Aslına bakarsan bu hafta çocukları bir araya getirebileceğimizi düşünmüştüm. Onları Madame Tussaud'a götürebiliriz. Esmé'nin Dottie'yi özlediğini biliyorum..."

"Madame Tussaud'a mı?"

"Kew Gardens da olur. Havaya..."

"Yeter." Yvonne nazikçe elini kaldırdı. "Yeter artık. Bir kelime daha duymak istemiyorum. Tanrım. Bugüne dek tanıdığım en bencil kadınmışsın."

Yvonne sigarasını söndürüp ayağa kalktı ve paltosuna uzandı. "Sen hayatı nasıl görüyorsun Jennifer? Bir tür peri masalı falan mı sanıyorsun? Hepimiz kocalarımızdan bıkmadık mı zannediyorsun? Sen böyle davranırken, sanki... sanki evli değilmişsin gibi eğlence peşinde koşarken hiçbir şey olmamış gibi seninle görüşmemizi nasıl beklersin? Ahlaki açıdan yozlaşmış bir hayat yaşamak istiyorsan sorun yok. Ama bir çocuğun var. Bir kocan ve çocuğun var. Bizden davranışlarına göz yummamızı bekleyemezsin."

Jennifer'ın ağzı açık kalmıştı.

Yvonne ona bakamıyormuş gibi döndü. "Üstelik böyle düşünen tek kişi de ben olmayacağım. Bundan sonra atacağın adımlar konusunda dikkatli olmanı öneririm." Yvonne paltosunu koluna asıp gitti.

Üç saat sonra Jennifer kararını vermişti.

Öğle vakti Embakasi Havaalanı tam bir karmaşa içindeydi. Tutukluk yapan taşıyıcı banttan valizini alan Jennifer tuvalete koşup yüzüne soğuk su çarparak bluzunu değiştirdi. Saçlarını topladığında sıcaktan ensesi çoktan terlemişti. Dışarı çıkarken de bluzu sırtına yapışmıştı bile.

Havaalanı düzensiz kuyruklarda beklerken bağrışarak konuşan insanlarla kaynıyordu. Tepelerinden bağlanmış valizleri ve koca çamaşır torbalarıyla renkli kıyafetler içinde yürüyen Afrikalı kadınları izlerken sersemlemişti. Nijeryalı işadamları parlak tenleriyle köşelerde sigara içerken küçük çocuklar da bir içeri bir dışarı koşturup duruyordu. Bir kadın küçük bir el arabasında içecek satıyordu. Panolardan birçok uçuşun geciktiği görülürken kalkışların ne zaman yapılacağına dair bir ipucu bulunmuyordu.

Havaalanı binasındaki gürültünün aksine dışarısı sakindi. Kötü havanın yerini açık bir gökyüzü almıştı ve hava sıcaklığı nemi kuruttuğu için Jennifer uzaktaki mor renkli dağları rahatlıkla görebiliyordu. Kendisinin geldiği uçak dışında pistte hiç uçak yoktu. O uçağın altında da tek başına bir adam dalgın dalgın yürüyordu. Işıltılı, modern binanın diğer tarafında biri kayalıkların arasında kaktüs ve meyve ağaçlarıyla dolu küçük bir bahçe yapmıştı. Jennifer özenle düzenlenmiş kayalıkları hayranlıkla izlerken böylesine kaotik bir ortamda o kişinin nasıl bir sıkıntı yaşamış olabileceğini düşündü.

BOAC ve Doğu Afrika Havayolu masaları kapalı olduğundan Jennifer tekrar kalabalığın içine dönüp barda bir fincan kahve ısmarladı ve başka kişilerin valizleri, örgü sepetleri ve kanatları gövdesine kravatla bağlanmış bir horozla dolu masaya oturdu.

Ona ne diyecekti? Anthony'yi gerçek hayattan çok uzakta, gazetecilerin toplanıp içtiği ve o gün yaşananların konuşulduğu bir yabancılar kulübünde hayal etti. *Ne içiyordu?* Çok küçük ve

sınırlı bir dünya olduğunu anlatmıştı Anthony ona. Jennifer, Stanleyville'e vardığında onu tanıyan birini mutlaka bulurdu. Biri ona Anthony'nin nerede olduğunu mutlaka söylerdi. Son birkaç gündür onu ayakta tutan o görüntüyü, bitkin bir halde kulübe vardığını gözünde canlandırdı tekrar. Onu net bir şekilde görebiliyordu. Vantilatörün altında durmuş, bir arkadaşıyla konuşurken Jennifer'ı gördüğünde hayretler içinde kalıyordu. Nasıl bir ifadeye bürüneceğini biliyordu. Son kırk sekiz saattir Jennifer bile kendini tanıyamıyordu.

Hayatındaki hiçbir şey onu böyle bir deneyime hazırlamış değildi. Hiçbir şey bunu yapabileceğini ona kanıtlamamıştı. Bununla birlikte uçağa bindiği andan itibaren, tüm korkularına karşın kendini inanılmaz derecede mutlu hissediyordu. Sanki, hayatın anlamını bulmuştu. Ve o duygu yoğunluğunda Anthony O'Hare'le arasında mucizevi bir bağ hissetti.

Onu bulacaktı. Yaşanan olayları kafasında tartıp duruyordu. Geleceğini kendisi kararlaştıracaktı. Esmé'yi düşünmemeye çalışırken kendi kendine, onu Anthony'yle tanıştırdığında buna değdiğini anlayacağını söyledi.

Sonunda bordo üniformalı genç bir adam BOAC masasına oturdu. Jennifer kahvesini masada bırakıp o tarafa koştu.

Parasını çıkarmak için çantasını karıştırırken, "Stanleyville'e bir bilet istiyorum," dedi. "İlk uçaktan. Pasaportum gerekli mi?"

Genç adam ona baktı ve kafasını iki yana sallayarak, "Olmaz hanımefendi," dedi. "Stanleyville'e uçuş yok."

"Ama bana direkt uçuş olduğu söylendi."

"Çok üzgünüm. Stanleyville için tüm uçuşlar iptal edildi."

Adam söylediklerini tekrar edinceye kadar Jennifer sessiz bir öfkeyle onu izledi ve valizini Doğu Afrika Havayolları'nın kontuarına doğru çekti. Oradaki kız da aynı yanıtı verdi. "Hayır

hanımefendi. Olaylardan ötürü uçuşlarımız iptal edildi." Harfleri vurgulayarak konuşuyordu. "Yalnızca tek yönlü uçuşlar yapılıyor."

"Uçuşlar tekrar ne zaman başlayacak peki? Acilen Kongo'ya gitmeliyim."

İki personel bakıştı. "Kongo'ya uçuş yok," diye yanıtladılar.

Bunca yolu boş bakışlar ve engellemelerle karşılaşmak için gelmemişti. *Ondan vazgeçemem.*

Dışarıdaki adam pisti temizlemeye devam ediyordu.

Elinde deri kaplı bir dosyayla dimdik yürüyen beyaz adamı o anda görmüştü. Ter, krem rengi keten ceketinin arkasında üçgen biçimli bir leke oluşturmuştu.

Adam da o sırada onu gördü. Yönünü değiştirip Jennifer'a doğru yürüdü. "Bayan Ramsey?" Adam elini uzattı. "Ben konsolosluktan Alexander Frobisher. Çocuklarınız nerede?"

"Hayır. Benim adım Jennifer Stirling."

Adam ağzını kapamış, hata yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Şişmiş yüzü onu olduğundan yaşlı gösteriyordu.

"Yardımınıza ihtiyacım var Bay Frobisher," diye devam etti Jennifer. "Kongo'ya gitmeliyim. Oraya giden bir tren var mı? Uçuşlar iptal edilmiş. Aslında kimse bana adamakıllı bir bilgi vermiyor." Jennifer kendi yüzünün de terden parladığını, saçlarının yapış yapış olduğunu hissediyordu.

Adam aklını kaçırmış birine bir şey anlatmaya çalışırcasına konuşuyordu. "Bayan..."

"Stirling."

"Bayan Stirling, kimse Kongo'ya gitmiyor. Orada neler yaşandığını..."

"Evet, orada olaylar yaşandığını biliyorum. Ama birini, oraya iki hafta önce giden bir gazeteciyi bulmalıyım. Çok önemli. Adı..."

"Hanımefendi, Kongo'da bir tek gazeteci bile kalmadı." Adam gözlüklerini çıkarıp Jennifer'ı pencereye yönlendirdi. "Neler olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Çok az şey biliyorum. Şey... aslında bir şey bilmiyorum. Ben İngiltere'den geldim. Buraya dolaylı yollardan gelmem gerekti."

"Savaş, diğer hükümetler gibi ABD'yi de etkiledi. Üç gün öncesine kadar Simba isyancılarının, kadın ve çocuklar da dahil üç yüz elli kişiyi rehin almasıyla ilgili bir kriz yaşandı. Belçikalı birlikler bu yüzden Stanleyville sokaklarında onlarla çatıştı. Yüz kadar sivilin öldüğü bildirildi."

Jennifer onu duymuyordu bile. "Ama parası neyse verebilirim, bütün masrafları da karşılayabilirim. Oraya gitmeliyim."

Adam, Jennifer'ın kolunu sıkıca kavradı. "Bayan Stirling, size Kongo'ya gidemeyeceğinizi söylüyorum. Ne tren ne uçak ne de yol var. Birlikler oraya havayoluyla ulaşıyor. Üstelik uçuş olsa bile bir İngiliz vatandaşının, hem de İngiliz bir kadının savaş alanına girmesine izin veremem." Adam not defterine bir şeyler yazdı. "Eve dönmeniz için uçuşunuzu ayarlayıp bekleyebileceğiniz bir yer bulacağım. Afrika beyaz ve yalnız kadınlara göre bir yer değil." Jennifer yüzünden sıkıntısı ikiye katlanan adam derin derin iç geçirdi.

Jennifer düşünüyordu. "Kaç ölü var?"

"Bilmiyoruz."

"Kimlikleri belli mi?"

"Şu anda elimde kesin olmayan bir liste var. Pek de geniş kapsamlı olduğu söylenemez."

"Lütfen." Jennifer'ın kalbi neredeyse duracaktı. "Lütfen bakmama izin verin. Ona bir şey olup..."

Adam dosyasından eski püskü bir kâğıt çıkardı.

Jennifer listeyi inceledi. Gözleri öyle yorulmuştu ki alfabetik sıraya göre dizilmiş isimleri bulanık görüyordu. *Harper, Hambro, O'Keefe, Lewis.* Anthony'nin ismi yoktu.

Onun ismi yoktu.

Jennifer tekrar Frobisher'a baktı. "Rehin alınanların listesi de var mı?"

"Bayan Stirling, şehirde kaç İngiliz vatandaşının olduğunu bile bilmiyoruz. Bakın." Adam bir kâğıt daha çıkarıp ona uzatırken boşta kalan eliyle de ensesine yapışan sivrisineği ezdi. Bu Lord Walston'a gönderilen son bildiri."

Jennifer yüksek sesle okurken kelimeler âdeta ağzından fırlıyordu:

Yalnızca Stanleyville'de beş bin ölü var... İsyancıların ele geçirdiği topraklarda yirmi yedi İngiliz vatandaşı olduğunu tahmin ediyoruz... İngiliz vatandaşlarının bulunduğu yeri tespit edebilsek bile onlara ulaşabilme garantisini veremiyoruz.

"Şehirde ABD ve Belçika birlikleri var. Stanleyville'i geri alıyorlar. Kurtulmak isteyenleri kurtarmak için de bir Beverley uçağımız bekliyor."

"Onun Beverley uçağına bindiğinden nasıl emin olabilirim?"

Adam başını kaşıdı. "Emin olamazsınız. Bazıları kurtarılmak istemiyor. Bazıları Kongo'da kalmayı tercih ediyor. Kendilerince sebepleri vardır muhakkak."

Jennifer'ın aklına o şişman haber editörünün söyledikleri geldi. *Kim bilir? Belki de kaçmak istedi.*

"Arkadaşınız kurtulmak istiyorsa kurtulacaktır," dedi. Adam yüzünü mendiliyle sildi. "Kalmak istiyorsa gizlenmesi muhtemeldir. Kongo'da bunu yapmak çok kolay."

Jennifer bir şey söyleyecekti ki geliş kapısından bir ailenin çıkmasıyla yükselen fısıldamalar sözünü böldü. Kolları ve başları alçıda, yüzleri erkenden yaşlanmış gibi görünen iki küçük ve sessiz çocuk çıktı önce. Kucağında bebeğini taşıyan sarışın kadın gözlerini olabildiğince açmış, kirli saçları yüzüne düşmüştü. Onları gören yaşlıca bir kadın, kocasının kolundan çıkıp ağlayarak bariyere doğru koştu ve gelenlere sarıldı. Oldukları yerde kalakalmışlardı. Dizlerinin üstüne çöken genç anne başını yaşlı kadının omzuna yaslayıp ağlamaya başladı.

Frobisher belgeleri tekrar dosyaya yerleştirdi. "Ramseyler geldi. Affedersiniz. Onlarla ilgilenmeliyim."

Jennifer, büyükbabanın küçük kızı omzuna alışını izlerken, "Neredelerdi ki?" diye sordu. "Katliamdan mı kaçmışlar?" İnanılmaz bir şokun etkisiyle donakalan çocukların yüzü Jennifer'ın kanını dondurmuştu.

Adam ona sert bir bakış attı. "Bayan Stirling lütfen, geri dönmelisiniz. Bu akşam Doğu Afrika Havayolları'yla bir uçuş var. Bu şehirde yaşayan yakın dostlarınız yoksa acilen o uçağa binmenizi tavsiye ederim."

Jennifer'ın eve dönmesi iki gününü aldı. Ve o andan itibaren de yeni hayatına başladı. Yvonne sözünde durmuştu. Onu bir daha arayıp sormamış, tesadüfen karşılaştığı Violet de bu karşılaşmadan rahatsız görünmüştü. Jennifer da bunu fark edince onu alıkoymanın haksızlık olacağını düşünmüştü. Onları sandığı kadar önemsemiyordu. Hepsi kendisine ait olduğuna inanamadığı eski hayatında kalmıştı.

Bayan Cordoza, Esmé'yle ilgilenme ya da yeni evin işlerine yardım etme bahanesiyle sık sık uğruyordu ve Jennifer eski dostlarındansa eski hizmetçisine daha fazla ihtiyaç duyduğunu

anlamıştı. Yağmurlu bir öğleden sonrasında Esmé uyurken Jennifer, Bayan Cordoza'ya Anthony'yi anlatınca Bayan Cordoza da kocasıyla ilgili bir şeyler daha itiraf etti. Sonra da iki sokak ötedeki restorandan ona çiçek yollayan hoş adamdan utana sıkıla bahsetti. Ütü yaparken yumuşak bir tonda, "Onu teşvik etmedim," dedi.

Laurence ara sıra ona notlar yolluyordu ve bunları iletmek için Bayan Cordoza'yı kullanıyordu.

Önümüzdeki cumartesi günü Esmé'yi kuzenimin Winchester'daki düğününe götürmek istiyorum. Akşam saat 7'ye kadar getiririm.

Hepsi de mesafeli, resmi ve ölçülü notlardı. Jennifer onları okurken bu adamla evli olduğundan şüphe ediyordu.

Posta kutusunda bir şey olup olmadığını kontrol etmek için her hafta Langley Caddesi'ne yürüyordu. Her hafta postane görevlisinin *Hayır* yanıtı yüzünden moralini bozmamaya çalışarak eve dönüyordu.

Kiralık daireye taşındı ve Esmé okula başladığında o da tecrübesizliğiyle ilgilenmeyen tek kurum olan yerel danışmanlık bürosunda gönüllü olarak çalışmaya başladı. Müdür ona işi öğreneceğini söylemişti. "Ve inan bana çok da hızlı öğreneceksin." Jennifer henüz bir yıl olmadan aynı ofisin ücretli bir bölümüne terfi etti. Para yönetimi, çok sayıda kötü mal sahibi olduğundan kira yüzünden yaşanan tartışmaların üstesinden gelinmesi, aile içi sıkıntıların idaresi üzerine danışmanlık yapıyordu.

Başlarda sonu gelmez sorunlar ve ofisi tümüyle ele geçiren insanların sefaleti onu yoruyordu. Ama yavaş yavaş, güven kazandıkça hayatını karmakarışık bir hale sokanın yalnız kendisi olmadığını görmeye başlamıştı. Kendine dönüp baktığında yap-

tıklarından, bulunduğu yerden ötürü minnet duyuyor, biri ona ne kadar yardımı dokunduğunu söylediğinde gururlanıyordu.

İki yıl sonra o ve Esmé, Laurence'ın verdiği ve Jennifer'ın teyzesinden miras kalan parayla aldığı St. Johns Wood'daki iki odalı eve taşındılar. Haftalar aylara, aylar yıllara dönüştüğünde Jennifer, Anthony O'Hare'in dönmeyeceğini artık kabullenmişti. Hiçbir mesajına yanıt alamamıştı. Stanleyville'deki Victoria Oteli'nde yapılan katliam haberlerini okuduğunda çok etkilendiği için artık gazete de okumuyordu.

Nation'ı bir kez daha aramıştı. Bir sekreter ona yanıt vermiş, Jennifer belki bu kez Anthony'nin orada olabileceği ümidiyle ismini verdiğinde, "Jennifer Stirling mi?" dendiğini duymuştu.

Gelen yanıt şöyleydi: "Anthony'nin konuşmak istemediği kadın değil mi bu?"

Jennifer ahizeyi yerine koymuştu.

Kocasını ancak yedi yıl sonra tekrar gördü. Esmé o sırada yatılı okula başlıyordu. Hampshire'daki okul binası kırmızı tuğladan yapılmıştı ve yakınında da kır evleri vardı. Jennifer onu götürmek için o öğleden sonrasında işten izin almış ve yeni Mini marka arabasıyla yola çıkmışlardı. Bordo rengi bir takım elbise giymişti ve bordo rengi ona hiç yakıştırmayan Laurence'ın nahoş bir yorum yapmasını bekliyordu. *Lütfen Esmé'nin önünde yapma bunu. Lütfen biraz nazik ol*, diye geçirdi içinden.

Ama lobide oturan adam hiç de onun anımsadığı Laurence'a benzemiyordu. Hatta başta onu tanımamıştı. Rengi sararmış, yanakları çukurlaşmıştı. Yirmi yaş birden yaşlanmış gibiydi.

"Merhaba babacığım." Esmé ona sarıldı.

Laurence, Jennifer'ı selamladı ama elini uzatmadı. "Merhaba Jennifer," dedi.

"Merhaba Laurence." Jennifer şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu.

Görüşme kısa sürmüştü. Değer biçen bakışlarla onlara bakan genç müdire, farklı adreslerde yaşadıklarını dile getirmedi. Jennifer, belki bu tür şeyler artık yaygınlaşmıştır, diye düşündü. O hafta büroda kocasından ayrılmak isteyen dört kadınla görüşmüştü.

Bayan Browning, "Esmé'nin burada mutlu olması için elimizden geleni yapacağız," dedi. *Güzel gözleri var,* diye düşündü Jennifer. "Kızların yatılı okula gelmek istemesi de önemli bir faktör ve bildiğim kadarıyla burada arkadaşları da var. Dolayısıyla çabuk alışacağını düşünüyorum."

"Enid Blyton okuyup duruyor," dedi Jennifer. "Burada tam bir şölen yaşayacağını sanıyor bana kalırsa."

"Ah, arada bir eğlenceler düzenliyoruz. Cuma öğleden sonraları pastanemiz bu amaçla açık tutuluyor. Bazı şeylere göz yumuyoruz. Kızların yatılı okulda okumanın avantajlarını görmelerini istiyoruz."

Jennifer rahatladı. Bu okulu Laurence seçmişti ve şimdi korkularının yersiz olduğunu görüyordu. Önümüzdeki birkaç hafta onun için zor geçecekti ama Esmé'nin düzenli olarak Laurence'ın yanında kaldığı günler sayesinde kızının yokluğuna alışkındı. Üstelik işi onu yeterince meşgul edecekti.

Müdire ayağa kalkıp elini uzattı. "Teşekkürler. Herhangi bir sorun olursa sizi arayacağız."

Kapı arkalarından kapandığında Laurence öksürmeye başladı. Jennifer'ın irkilmesine yol açan sert ve kesik bir sesti bu. Jennifer bir şey söylemeye yeltense de Laurence elini kaldırıp onu susturdu. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi merdivenlerden yan yana indiler. Jennifer önden gidip merdivenleri hızla inebilirdi ama Laurence'ın güçlükle nefes alıp verdiğini ve rahatsız olduğunu

gördükten sonra bunun zalimce olacağına karar verdi. Sonunda daha fazla dayanamayacağını anlayınca yanından geçen kızdan bir bardak su getirmesini rica etti. Kız birkaç dakika sonra döndüğünde Laurence bölme koridordaki tahta sandalyeye oturup suyu yudumladı.

Jennifer şimdi ona bakacak kadar cesaretini toplamıştı. "Bu kanser mi?"

"Hayır." Laurence uzun ve acı dolu bir nefes aldı. "Sigaradan muhtemelen."

Jennifer onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"İkinize de iyi bakılacağından emin olmanı isterim."

Jennifer ona yan gözle baktı ama Laurence bir şey düşünüyordu.

Sonunda Laurence, "İyi bir çocuk yetiştirdik," dedi.

Pencereden Esmé'nin çimlerin üzerinde iki kızla konuştuğunu görebiliyorlardı. Gizli bir uyarı almış gibi üçü birlikte eteklerini uçurarak koşmaya başlamıştı.

Jennifer ona dönerek, "Özür dilerim," dedi. "Her şey için."

Laurence bardağı yan tarafa bırakıp sandalyeden kalktı. Bir süre ona sırtını dönüp kızlara odaklandıktan sonra tekrar ona döndü ve Jennifer'ın gözlerine bakıp başını salladı.

Jennifer ana kapıdan çimlere çıkıp Laurence'ın sevgilisinin onu beklediği arabasına doğru yürümesini izledi. Yanı başında koşturan Esmé, özel şoförün kullandığı Daimler'ın arkasından heyecanla el onlara sallıyordu.

Ve iki ay sonra Laurence öldü.

21

Ekim 2003

Yağmur akşam boyunca yağmış, koyu gri bulutlar gece karanlığı onları yutuncaya kadar şehrin siluetini ele geçirmişti. Durmak bilmeyen yağmur, insanları evlerine hapsedip sokakları kaplamıştı ve dışarıdan gelen tek ses ıslak yollardaki tekerlerin gürültüsü, dolup taşan lağımların çağıltısı ya da evine gidemeyen insanların canlı ayak sesleriydi.

Telesekreterinde bir mesaj ya da cep telefonunun ekranında mesajı olduğunu gösteren bir zarf işareti yoktu. E-postaları da sadece işle ilgili mesajlar ve Viagra reklamlarından ibaretti. Bir de köpeğinin kalça kemiğinin iyileşmeye başladığını anlatan, annesinden gelen e-posta vardı. Ellie bacak bacak üstüne atmış kanepede otururken üçüncü kadeh kırmızı şarabını içip geri vermeden önce fotokopisini çektiği mektupları okuyordu. Jennifer Stirling'in evinden çıkalı dört saat olmuştu ama zihninde düşünceler dönüp durmaya devam ediyordu. Gözü kara ve kalbi kırık meçhul Boot'u, beyaz Avrupalıların katledildiği dönemdeki Kongo'da hayal ediyordu. Jennifer, "Stanleyville'deki bütün otellerde katledilenlerin listesini okudum," demişti. "Korkudan ağlayıp duruyordum." Jennifer Stirling'in hiç gelmeyen bir mektubun

peşinden her hafta postaneye gidişini gözünde canlandırdı. Bir gözyaşı damlası koluna düştü ve burnunu çekerek o damlayı sildi.

Onlarınki anlamı olan bir aşk hikâyesi, diye düşündü. Sevdiği kadına duygularını açan bir adam, Jennifer'ı anlamaya, onu korumaya çalışmıştı. Ona sahip olamayınca dünyanın diğer ucuna gitmiş, belki de kendini kurban etmişti. Jennifer ise kırk yıl onun yasını tutmuştu. Ellie'nin neyi vardı ki? Belki on günde bir harika bir seks ve o seksle hiç bağdaşmayan yazışmalar. Otuz iki yaşındaydı, kariyeri tehlikedeydi, arkadaşları anlamsız bir duygusallığa kapıldığını biliyordu ve böyle bir hayatı istediğine kendini ikna etmesi de her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu.

Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Daha fazla içmemesi gerektiğini biliyordu ama öfkeli, yaslı ve kaygılıydı. Bir kadeh daha doldurup ağladı ve son mektubu tekrar okudu. Jennifer gibi o da bu sözleri ezberlemişti. Sözlerin korkunç bir yankılanması vardı.

Sensizlik, senden binlerce kilometre uzakta olmak beni hiç rahatlatmıyor. Sana yakın olmamam ya da gerçekten istediğim şeyi elde edemeyeceğimi görmem kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor. Geleceğim belirsiz, boş bir yol gibi.

Neredeyse o bile adama âşık olacaktı. John'u, bu sözlerin onun ağzından döküldüğünü düşündü ve alkolün etkisiyle ikisini birbirine karıştırdı. İnsan sıradan bir hayatı nasıl destansı bir şekle bürüyebilirdi? Sevecek kadar cesur olabilir miydi? Çantasından cep telefonunu çıkarırken teninin altında sanki karanlık ve cesur bir şey geziniyordu. Telefonu açıp parmaklarını beceriksizce tuşlarda gezdirerek bir mesaj yazdı.

Lütfen ara. Bir kere de olsa sesini duymalıyım. x

"Gönder" tuşuna basarken ne büyük bir hata yaptığını biliyordu. John kesin sinirlenecekti, belki yanıt bile vermeyecekti. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Ellie başını ellerinin arasına gömdü ve meçhul Boot için, Jennifer için, kaçırılmış fırsatlar ve mahvolmuş bir yaşam için ağladı. Kendisi için ağladı çünkü kimse onu Boot'un Jennifer'ı sevdiği gibi sevmeyecekti ve sıradan da olsa kusursuz güzellikteki bir şeyi, hayatını mahvetmiş olabileceğini düşünüyordu. Ağladı çünkü sarhoştu ve evindeydi. Yalnız yaşamanın avantajlarından biri de evde dilediği gibi ağlayabilmesiydi.

Kapı çaldığında irkildi ve kafasını uzatıp zilin sesini tekrar duyuncaya kadar kımıldamadan bekledi. Kısa ve aklını kaçırdığını düşündüğü bir an mesajına yanıt olarak John mu geldi, diye düşündü. Aniden canlanıp koridordaki aynaya koştu ve çılgınca yüzündeki kızarıklıkları silerken diyafona uzandı. "Kim o?"

"Benim, seni ukala. *Davetsiz misafir* nasıl yazılır biliyor musun?"

Ellie gözlerini kırpıştırdı. "Rory."

"Hayır, bilemedin."

Ellie dudağını ısırdı ve duvara yaslandı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Meşgul müsün? Geçerken uğradım yalnızca." Sesi neşeli ve canlı geliyordu. "Tamam, kabul... Senin evinin yakınından geçen metro hattına bindim."

"Yukarı gel." Ellie diyafonu kapattı ve gelenin John olmayacağı bu kadar kesinken hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak yüzünü soğuk suyla yıkadı.

Rory'nin merdivenleri ikişer ikişer çıktığını ve aralık bıraktığı kapıyı ittiğini duydu.

"Seni bir şeyler içmeye çıkarmaya geldim. Ah!" Rory boş şarap şişesine, sonra da Ellie'nin yüzüne baktı. "Ah. Geç kalmışım."

Ellie pek de inandırıcı olmayan bir tebessüm takındı. "Pek de iyi bir akşam sayılmaz."

"Öyle mi?"

"İstersen sen gidebilirsin." Rory gri bir atkı takmıştı. Kaşmire benziyordu. Ellie'nin hiç kaşmir kazağı olmamıştı. Kaşmir bir kazağı olmadan otuz iki yaşına nasıl gelmişti? "Şu anda benden kimseye fayda gelmez."

Rory şarap şişesine tekrar göz attı. Boynundaki atkıyı çıkartırken, "Doğrusunu istersen Haworth..." dedi. "Bunun bana engel olacağını söyleyemem. Çaydanlığa su koymama ne dersin?"

Rory çay yapmaya çalışırken Ellie'nin küçük mutfağında çay poşetlerini, sütü ve kaşıkları arıyordu. Ellie daha geçen hafta aynı şeyleri yapan John'u düşündü ve yine gözleri doldu. Ardından Rory oturup fincanı Ellie'nin önüne koydu ve o çayını içerken Rory de alışılmadık bir akıcılıkla gününün nasıl geçtiğini, bir şeyler içmek için buluştuğu arkadaşının ona dolambaçlı bir rotadan Patagonya'ya gitmeyi teklif ettiğini anlattı. Çocukluğundan beri tanıdığı bu arkadaş hırslı bir gezgin olmuştu. "Böylelerini bilirsin. Peru'ya gideceğini söylersin. Sana, 'Aman, Machu Picchu yolunu boş ver, ben üç gecemi Atacanta Ormanı'nın pigmeleriyle geçirdim. Maymun eti bitince bana bir akrabalarını yedirdiler,' der."

"Çok hoş." Ellie kanepeye kıvrılmış, fincanını sımsıkı kavramıştı.

"O adamı severim aslında. Ama onu altı ay çekebilir miyim bilmiyorum."

"Altı aylığına mı gidiyorsun?"

"Öyle umuyorum."

İçini bir ıstırap seli daha basmıştı. Rory, John değildi sonuçta ama acı dolu gecelerde arayabileceği bir adamın varlığı onu az da olsa rahatlatıyordu.

Rory, "Evet, ne diyorsun?" diye sordu.

"Ah... çok tuhaf bir gün geçirdim."

"Bugün cumartesi. Senin gibi kızlar cumartesi günleri arkadaşlarıyla kahvaltıda dedikodu yapıp ayakkabı alışverişine çıkar diye düşünüyordum."

"O halde ben o tipik kızlardan değilim. Jennifer Stirling'i görmeye gittim."

"Kimi?"

"Mektupların yazıldığı kadın."

Ellie, Rory'nin şaşkınlığını fark etmişti. Genç adam öne eğildi. "Vay canına. Demek seni gerçekten aradı. Ne oldu peki?"

Ellie aniden tekrar ağlamaya başladı. Hem de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kâğıt mendile uzanırken, "Affedersin," diye mırıldandı. Neden bu kadar saçmaladığımı bilmiyorum."

Ellie genç adamın elini omzunda hissetti. Evet, biri ona sarılıyordu. Rory bar, deodorant, yıkanmış saç kokuyordu ve dışarının kokusu da üzerine sinmişti. "Hey," dedi yumuşak bir tonda. "Hey... Sen böyle yapmazdın."

Ellie, nereden bilebilirsin ki, diye düşündü. Benim ne yapıp yapmayacağımı kimse bilmez. Ben bile bildiğimden emin değilim. "Bana her şeyi anlattı. O aşk hikâyesini... Ah, Rory, yürek parçalayıcı bir hikâye. Adam Afrika'da ölüp onu bir daha göremeyinceye kadar birbirlerini seviyorlar ve hep özlüyorlar." Öyle şiddetli ağlıyordu ki ne dediği bile anlaşılmıyordu.

Rory ona sarılırken ne dediğini anlamaya çalışıyordu. "Yaşlı bir kadın hakkında konuşmak mı seni bu kadar üzüyor? Kırk yıl öncesinden kalma, sonu gelmemiş bir aşk hikâyesi mi?"

"Orada olmalıydın. Kadının söylediklerini duymalıydın." Ellie ona hikâyenin bir kısmını anlatıp gözlerini sildi. "O kadar güzel, zarif ve hüzünlü ki..."

"Sen de güzel, zarif ve hüzünlüsün. Tamam kabul, belki o kadar da zarif sayılmazsın."

Ellie başını Rory'nin omzuna yasladı.

"Senin bu kadar da... Yanlış anlama Ellie ama beni gerçekten şaşırttın. Mektuplardan bu kadar etkileneceğin aklıma gelmemişti."

"Yalnızca mektuplar değil." Ellie burnunu çekti.

Rory bekliyordu. Şimdi tekrar kanepeye yaslanmıştı ama eli hâlâ Ellie'nin omzundaydı. Ellie o elin hep orada kalmasını istediğini fark etti. "Evet?" Rory yumuşak, meraklı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Korkuyorum..."

"Neden?"

Ellie'nin sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Kimsenin beni öyle sevmeyeceğinden."

Sarhoşluğu onu iyice kayıtsızlaştırmıştı. Rory'nin bakışları yumuşamış, dudakları sevecen bir ifadeyle bükülmüştü. Onu izliyordu ve Ellie gözyaşlarını hafifçe sildi. Bir an için Rory'nin onu öpeceğini sandı ama genç adam mektubu alıp yüksek sesle okumaya başladı:

Bu gece eve dönerken meyhaneden çıkanların kavgasına yakalandım. İki adam sarhoş destekçilerin kışkırtmasıyla kavga ediyordu. Bir anda kendimi o kargaşanın, küfürlerin

ve uçuşan şişelerin içinde buldum. Polis arabasının uzaktan gelen siren sesi duyulduğunda herkes kaçışmaya başladı ve arabalar kavgadan uzaklaşmak için acı acı feryat ediyordu. Benimse tek düşünebildiğim, gülümsediğinde dudaklarının köşelerinin nasıl kıvrıldığıydı. Ve o çok değerli anda senin de beni düşündüğünü hissettim.

Belki sana çok tuhaf gelecek, belki tiyatroyu, belki ekonomik krizi, belki de yeni perdeler almayı düşünüyordun. Ama o küçük çaplı çılgınlığın tam ortasında seni anlayan, arzulayan, seni olduğundan çok daha iyi bir halde gören birine sahip olmanın dünyanın en şaşırtıcı armağanı olduğunu düşündüm. Birlikte olamasak bile senin için "o kişi" olduğumu bilmek bana güç veriyor.

Ellie gözlerini kapatıp kelimeleri yumuşak bir tonda telaffuz eden Rory'nin sesini dinledi. Sevildiğini, arzulandığını, kendisine âşık olunduğunu bilmenin Jennifer'a ne hissettirdiğini hayal etti.

Bu hakkı nereden aldım bilmiyorum. Şu anda bile kendimi çok rahat hissetmiyorum. Ama güzel yüzünü, gülümsemeni düşünebilmek ve kısmen de olsa bana ait olabileceğini bilmek hayatım boyunca başıma gelen en harika şey.

Kelimeler bitti. Ellie gözlerini açtığında karşısında Rory'nin gözlerini buldu. "Zeki bir kadına göre..." dedi. "Gözle görülür derecede kalın kafalısın." Genç adam elini uzatıp başparmağıyla Ellie'nin gözyaşlarını sildi.

Ellie, "Sen hiçbir şey bilmiyorsun..." dedi. "Anlamıyorsun..."

"Yeterince biliyorum." Ellie bir şey söyleyemeden Rory onu öptü. Ellie bir an tereddüt ettiğinde John'un hayalindeki o çilli elleri ona yine eziyet etmeye başlamıştı. *Tam da şu anda muhte-*

melen karısıyla vahşice sevişen birine karşı neden sadık kalmam gerektiğini düşünüyorum ki?

Şimdi Rory'nin dudakları onun dudaklarındayken elleri de Ellie'nin yüzünü kavramıştı. Zihni her şeyden arınan Ellie, ona karşılık verirken kendi dudaklarındaki dudaklara, vücudunu saran kollara minnet duydu. Ona içten içe, hepsinden arındır beni, diye yalvardı. *Bu sayfayı yeniden yaz.* Çaresizce içini saran özleme karşın Rory'yi bu kadar arzulaması onu biraz şaşırtmıştı. Bir an sonra artık hiçbir şey düşünemiyordu.

Uyandığında bir çift kapkara kirpikle karşılaştı. Daha tam anlamıyla kendine gelememişken ne kadar siyah kirpikleri var, John'unkiler ise karamel renginde, diye düşündü. Sol gözünün dış kenarında da kendisinden başka kimsenin fark etmediğinden emin olduğu beyaz bir kirpiği vardı.

Kuşlar cıvıldıyordu. Bir araba hızını artırarak ilerliyordu. Ellie'nin çıplak kalçasına bir kol yaslanmıştı. Şaşırtıcı derecede ağırdı ve Ellie kımıldandığında bir el, gitmesine engel olmak istercesine ona sımsıkı yapıştı. Ellie dün gece yaşananları anımsayarak o kirpiklere baktı. O ve Rory'nin kanepedeki halleri.... Ellie üşüdüğünde Rory'nin yorganı getirmesi. Genç adamın gür ve yumuşak saçları, kendi vücudunun üzerinde hissettiği şaşırtıcı derecede güçlü vücudu, yatağında, yorganın altında kaybolan genç adamın başı... Bu düşünce içinde hafif bir heyecan uyandırsa da henüz tam olarak ne hissettiğini çözemiyordu.

John.

Mesaj.

Güvenli bir yer ararken, kahve, diye düşündü. Kahve ve kruvasan. Gözlerini Rory'nin uyuyan yüzünden ayırmadan kendini ondan kurtarmaya çalışıyordu. Genç adamın ağır kolunu kaldırıp

nazikçe çarşafın üzerine bıraktı. Rory uyanınca Ellie olduğu yerde kaldı. Kendi şaşkınlığını bir an onun gözlerinde de görmüştü.

Uykusuzluktan boğuk boğuk çıkan bir sesle "Hey," dedi. Kaçta uyumuşlardı? Beşte mi? Dörtte mi? Hava aydınlanmaya başladığında kıkırdadıklarını hatırlıyordu. Rory'nin saçı bir yana yapışmış, çenesi gölgede kalmış, pürüzlü görünüyordu. "Saat kaç?"

"Dokuza geliyor. Kahve almaya gidiyorum." Fazlasıyla parlak günde çıplaklığının farkına varıp kapıya doğru geriledi.

Rory, Ellie gözden kaybolurken, "Emin misin?" diye seslendi. "Gitmemi istemiyor musun?"

"Hayır, hayır." Ellie oturma odasında bulduğu kot pantolonunu giyiyordu. "Sorun yok."

"Bana sert bir kahve al lütfen." Ellie onun başıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak yastığa gömüldüğünü duydu.

Külotu DVD oynatıcısının altına girmişti. Aceleyle onu oradan alıp cebine tıktı. Tişörtünü de üzerine geçirip ceketini giydi ve nasıl göründüğüne bile bakmadan merdivenlere yöneldi. Kahve dükkânına doğru yürürken cep telefonundan bir numarayı çevirmeye başlamıştı bile.

Uyan. Telefonu aç.

Şimdi sıraya da girmişti. Nicky üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Ellie?"

"Ah, Nicky. Korkunç bir şey yaptım." Arkasında bekleyen aile duymasın diye sesini alçalttı. Baba sessizdi, anne ise iki küçük çocuğu masaya oturtmaya çalışıyordu. Solgun, gölge düşmüş yüzlerinden uykusuz bir gece geçirdikleri belliydi.

"Bekle. Spor salonundayım. Dışarı çıkıyorum."

Spor salonu mu? Pazar sabahı saat dokuzda mı? Nicky'nin uzaktaki kalabalık bir yoldan gelen sesini duydu. "Nasıl korkunç

bir şey? Cinayet mi? Küçük çaplı bir tecavüz mü? John'un karısını arayıp onun metresi olduğunu söylemedin ya?"

"İş yerinden bir adamla yattım."

Kısa bir sessizlik oldu. Başını kaldırdığında baristanın kaşlarını kaldırmış, kendisine baktığını gördü. Eliyle ahizeyi kapattı. "Şey, iki küçük Americano lütfen. Biri sütlü olacak. Bir de kruvasan istiyorum. İki, hayır üç."

"Kütüphaneci adam mı?"

"Evet. Dün gece uğradı. Sarhoştum ve berbat haldeydim. Şu mektuplardan birini okudu ve... Bilemiyorum."

"Yani?"

"Yani başka biriyle yattım!"

"Korkunç muydu?"

Rory'nin neşeyle kıstığı gözlerini düşündü. Başını onun göğüslerine eğdiğini, öpüşmelerini, sonu gelmez öpüşmelerini...

"Hayır. Aslında... çok iyiydi. Gerçekten iyiydi."

"Sorun ne peki?"

"John'la yatmam gerekiyordu."

Barista, bitkin babayla bakıştı. Ellie ikisinin de sabırsızlandığını fark etmişti.

Kız hafif bir tebessümle, "Altı pound, altmış üç sent," dedi.

Bozuk para çıkarmak için elini cebine attığında dün geceki külotunu buldu. Bitkin baba öksürdü, kendini tutamayıp gülmüş de olabilirdi. Ellie yüzünden alevler çıkarken özür dileyip parayı uzattı ve tezgâhın sonuna ilerleyip başı eğik halde kahveleri bekledi.

"Nicky..."

"Ah, Tanrı aşkına Ellie. Karısıyla muhtemelen hâlâ yatan evli bir erkekle birliktesin. Sana herhangi bir vaatte bulunmuyor, seni bir yerlere götürmüyor, karısından ayrılmayı da planlamıyor..."

"Bunu bilemezsin."

"Ama biliyorum. Affedersin tatlım ama benim o korkunç derecede küçük ve pahalı, kredi borcu olan evimin üzerine bahse girerim ki bunu biliyorum. Ve eğer bana bekâr, senden hoşlanan ve seninle vakit geçirmek isteyen hoş bir adamla yattığını söylüyorsan bence artık başka bir şeye ihtiyacın yok derim. Tamam mı?"

Ellie kısık sesle, "Tamam," dedi.

"Şimdi evine dön, onu uyandır ve tekrar çılgınlar gibi sevişin. Yarın sabah da ben ve Corinne'le kafede buluştuğunda olanları anlat."

Ellie gülümsedi. Sürekli birini savunmak yerine birlikteliğinin sevincini paylaşmak harikaydı.

Yatağında uyuyan Rory'yi düşündü. Uzun kirpikleri, yumuşak dudaklarıyla Rory... Bu sabahı onunla geçirmek çok mu kötü olurdu? Kahveleri alıp adımlarının hızına şaşırarak evine döndü.

Merdivenleri çıkıp ayakkabılarını çıkartırken, "Kımıldama!" diye seslendi. "Kahvaltını yatağa getiriyorum." Kahveleri banyonun önüne bırakıp hemen içeri girdi ve gözlerinin altındaki maskarayı temizleyip soğuk suyla yüzünü yıkadı. Sonra da kendini parfüme buladı. Sonradan aklına geldiği üzere diş macununun kapağını açıp bezelye tanesi büyüklüğünde bir miktarı ağzında gezdirdi.

"Erkeklere kötü davranan kalpsiz ve bencil biri olduğumu söyleyemeyeceksin artık. Ayrıca işyerinde de bana bir kahve bor-

cun var. Yarından itibaren kalpsiz, bencil halime döneceğimden de şüphen olmasın."

Banyodan çıkıp kahveleri almak için eğildi ve gülümseyerek yatak odasına geçti. Yatak boş, yorgan da ters çevrilmişti. Banyoda olamazdı, az önce Ellie oradaydı. "Rory?" dedi sessizliğe doğru.

"Buradayım."

Sesi oturma odasından geliyordu. Ellie koridordan geçti. "Yatakta kalman gerekiyordu," diye uyardı onu. "Yatakta olmazsan buna yatakta kahvaltı diyemeyiz..."

Rory odanın ortasında durmuş ceketini alıyordu. Giyinmişti, ayakkabıları ayağındaydı ve saçları da artık dağınık görünmüyordu.

Ellie kapıda durdu. Rory ona bakmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ellie kahveyi ona uzattı. "Kahvaltı edeceğiz diye düşünmüştüm."

"Evet. Şey, gitsem daha iyi olacak."

Ellie içinin buz gibi bir ürpertiyle kaplandığını hissetti. Ters giden bir şeyler vardı.

Gülümsemeye çalışarak, "Neden?" diye sordu. "Yalnızca on beş dakikalığına gittim. Pazar sabahı dokuzu yirmi geçe bir randevun olduğunu söylemeyeceksin herhalde."

Rory ayaklarına bakarken ceplerinde anahtarlarını arıyordu. Sonunda bulmuş, elinde çevirmeye başlamıştı. Ellie'ye baktığında yüzü ifadesizdi. "Sen yokken *o* aradı. Sana bir mesaj bıraktı. Dinlemek istemedim ama küçük bir evde duymamak imkânsız."

Ellie midesinin tam ortasına soğuk ve sert bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Rory ben..."

Rory elini kaldırdı. "Sana bir defasında karmaşık işlerden hoşlanmadığımı söylemiştim. Başka biriyle yatan biriyle yatmak

da buna dahil." Rory, Ellie'nin elindeki kahveyi görmezden gelip yanından geçti. "Görüşürüz Ellie."

Ellie onun merdivenlerde gittikçe azalan ayak seslerini duydu. Kapıyı çarpmamıştı ama kapanma şekli, rahatsız edici bir sona erme duygusu uyandırmıştı. Ellie uyuştuğunu hissetti. Kahveyi dikkatlice masaya koydu ve bir dakika sonra telesekretere gidip "Oynat" tuşuna bastı.

John'un kısık ama tatlı sesi evi doldurmuştu. "Ellie uzun konuşamayacağım. İyi olup olmadığını anlamak istedim yalnızca. Dün gece ne demek istediğini anlamadım. Ben de seni özledim. Seninle birlikte olmayı özlüyorum. Ama dinle... lütfen mesaj atma. Bu..." Kısa bir an iç geçirdi. "Eve döner dönmez sana mesaj atacağım." Ardından telefon kapandı.

Ellie kelimelerin sessiz evde yankılanmasına izin verdi ve sonra kanepeye yığılıp yanı başındaki kahve soğurken olduğu yerde kaldı.

22

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü, Phillip O'Hare, phillipohare@thetimes.co.uk

Kimden: Ellie Haworth, elliehaworth@thenation.co.uk

Sizinle iletişime bu şekilde geçtiğim için kusura bakmayın ama anlayacağınızı umuyorum. Babanızla aynı yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim Anthony O'Hare adında birini arıyorum. Times'ın geçen mayıs sayısında babanızın isminin Anthony olduğunu belirtmiştiniz.

Benim aradığım Anthony O'Hare 1960'ların başlarında bir süre Londra'da, uzun süre de yurtdışında, özellikle Orta Afrika'da yaşamış ve orada öldüğü tahmin ediliyor. Sizinle aynı isimde bir oğlu olduğu dışında hakkında pek bilgim yok.

Eğer siz oysanız ya da Anthony O'Hare'e ne olduğunu biliyorsanız beni cevaplar mısınız? Yıllar önce onu tanıyan ve ne durumda olduğunu bilmeyi çok isteyen ortak bir tanıdığımız var kendisiyle. Pek duyulmuş bir isim olmadığı için umutluyum ama yardımınıza da çok ihtiyacım var.

En iyi dileklerimle!

Ellie Haworth

Yeni bina, yıkık dökük depoların rastgele dizildiği ve orada yemektense açlıktan ölmeyi tercih edeceği yan yana sıralanmış sevimsiz lokantalarla dolu halini gördükten sonra bir daha adım atmadığı bir bölgedeydi. Bölgenin her santimetrekaresi yerle bir edilmiş, kalabalık yolların yerini geniş, pürüzsüz meydanlar ve metal direkler almış, çoğunun yapı iskelesi hâlâ üzerinde duran ışıl ışıl ofis binaları dikilmişti.

Pazartesi günü tam olarak taşınmadan önce yeni masalarına, yeni bilgisayarlarına ve telefon sistemine alışmaları için düzenlenen turla buraya gelmişlerdi. Ellie, yazı işleri çalışanlarıyla birlikte çeşitli departmanlarda gezinirken klasörlü ve "Transfer Koordinatörü" yazılı yaka kartlı genç bir adam, onlara üretim alanını, bilgi merkezini ve tuvaletleri gezdiriyordu. Yeni yerler onlara tanıtılırken Ellie takım arkadaşlarının tepkilerini, özellikle de modern ve gösterişli ofisleri beğenen gençlerin heyecanını izliyordu. Oraya defalarca gittiği belli olan Melissa ise adamın eksik bıraktığını düşündüğü bilgileri vermek için sık sık araya giriyordu.

Rupert, geniş ve düzenli alanı incelerken, "Saklanacak hiçbir yer yok!" diye espri yaptı. Ellie onun ne kadar haklı olduğunu düşündü. Melissa'nın güneybatı tarafında bulunan ofisi baştan aşağı camdandı ve yazı işlerinin tam merkezine bakıyordu. Departmanlarında başka kimsenin özel odasının olmaması bazı iş arkadaşlarını rahatsız etmişti.

"Sizler de buraya oturacaksınız." Bütün yazarlar geniş, oval şekilli tek bir masada oturacaktı. Masanın ortasından çıkan kablolar düz ekran bilgisayarlara bağlanıyordu.

Köşe yazarlarından biri, "Kim nereye oturacak?" diye sordu. Melissa listesine göz attı. "Ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Bazılarını henüz kararlaştıramadım. Ama Rupert, sen şurada

oturacaksın. Arianna sen buraya. Tim sen şuradaki sandalyeye, Edwina sen de..." Ona da bir yer gösterdi. Bu durum Ellie'ye, okulda netbol oynadıkları zamanları anımsatmıştı. Aklına kalabalığın arasından seçilen ve bir yere yerleştirilen kişinin rahatlığı gelmişti. Sandalyelerin hemen hepsi dolmuştu ama Ellie hâlâ ayaktaydı.

"Şey... Melissa? Ben nereye oturacağım?" diye sormaya teşebbüs etti. Melissa başka bir masaya baktı. "Herkesin sabit bir yerde oturması saçma olur. Bir yerin bütün gün işgal edilmesine gerek yok." Konuşurken Ellie'ye bakmıyordu.

Ellie ayak parmaklarının ayakkabılarının içinde kenetlendiğini hissetti. "Benim kendi masam olmayacak mı diyorsun?"

"Hayır. Bazılarının sabit bir masaya ihtiyacı yok diyorum yalnızca."

"İyi ama ben her gün ofise geliyorum. Nasıl olur bilmiyorum." Melissa'yı köşeye çekip ayda ancak bir kez ofise gelen Arianna'nın neden özel sandalyesi olduğunu sormalıydı. Sesine yansıyan kederden de kurtulmalı, çenesini kapamalıydı. "Neden yazı işlerindeki tek..."

"Dediğim gibi Ellie, bazı şeyler hâlâ oturmuş değil. Ne zaman istersen çalışabileceğin bir masa bulacaksın. Evet. Haydi, şimdi de haber departmanına gidelim. Onlar da bizimle aynı gün taşınıyorlar..." Konu burada kapanmıştı. Ellie sandığından da düşük bir seviyeye indiğini görüyordu şimdi. Arianna'yla göz göze geldiğinde kızın gözlerini kaçırdığını fark etti ve var olmayan mesajlarını kontrol etmek için telefonuna baktı.

Kütüphane artık yerin altında değildi. Yeni "bilgi kaynağı merkezi" iki kat yukarıda, çok büyük ve inanılmaz derecede egzotik saksı

bitkileriyle çevrili alana kurulmuştu. Ortadaki alanın arkasında, çok genç bir adamla konuşan huysuz kütüphaneciyi gördü. Dijital ve ciltli bölgelere ayrılan raflara baktı. Yeni ofisteki bütün işaret sistemi küçük harflerle yazılmıştı ki bunun baş editör yardımcısını sinirlendireceğini tahmin ediyordu.

Küflü gazete kokusu ve karanlık köşelerle dolu eski arşivin tozlu odalarıyla arasında ancak bu kadar fark olabilirdi. Aniden içini nostaljik bir duygu sardı.

Rory'nin onu manyetik bir güçle çektiğini hissetmesi dışında buraya neden geldiğinden emin değildi. Belki affedilip affedilmediğini görmek istiyor, belki de onunla Melissa'nın planladığı oturma düzenini konuşmak istiyordu. Ellie onun, konuşabileceği birkaç kişiden biri olduğunu fark etmişti. Sonra kütüphaneci onu gördü.

Ellie elini kaldırarak, "Affedersin," dedi. "Etrafa bakınıyordum yalnızca."

"Rory'yi arıyorsan o eski binada." Sesi hiç de içten değildi.

Ellie, "Teşekkürler," dedi af niteliğinde bir şeyler söylemeye çalışarak. Herkese bu kadar yabancılaşması gereksizdi. "Harika görünüyor. İnanılmaz bir iş çıkarmışsınız."

Adam, "Bitti sayılır," dedi ve gülümsedi. Gülümsediğinde daha genç ve daha kaygısız görünüyordu. Adamın yüzünde daha önce fark etmediği bir şey gördü: Rahatlama, aynı zamanda da nezaket. İnsanları yanlış anlamak ne kadar da kolay, diye düşündü Ellie.

"Yardım edebileceğim bir konu var mıydı?"

"Hayır, ben..."

Adam tekrar gülümsedi. "Dediğim gibi o eski binada."

"Teşekkürler. Sana engel olmayayım. Çok işin var belli ki." Ellie bir masaya yürüyüp fotokopisi çekilmiş kütüphaneyi

kullanma rehberinden bir tane alıp özenle katladı ve oradan çıkarken çantasına attı.

Öğleden sonrasını bundan böyle kullanamayacağı masasının başında internetten Anthony O'Hare'i araştırarak geçirdi. Bunu defalarca yapmış, Anthony O'Hare'lerin sayısı veya bu dünyada var oldukları düşüncesi her defasında onu şaşkına çevirmişti. Çeşitli sitelerde genç Anthony O'Hare'ler de vardı. Yaşamları amatör soybilimciler tarafından incelenen, Pennsylvania mezarlıklarına gömülü yıllar önce ölen Anthony O'Hare'ler de bulunuyordu. Biri Güney Afrika'da çalışmış bir fizikçi, diğeri kitaplarını kendi yayımlayan bir kurgu yazarı, üçüncüsüyse Swansea'deki bir bara yapılan saldırının kurbanlarından biriydi. Ellie her ihtimale karşı hepsini, yaşlarını ve kimliklerini incelemişti.

Telefonu çaldı ve bu bir mesajı olduğunu haber verdi. John'un ismini gördüğünde Rory olmadığı için hayal kırıklığına uğradığını fark ederek şaşırdı.

"Toplantı."

Melissa'nın sekreteri masasının başında duruyordu.

Geçen gece konuşamadığım için kusura bakma. Seni özlediğimi bilmeni istiyorum. Burnumda tütüyorsun. J x

"Evet. Affedersin," dedi. Sekreter hâlâ tepesindeydi. "Affedersin. Geliyorum hemen."

Var olmayan bir şeyden yine bir anlam çıkarmış olmamak için her bir cümleyi ayrıştırarak mesajı tekrar okudu. Ama ortadaydı işte: *Seni özlediğimi bilmeni istiyorum.*

Belgelerini toparlayıp yüzüne bir tebessüm takınarak Rupert'tan hemen önce ofise girdi. İçeri en son giren kişi olmamak önem-

liydi. Melissa'nın ofisinde de dışarıda olduğu gibi tek sandalyesiz yazar olmak istemiyordu.

İlerideki günlerin yazıları üzerine konuşup nasıl bir yol izleneceği irdelenirken Ellie sessizce oturuyordu. O sabah yaşadığı aşağılanmışlık duygusundan kurtulmuştu. Arianna'nın artık inzivaya çekilmiş, adı dillere düşmüş bir aktrisle yaptığı röportaj bile onu heyecanlandırmamıştı. Zihni aniden kucağına düşen kelimelerle meşguldü: *Seni özlediğimi bilmeni istedim.*

Bunun anlamı neydi? Dileğinin gerçekleşmiş olabileceği ihtimalini düşünmeye cesaret edemiyordu. Bronz tenli, bikinili karısının üzerinde bıraktığı kötü etkiyi de aklından çıkarmıştı. Masaj yapan çilli ellerin hayali, öfke dolu beyaz parmaklarla yer değiştirmişti. Şimdi evliliklerini kurtarmak için son çare olarak gittikleri tatilde John'la karısının tartıştıklarını hayal ediyordu. Ona mesaj göndermemesi için uyarmış olmasına karşın o mesajı görünce içten içe mutlu olan bitkin ve üzgün bir adam olarak görüyordu artık onu.

Büyük beklentiler içine girme, diye uyardı kendini. Bu küçük bir avuntudan başka bir şey olmayabilir. Herkes tatilin sonunda yanındakinden tiksinir. Belki de John, Ellie'nin ona sadık kaldığından emin olmak istiyordu yalnızca. Ama Ellie kendini bunlarla telkin etmeye çalışırken bile hangisine inanmak istediğini iyi biliyordu.

"Evet Ellie. Aşk mektubu hikâyesi ne durumda?"

Tanrım.

Ellie kucağındaki belgeleri karıştırıp kendinden emin bir ses tonu benimsemeye çalıştı. "Şey aslında çok fazla bilgi topladım. Kadınla görüştüm. Bir hikâye yazmaya yetecek kadar bilgi edindim."

"Güzel." Melissa şaşırmış gibi bir kaşını kaldırmıştı.

"Ama..." Ellie yutkundu. "...Ne kadarını kullanabileceğimizden emin değilim. Biraz... hassas bir konu."

"İkisi de hayatta mı?"

"Hayır. Adam ölmüş. Daha doğrusu kadın öldüğünü sanıyor."

"O halde kadının adını değiştir. Ben bir sorun göremiyorum. Kadın o mektupları çoktan unutmuştur."

"Ah, unuttuğunu hiç sanmıyorum." Ellie kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. "Neredeyse hepsini anımsıyor. Aşkın dilini çözmek için onları kullanabileceğimi düşünmüştüm ben. Aşk mektupları zamanla ne kadar değişti bilirsin."

"Gerçek mektupları kullanmamayı mı düşünüyorsun?"

"Evet." Ellie yanıt verdiğinde ne kadar rahatladığını hissetti. Jennifer'ın mektuplarını ortaya dökmek istemiyordu. Şimdi onu, koltuğuna oturmuş, yıllardır kendine sakladığı hikâyesini anlattığı halini gözünde canlandırıyordu. "Belki başka örnekler bulabilirim."

"Salı gününe kadar."

"Belki kitaplar, derlemeler olabilir..."

"Zaten yayınlanmış materyalleri yeniden yayınlayalım mı diyorsun?"

Oda sessizliğe gömülmüştü. O ve Melissa Buckingham zehirli bir baloncuğun içinde hapsolmuşlardı sanki. Yaptığı hiçbir şeyin bu kadını memnun etmeyeceğini hissediyordu artık.

"Bu konu üzerinde çalıştığın sürede diğer yazarlar üç defa iki bin kelimelik yazı yazabilirdi." Melissa kaleminin tepesini masasına vurdu. "Yaz şu yazıyı artık Ellie." Sesi soğuk denecek kadar bıkkın çıkmıştı. "Yaz ve kimliği açıklama. Kadın muhtemelen kimin mektuplarından bahsedildiğini asla anlamayacak.

Ve bu konuya harcadığın zamanı düşününce sıra dışı bir şey olacağını düşünüyorum."

Melissa'nın dudaklarına bütün odayı saran ışıltılı bir tebessüm yayılmıştı. "Evet. Devam edelim. Sağlık bölümünden henüz liste gelmedi. Sizde var mı?"

Ellie onu binadan çıkarken gördü. Güvenlik görevlisi Ronald'la şakalaşıp basamaklardan inerek uzaklaştı. Yağmur yağıyordu ve sırtında bir sırt çantasıyla soğuk havaya karşı başını eğerek yürüyordu.

"Selam." Ellie ona yetişene kadar koşmuştu.

Rory ona baktı. Belirsiz bir sesle, "Selam," dedi. Metro istasyonuna doğru gidiyordu ve basamaklara vardığında da adımlarını yavaşlatmadı.

"Bir şey içmek ister misin diye soracaktım."

"İşim var."

"Nereye gidiyorsun?" Yeraltı sisteminin Viktoryen tarzındaki akustiğine, ayak seslerinin gürültüsüne karşı bağırmak zorunda kalmıştı.

"Yeni binaya."

Etrafları işten eve giden insanlarla çevrelenmişti. Ellie kalabalık insan selinin arasından basamakları inmeye çalışırken ayakları yere basmıyordu sanki. "Vay canına. Fazla mesai yapıyorsun."

"Hayır. Kendini fazla yormasın diye amirin sona kalan işlerine yardım ediyorum."

"Onu gördüm bugün."

Rory yanıt vermeyince, "Bana iyi davrandı," diye ekledi.

"Ne güzel. İyi adamdır zaten."

Ellie bilet kulübesine varıncaya kadar Rory'nin yanından yürümeye çalıştı. Rory diğerlerinin geçmesine izin vermek için yana çekildi.

"Çok saçma gerçekten de," dedi Ellie. "Kim olduklarını hiç bilmediğin insanların yanından..."

"Ne istiyorsun benden Ellie?"

Ellie dudağını ısırdı. Kulaklıklarını takmış insanlar, bir engelle karşılaşan su misali iki yana ayrılarak yanlarından geçerken yollarına çıktıkları için söylenip duruyorlardı. Ellie elini yağmurdan ıslanan saçına götürdü. "Özür dilemek istiyorum. Dün sabah yüzünden."

"Sorun yok."

"Hayır var. Ama bu... Bak, olanların seninle ilgisi yok ve senden gerçekten hoşlanıyorum. Bu yalnızca şey..."

"Bak bu hiç umurumda değil. Sorun yok dedim ya Ellie. Boş ver gitsin." Rory böyle deyip bilet kulübesine yönelirken Ellie de peşindeydi. Rory ona dönmeden önce yüz ifadesini şöyle bir görmüştü. Gerçekten korkunç bir şekilde bakıyordu. Ellie dehşete kapıldı.

Yürüyen merdivenlerde onun arkasına geçti. Genç adamın atkısının üzerinde biriken küçük yağmur damlalarını silkelememek için kendini zor tuttu. "Rory gerçekten çok üzgünüm."

Rory yere bakıyordu. Sonra buz gibi bakışlarını ona dikti. "Evli öyle mi?"

"Ne?"

"Senin... şu arkadaşın. Söylediklerinden açıkça anlaşılıyordu."

"Bana öyle bakma."

"Nasıl bakıyorum?"

"Ona âşık olmak istemedim."

Rory hafif ve kaba bir kahkaha attı. Yürüyen merdivenin sonuna geldiler. Rory hızla ilerlerken Ellie ona yetişmek için koşmak zorunda kalmıştı. Tünel havasızdı ve yanık lastik gibi kokuyordu. "Böyle bir şey olsun istemedim."

"Saçmalık... Sen bir seçim yaptın. Herkes yapar."

"Ne yani? Sen hiç heyecan yaşamadın mı? Bir şeyin çekimine kapılmadın mı?"

Rory ona döndü. "Tabii ki yaşadım. Ama kendimi kontrol etmezsem başka birinin canının yanacağını bilirim ve geri adım atarım."

Ellie'nin yanakları kızardı. "Kusursuz musun yani?"

"Hayır. Ama bu şartlarda senin de bir kurban olduğun söylenemez. Muhtemelen onun evli olduğunu biliyordun ve buna rağmen devam ettim. Onu reddetme şansın vardı."

"Öyle hissetmedim."

Rory sesini alaycı bir şekilde yükseltti. "Bu iş ikimizi aşar. Sanırım o aşk mektupları seni sandığından daha çok etkilemiş."

"Ah, bravo Bay Gerçekçi. Duygularını musluk gibi açıp kapayabilmen ne güzel. Evet, kendimi ona bıraktım, tamam mı? Ahlaksızım, evet. Düşüncesiz miyim? Söylediklerine bakılırsa kesinlikle öyleyim. Ama büyülü şeyler hissediyorum ve hiç merak etme, başından beri bedelini de ödüyorum."

"Ama bu işte yalnız değilsin, öyle değil mi? Her davranışın bir bedeli vardır Ellie. Bence dünya bunu görüp kararlarını buna göre veren ve kendini akıntıya bırakan insanlar olarak ikiye ayrılıyor."

"Aman Tanrım! Ne kadar kendini beğenmiş göründüğünün farkında mısın?" Ellie şimdi tünelin derinliklerine ilerlerken me-

raklı bakışlarını üzerine diken yolcuların neredeyse hiç farkında olmadan bağırıyordu.

"Evet."

"Senin dünyanda kimse hata yapmaz mı?"

"Bir kez yapar," dedi Rory. "Bir kez hata yapabilirsin."

Rory ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırcasına çenesini gerip uzaklara baktı. Sonra ona döndü. "Ben de bir zamanlar diğer taraftaydım, tamam mı Ellie? Karşı koyamayacağı birini bulan birini sevdim. Sonra adam onu terk etti. Ben de tekrar hayatıma girmesine izin verdim ve ikinci defa beni yıktı. O yüzden evet, neden bahsettiğini anlıyorum."

Ellie olduğu yerde kalmıştı. Tren yaklaşırken gürültüyle birlikte sıcaklık da artmıştı. Yolcular ilerledi.

Rory gürültüyü bastırmaya çalışarak, "Biliyor musun?" dedi. "O adama âşık olduğun için seni yargılamıyorum. Kim bilir? Belki de hayatının aşkıdır. Belki karısı gerçekten onsuz çok daha mutlu olacak. Belki ikiniz gerçekten *birbiriniz için yaratılmışsınızdır*. Ama beni reddedebilirdin." Ellie şimdi hiç beklemediği açık ve net bir şey görmüştü yüzünde. "İşte benim sıkıntım bu. Bana hayır diyebilirdin. Doğrusu bu olurdu."

Tam kapı kapanırken Rory trene atladı. Ardından tren sağır edici bir inlemeyle uzaklaştı.

Ellie tren gözden kaybolunca kadar aydınlık camdan ona baktı. *Kimin açısından doğrusu bu olurdu?*

Selam bebeğim,

Bütün hafta sonu seni düşündüm. Üniversite nasıldı? Barry diyor ki üniversiteye giden bütün kuşlar eninde sonunda başkasını bulurmuş ama ona bunların hepsini kıçından uydurduğunu söyledim. Kıskanıyor işte. Salı günü emlak-

çıdaki o kızla çıktı ve yemeğin ardından kız ondan kaçmış. Tuvalete gideceğini söylemiş ve kaçmış!!! Barry ne olduğunun farkına varana kadar yirmi dakika onu beklemiş. Gülmekten yerlere yattık...

Keşke burada olsaydın bebeğim. Geceler sensiz çok uzun. Yanıtını bekliyorum. Clive xx

Ellie kucağında tozlu bir karton kutuyla yatağın ortasına oturmuş, ergenlik yıllarından kalma mektuplarını önüne yaymıştı. Saat dokuz buçukta Melissa'nın istediği aşk mektupları yazısını, Jennifer'ın kimliğini açığa çıkarmadan yazmanın bir yolunu arıyordu. Aynı ortaokula gittiği ve bir botanikçinin oğlu olan ilk aşkı Clive'ı düşündü. Ellie'nin üniversiteye gitmemesi gerektiğine dair mücadeleler vermiş, bunun ilişkilerini etkilemeyeceğine yemin etmişlerdi. Ellie, Bristol'a gittikten sonra ancak üç ay daha yürütebilmişlerdi ilişkilerini. Bir zamanlar kusursuz bulduğu ve şimdi onun kaldığı yurdun otoparkında duran külüstür Mini arabasının gözünde nasıl küçüldüğünü, bir zamanlar kendini parfüme bulayarak koridorlarda koştuğu delikanlıya karşı hiçbir şey hissetmediğini, onu artık istemediği bir hayata doğru çektiğini düşündüğünü anımsıyordu.

Sevgili Clive,

İkimizi de en az yaralayacak bir şekilde bunu nasıl yazacağımı gece boyunca düşünüp durdum. Ama anladım ki kolay bir yolu yok.

Sevgili Clive,

Bu mektubu yazmakta gerçekten çok zorlanıyorum ama artık içimi döküp...

Sevgili Clive,

Çok üzgünüm ama artık gelmeni istemiyorum. Geçirdiğimiz güzel zamanlar için teşekkür ederim. Umarım arkadaş kalabiliriz.

Ellie

Mektupların arasında düzgünce katladığı yollanmamış notları buldu. Clive o son mektubu aldığında yüzüne "Fahişe" diye haykırmak için tam üç yüz kilometre yol kat edip yanına gelmişti. Ellie belki de yoluna devam ettiği için bundan hiç etkilenmemişti. Üniversitede çocukluğunu geçirdiği küçük kasabadan uzakta, Clive'lardan, Barry'lerden, bardaki cumartesi gecelerinden ve herkesin sizi tanımakla kalmayıp okulda ne yaptığınızı bilen, kaç defa koroya katıldığınızın farkında olduğu ve eteğinizi nasıl kıvırdığınızın bilen bir hayattan uzakta kalmıştı. Bir insan kendini ancak evden uzaktayken yeniden keşfedebilirdi. Ellie ebeveynlerini ziyarete gittiğinde o ortak geçmişin içinde boğulduğunu hissediyordu.

Çayını bitirirken Clive'ın şimdi ne yaptığını merak etti. Evlenmiştir, muhtemelen de mutludur, diye düşündü. O uyumlu biriydi. Belki de birkaç çocuğu olmuştu. Yaşadığı en heyecanlı şey cumartesi geceleri çocukluğundan beri tanıdığı arkadaşlarıyla bara gitmekti.

Tabii şimdi bu dünyadaki Clive'lar mektup yazmıyor, mesaj atıyordu. *Nasılsın bebeğim?* İlişkiler de artık cep telefonundan mı bitiriliyordu?

Ellie hiç kımıldamadan oturuyordu. Boş yatağına, yorganın üzerine saçılmış mektuplara baktı. Rory'yle geçirdiği geceden beri Jennifer'ın mektuplarını okumamıştı. Aralarında Rory'nin sesiyle bir bağ kuruyordu artık. Metroda dururken genç adamın

yüzünün aldığı ifadeyi düşündü. *Bana hayır diyebilirdin.* O an Melissa'nın yüzünü anımsadı ve eski hayatına dönme ihtimalini düşünmemeye çalıştı. Başarısız olabilirdi. Hem de ciddi başarısızlıklar yaşayabilirdi. Sanki bir uçurumun kenarındaydı. Değişim yaklaşıyordu.

Ardından cep telefonunun çaldığını duydu. Rahatlamış bir ifadeyle dizlerini soluk renkli kâğıtlara gömerek yatağın üzerinde telefonuna uzandı.

Yanıt vermeyecek misin?

Ellie mesajı tekrar okudu ve şöyle yazdı:

Affedersin. Sana mesaj yazmamı istemediğini sanmıştım.

İşler değişti. Şimdi ne istersen yazabilirsin.

Ellie gördüklerine inanamıyormuş gibi küçük odanın sessizliğinde kelimeleri tekrar tekrar okudu. Romantik komedilerin dışında böyle şeyler oluyor muydu? Herkesin aksi yönde nasihatler verdiği böyle şeyler gerçeğe dönüşebiliyor muydu? Tarihi belirsiz ilerideki görüşmelerden birinde Nicky ve Corrine'e şöyle dediğini hayal etti: *Evet, tabii ki bana taşınacak. Daha büyük bir yer bulana kadar. Çocuklar iki haftada bir gelecek.* Akşamları eve geldiğini, çantasını elinden bırakıp koridorda onu uzun uzun öptüğünü hayal etti. Gerçekleşmesi imkânsız senaryolar geçiyordu aklından. İstediği bu muydu? Bir anlık da olsa kuşku duyduğu için kendine kızdı. Elbette istediği buydu. Öyle olmasa bunca zamandır hissettiklerini hissetmezdi. *Şimdi ne istersen yazabilirsin.*

Kendi kendine, sakin ol, dedi. Henüz avucuna düşmedi. Üstelik seni defalarca hayal kırıklığına uğrattı.

Eli küçük tuşlara gitti ve düşünmeden yazmaya başladı:

Olur, ama böyle değil. Konuşabileceğimiz için mutluyum.

Duraksadıktan sonra yazmaya devam etti:

Anlamakta biraz zorlanıyorum. Ama ben de seni özledim. En kısa zamanda ara. E xx

Telefonu tekrar sinyal verdiğinde komodine koymak üzereydi.

Beni hâlâ seviyor musun?

Ellie'nin nefesi bir an gırtlağına takılmıştı.

Evet.

Üzerinde düşünmeden bu mesajı da yolladı. Birkaç dakika beklediyse de yanıt gelmedi. John'dan duyduklarına sevindi mi yoksa üzüldü mü, onu bile anlayamayan Ellie başını yastığa koyup uzunca bir süre penceresinden kapkara gökyüzüne bakarken karanlıkta bilinmez yerlere giden uçakların ona göz kırpmasını izledi.

23

Rory omzunda bir el hissetti ve kulaklıklarından birini çıkardı.

"Çay."

Rory başını sallayıp müziği kapattı ve MP3 çalarını cebine koydu. Nakliye kamyonları çoktan gitmiş, yalnızca gazeteye ait küçük araçlar kalmıştı. Onlar da gazete için hayati önem taşıyan ufak tefek eşyalarla unutulmuş kutuları taşıyordu. Günlerden perşembeydi. Pazar günü son kutular, son bardaklar ve çay fincanları taşınacaktı. Pazartesi günü de *Nation* yeni hayatına yeni ofisinde başlayacaktı ve eski bina yıkılacaktı. Gelecek yıl bu zamanlar onun yerinde cam ve metalden, ışıltılı bir bina dikilmiş olacaktı.

Rory aracın arka koltuğuna, binanın eski siyah mermer ön yüzünü düşünen amirinin yanına oturdu. Gazetenin metal sembolü olan posta güvercini basamakların tepesindeki sütunun üzerinden çıkartılıyordu.

"Çok garip bir görüntü, değil mi?"

Rory çayını karıştırıyordu. "Bunca zamandan sonra tuhaf mı geliyor?"

"Pek sayılmaz. Her şey eninde sonunda sona erer. Bir yanım hep farklı bir şeyler yapmayı bekliyordu."

Rory çayından bir yudum aldı.

"Hayatını başka insanların hikâyelerinin arasında geçirmek çok tuhaf. Kendi hikâyem beklemedeymiş gibi hissediyordum hep."

Bu bir resmin konuştuğunu duymak gibiydi ve fazlasıyla alışılmadıktı. Merak uyandırıyordu. Rory çayını bırakıp dinlemeye koyuldu. "Bir şeyler yazmak gelmedi mi hiç içinden?"

"Hayır." Amiri kibirli bir tonda konuşuyordu şimdi. "Ben yazar değilim."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki seyahate çıkarım. Belki senin gibi sırt çantamı alır gezerim."

İkisi de bu fikre gülümsedi. Aylardır birlikte sessiz sessiz çalışmışlar, günlük gereksinimler dışında pek paylaşımda bulunmamışlardı. Şimdi işlerini çabucak bitirince çeneleri düşmüştü.

"Oğlum gitmem gerektiğini söylüyor."

Rory şaşkınlığını gizleyemedi. "Oğlun olduğunu bilmiyordum."

"Gelinim de var. Üç tane de yaramaz torunum."

Rory şimdi amirini tekrar değerlendiriyordu. Bu zamana dek hep yalnız adam izlenimi vermişti ve şimdi onu bir aile babası olarak gözünde canlandırmakta zorlanıyordu.

"Ya karın?"

"Yıllar önce öldü."

Adam bunu hiç sıkılmadan söylemişti ama Rory yine de haddini aştığını hissetmişti. Ellie burada olsa karısının neden öldüğünü hemen sorardı, diye düşündü.

Ellie burada olsa Rory onunla konuşmaktansa kütüphanenin diğer ucuna sıvışırdı. Onu görmezden geliyordu. Onu düşünmek istemiyordu. Saçlarını, gülüşünü, bir işe odaklandığında kaşlarını çatmasını düşünmek istemiyordu. Ellerinin altındaki vücudunun ona ne hissettirdiğini, inanılmaz derecede yumuşak tenini

düşünmek istemiyordu. Alışılmadık derecedeki kırılganlığını da aklına getirmemeliydi.

"Peki yolculuk ne zaman?"

Rory düşüncelerinden sıyrıldı ve biri ona bir kitap, sonra bir kitap daha verdi. Kütüphane iç içe geçmiş odalardan oluşan bir yer gibiydi. Her şey her yerden çıkabiliyordu. "Dün işten çıkacağımı bildirdim. Şimdi uçuşlara bakmam gerekiyor."

"Şu takıldığın kızı özlemeyecek misin?"

"Onunla takıldığım falan yok."

"Çok çekici ama. Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyordum."

"Birbirinize uygun olduğunuzu düşünmüştüm."

"Ben de öyle."

"Sorun nedir peki?"

"O... göründüğünden daha karmaşık bir kişiliğe sahip."

"Hayatta karmaşık olmayan hiçbir şey yoktur Rory. Sonunda hepimiz bir şeylerden ödün vererek uzlaşmaya varırız."

"Ben öyle değilim."

Kütüphaneci bir kaşını kaldırdı. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Rory, "Ne?" diye tepki verdi. "Ne yani? Kaybedilen fırsatlar ve şimdiki aklın olsa daha farklı şeyler yapacağın üzerine bir konferans vermeyeceksin, değil mi?" Sesi umduğundan daha yüksek, daha canlı çıkmıştı ama bu elinde değildi. Kutuları nakliye aracının bir yanından diğerine itmeye başladı. "Anlamı yoktu zaten. Gitmeyi planlarken sıkıntıya girmek çok gereksiz."

"Yanılıyorsun."

Rory ona yandan bir bakış atınca adamın sırıttığını gördü. "Duygusallığa bürünme hemen. Seni yaşlı ve sefil herifin teki olarak hatırlamalıyım."

Yaşlı ve sefil herif kıs kıs güldü. "Ne haddime. Haydi. Gidip mikrofilm alanını kontrol edip çay malzemelerini yükleyelim. Sana öğle yemeği de ısmarlarım. Sen de bana bu kadar önemsediğin o kızla aranızda neler geçtiğini anlatırsın."

Jennifer Stirling'in binasının önündeki kaldırım, kış güneşinin altında deniz kabuğu rengine bürünmüştü. Sokak süpürme aracı kaldırım kenarında ilerlerken kıskaçları da hünerle çöpleri topluyordu. Ellie Londra'nın kendi oturduğu kısımlarında en son ne zaman bir sokak süpürme aracı gördüğünü düşündü. Muhtemelen oralarda gereksiz bir iş olarak görülüyordu. Ellie'nin yaşadığı ana cadde lokantalar ve ucuz pastanelerin bolca bulunduğu bir yerdi ve her yerde gözünüze ilişebilecek kırmızı beyaz çizgili kâğıt poşetleri, doymuş yağ ve şekerli yeni bir öğle yemeği partisinin habercisiydi.

Jennifer yanıt verdiğinde diyafona, "Ben Ellie. Ellie Haworth," diye seslendi. "Size mesaj bıraktım. Umarım gelmemin bir sakıncası..."

"Ellie..." Kadının sesi sevecendi. "Aşağıya geliyorum."

Asansör katları ağır ağır inerken Ellie, Melissa'yı düşünüyordu. Geçen gece gözüne uyku girmeyen Ellie, *Nation*'a saat yedi buçuğu biraz geçe gitmişti. Aşk mektupları makalesini yazmanın bir yolunu bulmalıydı. Clive'ın ona yazdığı mektupları okumak eski hayatına dönemeyeceğini ona kanıtlıyordu. Bu makaleyi yazmaktan başka çaresi yoktu. Jennifer Stirling'den hikâyenin geri kalanını öğrenecek, üzerinde değişiklikler yaparak hikâyeyi

yaratacaktı. Yine eski benliğine kavuşmuştu. İşe odaklı ve kararlıydı. Özel hayatının nasıl karmaşık bir hal aldığını düşünmemek de elbette faydalı oluyordu.

Melissa'nın çoktan ofiste olduğunu görünce şaşırmıştı. Elektrik süpürgesini geriye kalan masaların arasında gezdiren sessiz temizlikçi dışında yazı işleri bomboştu ve Melissa'nın kapısı ardına kadar açıktı.

"Biliyorum tatlım ama Nina seni alacak." Elini saçlarına götürmüş, ışıl ışıl parlayan bir tutamla oynuyordu. Narin parmaklarının arasındaki saçı kış güneşinin altında ışıldıyor, bükülüyor, serbest kalıyordu.

"Hayır, pazar gecesi demiştim. Unuttun mu? Nina seni oraya götürecek ve sonra da almaya gelecek. Biliyorum... biliyorum... ama annenin çalışması gerek. Çalışmam gerektiğini biliyorsun tatlım..." Kadın oturduğu yerde başını eline yaslarken Ellie onu duymaya çalışıyordu.

"Biliyorum, evet canım. Bir dahakine ben geleceğim. Ama sana ofisi taşıdığımızı söylemiştim, hatırladın mı? Çok önemli olduğunu da söylemiştim. O yüzden anneciğin..."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Daisy tatlım, Nina'yı verebilir misin? Biliyorum. Bir dakikalığına Nina'yı ver bana. Tamam, sonra seninle tekrar konuşacağım. Sen bana..." Melissa başını kaldırdığında odasının önündeki Ellie'yi gördü. Onu dinlerken yakalanan Ellie utanıp hemen döndü ve onunki kadar önemli bir konuşma yapması gerekiyormuş gibi kendi telefonuna sarıldı. Tekrar baktığında Melissa'nın odasının kapısı kapanmıştı. Bunu uzaktan söylemek çok zordu ama ağlıyor gibiydi.

"Ne hoş bir sürpriz." Asansörden inen Jennifer Stirling tertemiz keten bir gömlek ve çivit mavisi bir kot pantolon giymişti.

Altmış küsur yaşıma geldiğimde ben de kot pantolon giyebilmek istiyorum, diye düşündü Ellie. "Tekrar uğrayabileceğimi söylemiştiniz."

"Elbette, gelebilirsin. Geçen hafta sana içimi dökmek suçluluk duygusuyla karışık bir zevk verdi bana. Ayrıca bana biraz kızımı da anımsattığın için iyi geldi. Yanımda olduğu günleri özlüyorum."

Ellie fotoğraftaki Calvin Klein kadınıyla kıyaslanmış olmaktan garip bir gurur duydu. Neden oraya gittiğini düşünmemeye çalışıyordu. "Sizi sıkmıyorsam..."

"Hiç de sıkmıyorsun. Sen yaşlı bir kadının boşboğazlığından sıkılmadıysan sorun yok. Primrose Hill'de yürüyüş yapacaktım. Bana katılmak ister misin?" Yürürken o bölgeden, bu zamana kadar yaşadıkları yerlerden, Bayan Stirling'in hayranlığını gizlemediği Ellie'nin ayakkabılarından konuştular. "Ayaklarım berbat halde," dedi. "Senin yaşındayken onları her gün topuklu ayakkabıların içine hapsederdim. Senin neslin bu konuda çok daha rahat."

"Evet ama benim jenerasyonumdan kimse sizin gibi görünmüyor." Jennifer'ın yeni anne olduğu zaman çektirdiği fotoğraftaki makyajını ve mükemmel saçlarını düşündü.

"Ah, başka şansımız yoktu ki. Ne korkunç bir zulümdü. Laurence, yani kocam, yeterince iyi görünmediğim sürece fotoğrafımın çekilmesine izin vermezdi." Bugün daha hafiflemiş, anıların ağırlığı altında daha az eziliyormuş gibi bir hali vardı. Kendinden çok genç birinin enerjisiyle yürüyordu ve Ellie ona ayak uydurmak için zaman zaman koşturuyordu. "Sana bir şey söyleyeceğim. Birkaç hafta önce marketten gazete almaya gittiğimde bir kız pijama altı ve devasa koyun postu çizmeleriyle orada duruyordu. Ne deniyordu o çizmelere?"

"Ugg."

Jennifer'ın sesi son derece neşeliydi. "Hah, işte o. Ne korkunç şeyler onlar! Ensesinde dikilmiş saçlarıyla süt almasını izlerken kızın özgürlüğünü o kadar kıskandım ki. Aklını kaçırmış kadınlar gibi orada öylece durup onu izledim." O günü anımsarken güldü. "Marketin sahibi Danushka yanıma gelip o zavallı kızın bana ne yaptığını sordu... Şimdi düşününce kıza ne yaşattığımı anlıyorum."

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Jennifer'ın dudakları hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı. "Soracağını biliyordum."

"Olanlar yüzünden pişmanlık duydunuz mu? Yani bir ilişki yaşadığınız için."

"Kocama acı çektirdiğim için pişman olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Sanırım."

"Meraktan mı soruyorsun yoksa sen de bir şey mi itiraf edeceksin?"

"Bilmiyorum. Sanırım ikisi de." Ellie tırnağını yiyordu. "Sanırım benim... John... karısından ayrılacak."

Kısa bir sessizlik oldu. Primrose Hill'in kapısına geldiklerinde Jennifer durdu. "Çocukları var mı?"

Ellie başını kaldırmadı. "Evet."

"Bu büyük bir sorumluluk."

"Biliyorum."

"Sen de biraz korkuyorsun sanırım."

Ellie başka kimseye itiraf edemediği kelimeyi bulmuştu. "Doğru olanı yaptığımdan emin olmak istiyorum. Sebep olacağım tüm acılara değmesi gerektiğini hissediyorum."

Bu kadında ondan gerçeklerin gizlenmesini imkânsız kılan ne vardı böyle? Jennifer'ın gözlerini üzerinde hissederken içtenlikle bağışlanmayı istiyordu. Boot'un sözlerini anımsadı. *Sayende daha iyi bir adam olmak istiyorum.* Ellie de daha iyi biri olmak istiyordu. Aklının bir köşesinde bu konuşmanın ne kadarını çalacağını ve gazetede yayınlatacağını düşünmek istemiyordu.

Başka insanların derdini dinleyerek geçirdiği yıllar Jennifer'a tarafsız bir hava katmıştı. Nihayet konuştuğunda Ellie onun kelimeleri dikkatle seçtiğini hissetmişti. "Eminim hepsini çözersiniz. Dürüstçe konuşmalısın. Acı verecek kadar dürüst ol. Her zaman istediğin yanıtı alamayabilirsin. Geçen hafta bana bıraktığın Anthony'nin mektuplarını yeniden okuduğumda bunu fark ettim. Biz birbirimize oyun oynamadık. Ne ondan önce ne de ondan sonra bu kadar dürüstçe içimi açtığım başka kimseyle tanışmadım."

Jennifer iç geçirip Ellie'yi kapıya yönlendirdi. Onları tepeye çıkartacak yolda yürümeye başladılar. "Ama bizim gibilerin affedilmesi diye bir şey yoktur Ellie. O suçluluk duygusunun gelecek hayatında tahmininden daha büyük bir rol oynayacağını göreceksin. Tutkulu insanların boşuna yanmadığı söylenir ve söz konusu ilişkiler olduğunda canı tek yanan da baş kahramanlar olmaz. Kendi adıma, Laurence'a çektirdiğim acıların suçluluğunu duyuyorum hâlâ... O zamanlar kendimi haklı görüyordum ama olanların... hepimize acı çektirdiğini şimdi görüyorum. Ama en çok Anthony için üzüldüm."

"Bana hikâyenin devamını anlatacaktınız."

Jennifer'ın tebessümü kayboldu. "Evet, Ellie. Mutlu bir son olmadı ne yazık ki." Jennifer başarısızlıkla sonuçlanan Afrika gezisini, uzun arayışını, eskiden ona hislerini açmaktan hiç çe-

kinmeyen adamın şüpheli suskunluğunu ve sonunda Londra'da yapayalnız bir hayata başladığını anlattı.

"Bu kadar mı?"

"Özetle bu kadar."

"Ve bunca zamandır hayatına hiç kimse girmedi mi?"

Jennifer Stirling tekrar gülümsedi. "Girmediğini söyleyemem. İnsanım ne de olsa. Ama kimseyle duygusal bir bağ kurmadığını söyleyebilirim. Boot'tan sonra ben... ben kimseyle yakınlık kurmak istemedim. Benim için yalnız o var. Bunu açıkça görüyorum. Hem Esmé de vardı." Tebessümü bütün yüzüne yayıldı. "Bir çocuk seni gerçekten avutabiliyor."

Tepeye vardılar. Şimdi Londra'nın kuzeyi ayaklarının altındaydı. Derin derin nefes alıp verirken uzaktaki ufuk çizgisine bakıyor, trafiği dinliyor, aşağıdan gelen köpek bakıcılarıyla yaramaz çocuk seslerini duyuyorlardı.

"Posta kutusunu neden bunca zamandır açık tuttuğunuzu sorabilir miyim?"

Jennifer dökme demir banka yaslanıp yanıt vermeden önce düşündü. "Sana biraz aptalca gelebilir ama biz iki defa birbirimizi kaybettik ve ikisi de zaman yüzündendi. İlişkimize sonsuz süre tanımam gerektiğini düşündüm. O kutuyu tamamen kapatmam bu ilişkinin bittiği anlamına gelirdi."

Kederli bir ifadeyle omuz silkti. "Her yıl kendime artık kapatma vaktinin geldiğini söylüyorum. Yıllar ben farkına varmadan geçip gitmiş. Ve o kutuyu kapatmadan bugüne kadar geldim. Zararsız bir bağımlılık gibi bir şey olduğunu söyledim hep kendime."

"Peki, gerçekten öyle miydi? Ondan aldığınız son mektup bu muydu?" Ellie, St. Johns Wood yönünü işaret etti. "Gerçekten

de ondan bir daha hiç haber alamadınız mı? Ona ne olduğunu bilmeden nasıl yaşabildiniz?"

"Bana göre iki olasılık vardı. Ya Kongo'da ölmüştü ki o zamanlar bunu düşünmek bile istemiyordum. Ya da benim yüzümden çok acı çekiyordu. Kocamı asla terk etmeyeceğime, hatta belki onun duygularını umursamadığıma inanıyordu. Sanırım ikinci defa bana kavuşmasının bedelini ağır ödedi. Ne yazık ki çok geç olana kadar değerini anlayamadım."

"İzini sürmeyi denemediniz mi? Özel bir dedektif tutabilir ya da gazeteye ilan verebilirdiniz."

"Ah, öyle bir şey yapmadım. Benim nerede olduğumu biliyordu. Ben hislerimi açığa vurmuştum. Onunkine de saygı duymalıydım." Ellie'ye ciddi bir bakış attı. "Bilirsin, birine kendini tekrar sevdiremezsin. Ne kadar istesen de bunu yapamazsın. Bazen zamanlama ne yazık ki yanlış olur."

Rüzgâr orada biraz sert esiyor, yakayla boyun arasından açıkta kalan yerlerine sızıyordu. Ellie elini cebine götürdü. "Sizi tekrar bulsaydı ne olurdu?"

Jennifer Stirling'in gözleri ilk defa yaşla dolmuştu. Ufuk çizgisine bakarken başını hafifçe salladı. "Kırık kalpler gençliğin tekelinde değildir." Aynı yoldan aşağıya doğru yürümeye başladığı için yüzü artık görünmüyordu. Tekrar konuşmadan önceki sessizlik Ellie'nin kalbinde ufak bir yara açmıştı. "Keşke'nin çok tehlikeli bir oyun olduğunu uzun zaman önce öğrendim ben Ellie."

Buluşalım J x

Cep telefonundan haberleşebiliyor muyuz? x

Sana anlatmam gereken şeyler var. Seni görmeliyim. Derry Caddesi'ndeki Les Percivals'de. Yarın öğlen 1'de. x

Percivals mı? Pek senin tarzın değil.

Ah. Bugünlerde sürprizlerle doluyum. J x

Keten örtülü masada oturan Ellie metroda aldığı notlara göz gezdirirken içten içe bu hikâyeyi yazamayacağını ve eğer yazmazsa *Nation*'daki kariyerinin sona ereceğini biliyordu. İki defa St. Johns Wood'daki eve dönüp kendini yaşlı kadının merhametine bırakmak, ona her şeyi anlatıp hüsranla biten aşk hikâyesini yazmasına izin vermesi için yalvarmak istemişti. Ama ne zaman bunu düşünse Jennifer Stirling'in yüzü gözünün önüne geliyor, sesini duyuyordu. *Kırık kalpler gençliğin tekelinde değildir.*

Ellie masanın üzerindeki beyaz seramik tabakta duran parlak zeytinlere baktı. Hiç iştahı yoktu. Bu hikâyeyi yazmazsa Melissa onu işten kovacaktı. Yazarsa da yaptığı şeyden ve kendinden şüphe edecekti. Şimdi Rory'yle konuşabilmeyi çok isterdi. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ellie yapmak istediğinin bu olmadığına dair rahatsız edici bir duyguya kapılsa da onun haklı olacağını biliyordu. Düşünceleri zincir halinde birbirini takip ediyordu. Aklına bir fikir geliyor, sonra ona karşı bir sav geliştiriyordu. *Jennifer Stirling muhtemelen* Nation *bile okumuyor. Ne yaptığını asla öğrenmeyebilir. Melissa kıçına tekmeyi basmak için fırsat kolluyor. Gerçekten de başka şansın yok.*

Sonra Rory'nin alaycı sesini duyuyordu: *Dalga mı geçiyorsun sen benimle?*

Ellie'nin midesi gerildi. Midesinin en son ne zaman düğümlenmediğini hatırlamıyordu. Aklına bir şey geldi: Anthony O'Hare'e ne olduğunu öğrenirse Jennifer yazıyı yazdığı için onu affeder miydi? Belki biraz üzülürdü ama eninde sonunda Ellie'nin ona bir armağan sunduğunu anlardı. Evet, yanıt kucağına düşmüştü. Anthony'yi bulacaktı. On yılını bile alsa ona ne

olduğunu öğrenecekti. Bu çok küçük bir umuttu ama yine de kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Beş dakika içinde oradayım. Sen geldin mi? J x

Evet. Giriş katındayım. Buzlu bardağın bekliyor. E x

Ellie farkında olmadan elini saçına götürdü. John'un neden doğruca dairesine gelmediğini hâlâ anlamış değildi. Eski John doğruca orada buluşmayı tercih ederdi. Gerginliğini üzerinden atmadan onunla rahat rahat konuşamıyordu. İlişkilerinin ilk aylarında bu durum hoşuna gidiyordu ama sonraları sinirini bozmaya başlamıştı. Şimdi bu restoran buluşmasının, ilişkilerini ulu orta yaşayabilecekleri anlamına gelip gelmediğini düşünüyordu. Her şey o kadar çabuk değişmişti ki John'un bir çeşit duyuru yapma kararı almasına bile şaşırmamıştı. Yan masalardaki pahalı kıyafetli insanları gördü ve bu düşünceyle içi ürperdi.

Nicky o sabah, "Neden huzursuzsun?" diye sormuştu. "İstediğin oldu işte, değil mi?"

"Biliyorum." Onu sabahın yedisinde aradığında aşk meselelerinin geç saatte aramak için mantıklı bir sebep olduğunu düşünen arkadaşlara sahip olduğuna şükretti. "Yalnızca..."

"Onu artık isteyip istemediğinden emin olamıyorsun, değil mi?"

Telefonda, "Hayır!" diye haykırmıştı. "Tabii ki onu istiyorum! Yalnızca her şey o kadar çabuk değişti ki durup düşünmeye bile fırsat bulamıyorum."

"Bence durup düşünmelisin. Yemeğe iki valiz ve peşine takılan yaramaz çocuklarla gelmesi de olası." Nedense bu fikir Nicky'yi neşelendirmişti ve biraz sıkıcı bir hal alana kadar da kıkırdamıştı.

Ellie, Rory'yle arası bozulduğu için Nicky'nin ona hâlâ kızgın olduğunu hissediyordu. "Rory iyi birine benziyor," diyordu sürekli. "Birlikte bir bara gitmek isteyeceğim biri." Ve bu cümlede bir ima vardı. Nicky, John'la bara gitmeyi hiç istemiyordu. Karısını aldatan erkeklerden olduğu için onu asla affetmeyecekti.

Ellie saatine bakıp ikinci şarabını istemek için garsona işaret etti. John yirmi dakika gecikmişti. Başka zaman olsa Ellie çok sinirlenirdi ama şu anda o kadar gergindi ki onu görür görmez kusabilirdi. Evet, bu hoş bir karşılama olurdu doğrusu. Sonra kafasını kaldırdığında masanın diğer ucunda duran kadını gördü.

Ellie önce onu garson sandı ama sonra neden şarabını getirmediğini düşündü. Sonra kadının garson kıyafeti değil, mavi bir palto giydiğini gördü. Ona bakıyordu, hem de dikkatlice. Otobüste şarkı söylemeye başlayacak biri gibi gözlerini dikmişti.

"Merhaba Ellie."

Ellie gözlerini kırpıştırdı ve, "Affedersin," dedi. Son zamanlarda tanıştığı kişileri sırasıyla düşünse de hiçbir sonuca varmadı. "Tanışıyor muyuz?"

"Sanırım. Ben Jessica."

Jessica. Ellie'nin zihni boşalmıştı sanki. Saç modeli güzeldi. Bacakları düzgündü. Biraz yorgun görünüyordu. Bronzdu da. Sonra bir anda dank etti. Jessica. *Jess*.

Kadın, Ellie'nin şaşkınlığını fark etmişti. "Evet, ismimden beni tanıyabileceğini biliyordum. Eminim beni görmeyi beklemiyordun. Beni çok fazla düşünmüyordun. Sanırım John'un bir karısının olması seni rahatsız ediyordu."

Ellie konuşamıyordu. On beş numaralı masadan garip bir titreşim alan diğer müşterilerin ona baktığının neredeyse farkında bile değildi.

Jessica Armour tanıdık bir cep telefonundaki mesajlara göz gezdiriyordu. Onları okurken sesi de biraz yükselmişti. "'Bugün çılgınlığım üzerimde. Kaç. Nasıl yaparsın bilmem ama kaç. Uğraştığına değecek.'" Hımm, şu da güzelmiş: 'Parlamenterin karısıyla ilgili bir yazı yazmalıyım ama geçen salı gününü düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Seni yaramaz!' Ah, şu da benim favorim: 'Agent Provocateur'a[16] gittim. Fotoğraf ekte...'" Tekrar Ellie'ye baktığında sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "İki yaramaz çocukla ve inşaatçılarla uğraşırken rekabet etmek hayli zor. Ama o salı gününü anımsıyorum, ayın on ikisiydi. Geç kaldığı için eve bir buket çiçekle gelmişti."

Ellie'nin ağzı açık kalmıştı ama hiçbir şey söylemedi. Elleri karıncalanıyordu.

"Tatildeyken telefonunu karıştırdım. Bardan kimi aradığını merak etmiştim. Sonra senin mesajını gördüm. 'Lütfen ara. Bir kerecik. Sesini duymalıyım. x.'" Kadın neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Ne acı. John da şimdi telefonunun çalındığını sanıyor."

Ellie masanın altına saklanmak istiyordu. Büzüşüp yok olmak, buharlaşmak istiyordu.

"Yapayalnız, sefil bir kadın olmanı diliyorum. Ama günün birinde çocukların da olur umarım Ellie Haworth. O zaman savunmasızlığın ne demek olduğunu anlarsın. Çocukların babalarıyla birlikte büyüsün diye sürekli tetikte olmanın, mücadele içinde yaşamanın ne demek olduğunu anlarsın. Bir dahaki sefere kocanı eğlendirmek için transparan bir iç çamaşırı alırken bunu da hesaba katarsın, değil mi?"

Jessica Armour masaların arasından geçip gün ışığına çıktı. Restoran suskunluğa bürünmüş olabilirdi. Kulaklarının çınlama-

16 Seksi kadın iç çamaşırları satan bir marka. (ç. n.)

sından Ellie'nin bunu anlaması çok zordu. Nihayet yanaklarından alevler püskürüp elleri titrerken garsondan hesabı istedi.

Adam yanına geldiğinde Ellie aniden işi çıktığına dair bir şeyler mırıldandı. Ne söylediğini bilmiyordu. Sesi artık kendisine ait değildi. "Hesap..." dedi.

Garson kapıyı işaret etti. Adam içtenlikle gülümsüyordu. "Gerek yok. Hanımefendi ödedi."

Ellie trafiğe, kaldırımda çarpıştığı insanlara, *Big Issue* dergisini satanlara kayıtsız kalarak ofise döndü. Küçük dairesine gidip kapısını herkese kapatmak istiyordu ama işyerindeki riskli konumu buna imkân tanımıyordu. İnsanların bakışlarının farkına varıp kendini herkesin utancını fark ettiğine ikna ederek ofise doğru yürüdü.

"İyi misin Ellie? Rengin kaçmış." Rupert ekranının arkasından ona doğru eğildi. Biri ekranın arkasına "çöpe gidecek" diye bir not yapıştırmıştı.

"Başım ağrıyor." Sesi gırtlağını acıtıyordu.

Rupert, "Terri'de ilaç vardır. Onda her şey için bir ilaç var," dedi ve tekrar monitörünün arkasına geçti.

Ellie masasına oturup bilgisayarını açtı ve e-postalarını kontrol etti. İşte oradaydı.

Telefonumu kaybettim. Öğlen yenisini alacağım. Yeni numaramı sana bildiririm. J x

Saate baktı. Bu e-posta Jennifer Stirling'le görüşürken gelmişti. Ellie gözlerini kapattığında son bir saattir gözünün önünden gitmeyen görüntüyü düşündü. Jessica Armour'ın gergin yüzü,

dehşet verici ifadesi, öfkesinden ya da acısından elektriklenmiş gibi yüzüne düşen saçları... İçten içe farklı şartlarda bu kadından hoşlanabileceğini, onunla bir içki içmek isteyebileceğini de hissediyordu. Tekrar gözlerini açtığında John'un yazdıklarını, o sözlerle dışa yansıyan halini görmek istemiyordu. Gerçek sandığı, bir yıl süren bir rüyadan uyanmıştı sanki. Şimdi hatasının büyüklüğünün farkındaydı. John'un mesajlarını sildi.

"Al." Rupert masasına bir fincan çay bıraktı. "Belki kendini daha iyi hissedersin."

Rupert kimseye çay yapmazdı. Diğer yazı işleri yazarları ne kadar zamanda kantine gideceğini kaydederlerdi ve Rupert gerçekten de belli aralıklarla kantine gitmeden duramazdı. Ellie bu sevgi gösterisinden etkilenmeli mi yoksa Rupert'in bu davranışından korkmalı mıydı, bilemiyordu.

"Teşekkürler," dedi ve çayı aldı.

Tekrar oturduğunda e-posta kutusunda tanıdık başka bir isim daha gördü. *Phillip O'Hare*. Kalbi neredeyse duracaktı. Bir saat önce yaşadığı aşağılanma duygusundan kurtulmuştu neredeyse. Hemen üzerine tıkladı ve yanıtın *The Times*'da çalışan Phillip O'Hare'den geldiğini gördü.

> Merhaba. Mesajınız biraz kafamı karıştırdı. Beni arayabilir misiniz?

Ellie gözlerini sildi. Çalışmak her derdin çaresidir, dedi kendi kendine. Çalışmak şimdi yapabileceği tek şeydi. Jennifer'ın âşığına ne olduğunu öğrenecekti ve Jennifer da onu yaptıklarından ötürü affedecekti. Affetmeliydi.

E-postanın altındaki telefon numarasını aradı. İkinci çalışta bir adam yanıtladı. Arka taraftan gelen haber odasının o bildik

uğultusunu duyabiliyordu. "Merhaba," dedi kararsız bir sesle. "Ben Ellie Haworth. E-postayı siz mi yolladınız?"

"Ah, evet. Ellie Haworth. Bekleyin lütfen." Sesinden adamın kırklarında olduğu anlaşılıyordu. Aslında biraz da John'un sesini andırıyordu. Bunları düşünmemeye çalışırken bir el ahizeyi kapatmış, adamın sesi kaybolmuş, sonra tekrar duyulmuştu. "Affedersiniz. Evet. Teslim tarihleri. Bakın, beni aradığınız için teşekkürler... Kontrol etmem gereken şeyler var. Nerede çalıştığınızı söylemiştiniz? *Nation* mı?"

"Evet." Ellie'nin ağzı kurudu. Boş boş konuşmaya başlamıştı. "Ama hakkınızda yazacağım yazıda isminin geçmesi zorunlu değil. Ben yalnızca bir arkadaşım için ona ne olduğunu..."

"*Nation* mı dediniz?"

"Evet."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ve babama ne olduğunu öğrenmek istediğinizi söylüyorsunuz."

"Evet." Ellie'nin sesi güçlükle çıkmıştı.

"Ve gazetecisiniz, öyle mi?"

"Affedersiniz," dedi Ellie. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Evet, gazeteciyim. Tıpkı sizin gibi. Rakip gazeteye bilgi veremeyeceğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Dediğim gibi..."

"Babam, Anthony O'Hare."

"Evet. Ben de zaten..."

Hattın diğer ucundaki adam gülmeye başlamıştı. "Araştırma biriminde değilsiniz, değil mi?"

"Hayır."

Adamın kendini toparlaması biraz zamanını aldı. "Bayan Haworth, babam da *Nation*'da çalışıyor. Hem de kırk yıldır."

Ellie donakalmıştı. Adama söylediğini tekrar etmesini rica etti.

"Anlayamıyorum," dedi masasında doğrularak. "İsmini o kadar arattım. Buna karşın hiçbir şey bulamadım. Yalnızca sizin *The Times*'da çalıştığınızı öğrenebildim."

"Yazmadığı için bir şey bulamamanız gayet normal."

"Babam kütüphanede çalışıyor. 1964'ten beri orada."

24

Ekim 1964

"Ve lütfen bunu ona verin. Ne olduğunu anlayacaktır." Jennifer Stirling bir not yazıp sayfayı kopardı ve dosyanın altına sıkıştırdı. Sonra da onu yardımcı editörün masasına bıraktı.

Don, "Elbette," dedi.

Jennifer uzanıp Don'ın kolunu kavradı. "Mutlaka ona ulaştırın. Çok önemli. Gerçekten çok önemli."

"Anlıyorum. İzin verirseniz işimin başına dönmeliyim hanımefendi. Günün en yoğun saatindeyiz." Don çocuğun bir an önce ofisten çıkmasını istiyordu.

Jennifer'ın yüzü buruştu. "Affedersiniz. Lütfen ona ulaştırın. Lütfen."

Tanrım, Don onun bir an önce gitmesini istiyordu. Kadının yüzüne bakamıyordu.

"Ben... ben sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Jennifer ne tuhaf bir izlenim yarattığını o an fark etmiş gibi aniden kendini toparladı. Kızının elini tutup isteksiz denebilecek bir ifadeyle oradan çıktı. Editör yardımcısının masasında toplanan birkaç kişi sessizce kadının gidişini izledi.

Cheryl bir saniye sonra, "Kongo," dedi.

"Şu dört sayfayı halletmeliyiz." Don gözünü masaya dikmişti. "Şu dans eden rahibi koyalım."

Cheryl hâlâ ona bakıyordu. "Neden ona Kongo'ya gittiğini söyledin?"

"Ona gerçeği mi söyleseydim? İçip içip komaya girdiğini mi anlatsaydım?"

Cheryl ağzındaki kalemi çevirirken gözünü sallanan ofis kapısına dikmişti. "Ama çok üzgün görünüyordu."

"Üzülmeli zaten. Anthony'nin başına bütün dertleri o açtı."

"Ama sen..."

Don'ın sesi haber odasında yankılandı. "O adamın ihtiyacı olan son şey bu kadının işleri yeniden bozması. Anlıyor musun? Ben ona iyilik yapıyorum." Don dosyanın üzerindeki notu yırtıp attı.

Cheryl kalemini kulağının arkasına sıkıştırıp amirine sert bir bakış attıktan sonra sallana sallana masasına döndü.

Don derin bir nefes çekti. "Evet, şimdi O'Hare'in lanet olası aşk hayatından kurtulup dans eden rahibin hikâyesine dönebilir miyiz? Hızlıca bir kopyasını alın yoksa gazeteci çocuklar yarınki sayı yerine bomboş sayfalar satacak.

Yanındaki yatakta bir adam öksürüyordu. Sanki boğazına bir şey yapışmış gibi kesik kesik öksürüp duruyordu. Uykusunda bile öksürüyordu. Anthony O'Hare diğer her şey gibi o sesin de bilincinin derinliklerinde kaybolmasına izin verdi. Artık bu işi öğrenmişti. İstemediği şeyleri yok etmeyi öğreniyordu.

"Ziyaretçin var Bay O'Hare."

Perdenin aralandığını duyarken içerisi aydınlandı. Güzel İskoç hemşire. Elleri hoştu. Ona söylediği her söz birine hediye

verirken takınılan tonda dökülüyordu ağzından. *Şimdi sana hafif bir iğne yapacağım Bay O'Hare. Tuvalete gitmene yardım edeyim mi Bay O'Hare? Ziyaretçin var Bay O'Hare.*

Ziyaretçi mi? Bir an içinde bir umut yeşerdi ve sonra perdeyle birlikte Don'ın sesini duyunca nerede olduğunu anımsadı.

"Bana aldırma tatlım."

Kadın ciddiyetle, "Kesinlikle aldırmıyorum," dedi.

"Yataktan çıkmayacağım, değil mi?" Al yanaklı, ay yüzlü adam ayaklanmıştı.

"Çok komik." Yastığına doğru konuşurken doğrulmaya çalışıyordu. Bütün vücudu acı içindeydi. Gözlerini kırpıştırdı. "Buradan çıkmalıyım."

Şimdi daha net görüyordu. Don yatağının diğer köşesinde kollarını karnında birleştirmiş duruyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun evlat."

"Burada kalamam." Fren yapan tahta bir tekerlek gibi boğuk ve tiz bir ses çıkarmıştı.

"İyi değilsin. Seni yollamadan önce ciğerlerinin işleyişine bakmak istiyorlar. Hepimizi korkuttun."

"Ne oldu?" Hiçbir şey anımsamıyordu.

Don ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünürcesine bir an duraksadı. "Toplantı için Marjorie Spackman'in ofisine gelmedin. Akşam altıya kadar senden haber alamayınca içime kurt düştü. Michael'dan yerime bakmasını isteyip oteline gittim. Pek de iç açıcı denemeyecek halde yerde yatıyordun. Şimdi olduğundan daha kötü görünüyordun ve bunun bir anlamı vardı."

Anthony o ana döndü. Regent'ın barı. Barmenin endişeli bakışları. Yükselen sesler. Duvarlara tutunup sallana sallana odasına gittiği bitmek bilmez yol. Bir şeylerin kırılma sesi. Sonra, hiçlik.

"Her yerim ağrıyor."

"O halde kalkma. Kim bilir neler yaptılar sana. Dün gece seni gördüğümde iğneden her yerin delik deşik olmuştu."

İğne. Acil çağrılar. Acı. Tanrım. Ne acıydı.

"Neler oluyor O'Hare?"

Yan yataktaki adam yine öksürmeye başlamıştı.

"O kadın mı? Seni yine mi reddetti?" Don duygusal konuşmalar yapmaktan rahatsız olurdu. Bu, bacaklarını sallamasından, elini sürekli kel kafasına götürmesinden anlaşılıyordu.

Ondan bahsetme. Yüzünü düşünmeme izin verme. "O kadar basit değil."

"O halde neler oluyor? Bu kadın yaşadıklarına değer mi?" Don elini yatağın üzerinde telaşla sallıyordu.

"Ben... ben yalnızca unutmak istedim."

"O halde git başkasını bul. Birlikte olabileceğin birini bul. O zaman üstesinden gelirsin." Belki böyle söylerse gerçek olurdu.

Anthony'nin sessizliği onunla çeliştiğini belirtecek kadar uzamıştı.

Don, "Bazı kadınlar sıkıntı yaratır," diye ekledi.

Beni affet. Keşke bilseydim.

"Ateşe atarlar seni. Hepimizin başından geçti."

Beni affet.

Anthony başını iki yana salladı. "Hayır Don. Öyle değil."

"Yaşayan sensen hep 'öyle değil' denir..."

"O adam çocuğu almasına izin vermeyeceği için ondan ayrılamıyor." Anthony'nin sesi aniden durulmuş, perdeli bölmede yankılanmıştı. Yan yataktaki adam bir an öksürmeyi kesmişti. Anthony amirinin o sözü nasıl da içtenlikle algıladığını izledi.

"Ah. Çok zor bir durum."

"Evet."

Don'un bacakları yine sallanmaya başlamıştı. "Ama yine de ölene kadar içmen gerekmez. Ne dediklerini biliyorsun. Sarı humma ciğerlerini mahvetmiş. Mahvetmiş O'Hare. Bir kez daha böyle içersen..."

Anthony kendini çok yorgun hissediyordu. Yastığının üzerinde kafasını çevirdi. "Merak etme. Bir daha olmayacak."

Hastaneden döndükten yarım saat sonra Don masasına oturmuş düşünüyordu. Etrafındaki haber servisi her günkü gibi isteksizce uyanan bir dev edasıyla hareketleniyordu. Gazeteciler telefonda konuşuyor, hikâyeler haber listesine girip çıkıyor, sayfalar düzenlenip planlanıyor, ilk halleri üretim masasına geliyordu.

Don eliyle çenesini ovuşturup omzunun üzerinden sekreterinin masasını yokladı.

"Sarışın. Bana şu Stirling'in numarasını bul."

Cheryl sessizce onu dinledi. Birkaç dakika sonra *Kim Kimdir* kopyasından bulup yazdığı numarayı ona uzattı. "O nasıl?"

"Nasıl olabilir?" Hâlâ derin düşünceler içindeki Don kalemini birkaç defa masaya vurdu. Sonra Cheryl masasına dönerken Don ahizeyi kaldırdı ve santralden onu Fitzroy 2286'ya bağlamasını istedi.

Telefonda konuşmayı sevmeyen biri gibi konuşmadan önce hafifçe öksürdü. "Jennifer Stirling'le görüşmek istiyorum."

Cheryl'ın onu dinlediğini hissedebiliyordu.

"Mesaj bırakabilir miyim? Ne? Orada değil demek. Anlıyorum." Duraksadı. "Hayır, önemli değil. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın." Ahizeyi yerine bıraktı.

"Ne oldu?" Cheryl şimdi yanında dikilmişti. Yeni topuklularıyla ondan uzun görünüyordu. "Don?"

"Bir şey yok." Adam doğruldu. "Bu konuşmayı unut ve bana jambonlu bir sandviç al, olur mu? Sos da koydur. Sossuz yiyemem."

Numaranın yazılı olduğu kâğıdı buruşturup ayağının dibindeki çöp kutusuna attı.

Kederi, ölen birinin arkasından hissedeceğinden daha büyüktü. Geceleri dalgalar halinde geliyor, acımasız ve şaşırtıcı bir derinlikle içini deşiyordu. Ne zaman gözünü kapatsa onu, uykulu gözlerini, otelin lobisinde onu gördüğünde hissettiği çaresizliği ve suçluluk duygusunu görüyordu. Yüzü, ona kaybettiklerini hatırlıyordu ve ona bunları söylerken ne yaptığını biliyordu.

Ve haklıydı. Anthony, gerçekleri anlatmadan ümidini yeşerttiği, hiç şansları olmadığı halde insafsızca tekrar kalbine girdiği için başta ona kızmıştı. Zaten hep öyle söylerlerdi. *Ümit seni öldürecek.*

Duyguları değişip duruyordu. Onu affetmişti. Aslında affedilecek bir şey de yoktu. Jennifer da tıpkı onun gibi kendine engel olamamıştı. Ondan alabileceği tek şey de buydu. *Umarım ömrün boyunca unutmazsın o günü Jennifer, çünkü beni mahvetti.*

Bu defa elinde hiçbir şey kalmadığını gösteren o duygudan kurtulmaya çalışıyordu. Fiziksel açıdan zayıf düşmüştü, kendi korkunç hatasından ötürü perişan haldeydi. Keskin zekâsını kaybetmiş, sağduyulu yanı parçalanmıştı. Yalnızca kaybedişinin sesini hissediyordu. Leopoldville'de o gün duyduğu ses gibi...

Jennifer asla onun olamayacaktı. O kadar yakınlaşmalarına karşın onun olamayacaktı. Bunu bile bile nasıl yaşayabilirdi ki artık?

Gece yarısından sonra aklına binlerce çözüm geldi. Jennifer'dan boşanmasını isteyecekti. Kendi iradesinin verdiği güçle çocuğu olmadan onu mutlu etmek için elinden geleni yapacaktı. En iyi avukatı tutacaktı. Ona başka çocuklar verecekti. Laurence'la yüzleşecekti. Vahşi rüyalarında zaten onu boğazlıyordu.

Anthony yıllarca düzgün biri gibi yaşamaya çalışmıştı ve o zaman bile bir yanı bazen Laurence'ın ne hissettiğini anlayabiliyordu. Karısının başka bir adamı sevmesinin ona ne hissettirdiğini hayal edebiliyordu. Ve çocuğunu da karını senden çalan adama vermenin ne demek olduğunu... Bu duygu Anthony'yi mahvediyordu ama Clarissa'yı, Jennifer'ı sevdiği gibi sevmediğini de biliyordu. Hüzünlü, sessiz oğlunu, ona karşı hissettiği suçluluk duygusunu düşündü ve aynı şeyi başka bir aileye yaptırırsa yaşayacakları mutluluk, karanlık bir keder dalgasının üzerine kurulmuş olacaktı. Zaten bir aileyi mahvetmişti. Başka bir ailenin mahvolmasından da sorumlu olamazdı.

New York'taki kız arkadaşını arayıp ona geri dönmeyeceğini söyledi. Anthony kızın şaşkınlığının ve belli etmemeye çalıştığı gözyaşlarının farkına varırken çok küçük bir suçluluk duygusu hissetti. Hayır, oraya dönemezdi. New York'un rutin ritmine, Birleşmiş Milletler'e gidip gelmekle geçen günlerine dönemezdi çünkü artık o günler Jennifer tarafından gölgelenmiş olacaktı. Artık her şey Jennifer'ın, onun kokusunun, tadının gölgesinde olacaktı. Orada Anthony olmadan yaşayacak, nefes alıp verecekti. Jennifer'ın da onu, onun Jennifer'ı istediği gibi istediğini bilmek nedense çok daha kötüydü. Onu düşünmekten vazgeçemiyor, istediği gibi öfkelenemiyordu.

Beni affet. Keşke bilseydim.

Düşünmeye fırsat bulamayacağı bir yerde olmalıydı. Hayatta kalmak için düşünebileceği tek şeyin hayatta kalmak olduğu bir yere gitmeliydi.

Ciğerleri normal çıkıp tekrar içtiği takdirde ne olacağı ona anlatıldıktan sonra, taburcu olmasına karar verilen iki günün ardından öğle vakti Don onu aldı.

"Nereye gidiyoruz?" Anthony, Don'ın küçük valizini arabaya koymasını izlerken kendini bir mülteci gibi hissetti.

"Bana geliyorsun."

"Ne?"

"Viv öyle dedi." Anthony'nin gözlerine bakmamıştı. "Ev ortamında kalman gerektiğine inanıyor."

Yalnız kalmamam gerektiğine inanıyorsun. "Ben sana..."

Don, "Konu kapanmıştır," dedi ve sürücü koltuğuna oturdu. "Ama yemekler yüzünden beni suçlama. Karım bir ineği küle dönüştürmenin bin bir yolunu biliyor ve deneylerine devam ettiğini de söyleyebilirim."

İş arkadaşını ev ortamında görmek hep sıkıcı olurdu. Yıllar içinde, huysuz Don'ın tersine neşeli bir insan olan kızıl saçlı Viv'le çeşitli iş toplantılarında karşılaşan Anthony nedense Don'ın fiziksel olarak da *Nation*'da yaşadığını düşünürdü. Her zaman oradaydı. Evrak yığınlarıyla, rastgele duvarlara asılmış notlar ve haritalarla dolup taşan ofis onun doğal yaşam alanıydı. Kadife terlikleriyle evde dolaşıp ayaklarını içi dolgulu koltuğa uzatan bir Don ya da süs eşyalarını düzenleyip süt alan bir Don doğanın kurallarına aykırıydı.

Bu da Don'ın evinde huzur veren bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Banliyö bölgesindeki mock-Tudor tarzı evde kendini

birinin ayağına dolaşıyormuş gibi hissetmeyecekti. Çocuklar büyüyüp gitmişti ve çerçeveli fotoğraflar dışında ebeveyn olarak ona başarısızlığını anımsatacak bir şey yoktu.

Viv onu iki yanağından öperek karşıladı ve geldiği yerle ilgili hiçbir şey sormadı. "Bu öğleden sonra golf oynamak isteyeceğinizi düşündüm," dedi.

İstiyorlardı da. Don bu konuda gerçekten de ümitsiz bir vakaydı ve Anthony sonradan baktığında, ev sahiplerinin aklına iki adamın içmek dışında birlikte ancak golf oynayabileceklerinin geldiğini tahmin etti. Don, Jennifer'ın adını bile anmıyordu. Hâlâ endişeli olduğunu Anthony fark etmişti. Anthony'nin iyileştiğinden, normal olduğundan dem vuruyordu. Ama iyileştiğini gösteren şey her ne ise onu da bilmiyordu. Ve burada öğle veya akşam yemeklerinde şarap içilmiyordu.

"Evet, plan nedir?" Anthony koltuklardan birine oturmuştu. Viv'in mutfakta bulaşık yıkayıp radyoda çalan şarkıya eşlik ettiğini duyabiliyorlardı.

"Yarın işe gidiyorum," dedi Don. Karnını kaşıyordu.

İş. Bir yanı bunun ne demek olduğunu sormak istiyordu. Ama cesaret edemedi. Bir kez *Nation*'da başarısızlığa uğramıştı. Bu kez başarısızlığını kesin olarak doğrulamak istemiyordu.

"Spackman'le konuştum."

Tanrım. İşte başlıyordu.

"Tony, bunu kimse bilmiyor. Yukarıdaki kimse bilmiyor."

Anthony gözlerini kırpıştırdı.

"Yalnızca bizim bölümdekiler bilecek. Ben, sarışın ve asistanlardan birkaçı. Seni hastaneye götürdüğümüzde arayıp işe dönmeyeceğimi söyledim. Çenelerini tutarlar."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu her şeyi değiştirir." Don bir sigara yaktı ve koca bir duman kütlesini üfledi. Suçlu hissettiğini belli eden bir ifadeyle Anthony'ye baktı. "Seni yollamak konusunda benimle hemfikir."

Anthony'nin duyduklarını algılaması biraz zamanını aldı.

"Kongo'ya mı?"

"Sen o işi yapacak en iyi adamsın."

Kongo.

"Ama bilmem gereken bir şey var..." Don sigarasını kül tablasına silkti.

"Bana uyar."

"İzin ver de bitireyim. Kendine dikkat edeceğinden emin olmalıyım. Senin için kaygılanmak istemiyorum."

"Tamam. İçki yok. Umursamaz davranmak yok. Ben yalnızca... işimi yapacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ama Don ona inanmamıştı. Anthony kendinden o kadar da emin değildi. Kısa bir duraksama oldu. "Kendimi sorumlu hissederim yoksa."

"Biliyorum."

Don zeki bir adamdı ve Anthony ona güvence veremiyordu. Nasıl verebilirdi ki? Afrika'nın tam kalbinde ne hissedeceği şöyle dursun, bir sonraki yarım saatin üstesinden nasıl geleceğini bile kestiremiyordu.

Yanıt onu iyice boğmadan Don'ın sesi araya girdi. Sigarasını söndürdü. "Birazdan maç başlayacak. Chelsea-Arsenal. İzlemek ister misin?" Ağır ağır yerinden kalkıp köşedeki ahşap kapaklı kutuya bir fiske attı. "Sana güzel haberlerim var. O lanet sarı hummaya bir daha yakalanmayacaksın. O kadar hastalanınca bağışıklık kazanmışsın."

Anthony siyah beyaz ekrana boş boş bakıyordu. *Vücudumun geri kalanına nasıl bağışıklık kazandıracağım?*

Yabancı editörün odasında duruyorlardı. Geriye taranmış saçları ve romantik şairlere özgü havasıyla uzun boylu asil bir adam olan Paul de Saint masanın üzerindeki haritayı inceliyordu. "Stanleyville'de önemli olaylar yaşanıyor. En az sekiz yüz Kongolu olmayan insan rehin alınmış. Birçoğu da Victoria Oteli'nde kalıyor ve muhtemelen çevre muhitlerde de birçok insan vardır. Bu zamana kadarki diplomatik çabalar da başarısızlıkla sonuçlandı. Asiler arasındaki iç çatışmalar yüzünden saat başı değişiklik olduğundan doğru bir kanıya varmak neredeyse imkânsız. Orası epey karışmış durumda O'Hare. Yerliler arasında ne yaşanırsa yaşansın altı ay öncesine kadar beyazların güvenliğinin sağlandığını söylerdim. Şimdiyse yerleşimcileri hedef aldıklarını üzülerek söylemeliyim. Çok korkunç hikâyeler geliyor kulağıma. Hiçbirini gazetelerde yayınlayamayız." Adam duraksadı. "Tecavüz işin yalnızca bir kısmı."

"Ben oraya nasıl gideceğim?"

"Sorunumuz da o noktada başlıyor. Nicholls'la konuştum. En kolay yol Rodezya ya da Zambiya tarafından gitmek. Oradaki adamımız senin için karadan ulaşım yolunu bulacak ama birçok yol tahrip edildiği için günler sürebilir."

Adam Don'la lojistik üzerine konuşurken Anthony tartışmadan uzaklaştı ve bütün bir saatin onu hiç düşünmeden geçmesinin yanı sıra minnetle kendini bu işe iyice kaptırdığını gördü. İçinde gergin bir beklenti filizlenmeye başlamıştı ve düşman topraklara girme dürtüsü onu iyice ele geçirmişti. Korkmuyordu. Neden korkacaktı ki? En kötü ne olabilirdi?

Saint'in yardımcısının ona verdiği dosyaları inceledi. Politik arka plan; Komünistlerin asilere yardım etmesine öfkelenen Amerikalılar, Amerikalı misyoner Paul Carlson'ın infazı... Asilerin yaptıklarına dair belgeleri okudukça Anthony gerildi. Okudukları onu 1960'a ve Lumumba'nın yönetimindeki karmaşaya götürmüştü. Şimdi sanki olanlara dışarıdan bakıyordu. Daha önce oraya giden ve gördüklerinden çok etkilenen adam artık tanımadığı biri gibiydi.

"O halde yarınki Kenya uçuşundan sana bir yer ayırtıyoruz. Tamam mı? Sabena'da, Kongo'ya uçuş olup olmadığını bize bildirecek olan bir adamımız var. Yoksa Salisbury Havaalanı'na inip Rodezya sınırını geçeceksin. Anlaştık mı?"

"Orada hangi muhabirlerin olduğunu biliyor muyuz?"

"Bu konuda fazla bilgi yok. Sanırım haberleşmekte güçlük çekiliyor. Ama Oliver bugün *Mail*'de yazıyor ve *Telegraph*'ta da yarın bu konuda geniş çaplı bir yazı olacak."

Kapı açıldı. Cheryl'in yüzü gerilmişti.

"Önemli bir konu konuşuyoruz Cheryl." Don sinirlenmişti.

"Kusura bakmayın," dedi kadın. "Ama oğlun burada."

Anthony gelenin kendi oğlu olduğunu hemen anlayamamıştı. "Benim oğlum mu?"

"Onu Don'ın odasına oturttum."

Anthony duyduklarını hemen algılayamamış gibi ayağa kalktı. "Hemen dönerim," dedi ve Cheryl'le birlikte haber servisinden çıktı.

İşte oradaydı. Phillip'i gördüğü önceki buluşmalarda yaşadığı aynı şoku, babasının yokluğuna bir tepkiymiş gibi bir önceki görüşmelerinden beri ne kadar büyüdüğünü görmenin şokunu yaşıyordu.

Altı ay içinde oğlunun boyu birkaç santim uzamış, ergenliğe doğru adım atmaya başlamış ancak henüz o mertebeye tam anlamıyla ulaşamamıştı. Kamburunu çıkarmış, vücudu soru işaretine benzer bir görüntüye bürünmüştü. Anthony odaya girerken kafasını kaldırmıştı. Yüzü bembeyaz, gözleri kıpkırmızıydı.

Anthony orada durmuş, oğlunun solgun yüzündeki kederin anlamını çözmeye çalışırken bir yandan da yine mi benim yüzümden, diye düşünüyordu. Kendime yaptıklarımı öğrendi ve gözünde beni iyice küçülttü mü?

Philip, "Annem," dedi ve öfkeyle gözlerini kırpıştırırken eliyle burnunu sildi.

Anthony bir adım daha attı. Çocuk fırlayıp kendini beklenmedik bir güçle babasının kollarına attı. Phillip'in elleri onu asla bırakmayacakmış gibi gömleğine kenetlendiğinde Anthony oğlunun ona tutunduğunu hissetti ve hıçkırıklar küçük bedenini sarsarken o da elini nazikçe çocuğun başına koydu.

Yağmur Don'ın arabasının tepesine öyle şiddetli çarpıyordu ki diğer düşünceler içinde boğuluyordu. Kensington High Caddesi'ndeki yoğun trafikten kurtulmak için harcadıkları yirmi dakikada iki adam sessizce otururken duydukları tek ses Don'ın sigarasını hararetle içine çekmesiydi.

"Kaza," dedi Don, önünde yılan gibi kıvrılan kırmızı araba farlarına bakarken. "Büyük bir kaza olmuş sanırım. Haber servisini aramalıyız." Arabayı telefon kulübelerinin yanına çekmeye teşebbüs etmiyordu.

Anthony hiçbir şey söylemeyince Don eğilip radyoyu açtı ama bu kez de parazite yenik düştü. Sigarasının dibine baktı ve uzun uzun içine çekince sigara yeniden korlaştı. "Saint yarına

kadar vaktimiz olduğunu söyledi. Geç kalırsak bir sonraki uçuş için dört gün beklemek gerekirmiş." Don bir karar vermek gerekiyormuş gibi konuşuyordu. "İstersen gidebilirsin ve durumu ağırlaşırsa seni çağırırız."

"Durumu zaten ağır." Clarissa'nın kanseri inanılmaz bir hızda ilerlemişti. "İki hafta yaşaması bile beklenmiyor."

"Lanet olası otobüs! Şuna bak, yolun tamamını kaplamış." Don penceresinin camını indirip sigarasını ıslak yola fırlattı. Camı tekrar kapattığında yağmurdan ıslanan kolunu silkeledi. "Kocası nasıl biri? İyi değil mi?"

"Bir defa gördüm yalnızca."

Onun yanında kalamam baba. Lütfen beni onunla bırakma.

Phillip babasının kemerine, cankurtaran salına tutunmuş gibi asılmıştı. Anthony onu Parsons Green'deki eve götürdüğünde o parmakların ağırlığını onu bıraktıktan sonra bile hissetmeye devam etmişti.

Edgar'a, "Kusura bakma," demişti. Beklediğinden yaşlı olan perde tüccarı, sözlerinin altında bir hakaret varmış gibi ona kuşkucu bir bakış atmıştı.

"Oraya gidemem." Kelimeler ağzından dökülmüştü. Bunu dile getirmek onu rahatlatmıştı. Yıllarca içinde tuttuktan sonra ölüm cezasını vermişti sanki.

Don iç geçirdi. İçinin rahatladığını ya da melankoliye kapıldığını gösteren bir iç geçirişti bu. "O senin oğlun."

"O benim oğlum." Ona söz vermişti. *Evet, elbette benimle kalabilirsin. Elbette kalabilirsin. Her şey düzelecek.* Anthony o sözleri söylerken bile nelerden vazgeçtiğini tam anlamıyla kavramış değildi.

Trafik önce emekler gibi sonra da yürüme hızında ilerlemeye başlamıştı.

Don tekrar konuşmaya başladığında Chiswick'e gelmişlerdi. "Biliyorsun O'Hare. Belki bu işe yarar. Böyle bir şey ödül sayılır. Kim bilir oralarda başına ne gelirdi?"

Don başını çevirdi.

"Hem kim bilir? Bırak oğlun sana biraz alışsın... sonra yine gidersin. Bizim yanımızda da kalabilir. Viv ona bakar. Phillip de bizim evi seviyor. Tanrı biliyor ya, Viv evde çocuk görmeyi çok özledi." Aklına bir şey gelmişti. "Hem artık git de kendine lanet olası bir ev bul. Bundan böyle otel odalarında kalamazsın."

Anthony, Don'ın kitaplardaki umut verici, yatıştırıcı hikâyeler gibi bu mitsel yeni yaşamla ilgili fikirlerini dile getirmesini, aile babası olmanın ona iyi geleceğine, kaybettiklerini düşündürmeyeceğine, ruhunun derinlerinde bir yerlerde çalmaya devam eden davulun sesini bastıracağına dair söylediklerini dinledi.

Kendine bir ev bulup oğlunu annesinin ölümüne hazırlaması ve sıkıcı cenaze formalitelerini yerine getirmesi için ona iki hafta vermişlerdi. Phillip bir daha onun önünde ağlamadı. Okuluna ve teyze rolüne bürünmeye pek hevesli Viv'in evine çok yakın olan Londra'nın güneybatısındaki küçük, teraslı bir evde yaşamaktan keyif duyacağını nazikçe belirtmişti. Şimdi yeni bir talimat bekliyormuş gibi acınası haldeki valiziyle oturuyordu. Edgar nasıl olduğunu sormak için onu aramamıştı.

Bu bir yabancıyla yaşamak gibiydi. Phillip gönderilmekten korkuyormuş gibi her şeyden memnun görünmeye çalışıyordu. Anthony birini aldatıyormuş ya da hak etmediği bir şeyi kazanmış gibi hissetse bile oğluna birlikte yaşayacakları için ne kadar mutlu olduğunu söylemeye zorlamıştı kendini. Oğlunun

yürek parçalayan kederiyle baş edemeyecek durumda olduğunu hissederken görevini yerine getirmeye çalışıyordu.

Bazı ufak tefek beceriler geliştirmek için hızlandırılmış bir kurstan geçmiş gibiydi. Kirlilerini çamaşırhaneye götürüyor, berberde Phillip'in yanında oturuyordu. Yumurta haşlamaktan başka yemek yapamadığı için her akşam yolun sonundaki kafeye gidiyor, börekler, haşlanmış sebzeler ve buharda pişmiş kremalı pudingler yiyorlardı. Tabaklarındaki yemeği neşesizce kaşıklıyorlardı ve Phillip her akşam harika bir yemek yemiş gibi, "Çok lezzetliydi, teşekkürler," diye fikrini belirtiyordu. Eve döndüklerinde Anthony oğlunun odasının kapısında duruyor, içeri girmeli mi yoksa acısını kabullendiğini görmek ona daha büyük bir acı verir mi, diye düşünüyordu.

Pazar günleri davet edildikleri Don'ın evinde Viv onlara rosto yapıyor, bulaşıkları yıkadıktan sonra da çeşitli masa oyunları oynamaları için ısrar ediyordu. Kadının ilgisiyle gülümseyen, onun neşesiyle neşelenen oğlunu, Viv'in ona kol kanat gerdiğini izlemek Anthony'nin yüreğini parçalıyordu.

Arabaya bindiklerinde Phillip'in Viv'e el salladığını, ön pencereden ona öpücük gönderdiğini gördüğünde yanağına bir gözyaşı damlası düştüğünü fark etti. Anthony böylesi bir sorumluluğun altına girmiş olduğu için felce uğramış gibi hissederken direksiyonu kavradı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Her saat başı kendisi yerine Clarissa'nın hayatta kalması gerektiğini düşünürken Phillip'e ne verebilirdi ki?

O gece şöminenin başında oturmuş, televizyonda serbest bırakılan Stanleyville rehinelerinin görüntülerini izliyordu. Belli belirsiz siluetleri orduya ait uçaklardan inmiş, şoka uğramış halde asfaltın üzerinde toplanmışlardı. "Belçikalı birliklerin şehri ele geçirmesi saatler sürdü. Ölü sayısını tespit etmek için henüz çok erken ama ilk belirlemelere göre en az yüz Avrupalının öldüğü

tahmin ediliyor. Ancak henüz kayda geçmeyen çok sayıda ölü olduğu da iddialar arasında."

Anthony televizyonu kapattı. Ekranın ortasındaki beyaz nokta kaybolduktan çok sonra bile şaşkınlığından kurtulamamıştı. Üst kata çıktı ve oğlunun odasının önünde duraksayıp bastırmaya çalıştığı hıçkırıklarını duydu. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Anthony bir an gözlerini kapattı, sonra açtı ve ardından odaya girdi. Oğlu irkildi ve bir şeyi yatak örtüsünün altına sakladı.

Anthony lambayı yaktı. "Oğlum?"

Sessizlik.

"Ne oldu?"

"Hiç." Çocuk yüzünü silip toparlandı. "İyiyim ben."

"Neydi o?" Yumuşak bir sesle konuşurken yatağın kenarına oturdu. Phillip sıcak ve nemliydi. Muhtemelen saatlerdir ağlıyordu. Anthony bir ebeveyn olarak hissettiği yetersizliğin altında ezilmişti.

"Hiç."

"Haydi ver, ben de bakayım." Anthony örtüyü nazikçe kaldırdı. Gururla oğlunun omuzlarını kavrayan Clarissa'nın gümüş çerçeveli bir fotoğrafıydı bu. Yüzünde koca bir tebessüm vardı.

Çocuk ürperdi. Anthony elini fotoğrafa uzatıp camın üzerindeki gözyaşı damlalarını başparmağıyla sildi. Umarım seni böyle gülümseten Edgar'dır, dedi ona içinden. "Çok güzel bir fotoğraf. Onu alt kata koyalım mı? Şömine rafına. Ne zaman istersen bakabileceğin bir yerde dursun."

Anthony, Phillip'in gözlerinin onu incelediğini hissedebiliyordu. Belki de kendini iğneleyici bir yorum, kindar bir söz duymaya hazırlamıştı ama Anthony'nin gözleri fotoğraftaki kadına, onun içten tebessümüne kilitlenmişti. Ancak onu göremiyordu. Jennifer'ı görüyordu. Jennifer her yerdeydi. Her zaman da onu görecekti.

Kendine gel O'Hare.

Fotoğrafı tekrar oğluna verdi. "Üzülmek kötü değildir. Gerçekten. Sevdiğin birini kaybettiğinde üzülebilirsin." Oğlunun bunu anlaması çok önemliydi.

Sesi çatladı, içinden bir şey yükseldi ve o şeyin onu alt etmemesi için çabalarken göğsü acıdı. "Aslında ben de üzülüyorum," dedi. "Hem de çok üzülüyorum. Sevdiğin birini kaybetmek... dayanılmaz bir şey. Bu duyguyu çok iyi anlıyorum."

Oğluna sarıldı ve sesini alçaltıp, "Ama şimdi benim yanımda olduğuna seviniyorum çünkü... bunun üstesinden birlikte gelebiliriz. Ne dersin?" diye mırıldandı.

Phillip başını babasının göğsüne yasladı ve ince kolunu da beline sardı. Anthony oğlunun artık düzenli nefes alıp verdiğini hissederken ona sarıldı ve sessizlikle örtülü loş ışıkta düşüncelere daldı.

Anthony işe döndüğü haftanın yarıyıl tatiline denk geldiğini fark etmemişti. Viv hiç düşünmeden o dönemde Phillip'i yanına alabileceğini söylemişti ama çarşamba gününe kadar ablasında kalacaktı. O yüzden Anthony ilk iki gün için alternatif bir çözüm bulmaya çalıştı.

"Bizimle birlikte ofise gelebilir," dedi Don. "Oyalanmak için çay yapar." Aile hayatını *Nation*'la karıştırmamak konusunda Don'ın ne kadar hassas olduğunu bilen Anthony ona minnettardı. Bir an önce işinin başına dönmeyi, normal bir hayat kurmayı çok istiyordu. Phillip de onlara eşlik etmeye hevesliydi.

Anthony masasına oturmuş günlük gazeteleri inceliyordu. İç haberler kısmında boş yer olmadığından onu rahatlatmak için verildiğini düşündüğü onurlandırıcı serbest muhabir sıfatını al-

mıştı. Ofiste yapılan kahveden bir yudum içti ve o bildik kötü tadı alınca yüzünü buruşturdu. Phillip üzerinde o sabah Anthony'nin ütülediği gömleğiyle masa masa dolaşıp çay isteyen var mı diye soruyordu. Aniden kendini evde hissetti ve buna minnettardı. Yeni hayatı başlıyordu ve güzel olacaktı. Oğluyla güzel bir hayat kurabilirlerdi. Dış haberler masasına bakmamaya çalışıyordu. Stanleyville'e onun yerine kimi yolladıklarını henüz bilmiyordu.

"İşte." Don kırmızı kalemle daire içine alınmış bir makalenin olduğu *The Times*'ı ona uzattı. "ABD'nin uzaya roket fırlatmasıyla ilgili bir yazı yaz. Bu saatte eyaletten yeni bilgiler alamazsın ama sekizinci sayfada küçük bir köşede yer alabilir."

"Kaç kelimelik?"

"Kısa bir yazı olacak." Don özür dileyen bir tonda konuşuyordu. "Sonra daha uygun bir şey buluruz."

"Sorun değil." Gerçekten de sorun değildi. Çay bardaklarıyla dolu tepsiyi dikkatle taşıyan oğlunun yüzü gülüyordu. Bir an babasına baktığında Anthony onaylarcasına başını salladı. Oğluyla, onun cesur duruşuyla gurur duyuyordu. İnsanın seveceği birinin olması gerçekten de çok güzeldi.

Anthony daktilosunu kendine yaklaştırıp sayfaların arasına karbon kâğıdı yerleştirdi. Biri editör, biri asistanlar, biri de kendisi için olacaktı. Rutin işlerin yatıştırıcı bir yanı vardı. Sayfanın başına adını yazarken kâğıda çarpan çelik harflerin tatmin edici sesini duyuyordu.

Times'taki yazıyı tekrar tekrar okudu ve not defterine birkaç not aldı. Alt kattaki kütüphaneye inip uzay yolculuğuyla ilgili dosyayı aldı ve son alıntıları buldu. Birkaç not daha aldı. Sonra parmaklarını daktilonun tuşlarına yerleştirdi.

Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Sanki elleri de çalışmayı reddediyordu.

Bir cümle yazdı ama çok anlamsızdı. Kâğıtları yırttı, sonra yenilerini yerleştirdi.

Bir cümle daha yazdı. Bu da anlamsızdı. Başka bir cümle yazdı. Biçimlendirmeye çalıştı. Ama kelimeler inatla onun istediği yönde ilerlemeyi reddediyordu. Bir cümleydi evet, ama ulusal bir gazetede böyle bir cümleyi kimse anlamazdı. Gazeteciliğin piramit kuralını anımsadı. En önemli bilgi ilk cümlede verilir, devam ettikçe daha önemsiz cümleler kurulur. Çünkü yazıları çok az kişi sonuna kadar okurdu.

Aklına bir şey gelmiyordu.

Saat on ikiyi çeyrek geçe Don yanına geldi. "Yazmadın mı hâlâ?"

Anthony eli çenesinde sandalyesine yaslanmıştı ve yerde bir kâğıt yığını oluşmuştu.

"O'Hare? Yazı hazır mı?"

"Yazamıyorum Don." Sesi kendine inanamıyormuş gibi boğuktu.

"Ne?"

"Yapamıyorum. Yazı yazamıyorum. Olmuyor."

"Saçmalama. Neler oluyor? Yazar kaprisine mi girdin şimdi de? F. Scott Fitzgerald mısın sen?" Don yerdeki buruşuk sayfalardan birini alıp masanın üzerinde düzeltti. Bir tane daha alıp okudu, tekrar okudu. Sonunda, "Büyük zorluklar yaşadın," dedi. "Bence bir tatile ihtiyacın var." İkna olmamış bir ifadeyle konuşuyordu. Anthony tatilden yeni dönmüştü. "Her şey düzelecek," dedi. "Ama bir şey söyleme. Sen yalnızca rahatla. Smith'e yazdırırım. Bugün bir şey yapma. Kendini toparlarsın."

Anthony kalemtıraşla Obits'in kalemlerini açan oğluna baktı. Hayatında ilk kez bir sorumluluk almıştı. Hayatında ilk kez ihtiyaçlarını karşılamak çok önemliydi. Omzunda hissettiği Don'ın eli şimdi ona çok ağır geliyordu. "Düzelmezse ne yapacağım ben?"

25

Ellie sabah saat dörde kadar uyumadı. Kendini yargılamıyordu. Aylardır ilk defa her şeyi tüm açıklığıyla görüyordu. Akşamın erken saatlerini telefonu boynu ve omzunun arasında tutup bilgisayar ekranına bakarak geçirmişti. Mesaj atıp birilerini aradı. Dil döküp ikna etmeye çalışırken "hayır" sözcüğünü yanıttan saymıyordu. İstediğini aldığında üzerinde pijamasıyla bilgisayarın başına oturdu ve saçını toplayıp işe başladı. Hızla yazıyor, kelimeler parmaklarından kolayca dökülüyordu. Artık ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Kendini memnun hissedene kadar her bir kelimenin üzerinde oynadı ve bilgileri yakalamak istediği o büyük etkiyi uyandıracak biçimde aktardı. Tekrar okuduğunda ağladı ve birçok defa yüksek sesle kahkahalar attı. Kendi içindeki bir şey, belki bir süreliğine kaybettiği o şey ortaya çıkmıştı. Bitirdiğinde yazıdan iki kopya alıp derin bir uykuya daldı.

İki saat. Uyandı ve saat yedi buçukta ofise gitti. Kimse gelmeden Melissa'yı bulmalıydı. Duş alıp yorgunluğunu atmış, iki sert espresso içmişti. Saçlarını güzelce kuruttu. Çok enerjikti. Kanı damarlarından fışkıracak gibiydi. Melissa omzunda pahalı çantasıyla odasının kapısını açtığında Ellie masasının başındaydı. Masasına oturup yalnız olmadığını fark ettiğinde Ellie onun yüzündeki şaşkınlığı fark etmişti.

Ellie kahvesini bitirdi. Dişlerinde leke kalmadığından emin olmak için tuvalete gitti. Bembeyaz bluzu, en güzel pantolonu ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla arkadaşlarının bir yetişkine benzediğini söyleyerek espri yaptığı o görünüme bürünmüştü. "Melissa?"

"Ellie." Kadının şaşkınlığında iğneleyici bir ton vardı.

Ellie o tonu görmezden geldi. "Konuşabilir miyiz?"

Mellisa saatine baktı. "Kısa olsun. Beş dakika sonra Çin'deki büroyla konuşmam gerek."

Ellie karşısına oturdu. Mellisa'nın odası, o günün baskısı için gerekli birkaç dosya dışında bomboştu. Yalnızca kızının fotoğrafı orada duruyordu. "Şu yazıyla ilgili."

"Yazamayacağını söylemeyeceksin ya?"

"Aslında öyle."

Kadın bunu duyacağını biliyormuş gibi öfkesini püskürtmeye hazır görünüyordu. "Bak Ellie, gerçekten de duymak istediğim cümle bu değildi. Önümüzde gazetenin yoğun olacağı bir hafta bizi bekliyor ve bu iş için sana haftalar verildi. Bu noktada bana gelerek konumunu korumana faydası olacak bir şey yapmadın..."

"Melissa, dinle lütfen. Adamın kim olduğunu buldum."

"Ne olmuş yani?" Melissa kaşlarını ancak profesyonel bir dokunuşla bükülebilecek bir şekilde çattı.

"Adam burada çalışıyor. Bizim için çalıştığı için bunu kullanamayız."

Temizlikçi elektrik süpürgesini Melissa'nın odasının önünden geçirirken o boğuk uğultu konuşmalarını bastırdı.

Melissa süpürge uzaklaşırken, "Anlamıyorum," dedi.

"O aşk mektuplarını yazan kişi Anthony O'Hare."

Melissa boş bir ifadeyle bakıyordu. Ellie, yazı işleri editörünün bile adamı tanımadığını utançla fark etti.

"Kütüphane şefi. Aşağıda çalışıyor. Daha doğrusu çalışıyordu."

"Beyaz saçlı olan mı?"

"Evet."

"Öyle mi?" Melissa öyle şaşırmıştı ki Ellie'ye olan öfkesini unutmuştu. Bir dakika sonra, "Vay canına," dedi. "Kimin aklına gelirdi ki..."

"Biliyorum."

Bir süre uyumlu bir sessizlik içinde bu konuyu düşündüler ve ardından Melissa kendini toparlayıp masasındaki evrakları düzenledi. "Çok etkileyici olsa da bunun bizim için büyük bir problem oluşturacağını sanmıyorum Ellie. Bildiğin gibi artık iki bin kelimelik bir makaleyle doldurulması gereken bomboş bir anı sayfamız var."

"Hayır," dedi Ellie. "Boş değil."

"Aşkın diline dair söyleyeceklerini dinlemeyeceğim. Geri dönüşüm kitap..."

"Hayır," dedi Ellie tekrar. "Yazdım. İçinde iki bin orijinal kelime olan bir makale. İşte, burada. Yeniden düzenlemem gerekir mi? Bir saatliğine dışarı çıkmamın sence bir sakıncası var mı?"

Onu ezmişti. Sayfaları verdiğinde Melissa'nın onları önce şöyle bir incelediğini, ardından ilgisini çeken bir şeyi okurken gözlerinin ışıldadığını gördü. "Ne? Evet, olur tabii. Ama toplantıya yetişmeye çalış."

Ellie ofisten çıkarken yumruğunu havaya savurmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Yine de o kadar zorlanmamıştı. Zaten yüksek topuklarla dengede durmaya çalışırken kollarını kımıldatması mümkün değildi.

Önceki akşam Anthony'ye bir e-posta yollamış ve o da karşı koymadan teklifini kabul etmişti. Onun tarzı bir yer değildi. O herhalde daha kaliteli, şık ve seçkin restoranların adamıydı. *Nation*'ın karşısındaki Giorgio'nun yerinde her nasılsa 2.99 sterline yumurta, patates ve jambon yiyebilirdiniz.

Ellie oraya vardığında ceketi ve açık renkli gömleğiyle inşaat işçilerinin arasında hemen göze batan haliyle çoktan masaya oturmuştu. Ellie daha oturmadan John, "Affedersin," dedi. "Affedersin. Telefonum ondaymış. Kaybettim sanmıştım. Silmeyi unuttuğum birkaç e-postayı bulmuş, oradan da ismini öğrenmiş. Zaten sonrasını biliyorsun..."

"İyi bir gazeteci olabilirmiş."

Dikkati dağılan John garsona işaret etti ve bir kahve daha söyledi. Aklı başka yerdeydi. "Evet. Evet, bence de olabilirmiş."

Ellie oturdu ve karşısında oturan, rüyalarını süsleyen adamı inceledi. Yanık teni gözünün altındaki morlukları gizlememişti. Ellie dün gece neler olduğunu merak ediyordu.

"Ellie, en azından birkaç ay görüşmesek iyi olacak."

"Hayır."

"Ne?"

"Bitti John."

John, Ellie'nin sandığı kadar şaşırmamıştı.

Yanıt vermeden önce ne diyeceğini düşünmüştü. Sonra, "Sen... ilişkiyi bitirmek istediğini mi söylüyorsun?" dedi.

"Artık açık açık konuşalım. Büyük bir aşk yaşamadığımız ortada, değil mi?" Ellie bu sözlerine John'un karşı çıkmamasına üzülmüştü.

"Ben seni önemsiyorum Ellie."

"Ama bu yeterli değil. Benimle, hayatımla, bizim hayatımızla ilgilenmiyorsun. Benimle ilgili bir şey bildiğini bile sanmıyorum."

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum..."

"İlk evcil hayvanımın adı neydi peki?"

"Ne?"

"Alf. Alf benim beslediğim ilk evcil hayvandı. Peki, nerede büyüdüm?"

"Bana neden bunları sorduğunu anlamıyorum."

"Seks dışında benden ne gibi bir beklentin vardı ki?"

John etrafına bakındı. Arkalarındaki inşaat işçileri ilginç biçimde sessizliğe bürünmüştü.

"İlk erkek arkadaşımın adı neydi? En sevdiğim yemek nedir?"

"Bu çok saçma." John, Ellie'nin daha önce hiç görmediği biçimde dudaklarını bitiştirdi.

"Hayır. Ne kadar çabuk soyunabileceğim dışında benimle hiç ilgilenmedin."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen benim hislerimi umursadın mı hiç? Neler yaşadığımı düşündün mü?"

John öfkeyle elini kaldırdı. "Tanrım, Ellie sakın kendini kurban rolüne bürüme. Sana tecavüz eden iğrenç bir adammışım gibi davranma," dedi. "Benimle ne zaman duygularından konuştun ki? Ne zaman bana istediğinin bu olmadığını söyledin? Modern kadın havalarındaydın. Seksten başka bir şey istemiyormuşsun gibi davrandın. Kariyerin her şeyden önemliydi. Sen..." John uygun kelimeyi arıyordu. "Hiçbir şeyden etkilenmezdin."

Bu kelime nedense canını yakmıştı. "Kendimi koruyordum."

"Ama ben bunu tahmin etmeliydim, öyle mi? Dürüst olsan ne olurdu?" Adam ciddi anlamda şaşkına dönmüştü.

"Ben yalnızca seninle birlikte olmak istedim."

"Ama daha fazlasını istedin, ilişki istedin."

"Evet."

John yüzüne onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. "Karımdan ayrılmamı mı ümit ediyordun?"

"Elbette ediyordum. Ama sana hislerimi açarsam beni bırakırsın sandım."

Arkalarındaki inşaat işçileri tekrar sohbete dalmıştı. Ellie adamların gizli bakışlarından konunun kendileri olduğunu anlıyordu.

John elini kır saçlarında gezdirirken, "Ellie," dedi. "Affedersin. Bununla baş edemeyeceğini bilseydim en başından bu işe girişmezdim."

Ve işte gerçek. Bütün bir yıl boyunca kendinden gizlemeye çalıştığı şey buydu.

"Bu kadarmış, değil mi?" Ellie gitmek üzere ayağa kalktı. Dünya başına yıkılıyordu ve sanki molozların üzerinde yürüyordu. Yine de ayaktaydı. Yaralandığını göstermeyecekti. "Sen ve ben," dedi. "Kalkıştığımız işe karşın birbirimize hiçbir şey söylememiz gerçekten de çok ironik."

Ellie kafenin önünde durup soğuk havanın cildini gerdiğini hissederken şehrin kokusunu içine çekti ve çantasından telefonunu çıkardı. Ekrana bir soru yazdı ve yanıt beklemeden karşıya geçti. Arkasına da dönüp bakmadı.

Topuklu ayakkabılarıyla cilalı mermerin üzerinde yürürken girişte Melissa'yla karşılaştı. Kadın genel yayın yönetmeniyle konuşmasına karşın Ellie'nin yanından geçerken duraksadı. Omuzlarına düşen saçlarıyla başını salladı. "Beğendim."

Nefesini tuttuğunun farkında bile olmayan Ellie o an nefesini dışarı verdi.

"Evet. Çok beğendim. Pazartesi günü için kapak yapacağız. Birkaç şey daha ekle lütfen." Sonra asansöre bindi ve kapılar kapanırken sohbetine devam etti.

Kütüphane boştu. Çift kanatlı kapıyı ittiğinde geriye yalnızca birkaç tozlu raf kaldığını gördü. Ne süreli yayınlar, ne dergiler, ne de Hansard'ın yıpranmış ciltleri kalmıştı. Tavanı saran kazan borularının uğultusunu dinledi ve çantasını yere bırakıp tezgâhın üzerine çıktı.

Nation'ın asırlık kopyalarını saklayan ilk bölme, köşelerdeki iki kartonpiyer kutu dışında bomboştu. Burası bir mağarayı andırıyordu. Ortaya doğru yürürken fayans döşemede yankılanan ayak seslerini de duyabiliyordu.

A'dan M'ye kadarki atık odası da etajerler dışında boştu. Yerden tavana iki metre yüksekliğindeki pencerelerden süzülen toz zerreleri yürüdükçe etrafında dönüp duruyordu. Burada artık hiç gazete olmamasına karşın eski kâğıt kokusu her yere hâkimdi. Artık duyulmayan yüz binlerce sesin havada yankılandığını hissedebiliyordu. Hayatlar akıp gitmiş, tükenmiş, kadere boyun eğmişti. Hatıralar yüzlerce yıl fark edilmeyecek dosyaların arasına gizlenmişti. O sayfalara gömülüp tesadüfen ortaya çıkartılmayı bekleyen başka Anthony ve Jennifer'ları düşündü.

Köşede "Dijital Arşiv" yazılı döner sandalyeyi görünce o tarafa gitti ve koltuğu bir o yana, bir diğerine çevirdi.

Son birkaç saattir ona enerji veren adrenalin tükenmiş gibi aniden kendini çok yorgun hissetti. Sıcak ve sessiz ortamda ağırlığını bırakarak oturan Ellie ilk kez donakaldığını hissediyordu. İçindeki her şey donmuştu. Derin bir nefes aldı.

Kapının açıldığını duyduğunda ne zamandır orada uyuduğunu bilmiyordu.

Anthony O'Hare çantasını tutuyordu. "Bu senin mi?"

Ellie kafası karışmış, sersemlemiş halde doğruldu. Bir an için nerede olduğunu anlayamamıştı. "Tanrım. Affedersiniz." Yüzünü ovuşturdu.

"Artık burada bir şey bulamazsın. Adam Ellie'nin kafa karışıklığını, uykulu gözlerini fark etmişti. "Her şey yeni binaya taşındı. Ufak tefek şeyleri toparlamaya geldim. Bir de o koltuğu."

"Evet... çok rahat. Buradan gitmek... Aman Tanrım, saat kaç?"

"On bire çeyrek var."

"Toplantı on birde. Sorun yok. Toplantı on birde." Ellie var olmayan eşyalarını arıyormuş gibi etrafına bakınarak konuşuyordu. Sonra orada olma sebebini anımsadı. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama söylemek istediklerini bu adama nasıl söyleyeceğini bilemedi. Gizlice adamı incelerken o beyaz saçların, melankolik gözlerin arkasındaki kişiyi gördü. Artık onu Jennifer'a yazdığı sözlerin penceresinden görüyordu.

Ellie çantasını kendine çekti. "Şey... Rory buralarda mı?"

Rory bilir. Rory ne yapmam gerektiğini bilir.

Adam ikisinin de bildiği şeyi anlamış gibi sessizce af diliyordu. "Ne yazık ki bugün gelmedi. Sanırım evde toparlanıyor."

"Toparlanıyor mu?"

"Büyük yolculuğu için. Gideceğini bilmiyor muydun?"

"Gitmeyeceğini ümit ediyordum. Yani hemen gitmez diye düşünmüştüm." Ellie çantasına uzanıp bir not yazdı. "Sanırım... adresini bilmiyorsunuzdur."

"Ofisimden geriye kalan şu yere gelirsen senin için bulmaya çalışırım. Bir hafta daha buralarda olacak."

Adam döndüğünde Ellie nefesini tuttu. "Aslına bakarsanız Bay O'Hare, ben yalnızca Rory'yi görmek istemiyordum."

"Öyle mi?" Ellie ona adıyla seslenince adamın yüzünde beliren şaşkınlığı fark etmişti.

Çantasından dosyayı çıkarıp ona uzattı. "Size ait bir şey buldum. Birkaç hafta önce... Size daha önce vermek isterdim ama dün geceye kadar size ait olduğunu bilmiyordum." Ellie adamın mektupları nasıl açtığını izledi. Kendi el yazısını gördüğünde yüz ifadesi değişti.

"Bunları nerede buldun?"

"Burada," dedi Ellie çekinerek. Bu bilginin adamı kötü etkilemesinden korkuyordu.

"Burada mı?"

"Kütüphanenin gizli köşelerine sıkışmış."

Anthony, o boş raflar Ellie'nin söylediklerine dair bir ipucu verebilirmiş gibi etrafına bakındı.

"Affedersiniz... özel olduğunu biliyorum."

"Bana ait olduğunu nasıl öğrendin?"

"Uzun hikâye." Ellie'nin kalbi küt küt atıyordu. "Ama bilmeniz gereken bir şey var. Jennifer Stirling 1964'te sizi gördükten sonra kocasını bırakmış. Buraya, gazeteye gelmiş ve ona Afrika'ya gittiğiniz söylenmiş."

Adam kımıldamıyordu. Vücudunun her zerresiyle Ellie'nin sözlerine odaklanmıştı. Onu dikkatle dinlerken titriyordu.

"Sizi bulmaya çalışmış. Size artık özgür olduğunu söylemek istemiş." Ellie bu bilginin Anthony'yi sarsacağını düşünüp biraz korkmuştu. Adamın benzi atmıştı. Sandalyeye oturduğunda güçlükle nefes alıyordu. Ama Ellie konuşmayı bırakamazdı.

Anthony şaşkın bir ifadeyle, "Bunlar..." diye söze başladı. Jennifer'ın gizlemeye çalıştığı neşeden çok farklı bir ifadeydi onunki. "Çok eskidendi..."

"Henüz bitmedi," dedi Ellie. "Lütfen."

Anthony ümitle bekledi.

"Bunlar kopyalar çünkü orijinallerini iade ettim. Onları geri vermeliydim." Ellie ya gerginlikten ya da heyecandan titreyen eliyle posta kutusu numarasını uzattı.

Kütüphaneye inmeden iki dakika önce bir mesaj almıştı.

Hayır, evli değil. Bu nasıl bir soru bu böyle?

"Şu anki durumunuzu bilmiyorum. İzinsizce işinize karışmış mı oluyorum onu da tahmin edemiyorum. Belki de hayatımın en büyük hatasını yapıyorum. Ama adres burada Bay O'Hare." Anthony adresi ondan aldı. "Buraya yazabilirsiniz."

26

Sevgili Jennifer,

Bu gerçekten sen misin? Affet beni. Sana yazmayı kaç defadır deniyorum bilemezsin ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Anthony O'Hare

Ellie masasındaki notları toparlayıp ekranını kapattı ve çantasını kapatıp Rupert'a ağız hareketiyle hoşça kal diyerek yazı işlerinden çıktı. Rupert öğle boyunca yakındığı sıkıcı bir yazarla görüşüyordu. Ellie'den şu anda kitaplarla ilgili bir şey yazmaması istenmişti. Vasi annelerle ilgili hikâyeyi sunmuştu ve yarın da bir İngiliz belgeselinde yaptığı tartışmalı yorum yüzünden ülkesine girmesi yasaklanan Çinli hayır kurumu çalışanıyla röportaj yapmak için Paris'e gidiyordu. Eve giden otobüse binerken aklı işle ilgili toplamaya çalıştığı bilgilerdeydi. Daha şimdiden kafasında paragrafları oluşturmaya başlamıştı bile. Yeniden böyle verimli olmak ona kendini harika hissettiriyordu.

Cumartesi günü Corinne ve Nicky'yle birlikte, aslında hepsinin bütçesini aşan bir restoranda buluşacaklardı. Ellie onlara John hakkında konuşmamaya karar verdiğini önceden bildirmişti.

Bu, bittikten sonra üzerinde tartışma ihtiyacı hissetmediği ilk ilişkisi olmuştu.

Corinne bir akşam onu aradığında, "Son kitabı çok kötü yorumlar alıyor," demişti. Neredeyse her gün telefonda konuşuyorlardı. Ve arkadaşının bunu iyi olup olmadığını öğrenmek için yaptığının farkındaydı. Buna rağmen Ellie onları iyi olduğuna nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

"Öyle mi? Hiç fark etmedim."

Corinne'le konuşurken evi toparladı. Telsiz telefon yanağıyla omzunun arasında duruyordu. Evini yeniden dekore etmeye karar vermişti. Gereksiz şeyleri atıyor, yıllardır karton kutularda sakladığı şeylerden kurtulmak için dışarıdaki çöp tenekesine gidip geliyordu. Artık attığı şeylerle arasında hiçbir duygusal bağ kalmamıştı.

Corinne burnunu çekti. "'İnandırıcı olmayan diyaloglar' demişler. Aslında ben de John'un yazdıklarını gereksiz bulurdum."

Corinne konuşurken Ellie bir çekmecenin içindekileri siyah çöp poşetine dolduruyordu. İşyerine bu aralar kitap eleştirisi yazmak istemediğini özellikle söylemişti.

Sevgili Anthony,

Evet, benim. Senin tanıdığın o genç kadından geriye ne kaldıysa oyum... Sanırım gazeteci arkadaşımızın benimle konuştuğunu öğrenmişsindir. Bana söylediklerini hâlâ düşünüyorum.

Ama bu sabah posta kutusunda senin mektubunu buldum. Senin el yazını görünce kırk yıl yok olup gitti. Sence bu anlamlı mı? Zaman anında silinip gitti. İki gün önce

yazdığın mektubu elimde tuttuğuma, bunun benim için ne anlama geldiğine inanamıyorum.

O kız bana senden çok az bahsetti. Oturup düşünürken günün birinde seninle sohbet edebileceğimi aklıma getirmeye bile cesaret edemedim.

Mutlu olman için dua ediyorum.

Jennifer

Gazetenin iyi yanı da buydu: Yazma verimliliğiniz düşebileceği gibi bir anda iki katına da çıkabilirdi. İki iyi makale yazınca haber servisinde sohbet konusu olabilir, herkesin hayranlığını kazanıp dikkatleri üzerinize çekebilirdiniz. Makaleniz internette yayınlanır, New York, Avustralya, Güney Afrika gibi diğer yayıncılara satılırdı. Satış bölümündekiler de makalesini beğendiklerini söylüyorlardı. Piyasada dikkat çekecek türden bir şeydi. Kırk sekiz saat içinde Ellie, kendi hikâyelerini anlatan okurlardan e-postalar almaya başlamıştı. Bir ajans arayıp elinde kitaba dönüştürecek kadar materyal olup olmadığını sormuştu.

Melissa'ya göre Ellie bu hikâyeyi takiben başka aşkları da anlatmalıydı. Bu, okurlarla bağlantıya geçmenin mükemmel bir yoluydu. Ellie'yle konuşurken "etkileşim" ve "katma değer" gibi sözler sarf ediyordu. Ve yine Melissa'ya göre Ellie eski günlerine geri dönmüştü. Toplantılarda birileri bir fikir ortaya attığında hemen yazıyı Ellie'nin yazmasını öneriyordu. Bu hafta kısa yazıları iki kez baş sayfaya oturmuştu. Bu bir gazete çalışanı için piyangodan para kazanmakla aynı anlama gelirdi. Makalelerini her yerde görüyordu. Âdeta bir mıknatıs gibiydi. Onunla irtibata geçiliyor, eline sürekli yazılar ulaşıyordu. Saat dokuzda masasının başına geçiyor, akşam saatlerine kadar çalışıyordu. Artık zamanını boşa harcamaması gerektiğinin farkındaydı.

Oval masadaki yerinden oldukça memnundu. Üzerinde on yedi inç yüksek çözünürlüklü bir ekranla isminin yazılı olduğu dahili bir hattı vardı.

Ve Rupert artık ona çay yapmıyordu.

Sevgili Jennifer,

Sana geç yanıt verdiğim için affet beni. Sessizliğe büründüğümü sanma. Faturaları ödemek ve birkaç şikâyet mektubu yazmak dışında yıllardır elime kalem almadım. Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Yıllardır başkalarının sözlerini düzenleyip durdum. Yeniden dosyala, arşivle, kopyala, sırala... Hepsinin güvenliğinden ben sorumluydum. Ama kendi yazılarımı saklamaktan aciz kalmışım. Bu mektupların yazarı şimdi bana ne kadar da yabancı görünüyor.

Regent Oteli'nde gördüğüm kadından çok farklısın şimdi. Yine de pek çok yönden aynısın. İyi olduğuna sevindim. Sana bunu söyleme şansını yakalayabildiğime de sevindim. Seninle buluşmak isterim ama tanıdığın adamdan farklı birini bulmandan korkuyorum. Bilemiyorum. Affet beni.

Anthony

Ellie iki gün önce eski binanın merdivenlerinden son defa inerken birinin nefes nefese kalmış halde ona seslendiğini duydu. Döndüğünde Anthony O'Hare merdivenlerin başındaydı. Üzerinde yazışma adresi olan bir mektup tutuyordu.

Ellie, adamın daha fazla koşup yorulmaması için tekrar yukarı çıktı.

Anthony neşe, pişmanlık ve heyecan dolu bir sesle, "Aslında... Sanırım artık benim için posta kutusuna mektup götürmeyi

bırakabilirsin Ellie Haworth," dedi. "Gidip doğruca onu görmen çok daha iyi olur. Yüz yüze."

Sevgili Boot,

Sesim kendi içimde yankılanıyor! Yarım yüzyılı hiç konuşmadan yaşadığımı hissediyorum şimdi. Her şey göreceğim zararı önlemek içindi. Bu kendini parçalanmış, yıkılmış hissetmekten kurtarma girişimiydi. Yaptıklarım yüzünden sessizce pişmanlığımı yaşadım. Ve şimdi mi? Her şeyi beni şaşkınlık içinde sessizce dinleyen o zavallı Ellie Haworth'a anlattım. Eminim şöyle düşünmüştür: Bu yaşlı kadının asaleti nerede? On dört yaşındaymış gibi konuşuyor. Seninle konuşmalıyım Anthony. Sesimiz çatlayıp artık konuşamaz hale gelene kadar seninle konuşmalıyım. Kırk yıllık bir geçmişi konuşmalıyım.

Nasıl bilemiyorum dersin? Korkma. Beni nasıl hayal kırıklığına uğratabilirsin ki? Olanlardan sonra sana kavuşmanın sevincinden başka ne hissedebilirim? Saçlarım artık sarı değil, beyaz. Yüzümdeki çizgiler çarpıcı ve kararlılığımın göstergesi. Her yerim ağrıyor, ilaç kullanıyorum ve torunlarım tarih öncesinden kaldığıma inanıyor.

Yaşlandık Anthony, haklısın. Ve bir kırk yılımız daha yok. Hâlâ oradaysan, bir zamanlar tanıdığın kızı yeni haliyle sana göstermeme hazırsan, ben bunun için hazırım.

Jennifer x

Jennifer Stirling sabahlığı ve kafasının bir yanında toplanmış saçlarıyla odanın ortasında duruyordu. "Şu halime bak," dedi ümitsizce. "Ne korkunç görünüyorum. Feci durumdayım. Dün

gece uyuyamadım ve saat beşten sonra nihayet daldığımda alarmın sesini duymamışım. Sonra da kuaför randevumu kaçırdım."

Ellie ona baktı. Onu hiç böyle görmemişti. Çok endişeliydi. Makyajsız yüzü çocuksuydu ve kırılgan bir ifadesi vardı. "İyi görünüyorsun."

"Dün gece kızımı aradım ve ona durumu biraz anlattım. Hepsini değil tabii. Eskiden sevdiğim ve genç kızlığımdan beri görmediğim bir adamla buluşacağımı söyledim. Sence korkunç bir yalan mı söylemişim?"

"Hayır," dedi Ellie.

"Bu sabah bana ne yazdığını biliyor musun? İşte bunu..." Jennifer ilişkilerindeki elli yıllık boşluğun ardından evlenen bir çiftle ilgili bir Amerikan gazetesinde çıkan makalenin çıktısını ona uzattı. "Ne yapayım ki bunu? Böyle saçma bir şey gördün mü?" Sesi sinirden çatlıyordu.

"Kaçta buluşuyorsunuz?"

"12.30'da. Hayatta hazırlanamam. İptal edeyim en iyisi."

Ellie kalkıp su ısıtıcısını fişe taktı. "Gidip giyin. Kırk dakikan var. Ben seni götürürüm," dedi.

"Saçmaladığımı düşünüyorsun değil mi?" Ellie ilk defa Jennifer Stirling'i evrenin en sakin kadını olarak görmüyordu. "İlk randevusuna hazırlanan bir ergenmiş gibi kendini komik duruma düşüren yaşlı bir kadınım."

"Hayır," dedi Ellie.

Jennifer onu neredeyse hiç duymadan, "Mektuplaşırken her şey iyiydi," dedi. "Yazışırken kendi benliğime bürünebilir, onun anımsadığı kadın olabilirim. Çok sakin ve kendine güvenen biri gibi davranabilirim. Şimdi ise tek tesellim beni bekleyen o adamın beni sevdiğini ve iyi yanımı gördüğünü bilmem. Son

buluşmamızın saçmalığına karşın bende, bir şeyler bulduğunu biliyorum. Ama ya bana bakar da hayal kırıklığına uğrarsa? Bu hiç kavuşmamış olmaktan da kötü olur. Çok daha kötü olur..."

Ellie, "Bana mektubu göster," dedi.

"Yapamam. Bazen hiçbir şey yapmamak çok daha iyi değil midir?"

"Mektubu ver Jennifer."

Jennifer mektubu sehpanın üzerinden alıp bir süre elinde tuttu ve sonra Ellie'ye uzattı.

Sevgili Jennifer,

Sence yaşlı adamlar ağlar mı? Burada oturmuş, bana yazdığın mektubu tekrar tekrar okurken hayatımın beklenmedik, keyifli bir dönüşüme uğradığını düşünüyorum. Böyle şeyler bizim gibilerin başına gelmez. Bu zamana dek en sıradan hediyeler için bile minnet duydum: Oğlum, oğlumun çocukları, güzel bir hayat... Sakince yaşarsan hayatta kalıyorsun. Ah, evet, ben de hayatta kaldım.

Şimdi de sen geldin. Sözlerin, duyguların gururumu okşadı. Daha fazlasını isteyebilir miyiz? Seni bir daha görmeye cesaret edebilir miyim? Kader çok acımasız. Bir yanım buluşamayacağımızı söylüyor. Hastalanacağımı, bir otobüsün bana çarpacağını, Thames'in ilk deniz canavarı tarafından yutulacağımı sanıyorum. (Evet, hayata hâlâ gazete başlıklarından bakıyorum.)

İki gecedir uykumda sesini duyuyorum. Sesini duyunca şarkı söylemek istiyorum. Unuttuğumu sandığım şeyleri anımsıyorum. Ailemi korkutup bunadığımı düşünmelerine sebep olduğum zamanları anımsıyorum.

Son defa gördüğüm o kadın çok kırılgandı. Kendine kurduğu hayat benim hayata bakışımı da değiştirdi. Ve o kadın hâlâ çok güzeldir, eminim. Seni tekrar bulmanın bana verdiği mutluluğu tahmin edemezsin. Daha fazla yazamıyorum. Ve her şeyi göze alarak perşembe günü, öğle vakti, Postman Parkı'nda seninle buluşmak istiyorum.

Seni seven Boot x

Ellie'nin gözleri yaşarmıştı. "Biliyor musun," dedi. "Bence endişelenmene hiç gerek yok."

Anthony O'Hare okumayacağı bir gazeteyle kırk dört yıldır gitmediği parkın bankına otururken her şeyi ayrıntısıyla anımsıyordu.

Mary Rogers, Stella'da hostes. Cankurtaran simidini başkasına vererek gönüllü olarak batan geminin içinde kaldı.

William Drake, Hyde Park'ta at arabasının bozulması yüzünden atları kontrol edemeyen bir hanımefendiye çarpmamak ve kazayı önlemek için hayatını kaybetti.

Joseph Andrew Ford, Grays Inn Yolu'ndaki yangında altı kişinin hayatını kurtardı ama son kahramanca girişiminde yanarak öldü.

Anthony saat on bir kırktan beri parkta oturuyordu. Şimdi saat on ikiyi yedi dakika geçiyordu. Saatini kulağına götürüp salladı. Kalbinin derinliklerinde bunun olamayacağını düşünüyordu. Nasıl olurdu ki? İnsan bir gazete arşivinde uzun zaman geçirdiğinde aynı hikâyelerin tekrar tekrar yaşandığını görürdü: Savaşlar, kıtlıklar, finansal krizler, sevilen kişilerin ölümü, parçalanan aileler... Ölüm. Kalp kırıklığı. Çok az mutlu son vardı.

Dakikalar geçerken, sahip olduğum her şey bir hediye, diye düşünüyordu. İçini acıtan bildik bir deyimdi bu.

Yağmur şiddetini artırırken küçük park boşaldı. Yalnızca Anthony korunaklı bir yerde oturuyordu. Uzaktan anayolu, gelip geçen arabaları, dikkatsizce yürüyenlerin su içinde kaldıklarını görüyordu.

On ikiyi çeyrek geçiyor.

Anthony O'Hare minnet duyması gereken bütün sebepleri zihninde bir bir sıraladı. Doktoru hâlâ hayatta olmasına şaşırıyordu. Anthony ciğerleri hasar görmüş biri olarak doktorun diğer hastalara onu örnek gösterdiğinden şüpheleniyordu. Kötü sağlığı tıp bilimine, doktorun otoritesine bir hakaret niteliğindeydi. Yolculuğa çıkıp çıkmamayı düşünüyordu. Kongo'ya tekrar gitmek istemiyordu ama Güney Afrika ilginç olabilirdi. Kenya'ya da gidebilirdi. Eve döndüğünde plan yapacaktı. Düşünmek için kendine zaman tanıyacaktı.

Bir otobüsün acı feryadını ve bisikletli kuryenin öfkeyle haykırmasını duydu. Jennifer'ın onu sevdiğini bilmesi ona yeterdi. Mutlu olduğunu bilmesi ona yeterdi, değil mi? Bu yaşta sahip olabileceği en güzel hediyelerden biri olaylara sıradışı bir bakış açısıyla bakabilmesiydi. Onu sandığından çok daha fazla seven bir kadını delicesine sevmişti. İşte bu, ona yetiyordu.

Saat on ikiyi yirmi bir geçiyordu.

Tam gazetesini kolunun altına koyup eve gitmek üzere yerinden kalkıyordu ki park kapısının yakınlarında duran küçük arabayı gördü. O küçük korunaklı yerinden çıktı.

Bir süre bekledikten sonra kapı açılmış, bir şemsiyenin tanıdık açılma sesini duymuştu. Şemsiyenin altındaki o koyu renkli yağmurluğu ve bir çift bacağı gördü. Anthony siluetin eğilip arabayı kullanan kişiye bir şeyler söylediğini, birinin

parka doğru yürüyüp dar yoldan doğruca korunaklı yere doğru geldiğini izliyordu.

Anthony O'Hare ayağa kalkıp ceketini ve saçlarını düzeltti. Gözlerini o ayakkabılardan, şemsiyeye karşın açıkça seçebildiği, dimdik yürüyen siluetten alamıyordu. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemeden öne doğru bir adım attı. Yüreği ağzındaydı. Kulağında bir melodi vardı. Siyah çoraplara bürünmüş ayaklar tam önünde durdu. Şemsiye hafifçe aşağı kaydı. İşte karşısındaydı. Hâlâ büyüleyiciydi ve göz göze geldiklerinde dudaklarının kenarı yine aynı şekilde kıvrılmıştı. Anthony konuşamıyordu. Adı kulaklarında çınlarken ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Jennifer.

Jennifer, "Merhaba Boot," dedi.

Ellie arabada oturmuş, koluyla yolcu koltuğunun camındaki buharı siliyordu. Park görevlilerinin gazabına uğrayacağından kuşku duymadığı Red Route'ta park etmişti ama umurunda değildi. Yerinden kımıldayamazdı.

Jennifer'ın sabit bir şekilde ilerlemesini, korktuğunu ele veren duraksamasını izliyordu. Yaşlı kadın çok geç kaldıklarını, boşa çabaladıklarını söyleyerek iki defa eve dönmekte ısrar etmişti. Ellie ise onu duymazdan gelmişti. Sonunda Jennifer Stirling ona hiç uymayan huysuz bir tavırla "inatçı ve tuhaf" bir kız olduğunu söyleyene kadar *lalalalalala* diye şarkı söyledi.

Şemsiyenin altındaki Jennifer'ın yürümesini izlerken dönüp kaçmasından korkuyordu. Bu tanık olduğu şey ona yaşın insanı aşk tehlikesinden korumadığını göstermişti. Jennifer'ın sözlerini dinlemiş, zafer ve felaket duygularını tatmış, John'un sözlerinin anlamsızlığını, kesinlikle yanlış bir şeyi doğruymuş

gibi görmesine neden olan kendi çaresizliğini fark etmişti. Ne anlama geldiğine dair yalnızca tahmin yürütebileceği sözlerden sonuçlar, duygular çıkarmıştı.

Ama Anthony O'Hare bambaşka bir insandı.

Camın buğusunu tekrar sildi ve Jennifer'ın yavaşlayıp sonra da durduğunu gördü. Anthony de gölgelerin arasından çıktığında her nasılsa eskisinden daha uzun görünmüş, korunağın girişine çıkıp Jennifer'ın önünde durmuştu. Yağmurluklu kadınla kütüphaneci şimdi birbirlerine bakıyordu. Ellie bu mesafeden bile yağmurun, küçük düzenli parkın, meraklı bakışların farkında olmadıklarını görebiliyordu. Gözleri kenetlenmişti ve binlerce yıl orada öylece kalabilirmiş gibi duruyorlardı. Jennifer şemsiyesini elinden düşürüp elini nazikçe Anthony'nin yüzüne götürdü. Ellie izlerken Anthony'nin eli de uzandı ve Jennifer'ın elini kendi tenine bastırdı.

Ellie Haworth onları bir süre daha izledikten sonra camdan çekilip buharın görüntüyü kapatmasına izin verdi. Sürücü koltuğuna yerleşip burnunu sildi ve motoru çalıştırdı. İyi bir gazeteci bir hikâyenin hangi noktasında gideceğini bilirdi.

Ev, Viktoryen verandalı evlerin sokağındaydı. Pencereleriyle kapıları beyaz işlemelerle süslüydü ve bu süslemelerle uyumsuz perdelerden evlerde farklı farklı insanların yaşadığı anlaşılıyordu.

Kontağı kapatıp arabadan indi ve iki zilin üzerindeki isimlere bakıp ön kapıya yürüdü. Giriş katında bir tek onun adı yazıyordu. Biraz şaşırmıştı. Kendine ait bir evi olabileceğini düşünmemişti. Zaten gazetede çalışmadan önce nasıl bir hayatı olduğunu da bilmiyordu ki. Onun hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi.

Makale, üzerinde onun adının yazılı olduğu kahverengi bir zarfın içindeydi. Ellie onu kapıdan iterken mektup kutusunun sesini duydu. Tekrar ön kapıya gidip basamaklardan çıktı ve şalını yüzüne örtüp kapıyı destekleyen tuğla sütuna oturdu. Öylece oturup bekleme konusunda iyice uzmanlaşmıştı. Dünyanın kendi etrafında dönmesinin keyifli bir yanı olduğunu fark etti. En beklenmedik biçimlerde oluyordu bu.

Yolun karşısında uzun boylu bir kadın, ergenlik çağındaki bir çocuğa el sallıyordu. Delikanlı kapüşonunu kafasına geçirip kulaklıklarını takmıştı ve arkasına dönüp bakmadan yürümüştü. Yolun sonunda iki adam büyük bir arabanın ardına kadar açık kapağının başında duruyordu. "Ruaridh'i yanlış yazmışsın."

Arkasına dönüp baktığında Rory'nin elinde gazeteyle kapıya yaslandığını gördü. Ellie, "Başka yanlışlarım da var," dedi.

İlk konuştuklarında da üzerinde olan ve fazla giyilmekten yıpranmış tişörtü giymişti. Bu, giyime çok da önem vermemesinden kaynaklanıyordu. Ellie o tişörtün altındaki teni tanıyordu.

Rory gazeteyi kaldırarak, "Güzel yazı," dedi. *Elli Yıllık Aşkın Son Mektupları.* Yazı işlerinin yıldızı olmuşsun duyduğuma göre."

"Şimdilik öyle. Aslına bakarsan mektuplardan birini ben yazdım. O sözler fırsatım olsa söylemek istediklerimdi."

Rory onu duymamış gibiydi. "Jennifer o ilk mektubu kullanmana izin verdi mi peki?"

"İsmini vermeden kullandım. Harika biri. Ona her şeyi anlattım ve beni anladı." Rory sakin bir ifadeyle bakıyordu.

Ellie ona içinden, ne dediğimi duydun mu? diye sordu. "Sanırım biraz şaşırmıştı ama olanlardan sonra ne yaptığımı çok da umursamamıştır."

"Anthony dün buraya geldi. Bambaşka bir adama dönüşmüştü. Neden geldiğini bilmiyorum. Sanırım biriyle konuşmak istedi." Rory o anı anımsayarak başını salladı. "Üzerinde yeni bir gömlekle kravat vardı. Saçlarını da kestirmişti."

Ellie her şeye karşın gülümsedi.

Rory sessizce gerinip elini başının arkasına götürdü. "Güzel bir şey yaptın."

"Güzel bir şey olmasını umuyorum. Birilerinin mutlu sona ulaştığını bilmek güzel."

Yaşlı bir adam burnunun ucu kırmızı bir üzüm tanesine benzeyen köpeğiyle oradan geçerken Rory'yle selamlaştı. Ellie başını kaldırdığında Rory ayaklarına bakıyordu. Ellie ona bakarken bu onu son görüşü mü, diye merak etti.

Rory, "Seni davet ederdim ama hazırlanıyorum. Çok işim var," dedi.

Ellie hayal kırıklığını göstermemek için elini kaldırdı. Pantolonun kumaşı pürüzlü yüzeye takılarak sütundan uzaklaştı ve çantasını omzuna astı. Ayaklarını hissedemiyordu.

"Evet... istediğin başka bir şey var mıydı? Gazete getirmekten başka yani."

Hava soğuyordu. Ellie ellerini ceplerine soktu. Rory ona beklentiyle bakıyordu. Ellie konuşmaya korkuyordu. Hayır yanıtı alırsa ne kadar üzüleceğini düşündü. Buraya gelmeyi o yüzden geciktirmişti. Ama ne kaybederdi ki? Nasılsa onu bir daha görmeyecekti.

Ellie derin bir nefes aldı ve, "Bana yazmak ister misin diye soracaktım," dedi.

"Sana yazmak mı?"

"Gittiğinde... Rory ben her şeyi mahvettim. Senden hiçbir şey isteyemem ama seni özlüyorum. Gerçekten özlüyorum. Böyle bitmesini istemiyorum. Belki bir..." Ellie huzursuz bir tavırla burnunu ovuşturdu. "Sadece yaz."

"Ne yazmalıyım?"

"Sıradan şeyler. Neler yaptığını, nasıl gittiğini, nerede olduğunu." Sözler kendi kulağına bile zayıf bir tonda geliyordu.

Genç adam ellerini ceplerine sokup sokağa baktı. Yanıt vermedi. Sessizlik sokak kadar uzundu. Sonunda, "Hava çok soğudu," dedi.

Ellie'nin midesine ağır bir şey oturdu. *Onların hikâyesi bitmişti. Ona söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.* Genç adam af dilercesine ona baktı. "Ev soğuyacak."

Ellie bir şey söyleyemiyordu. Ona hak vermiş gibi omuz silkerken gülümsemekten çok yüzünü buruşturmaya benzer bir ifade takınmıştı. Ellie ona sırtını döndüğünde Rory'nin sesini tekrar duydu.

"İstersen gelip bana kahve yapabilirsin. Ben de çoraplarımı düzenlerim. Yanlış anımsamıyorsam bana bir kahve borcun vardı."

Ellie ona döndüğünde Rory içten bir ifadeyle ona bakıyordu. Hâlâ gerçek bir samimiyetten uzaktı ama hiç yoktan iyiydi. "Gelmişken Peru vizeme de bir göz atabilirsin. Doğru yazmış mıyım bak bakalım."

Ellie şimdi ona, çoraplı ayaklarına, şekil verilemeyecek kadar dağınık kahverengi saçlarına baktı. Ellie, "Patallacta'yla Phuyupatmarca'yı birbirine karıştırma," dedi.

Rory gözlerini devirip başını iki yana salladı. Ellie de tebessümünü gizlemeye çalışırken onunla birlikte içeri girdi.

Teşekkür

Öncelikle Pamela Dorman Books'daki mükemmel ekibe, özellikle de Pamela Dorman ve Julie Miesionczek'e teşekkür etmek isterim. İngiltere'deki Hachette grubuna, editörüm Carolyn Mays'e, Francesca Best'e, Eleni Fostiropoulos'a, Lucy Hales'e, satış ekibine ve Hazel Orme'a minnettarım. Curtis Brown'daki temsilcim Sheila Crowley'ye, Sarah Lewis'e ve Tally Garner'a da teşekkürler.

Bunun yanı sıra bu kitabın bazı versiyonlarında kullanılan mektuplardan faydalanmama izin verdikleri için Jeanette Winterson'a, F. Scott Fitzgerald'ın vârislerine ve University Press of New England'a teşekkürü borç bilirim.

Brigid Coady, Suzanne Parry, Kate Lord Brown, Danuta Kean, Louise McKee, Suzanne Hirsh ve Fiona Veacock'a teşekkürler. Ebeveynlerim Jim Moyes'e ve Lizzie Sanders'a bana verdikleri destek ve ayırdıkları zaman için minnettarım.

Ve tabii ki en çok da eşim Charles'a ve çocuklarım Saskia, Harry ve Lockie'ye teşekkürler...